

nuôi độ
Nhi
đến từ
Quốc

Đ | A | M | H

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60: Phiên Ngoại: Vệ Cẩn – A Chiêu

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Ánh nắng hè gắt như lửa. Hơi nóng bốc lên trên đường đi, con ve trên cây cũng nhảy lên trên con đường đó. Thế nhưng một loạt xe chạy đến khiến nó bị dọa chạy mất. Nếu con ve kia biết đếm, thì mới chỉ hai canh giờ nay đã có hơn ba mươi bốn mươi chiếc xe chạy qua nơi này.

Con đường này... dẫn tới Trọng Quang cốc.

Thực ra bình thường cũng rất ít người đi qua nơi này, nhưng hôm nay thì lại khác.

Giờ phút này, trong Trọng Quang cốc vô cùng tấp nập, nhân sĩ tụ hội từ các quốc gia trên đại lục Thiên Vân. Bọn họ đánh giá lẫn nhau, con mắt không ngừng dò xét. Nhỡ như ánh mắt có lỡ gặp nhau thì như một quả pháo bị châm ngòi nổ, bùng đoàng chẳng kém gì binh đao.

Ba nước Khâu, Quỳnh, Uyển trên đại lục Thiên Vân tạo thành thế chân vạc. Các hoàng đế đều cầu hiền tài, vì có được hiền sĩ kỳ tài mà không tiếc bỏ ra vài vạn kim.

Mà ngày hôm nay, lại chính là ngày đệ tử Vệ Cẩn của Thiên Sơn phái xuống núi.

Đường từ Thiên Sơn ra tất phải đi qua Trọng Quang cốc.

Thiên tài ở Thiên Sơn phái, cứ năm năm lại có một đệ tử rời núi. Năm năm trước, một đệ tử Thiên Sơn phái – Thẩm Đan xuống núi, ở lại Quỳnh

quốc rồi dùng thực lực cứu nước Quỳnh từ nơi nước sôi lửa bỏng, xoay chuyển thế cục Thiên Vân.

Nay Vệ Cẩn xuống núi, sao lại không làm cho các nước để ý, ưu ái?

Nghe đồn rằng vị đệ tử Thiên Sơn phái Vệ Cẩn này ngày thường tư nghi tú mỹ*, cũng chính là đệ tử mà đại trưởng lão nhất hài lòng nhất, lại giỏi nhất là trị quốc chi đạo. Mà người cũng như tên, mỹ đức, minh đức đều lan xa.

*tư nghi tú mỹ: diện mạo đẹp

Nhân thể hôm nay các nước tới đây mời kì tài, các ông chủ buôn bán cũng nắm lấy cơ hội, đến Trọng Quang Cốc sớm hơn, mở quán trà để mời nước trà đồ ăn cho các nhân sĩ, tiện thể trải chiếu mở đặt cược, đoán xem Vệ Cẩn sẽ tới nước nào.

Cùng không ít người ở quán trà chờ mấy ngày mấy đêm chẳng làm gì, nhàn đến phát sợ nên cũng bỏ ra mấy đồng tiền để đặt cược, tự mua vui cho bản thân.

” Sư huynh Thẩm Đan của Vệ Cẩn đã ở nước Quỳnh rồi. Một núi không thể có hai hồ, Vệ Cẩn tuyệt đối không thể đến nước Quỳnh được.” Một người mặc áo choàng xanh uống ngụm trà, mỉm cười nói với người ngồi cùng bàn.

Một thanh niên mặc đồ đen nói: “Theo tôi thấy, khả năng về nước Khâu lớn nhất. Huynh có thấy không, nước Khâu cử Dân Hầu đến cơ mà. Trong ba nước có ai không biết Dân Hầu kia miệng lưỡi lợi hại, rành nhất khoản ăn nói đâu? Không những thế, Dân Hầu đến còn mang theo mười chiếc xe, nghe nói bên trong có ba xe là đồ quý giá, hai xe mã nhân, hai xe thiếu niên đẹp mã. Người ta chuẩn bị rất kĩ càng rồi. Giờ cho dù Vệ Cẩn yêu tiền, thích người đẹp quyền rũ hay ngây thơ trẻ con, nước Khâu đều đáp ứng được tất.”

Người thanh niên đó nói xong cảm thấy khô miệng nên gọi tiểu nhị mang một ấm trà xanh.

Tiểu nhị nhanh chóng đưa trà tới. Người thanh niên rót đầy một chén, đặt lại ấm trà lên bàn, tay áo rộng không cẩn thận hất qua cái bánh bao đã bị cắn một nửa, bánh bao màu trắng lăn hai vòng dưới đất rồi biến thành màu đen lấm tấm.

Người thanh niên liếc qua rồi lại quay sang nói chuyện tiếp với người bên cạnh.

Đúng lúc đó, một bàn tay nhỏ bé bấn thiêu, gầy trơ xương lén lút định lấy chiếc bánh bao vốn đã bị bấn. Mắt thấy xung quanh không có ai để ý, cô bé nhanh chóng nhặt lên rồi ăn như hổ đói. Miệng đầy ự, ăn quá nhanh nên bị nghẹn nhưng cô bé không dám nói gì mà chỉ cố nuốt xuống.

Tiểu nhị trong quán trà nhìn thấy ăn mày thì nhú mày, vội vàng ra đuổi.

“Đi đi, đi đi, qua bên kia, đừng đứng đây cản trở.”

Người thanh niên mặc đồ đen vừa nãy để ý thấy cô nhóc, hơi cười nhìn tiểu nhị: “Chỉ là một đứa nhỏ thôi mà, mang năm cái bánh bao ra đây, ta tặng cho nó.”

Tiểu nhị nghe xong, vội vàng gật đầu: “Vâng”.

Trong quán trà hầu như là người quý phái, người thanh niên mặc đồ đen nhìn qua tao nhã mà ra tay hào phóng. Cũng hiểu rằng ở Thiên Vân đại lục, số mệnh nô lệ vốn đê tiện, muốn mua một nô bộc, chẳng qua cũng chỉ là năm cái bánh bao trắng mà thôi.

Tiểu nhị liếc mắt nhìn đứa nhỏ như thể mới lăn từ trong bùn lên, trong lòng thầm thấy số nó quá may. Kể cả làm thuê cho ông chủ như hần, một

năm số lần có thể ăn bánh bao trắng cũng chỉ có thể đếm trên năm đầu ngón tay.

Bánh bao trắng mới ra lò được đưa tới, cô bé không dám tin nhìn chăm chăm một lúc, cuối cùng mới tin rằng năm cái bánh bao trắng dẻo thơm lừng này là của mình.

Cô nhóc vui vô cùng, quỳ xuống dập đầu với thanh niên mặc đồ đen vài cái.

Người thanh niên mặc đồ đen nhìn cô bé, nhẹ nhàng nói: “Qua chỗ khác ăn đi.”

Cô nhóc thật cẩn thận trốn vào một góc kín, tay cầm một cái bánh bao trắng, ngửi rồi lại ngửi, vẫn không nỡ bỏ vào miệng ăn. Cô bé nhìn trái nhìn phải, nhân lúc không ai để ý tới mình vội vàng cất chỗ bánh bao còn lại vào trong ngực.

Nó tính: năm cái bánh bao trắng cũng đủ để ăn trong một tháng, không cần ăn vỏ cây để no bụng nữa.

Cô bé cảm thấy hạnh phúc, thầm nghĩ: Quả thật đi theo đám người đến Trọng Quang cốc là rất chính xác. Nơi này nhiều người có tiền, kiểu gì cũng gặp được vài ba người tốt.

Cô bé há mồm khẽ cắn một miếng, nhắm nháp, nuốt thật chậm. Cứ từng miếng nhỏ như thế, bánh bao cũng được ăn hết trong một khắc, cô nhóc nuốt xuống hết rồi thì tiếc nuối chạm vào mấy cái bánh còn lại, vô cùng nâng niu chúng.

“Này, mày để cái gì trong áo thế?”

Một ông lão ăn mày từ sau cây bước ra, giọng nói ác liệt. Ông ta đá vào bụng cô bé, nhìn chăm chăm vào vạt áo của nó, ánh mắt sáng quắc. Cô

nhóc vội che vạt áo đi, “Không... không có gì!”

Mặt ông lão ăn mày hiện lên vẻ hung ác, “Tao thấy hết rồi. Có người cho mày năm cái bánh bao...”

Cô bé nói: “Đây là của cháu!”

Ông ta nói: “Để tao nhìn thấy thì chính là của tao, ngoan ngoãn lấy ra đây, nếu không...” Ông lão ăn mày từng bước tới gần, rút ra một con dao cùn, “Tao sẽ giết mày.”

Cô bé co người lại. Bánh bao trong lòng còn đang nóng, hương vị bánh bao còn phảng phất đâu đây, làm sao mà cam tâm lấy ra được. Cô nhóc trừng mắt liếc ông lão ăn mày.

“Đại gia ông*! Đã là của tôi thì là của tôi! Có chết cũng không cho ông.”

* Đại gia ông: Câu chửi bên TQ.

Lời còn chưa dứt, cô bé đã nhảy mạnh lên, cả người huých vào ông lão kia.

Ông lão ăn mày bị đụng một cái, đứng không vững, mắt đỏ lừ lên.

“Dám động vào tao à, mày không muốn sống đúng không?!”

Ông lão ăn mày chạy đuổi theo cô nhóc. Cô nhóc này nhìn qua thì gầy yếu nhưng chạy cũng không chậm, trốn đông trốn tây, vậy mà cũng khiến cho ông lão ăn mày kia đuổi tới nửa canh giờ vẫn chưa bắt được...

Chẳng có người nào trong Trọng Quang cốc lại chú ý tới ông lão ăn mày đang truy đuổi một đứa trẻ, tất cả mọi người đều đang hướng về phía Vệ Cẩn.

Người từ ba nước đều nhận được tin hôm nay Vệ Cẩn sẽ rời núi, muộn nhất là giờ Thân sẽ tới Trọng Quang cốc. Giờ đã sắp tới giờ Thân, chiếu bạc đặt cược càng thêm kịch liệt, tỉ lệ đặt cược ba nước Khâu, Quỳnh, Uyển cũng càng rõ.

Không rõ sau bao lâu, một chiếc xe hoa mỹ lệ tinh xảo xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Chiếc xe chậm rãi đi đến.

Lúc đến Trọng Quang cốc thì xe từ từ dừng lại.

Tất cả mọi người đều nín thở. Dân Hầu của nước Khâu tiên phong bước ra khỏi hàng, cao giọng nói: “Các hạ là Vệ Cẩn của Thiên Sơn phái?”

Người đánh xe vén rèm lên, một bóng người nhảy xuống từ xe ngựa. Thấy người bao y bác mang, quả nhiên là long ấn phượng tư. Không cần mở miệng nói, mọi người đều rõ: Người kia chính là Vệ Cẩn, không thể sai được.

Trừ Vệ Cẩn ra, còn có ai có thể có phong thái này?

Ánh mắt Vệ Cẩn khẽ lướt qua mọi người, cuối cùng dừng lại ở Dân Hầu.

Ông lão ăn mày với cô bé kia thở hổn hển chạy.

Bỗng nhiên cô bé vấp phải viên đá, cả người ngã xuống đất. Bánh bao trắng trong áo cũng bị vung ra. Lão ăn mày hai mắt xám ngắt, vung dao thẳng về phía cô bé, không ngờ không đâm trúng mà nó còn ranh ma tránh được.

Cô bé lăn trên đất một vòng, nhặt lấy bánh bao trắng rồi ném ra xa. Một con chó to màu vàng ngửi ngửi rồi ngoạm hết bánh bao vào miệng.

“Đồ lãng phí!” Lão ăn mày đau lòng muốn chết.

Cô bé nhân lúc lão ăn mày nhìn về phía con chó vàng kia nhặt chỗ bánh bao còn lại. Lại thấy lão ăn mày hung tợn nhìn mình, con bé lấy từ trong áo một chiếc ném ra phía xa.

Mọi người vô cùng mong chờ Vệ Cẩn mở miệng nói gì đó, không ngờ đúng lúc này, một chiếc bánh bao trắng bất ngờ bay đến đập vào trướng đầu Vệ Cẩn.

Ai nấy đều kinh sợ, nhìn chăm chăm Vệ Cẩn, lại nhìn ra xung quanh.

... Là ai ném bánh bao?

Mắt Vệ Cẩn tối đen như mực.

Trước khi Vệ Cẩn xuống núi, đại trưởng lão đã tính toán rồi nói rằng: lần này hãn xuống núi trừ việc lịch lãm* thì cũng là vì độ kiếp. Trong đời hãn có ba kiếp số, nếu có thể bình an độ kiếp thì việc lịch lãm của hãn cũng xem như thành công.

*lịch lãm: ra ngoài trải nghiệm

...Mà người đầu tiên đánh hãn khi hãn xuống núi, sẽ chính là kiếp số đầu tiên của hãn.

Vệ Cẩn bước đi, mọi người đều tự giác tách ra thành một đường. Hãn đứng trước mặt cô bé: “Con là người ném bánh bao sao?”

Mắt cô bé sáng lên, nó... chưa từng gặp một nam tử đẹp đến vậy. Thấy con bé không trả lời, Vệ Cẩn vẫn bình tĩnh im lặng nhìn nó. Một lúc sau, cô bé mới hoàn hồn, sợ hãi nói: “Vâng.”

Vệ Cẩn nói: “Con có muốn làm đồ nhi của ta?”

Vừa dứt lời, mọi người xung quanh đều sợ đến ngẩn người.

Cô bé hỏi: “... Có bánh bao trắng để ăn không ạ?”

Vệ Cẩn chớp mắt nói: “Có.”

Cô bé nói: “Được ạ.”

Vệ Cẩn hỏi: “Con tên gì?”

Cô bé lắc đầu, “Con không biết.” Cho tới bây giờ, vẫn chưa có ai gọi tên của cô bé. Từ khi biết nhận thức thì cô nhóc đã ở trong một miếu thờ hoang, xung quanh đều là đám trẻ ăn mày. Chúng nó nói cô bé không có cha mẹ, vừa sinh ra đã bị vứt bỏ ở miếu thờ này.

Trên bầu trời cao rọi xuống ánh nắng sáng bừng, Vệ Cẩn nhìn cô bé, vươn tay ra, “Từ nay, tên con sẽ là A Chiêu.”

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 2

A Chiêu kinh ngạc nhìn bàn tay trước mặt, đường chỉ tay rõ ràng, năm ngón tay xương xương, lòng bàn tay tuy có một vết chai mỏng nhưng tuyệt đối không mất phần đẹp mắt.

A Chiêu cúi đầu nhìn năm ngón tay của mình, vừa bản vừa đen, trong kẽ móng tay còn có cặn bẩn.

Bả vai cô bé khẽ co lại, không dám nắm lấy tay Vệ Cẩn. Đối với A Chiêu bây giờ, Vệ Cẩn rất giống một vị tiên, cô bé sợ rằng mình sẽ làm bẩn tay vị tiên đó.

Sắc mặt Vệ Cẩn bình tĩnh.

Hắn âm thầm đánh giá A Chiêu nhỏ gầy kia.

Đứa nhỏ trước mắt hắn chỉ khoảng hơn kém năm, sáu tuổi, thậm chí giờ còn đang run rẩy chẳng khác mấy đứa bé ăn mày khác. Một con nhóc như vậy có bản lĩnh gì mà lại là kiếp số của mình?

Cũng không sao, Đại trưởng lão chưa bao giờ xem bói nhầm. Nếu A Chiêu ở bên người hắn, để hắn tự nuôi dạy thì chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Vệ Cẩn vô cùng kiên nhẫn, không hề lên tiếng thúc giục mà chỉ ôn hòa nhìn A Chiêu.

A Chiêu làm ăn mày mẩy năm, không biết cái gì chứ giỏi nhất là quan sát sắc mặt người khác. Thấy mọi người đều nhìn mình chăm chăm, mà vị tiên trước mắt lại bình thản như vậy, lòng A Chiêu muốn từ chối nhưng rồi vẫn run run vươn tay ra nắm lấy tay Vệ Cẩn.

Trắng và đen tạo nên sự đối lập rõ ràng.

Ý cười thản nhiên hiện trên trong mắt Vệ Cẩn.

Trong lòng A Chiêu đang lo sợ nay đã nhẹ nhõm hơn, vị tiên này... không mắng mình.

Năm ngón tay của Vệ Cẩn nắm chặt, kéo A Chiêu đang ngồi dưới đất. A Chiêu nhút nhát đứng bên cạnh Vệ Cẩn, bị mọi người đánh giá xem xét.

Được làm đồ đệ của Vệ Cẩn, quả thật tiền đồ vô lượng. Dân Hầu của nước Khâu sực tỉnh, cười vang nói: “Chúc mừng Vệ công tử thu được đồ đệ.” Lời còn chưa dứt, tiếng nói khen tặng xung quanh đã vang lên.

Bây giờ Dân Hầu đi thẳng vào vấn đề, chắp tay nói: “Khâu Vương ngưỡng mộ tài năng của Vệ công tử đã lâu. Nay nghe rằng Vệ công tử xuống núi, đặc biệt hạ chỉ cho tại hạ tới nghênh đón. Bệ hạ đã sai người chuẩn bị tốt chỗ ở để Vệ công tử làm việc và nghỉ ngơi.”

Những nhân sĩ đến từ hai nước còn lại cũng rõi rít mở miệng thuyết phục.

Vệ Cẩn im lặng nghe, chờ đến khi tất cả đều nói xong, hần hơi trầm ngâm.

Mọi người đều chờ đợi, nhìn chăm chăm vào Vệ Cẩn. Chiếu bạc chỗ quán trà lại có thêm vào người chọn nước Khâu. Thanh niên áo đen vừa rời từ xa nhìn Vệ Cẩn và A Chiêu, từ từ uống trà.

Không ngờ rằng Vệ Cẩn lại nói: “A Chiêu, con muốn đi nước nào?”

Vệ Cẩn vừa nói xong, mọi người đã hiểu rằng hẳn để cho đồ nhi mới nhận quyết định xem đi đâu. Cùng một lúc, tất cả đều chú ý đến A Chiêu.

Lòng bàn tay của A Chiêu ra đầy mồ hôi, cô bé núp vào người Vệ Cẩn, đôi mắt có chút e sợ.

Các nước thuyết phục A Chiêu, vội vàng đưa ra những điều kiện mê người.

Nghe thấy loại thịt mình chưa từng được ăn, A Chiêu nuốt ực một cái, ngược mắt nhìn Vệ Cẩn. Trên mặt Vệ Cẩn cũng không có chút không vui. Bỗng nhiên, A Chiêu nhớ ra cái gì đó, cô bé rút tay ra khỏi tay Vệ Cẩn, đi thẳng về phía quán trà.

Tiểu nhị đã khinh bị A Chiêu cũng không dám thể hiện vẻ mặt như trước. Được Thiên Sơn Vệ Cẩn thu làm đồ nhi, thân phận cũng chuyển biến đến nghiêng trời lệch đất. Tiểu nhị cung kính khẽ khom người tránh ra.

A Chiêu đi đến trước mặt người áo đen, mở miệng nói: “Cho cháu hỏi, ân công là người nước nào vậy?”

Người thiếu niên mặc đồ đen giật mình, nói: “Khâu.”

A Chiêu quay người nói với Vệ Cẩn: “Sư phụ, A Chiêu muốn đi nước Khâu.”

Vệ Cẩn hỏi: “Vì sao?”

A Chiêu nhỏ giọng đáp: “Ân công tặng bánh bao cho A Chiêu.”

Vệ Cẩn mỉm cười. Tính cách cô bé này cũng tốt, còn nhỏ đã hiểu được việc báo ân.

Vệ Cẩn nói: “Được.”

Hắn nói với Dân Hầu: “Mong Dân Hầu có thể chuẩn bị cho ta cùng đưa nhỏ này một chiếc xe.”

Dân Hầu vui sướng vô cùng. Tưởng rằng Vệ Cẩn sẽ tới nước Quỳnh thăm sư huynh trước, không ngờ lại nói là muốn đến nước Khâu. Người đã ở nước Khâu, bọn họ tất có biện pháp khiến Vệ Cẩn ở lại. Hơn nữa, đồ đệ mà Vệ Cẩn vừa nhận hình như cũng có thể nói vài câu với Vệ Cẩn, việc lấy lòng một đứa nhỏ ăn mày cũng dễ dàng hơn nhiều.

Dân Hầu đáp ứng: “Được.”

A Chiêu ngồi trên xe ngựa.

Cô bé nhéo mặt mình, cảm thấy chuyện tốt vừa rồi như ảo giác. Nửa canh giờ trước cô bé còn cùng một ông lão ăn mày tranh giành bánh bao, nửa canh giờ sau đã ngồi trên xe ngựa, tấm nệm dưới mông êm ái tinh xảo, thậm chí còn mềm hơn quần áo mà cô bé mặc thường ngày.

Chợt có một thị nữ bước vào, trong tay là một chậu gỗ đựng nước nóng, quỳ xuống: “Nô tì là Thái Thanh. Công tử sai nô tì tới hầu hạ người rửa mặt. Sau khi vào nước Khâu sẽ có chỗ tắm rửa.”

A Chiêu không quen với việc này, chân tay gượng gạo.

Thái Thanh dùng năm chậu nước rửa sạch mặt và hai tay A Chiêu, đang định kì người cho cô bé thì A Chiêu vội lắc đầu: “Cháu... cháu tự làm được.”

Thái Thanh vâng dạ, để lại một bộ quần áo sạch sẽ rồi khởi xe. Đến khi A Chiêu thay đồ xong, Thái Thanh thò đầu vào nói: “Công tử mời người qua đó.”

A Chiêu gật đầu.

Sau khi lên xe Vệ Cẩn, trong lòng A Chiêu có chút thấp thỏm, ngồi đối diện Vệ Cẩn, không dám nhúc nhích. Vệ Cẩn đang cầm bút viết gì đó, kể cả sau khi A Chiêu lên xe, Vệ Cẩn vẫn vô cùng chuyên tâm, dường như không nhìn thấy A Chiêu.

A Chiêu vào lúc trời vẫn còn sáng, cô bé ngồi không nhúc nhích, thỉnh thoảng lại lén nhìn Vệ Cẩn. Vệ Cẩn không nói câu nào, cô bé cũng không mở miệng. Hai thầy trò cứ như thế ngồi hết một canh giờ.

Đến khi trời bắt đầu tối dần, Vệ Cẩn ngừng bút, đổ dầu vào chiếc đèn hoa sen bên cạnh. Ngọn đèn dầu từ từ sáng lên.

Vệ Cẩn nhìn về phía A Chiêu, ánh mắt có chút tán thưởng.

Không tệ, biết kiên nhẫn.

Vệ Cẩn nói: “A Chiêu, làm đồ đệ của ta sẽ phải chịu khổ được.”

A Chiêu tròn mắt: “Sư phụ đã nói có bánh bao trắng để ăn mà, có thật không ạ?”

Vệ Cẩn nhíu mày, đứa nhỏ này sao chỉ nhớ tới đồ ăn thế? Nhìn thấy vẻ mặt Vệ Cẩn, A Chiêu co người lại, giọng nhỏ như ruồi kêu: “Sư... sư phụ, A Chiêu nói sai rồi sao?”

Vệ Cẩn thấy bộ dạng A Chiêu cũng cảm thấy mình hơi nghiêm khắc. Trước đây A Chiêu phải trải qua cuộc sống không bao giờ no bụng, đương nhiên sẽ nhớ tới cái ăn. Vệ Cẩn trầm giọng nói: “A Chiêu nhớ rằng, vi sư không nuốt lời.”

A Chiêu gật đầu.

Vệ Cẩn xem xét người A Chiêu, nói: “Đợi sau khi đã ổn định, vi sư nhất định sẽ bồi dưỡng tốt cơ thể cho con. Sau đó, vi sư sẽ dạy chữ cho con.”

A Chiêu lại gật đầu.

Vệ Cẩn hỏi: “Con mấy tuổi? Cha mẹ con đâu?”

A Chiêu nghĩ một lúc rồi nói: “A Chiêu không biết.” Từ khi cô bé bắt đầu hiểu chuyện là đã bắt đầu đi ăn xin, chưa từng ai nói cho cô bé biết tuổi của mình. Chuyện từ lúc trước, cô bé chẳng nhớ chút gì.

Vệ Cẩn hiểu được.

Thế gian này không thiếu cha mẹ không nuôi nổi con, Vệ Cẩn nói: “Không sao, từ nay vi sư chính là người thân của con. Con năm nay chắc là sáu tuổi rồi, nhớ chưa?”

A Chiêu biết điều đáp: “A Chiêu đã nhớ.”

Vệ Cẩn hài lòng nói: “Ta đã giao cho Thái Thanh chuẩn bị cơm nước, giờ đi ăn cơm thôi. Hơn hai ngày nữa là đến được nước Khâu rồi.” A Chiêu xuống xe, Vệ Cẩn nhủ thầm người A Chiêu rất gầy, dường như chỉ cần một cơn gió là có thể thổi bay cô bé đi.

Một đứa bé trai cũng không được yếu như thế. [Anh ý tưởng bọn Chiêu là nam:v]

Ba ngày sau, xe ngựa đã tới nước Khâu. Chỗ ở đã sắm sửa đủ, ở trong cũng có một đám nô bộc thị nữ. A Chiêu xuống xe xong thì ngược mắt nhìn Vệ Cẩn. Vệ Cẩn lúc ấy đang cùng Dân Hầu nói chuyện.

Cô bé lẳng lặng đứng chờ một bên.

Lát sau, Vệ Cẩn dừng nói, bảo Tiểu Thanh: “Chuẩn bị nước nóng cho A Chiêu tắm đi.”

Thải Thanh vâng đáp lời.

“A Chiêu công tử, xin hãy đi cùng nô tì.”

A Chiêu bước vào một căn phòng. Thị tì cầm trong tay rất nhiều thứ cô bé không biết, đứng trước tấm bình phong. Đằng sau, sương mù mờ ảo, còn có một mùi hương bay thoang thoảng.

Có thị nữ bước tới quỳ trên mặt đất, “A Chiêu công tử, xin để nô tì hầu hạ người.”

A Chiêu sợ phát run.

Thị tì kia giơ tay định cởi áo A Chiêu, không ngờ vừa mới chạm vào thắt lưng, A Chiêu đã như một con nai bị dọa nhảy cẫng lên: “Đừng... đừng.”

Thị nữ nhìn về phía Thải Thanh.

Suốt dọc đường Thải Thanh hầu hạ A Chiêu, cũng biết tính A Chiêu. Nhưng thùng tắm này cao như vậy, một mình A Chiêu công tử làm sao tắm được. Thải Thanh nhẹ nhàng khuyên: “A Chiêu công tử, chỉ là tắm thôi mà.”

A Chiêu vẫn lắc đầu.

Thải Thanh nhanh trí, nói: “Nô tì sẽ nhắm mắt lại.”

A Chiêu do dự, Thải Thanh liếc nhìn các thị nữ khác, các nàng cũng đồng thanh nói: “Nô tì sẽ nhắm mắt lại.”

Bấy giờ A Chiêu mới nói: “Cô... mấy cô không được mở mắt nhé!”

Thải Thanh đáp: “Nô tì đã biết.”

Các thị nữ đều buộc vải trắng lên mắt. A Chiêu cởi đồ ra, Thải Thanh ôm A Chiêu vào thùng tắm, các thị nữ khác đứng xung quanh. A Chiêu cảnh giác nhìn các nàng, sợ rằng tấm vải trắng trên mắt sẽ rơi xuống.

Nước nóng vừa phải, A Chiêu ngâm một lúc cảm thấy cả người như rã rời.

Thải Thanh đang dùng khăn khế lau cánh tay A Chiêu thì đột nhiên tấm vải trắng trên mắt một thị nữ tuột ra, rơi đúng vào tầm mắt A Chiêu.

A Chiêu rụt người lại trốn vào trong nước.

Thị nữ bị dọa cho sợ, vội vàng nói: “A Chiêu công tử, A Chiêu công tử.”

Những thị nữ khác nghe thấy, tay thử sờ nhưng cũng không thấy người, vội vàng kéo vải trắng xuống. Họ thấy A Chiêu ở trong nước, luống cuống muốn kéo A Chiêu lên. A Chiêu càu nhàu trong lòng, nổi lên trên mặt nước, lưng dí vào vách thùng tắm, nổi giận nói: “Đại gia cô! Nhắm mắt nhắm mắt nhắm mắt!!!!”

Đúng lúc này, Vệ Cẩn đã nói chuyện cùng Dân Hầu xong, muốn tới nhìn xem đồ đệ của mình ra sao, không ngờ vừa bước chân vào đã nghe thấy tiếng hét của A Chiêu: —— “Đại gia cô!”

Vệ Cẩn đen mặt, vội bước nhanh tới.

Các thị nữ sợ hãi quỳ xuống: “Công tử.”

Vệ Cẩn hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Thải Thanh trả lời. Vệ Cẩn nghe xong thì khoát tay: “Các cô lui ra đi.” Hắn bước tới trước thùng tắm, nhìn A Chiêu co rúm người. A Chiêu mở to

đôi mắt dính nước không hề chớp lấy một cái.

Vệ Cẩn nói: “Tuổi con còn nhỏ thì có động chạm nam nữ cũng không sao. Vi sư từ nay không muốn nghe những lời thô tục như vừa nãy con nói nữa.”

A Chiêu gật đầu.

Vệ Cẩn liếc nhìn, xắn tay áo lên, “Vươn tay ra.”

A Chiêu nghe thấy Vệ Cẩn định lau người cho mình, trong lòng thấy sợ hãi định rút tay về. Nhưng Vệ Cẩn nắm chặt lấy cổ tay cô bé, cười dịu dàng nói: “Không sao, ở Thiên Sơn phái vi sư từng nuôi mèo, cũng từng tự tắm cho nó. Nào, tay còn lại.”

Vệ Cẩn còn nói: “Ngày mai vi sư sẽ sai mấy nam bộc tới chăm sóc con hàng ngày.”

A Chiêu lắc đầu mạnh.

Vệ Cẩn nói: “Con không cần?”

A Chiêu nói: “Sư phụ, A Chiêu tự chăm sóc mình là được ạ.”

“Con còn nhỏ sao tự chăm sóc bản thân được? Thân là nam nhi sao lại...” Ánh mắt Vệ Cẩn liếc nhìn, đột nhiên ngây ngẩn người. Nước trong thùng tắm trong suốt, cả người A Chiêu đều nhìn rõ được.

Vải lau người rơi ùm vào trong nước.

Vệ Cẩn nói: “Con... là con gái?”

A Chiêu nói: “Vâng ạ.”

Vệ Cẩn cảm thấy đau khổ.

Hắn từng nuôi mèo con, từng nuôi chim, nhưng cũng đều là đực. Cho tới bây giờ hắn chưa từng nuôi một đứa bé gái nào. Mới vừa rồi hắn còn muốn để A Chiêu trải nghiệm đắng cay đau khổ, trải qua rồi hơn người được. Nhưng A Chiêu bây giờ lại là một cô bé.

Con gái, hắn là nên được nuông chiều mới đúng.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Vệ Cẩn viết một lá thư gửi về phái Thiên Sơn.

Đại trưởng lão lấy thư ra đọc, vuốt chòm râu trắng dài, đứng ở dưới đình nhìn lên bầu trời đầy ánh sao, bóng lưng trầm ngâm.

Nhị trưởng lão đảo bước lên đình thì thấy Đại trưởng lão như thế này. Trông ông có vẻ say rượu, “Sư huynh, chỗ này không có ai cả, huynh làm bộ thâm trầm cũng chẳng ai ngắm đâu.” Nhị trưởng lão khẽ liếc, “À, là chữ của Tử Khanh.”

Nhị trưởng lão ném bầu rượu đi, đọc tin, vừa nhìn qua đã cười ha hả.

“Sư huynh à, nếu Tử Khanh biết huynh lừa thằng bé, khi về nó nhất định sẽ tính sổ với huynh.” Gì mà ba kiếp số chứ, đại sư huynh thuận miệng bày vẽ thôi.

Đại trưởng lão khẽ vuốt bộ râu bạc trắng, “Bốn tọa coi bói đương nhiên là đúng.”

Nhị trưởng lão “xì” một tiếng, “Trước khi Thẩm Đan xuống nói, chẳng phải huynh cũng nói người đầu tiên đánh nó là kiếp số thứ nhất còn gì?” Đại sư huynh cả ngày ra vẻ thâm trầm, khiến một loạt các đệ tử phái Thiên Sơn đều cung phụng huynh ấy như thần mặt trời. Ai, vị trưởng lão thật thà như ông quả thật khó sống ở phái Thiên Sơn. Ông ngáp một cái, “Đệ đi tìm đồ đệ uống rượu đây, tiện thể báo tin Vệ Cẩn đã thu nhận một đứa bé gái làm đồ nhi.”

Nhị trưởng lão lão đào đi xuống đình.

Đại trưởng lão lại vuốt râu, khẽ thở dài.

“Tử Khanh à, đừng nuôi chết đồ nhi của con đấy.” Ông cứ tưởng rằng bộ dạng Tử Khanh như thế khi xuống núi sẽ có đầy các cô nương ném hoa quả, không ngờ cuối cùng lại bị một đứa nhỏ ăn xin đánh cho.

Nghĩ tới việc nuôi mèo mèo chết, nuôi chim chim chết của Tử Khanh trước đây, Đại trưởng lão vô cùng lo lắng cho đồ tôn của mình.

Vệ Cẩn không biết phải nuông chiều A Chiêu thế nào, đau khổ suy tư mấy ngày cũng chẳng nghĩ được gì. Mấy ngày sau, Khâu Vương triệu kiến. Vệ Cẩn bình tĩnh vào cung, nói chuyện cùng Khâu Vương một buổi.

Khâu vương cực kỳ thưởng thức Vệ Cẩn, không khỏi thầm khen phái Thiên Sơn đúng là biết dạy người. Đệ tử đi ra toàn kỳ tài vạn kim khó cầu được, càng thêm suy nghĩ về việc giữ lại nhân tài. Nhưng mà Khâu vương cũng hiểu rõ đệ tử từ phái Thiên Sơn đi ra toàn những người có tính tình cổ quái, việc giữ hiền tài không thể quá nóng vội.

Khâu vương nói mấy câu rồi chuyển đề tài.

“Quả nhân nghe nói Tử Khanh nhận một đứa bé làm đệ đệ?”

Vệ Cẩn không tiện tiết lộ quẻ Đại trưởng lão đã gieo cho hăn, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Khâu vương cảm thấy rất hứng thú, nói: “Có thể khiến Tử Khanh liếc mắt một cái là nhận làm đệ đệ, nhất định là có tư chất hơn người.”

Vệ Cẩn khiêm nhường nói: “Tính cách A Chiêu cũng tốt, tuổi nhỏ mà đã khá trầm ổn.”

Tuy thỉnh thoảng có nói mấy lời chợt búa nhưng chuyện này để chính mình biết là được rồi, không nên để người ngoài bàn tán.

Khâu vương vỗ tay, cười nói: “Đồ nhi của Tử Khanh, ắt hẳn tiền đồ vô lượng.”

Vệ Cẩn nói: “Đa tạ Khâu vương khen tặng.”

Dân Hầu tiễn Vệ Cẩn xuất cung.

Đọc đường đi, Vệ Cẩn trầm mặc, dường như có chuyện gì không yên lòng. Dân Hầu thấy vậy cũng không dám mở miệng quấy rầy. Ban này hẳn đứng ngoài cửa cũng nghe được phần nào Vệ Cẩn nói chuyện với vương thượng. Đệ tử phái Thiên Sơn này tuy tuổi còn trẻ nhưng ăn nói rất tốt. Vương thượng có vẻ rất hài lòng với Vệ Cẩn, mới được chốc lát đã gọi tên tự của Vệ Cẩn. Nếu Vệ Cẩn đồng ý ở lại nước Khâu, chuyện phong hầu phong tước hẳn là chuyện đương nhiên.

Sau khi xuất cung, Vệ Cẩn bỗng nhiên hỏi: “Trong nước Khâu có vị quan nào nuôi bé gái sáu tuổi không?”

Dân Hầu kinh ngạc.

Một vấn đề kì lạ. Tuy nhiên nhìn bộ dạng nghiêm túc của Vệ Cẩn, Dân Hầu cũng cho rằng vị cao nhân này có dụng ý cả, không hỏi nhiều. Suy nghĩ một lúc, hẳn nói: “Trong phủ Lâm gia có một bé gái năm nay sáu tuổi.”

“Tốt quá.” Vệ Cẩn cười. “Mong Dân Hầu dẫn đường.”

Dân Hầu càng cảm thấy kì lạ. Nước Khâu có không ít người vừa có tài vừa có đức, Lâm Bồng kia dù là con nhà quan nhưng cũng là do được cha ông che chở, thực ra hẳn luôn xử lí mọi việc theo cảm tính. Mấy năm trước phu nhân Lâm Bồng qua đời, hẳn đau khổ đóng cửa không ra khỏi cửa,

thương tiếc cho người vợ đã qua đời. Sau này không hiểu Lâm Bồng kiếm đâu ra một bé gái mới ba, bốn tuổi có vẻ ngoài vô cùng giống vị phu nhân đã mất kia.

Dân Hầu nhìn mặt Vệ Cẩn có vẻ không đùa, chỉ có thể nói: “Được.”

Đương nhiên Lâm Bồng từng nghe danh Vệ Cẩn, thấy Vệ Cẩn định tới nhà thì vội dọn dẹp, sai nô bộc chuẩn bị bàn rượu. Trong lòng Lâm Bồng hơi lo lắng, không hiểu Vệ Cẩn tự dưng muốn tới chỗ mình làm gì. Con người hãn không có gì đặc biệt, cũng không phải nhân tài trị quốc, nếu bàn chuyện quốc sự thì thà dạy hãn cắt cổ cho rồi.

Lâm Bồng nơm nớp lo sợ đứng chờ Vệ Cẩn tới.

Vệ Cẩn thản nhiên ngồi xuống, giơ chén mời Lâm Bồng rồi đi thẳng vào vấn đề: “Nghe nói huynh đây nuôi một bé gái sáu tuổi?”

Lâm Bồng ngẩn người, gật đầu.

Vệ Cẩn hơi nghiêng người, cẩn thận hỏi: “Bình thường huynh nuôi cô bé thế nào?”

Lâm Bồng nghe xong cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Chuyện quốc sự hãn không biết, nhưng nói về nuôi bé gái, cả nước Khâu này liệu có ai sánh được với hãn? Lâm Bồng rót đầy một chén rượu, uống ực một hơi.

Đặt chén rượu lên bàn, Lâm Bồng cười lớn: “Nuôi bé gái, nói khó thì không khó nhưng dễ thì cũng không hề dễ. Kinh nghiệm của ta chỉ có sáu chữ: Nuông chiều, yêu thương, cưng nựng.”

Vệ Cẩn tiếp thu.

Xem ra việc hãn định nuông chiều A Chiêu là đúng.

Vệ Cẩn gật đầu nói: “Rồi sao?”

Lâm Bồng nói: “Tốt hơn hết là giữ bên mình cả ngày, tự mình dạy dỗ.” Lâm Bồng thương nhớ vợ cũ nên mới tìm một bé gái có khuôn mặt giống để nuôi làm vợ. Mỗi tội Vệ Cẩn không hiểu rằng từ “bé gái” trong miệng Lâm Bồng không hề giống của mình.

Hai người nói chuyện xong thì sắc trời đã tối sầm.

Vệ Cẩn vội vã cáo từ.

Lâm Bồng tiễn Vệ Cẩn ra ngoài. Vệ Cẩn lên xe, chiếc xe đi về phía phủ nơi hắn đang ở. Tất cả những gì Lâm Bồng vừa nói Vệ Cẩn đều khắc sâu trong lòng.

Vệ Cẩn than thở.

Hóa ra nuôi một bé gái lại tốn công tốn sức như vậy, chỉ mong A Chiêu không bị mình nuôi đến nổi chết.

Vệ Cẩn trở về phủ, đang định về phòng nghỉ ngơi thì nhớ lời Lâm Bồng đã nói. Vệ Cẩn xoay người đi tới viện của A Chiêu. Mới bước vào đã thấy A Chiêu tay trái là đùi dê, tai phải là ....., trái phải cùng lúc, ăn như lang thôn hổ yết*, cái miệng nhỏ nhắn dính đầy dầu mỡ.

Lang thôn hổ yết: Cũng chả biết giải thích thế nào, kiểu kiểu ăn như hổ đói ý =))

Các thị nữ đứng đó trợn mắt há mồm nhưng cũng không nói gì, chẳng làm gì khác được ngoài yên lặng cúi đầu.

Chân mày Vệ Cẩn nhăn lại, bước nhanh về phía trước.

Nhóm thị nữ đứng tại chỗ hành lễ, Vệ Cẩn khoát tay. Bọn họ nối đuôi nhau bước ra ngoài. A Chiêu đang ăn thoải mái, không hề để ý rằng các thị nữ đã rời đi và người ở trước mặt mình là Vệ Cẩn.

Một cái đùi dê bị A Chiêu xử lí rất nhanh, ngay cả xương không cũng gặm tới gập lui. Cuối cùng, A Chiêu hài lòng liếm liếm đầu ngón tay, ợ một tiếng rồi ngẩng đầu lên.

Vừa ngược mắt, bóng dáng Vệ Căn mặc áo bào đã đập thẳng vào mắt.

A Chiêu sợ đến tái mặt.

“Sư... sư phụ, sao người đi không tiếng động như quý thế!”

Vệ Căn định trách cô bé, nhưng lại nhớ tới lời Lâm Bồng nói. Vệ Căn tự nhủ lòng mình: A Chiêu là bé gái, A Chiêu là bé gái, A Chiêu không phải là mèo, A Chiêu không phải là chim, A chiêu là bé gái...

Mặt lạnh bỗng nhiên trở nên dịu dàng, Vệ Căn ngồi xuống cạnh A Chiêu.

Hắn cầm khăn tay trên bàn, lau đi vết trà dính trên ngón tay A Chiêu, giọng nói rất nhẹ nhàng, “A Chiêu.”

Đôi mắt đen nhánh lấp lánh của A Chiêu đảo qua đảo lại, hình như sư phụ không giận. Cô bé nháy mắt, “Sư phụ?”

Vệ Căn nói: “Con có nhớ mấy ngày trước vì sư đã dặn gì không?”

A Chiêu nói to: “Không được nói ‘Đại gia người’.”

Vệ Căn vừa lau ngón tay vừa nở nụ cười, “Rất tốt. Con cứ nhớ lấy.” Hắn lại nói: “Hôm nay nhớ kĩ lời vì sư.” Vệ Căn bỏ khăn xuống, nói: “Con là một cô nương, là đồ nhi của Vệ Căn ta. Sau này dù ăn gì cũng không được thô lỗ như thế, mấy lời như ‘đi gặp quý đi!’ cũng không được nói nữa.”

A Chiêu hỏi: “Nếu nói thì sẽ không được ăn?”

Trùng phạt kiểu này cũng không sao, không hề làm trái với hai chữ nuông chiều. Vệ Cẩn gật đầu, “Đúng, sẽ không được ăn. Con nhớ chưa?”

A Chiêu gật đầu.

Vệ Cẩn hài lòng gật đầu, trẻ con thật dễ dạy. A Chiêu quả thật cũng có tư chất, nếu không thì làm sao xứng làm kiếp số của Vệ Cẩn hẳn? Vệ Cẩn đưa tay xoa đầu A Chiêu, nở nụ cười.

“A Chiêu ngoan.”

Vệ Cẩn cười một cái, A Chiêu cũng cười theo nói: “Sư phụ, người thật đẹp trai.” Lại còn ôn hòa, tính rất tốt. Nhờ có gặp lại ông lão ăn mày kia, cô bé nhất định sẽ mời lão ăn bánh bao trắng. Nếu không có ông ấy, cô bé cũng không là đồ nhi của sư phụ được.

Khuôn mặt Vệ Cẩn nghiêm lại.

“Không được nói vi sư đẹp trai.” (chết cười mất =)))

A Chiêu gật đầu, không được làm cho sư phụ tức, nếu không sư phụ cũng không cần đồ nhi mình nữa.

Vệ Cẩn thấy sắc mặt A Chiêu như vậy, giọng cũng nhẹ nhàng hơn, “A Chiêu, thân thể chỉ là hư ảo, đến một ngày nào đó cũng sẽ chỉ là bộ xương trắng. Mà thân là nam nhi cũng không thích được khen bề ngoài của mình. A Chiêu có hiểu không?”

A Chiêu tuy không hiểu nhưng vẫn vội gật đầu.

“Sư phụ, trông người thật xấu!”

Khóe miệng Vệ Cẩn run run. A Chiêu tròn mắt chờ Vệ Cẩn khen: “Sư phụ, A Chiêu nói thế có đúng không?”

“À..”

Vệ Cẩn chợt nhớ tới lời của Lâm Bồng, không được chọc vào tâm tình bé gái. Hắn gượng cười: “Mấy ngày nữa vi sư sẽ dạy con học chữ, rồi sẽ nói cho con là đúng hay sai.”

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Một tháng trôi qua.

A Chiêu vốn gầy nay đã được nuôi béo lên, sắc mặt trở nên hồng hào hơn. Mặc dù làn da vẫn hơi ngăm đen nhưng so với lúc đầu Vệ Cẩn gặp A Chiêu thì đã ưa nhìn hơn nhiều, cũng không đến nỗi để người khác nhìn rồi lại cho rằng đó là một bé trai.

Vệ Cẩn tiếp thu được từ Lâm Bồng cũng không ít. Hẳn tự mình giao cho quán gia mua rất nhiều vải vóc, xanh hồng tím đỏ, cũng rất nhiều chết vải khác nhau. Chỉ có nửa tháng mà trong tủ A Chiêu đã có một đồng bộ quần áo.

Hôm nay A Chiêu mặc một bộ váy ngắn màu vàng nhạt có thêu hình con bướm, búi tóc lại bằng hai dải buộc cùng màu. Như Lâm Bồng nói, đây chính là trang phục cho bé gái sáu tuổi từng thịnh hành một thời ở nước Khâu. Vệ Cẩn nghe vậy thì giao cho Thái Thanh chuẩn bị trang phục như thế cho A Chiêu.

A Chiêu chớp chớp mắt.

Vệ Cẩn ngăm, cảm thán: “Cũng đẹp, như vậy mới giống con gái chứ.” Vệ Cẩn ngoắc tay, gọi: “A Chiêu lại đây, cùng vi sư tới một chỗ. Con đã nhận vi sư làm thầy lâu như vậy rồi, vi sư cũng nên bắt đầu dạy chữ cho con.”

A Chiêu nghe vậy thì sáng mắt: “Sư phụ, A Chiêu sẽ học thật tốt!”

Vệ Cẩn nói: “Con có quyết tâm như thế, vi sư rất vui. Trước hết vi sư dạy con viết tên con.” A Chiêu ngồi cạnh Vệ Cẩn, mở to mắt nhìn Vệ Cẩn cầm bút viết chữ “Chiêu” lên tờ giấy trắng.

Vệ Cẩn nói: “Đây là chữ ‘Chiêu’ trong ‘A Chiêu’.”

A Chiêu chỗ hiểu chỗ không. Vệ Cẩn lại nói: “Lại đây, học cầm bút trước đã, làm giống vi sư.” Vệ Cẩn sợ A Chiêu mới học sẽ không làm được nên làm rất chậm. Không ngờ A Chiêu giơ tay lên, nắm chặt bút, động tác khá tốt cứ như đã từng được học, khiến Vệ Cẩn rất kinh ngạc.

“... Đây là lần đầu tiên con cầm bút sao?”

A Chiêu nói: “Vâng.”

Vệ Cẩn nói: “Dựa vào chữ ‘Chiêu’ của vi sư, con viết chữ ‘Chiêu’ cho vi sư xem nào.” A Chiêu gật đầu. Vừa mới ngồi thẳng dậy, A Chiêu đã nghiêng đầu nói với Vệ Cẩn: “Sư phụ, A Chiêu không với tới.”

Vệ Cẩn bình tĩnh, ôm lấy A Chiêu.

A Chiêu ngồi khoanh chân trên đùi Vệ Cẩn, mặt mũi hớn hờ nói: “Cảm ơn sư phụ.”

Trong mắt Vệ Cẩn đầy ý cười, “Nào, viết đi. Ngày mai ta sẽ dặn người ta làm một cái bàn cho con.” A Chiêu cầm bút, viết rất chậm. Vệ Cẩn kiên nhẫn nhìn, dần dần cảm thấy vui mừng.

A Chiêu viết tuy chậm nhưng chữ lại ra chữ, không hề xiêu vẹo không ra chữ mà còn có chút khí thế.

Vệ Cẩn xé tờ giấy, hỏi: “A Chiêu đã nhớ được chữ ‘Chiêu’ viết thế nào chưa?” thấy A Chiêu gật đầu, Vệ Cẩn nói: “Viết lại.” A Chiêu nghe lời, cầm bút lên viết.

Vệ Cẩn càng nhìn càng vui vẻ, hãnh nói: “Rất tốt.” Cô bé thực sự làm rất tốt. Nhớ ngày xưa hãnh học chữ, học phải nửa tháng mới được như A Chiêu hôm nay.

Vậy mà ở phái Thiên Sơn hãnh đã được coi là thần đồng.

Đồ nhi A Chiêu của hãnh, vô cùng thông minh.

A Chiêu nghe Vệ Cẩn khen, trong lòng như nở hoa, vui mừng nói: “Sư phụ dạy A Chiêu viết chữ nữa đi.” Vệ Cẩn lại cười nói: “Không vội, vi sư kiểm tra con đã. Mỗi chữ đều có ý nghĩa riêng, con nói xem, chữ ‘Chiêu’ có nghĩa là gì?”

A Chiêu cố gắng suy nghĩ một lúc, nói: “... Ăn?”

Vệ Cẩn sặc, nhìn vẻ mặt thành thật của A Chiêu thì lại thở dài một tiếng, bất lực nói: “Không phải.” Quả thật không nên kì vọng quá nhiều. Vệ Cẩn nói: “Chiêu, nghĩa là sáng. Lúc vi sư gặp con, trên trời đầy ánh nắng, vậy nên lấy chữ ‘Chiêu’. Rõ chưa?”

A Chiêu đảo mắt, lại hỏi: “Chữ ‘Chiêu’ còn nghĩa khác không ạ?”

Vệ Cẩn nói: “Còn có nghĩa là ‘rõ ràng’.”

A Chiêu hơi hiểu, gật đầu.

Vệ Cẩn xoa đầu A Chiêu, “Con cứ tập chữ này cho quen đi rồi vi sư sẽ dạy con chữ khác.”

Sau khi Vệ Cẩn dạy cô bé được nửa canh giờ, quản gia Dương Đức báo có Dân Hầu đến. Vệ Cẩn để A Chiêu lại tự nhớ bài, còn hãnh đứng dậy theo Dương Đức tới sảnh chính.

Trong phòng chỉ còn mỗi A Chiêu.

A Chiêu chăm chỉ mà học cũng tốt, Vệ Cẩn dù đã đi nhưng cô bé không hề lười biếng, cầm cuốn trúc trên bàn viết, yên lặng tự học.

Lúc ấy giấy vẫn rất quý, người được dùng giấy hầu hết là quý tộc. Nhưng phái Thiên Sơn cũng không bạc đãi đệ tử, hơn nữa Vệ Cẩn cũng biết rằng A Chiêu là bé gái, nếu học cách dùng dao để khắc cuốn trúc thì có thể bị thương, vì thế Vệ Cẩn không hề nghĩ ngợi gì mà dạy A Chiêu dùng bút.

A Chiêu học liên tục tới tận tối.

Ánh trăng rằm mờ mờ lại ấm áp.

Thải Thanh mang cơm canh vào phòng, quỳ xuống dưới đất, nhẹ giọng nói: “A Chiêu tiểu thư, mời dùng cơm.” A Chiêu đứng dậy, hỏi: “Sư phụ cháu đâu ạ?”

Thải Thanh đáp lời: “Công tử cùng Dân Hầu ra ngoài, trước khi đi có nói tối nay sẽ về muộn, muốn tiểu thư đi ngủ trước.”

A Chiêu nói: “Cháu biết rồi.”

Vệ Cẩn từ khi nghe Lâm Bồng nói thì để A Chiêu ngủ bên cạnh hẳn. Mới đầu A Chiêu không quen nhưng một thời gian thì cũng quen dần.

A Chiêu ăn cơm xong, Thải Thanh chuẩn bị nước nóng để tắm.

Từ việc lần trước, Thải Thanh cũng biết A Chiêu tiểu thư rất hiền nhưng có một việc tuyệt đối không được làm trái ý cô bé, đó chính là việc đi tắm. Vệ Cẩn đã thử khuyên bảo A Chiêu nhưng vẫn không được, chẳng thể làm gì ngoài việc gọi người làm cái thùng nhỏ cho A Chiêu tự tắm.

A Chiêu mặc quần áo rộng, leo lên giường.

A Chiêu ngủ không sâu, ấy là thói quen từ lúc làm ăn xin đến giờ vẫn chưa sửa được. Đến khi Vệ Cẩn về, khẽ khàng lên giường thì A Chiêu mở bừng hai mắt, không còn buồn ngủ tý nào.

Vệ Cẩn xoa đầu A Chiêu.

“Vi sư làm con tỉnh à?”

A Chiêu lắc đầu.

Vệ Cẩn nói: “Ngủ đi, ngày mai vi sư lại dạy con học chữ. Đợi đến khi biết được kha khá rồi, vi sư cũng có thể truyền thụ cho con những gì vi sư có.”

Vệ Cẩn nằm bên người A Chiêu, ngáp một cái rồi mệt mỏi nói: “Ngủ đi.” Chỉ một lúc sau Vệ Cẩn đã ngủ say. A Chiêu lòng không yên dịch người, áp sát mình vào tường.

Sư phụ có thói quen xấu! [Chết anh nhá =))]

Chỉ cần ngủ một cái thì sẽ chiếm hết cả cái giường, khiến cho cô bé phải ôm gối co ro ở phía tường. Ngay từ lúc bắt đầu nằm cùng giường với sư phụ, nửa đêm sư phụ duỗi tay ra, đẩy cô bé hẳn vào góc tường.

A Chiêu thở dài.

Tướng ngủ của sư phụ xấu quá!

Nhưng sống ở tòa miếu đổ nát đã lâu còn được, nay nằm trên giường cao gối êm, A Chiêu co rúc vẫn thành thói quen. A Chiêu nhìn Vệ Cẩn, suy nghĩ linh tinh rồi thiếp đi.

Giữa đêm vắng, Vệ Cẩn cảm thấy trên người thật nặng.

Hắn ngáp một cái, mở mắt ra thì đập vào mắt chính là dáng vẻ mơ mơ màng màng của A Chiêu, khoe miệng cô bé còn có cả nước dãi. Vệ Cẩn thờ dài, đồ nhi này của hắn cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi tướng ngủ là không tốt. Cô bé cứ đến sát người hắn bò như con rùa nhỏ. Mấy đêm liền tỉnh giấc, hắn đều thấy A Chiêu ngủ gục trong lòng mình.

Bỗng nhiên, A Chiêu nói mơ.

Vệ Cẩn ngạc nhiên, lắng nghe kĩ. Một lúc sau, A Chiêu lại mở miệng nói: “Chiêu, là sáng.” Vệ Cẩn lúc này đã nghe rõ, trong mắt hắn đầy ý cười.

Năm mơ còn nhớ tới lời dạy của hắn, cô bé chăm chỉ như vậy khiến hắn rất vui.

Vệ Cẩn khẽ vuốt tóc A Chiêu, A Chiêu cũng cọ cọ lại trong lòng bàn tay Vệ Cẩn. Vệ Cẩn đột nhiên cảm thấy lòng êm ái bất ngờ. Hắn lấy tay áo lau nước dãi cho A Chiêu, vừa xoa đầu A Chiêu.

Như vậy cũng được.

Nếu A Chiêu thích ngủ trong lòng hắn như vậy thì cứ để cho cô bé ngủ.

Vệ Cẩn ngáp, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

A Chiêu mở đôi mắt còn đang ngái ngủ, sờ cái gáy bị đau. Cô bé trợn mắt nhìn Vệ Cẩn, lòng nhủ thầm: mình đã ngủ ở góc tường rồi mà sư phụ còn đẩy được mình. Đau chết đi được, không biết bị đập đầu lần thứ mấy rồi.

Dù sao thì A Chiêu cũng chỉ nói thầm, bàn tay nhỏ lại ôm gối, tiếp tục ngủ.

Hai thầy trò cứ hành nhau như thế cho tới khi trời sáng.

Ánh sáng sớm mai len lỏi qua cửa sổ. Vệ Cẩn và A Chiêu đến giờ đã ngủ yên, mỗi người chiếm nửa giường, ngủ trông rất nghiêm chỉnh.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Vệ Cẩn tỉnh lại, hình ảnh đập vào mắt đầu tiên chính là gương mặt A Chiêu đang ngủ say. A Chiêu ngủ rất sâu, ôm áo ngủ bằng gấm nằm cuộn tròn lại, bàn tay nhỏ nắm một góc áo, hàng lông mi thi thoảng động nhẹ.

Vệ Cẩn nhìn thấy, nơi đáy mắt không khỏi hiện lên ý cười.

A Chiêu thật sự chỉ như chú mèo nhỏ, tuy cái đầu nhỏ nhưng rất biết nghe lời, thật giống với chú mèo mà hãn nuôi khi ở trong Thiên Sơn phái. Chú mèo đó chẳng biết thế nào mà chạy vào Thiên Sơn phái, sáng sớm hôm đó khi đệ tử Thiên Sơn phái đang luyện công thì mèo ta kêu meo meo nhảy vào trong lòng hãn, sau đó thì đi theo hãn luôn. Hãn luyện kiếm thì mèo con ở phía sau hãn chạy vòng vòng, ngay cả lúc hãn đi nhà xí mèo con cũng muốn theo vào. Sư huynh sư đệ đồng môn đều nói rằng chú mèo đó với Vệ Cẩn có duyên, sau đó thì Vệ Cẩn nuôi nó, ăn uống ngủ nghỉ đều một mình Vệ Cẩn tự chăm sóc.

Nhưng tướng ngủ của mèo ta cũng không kém gì A Chiêu.

Vệ Cẩn nhẹ nhàng đứng dậy, hãn mang giày vào, cầm lấy cuốn sách trên bàn trúc.

Lúc ở Thiên Sơn phái Vệ Cẩn đã có một thói quen, sáng ngày lễ đọc sách, sáng ngày chẵn thì luyện kiếm. Nếu A Chiêu là con trai thì bây giờ chắc chắn Vệ Cẩn đã đánh thức dậy rồi. Nhưng A Chiêu là một cô bé, trước đó lại phải chịu nhiều cực khổ như thế, bây giờ làm biếng cũng là việc đương nhiên.

Thế nên Vệ Cẩn cũng không có ý định đánh thức A Chiêu, hẩn lén lút ra khỏi phòng.

Trên hành lang dài hẹp, Vệ Cẩn sai người bố trí một chiếc sạp dài, bên cạnh đặt chiếc kỷ trà, phía trên có một chén trà xanh. Vệ Cẩn mở trúc quyển ra hơn nửa, dựa vào ánh ban mai mà cẩn thận lật xem. Tuy lúc ở Thiên Sơn hẩn có danh là thần đồng, vả lại mọi người đều thổi phồng rằng hẩn học thuộc rất mau, nhưng ít người biết Vệ Cẩn phải chăm chỉ bao nhiêu.

Kiểm nhiều ngày không luyện, sẽ thấy cứng tay. Sách nhiều ngày không đọc, sẽ thấy xa lạ. Chỉ có đọc nhiều luyện nhiều, mới có thể ghi nhớ trong lòng.

Không bao lâu sau, cửa phòng bỗng nhiên mở ra.

Một thân hình nho nhỏ xuất hiện trước người Vệ Cẩn.

Tính ra, A Chiêu với Vệ Cẩn đã chung giường chung gối hơn nửa tháng (a ha ha:v), đây là lần đầu tiên A Chiêu phát hiện sư phụ có thói quen dậy sớm đọc sách. Trước kia lúc A Chiêu phát hiện sư phụ rời giường thì không dám đi theo, bởi vì sư phụ nói cần phải ngủ đủ bốn canh giờ. Bây giờ ở chung với sư phụ đã lâu, lá gan của A Chiêu cũng dần lớn hơn.

Hôm nay nghe thấy tiếng sư phụ đứng dậy, A Chiêu do dự chốc lát rồi cũng đi xuống theo.

A Chiêu dụi mắt, kêu một tiếng: “Sư phụ.”

Thấy trong mắt Vệ Cẩn không có ý nổi giận, A Chiêu híp mắt cười, đi đến trước sạp, kiễng mũi chân, tò mò hỏi: “Sư phụ đang xem gì thế?”

Vệ Cẩn đặt sách xuống, nói: “Đợi khi nào con nhận biết hết chữ cái thì vi sư sẽ dạy con đọc sách.” Thấy A Chiêu vẫn đang tò mò nhìn vào cuốn

sách trong tay mình, Vệ Cẩn cảm thấy hơi buồn cười: “Đây là ‘Tiêu Dao Du’ của Trang Tử.”

A Chiêu đọc nhầm lại rồi hỏi: “Sư phụ, tiêu dao du là gì?”

Vệ Cẩn ôm lấy A Chiêu, đem A Chiêu ngồi lên trên sạp với mình. Vệ Cẩn dịu dàng nói: “Vi sư nói một lần cho con nghe.” Vệ Cẩn đem trúc quyển mở ra toàn bộ, hăng giọng nói: “bắc minh hữu ngư, kỳ danh vi côn. côn chi đại, bất tri kỳ kỳ thiên lý dã. hóa nhi vi điểu, kỳ danh vi bằng. bằng chi bối, bất tri kỳ kỳ thiên lý dã. nô nhi phi2...”

(2Một đoạn trong Tiêu Dao Du, dịch nghĩa: Tại biển Bắc có con cá Côn, lớn không biết mấy nghìn dặm. Cá này hóa ra chim Bằng: lưng của chim Bằng lớn cũng không biết mấy nghìn dặm. Vỗ cánh mà bay. Nguồn: banthedao.org)

Âm thanh của Vệ Cẩn lạnh lạnh như gió mát, dạy A Chiêu làm cô bé nghe mà nhập thần.

Sau khi Vệ Cẩn đọc xong, mỉm cười nhìn sang A Chiêu. Thấy vẻ mặt mù mờ của cô bé, tim Vệ Cẩn khẽ động, hỏi: “A Chiêu có thể nghe ra điều gì không?”

A Chiêu mở to hai mắt tròn xoe, nói: “Giọng của sư phụ rất dễ nghe.”

Vệ Cẩn không khỏi bật cười, nhưng nghĩ cũng đúng, A Chiêu hôm qua mới học chữ, hôm nay sao có thể kỳ vọng cô bé nghe hiểu được tiêu dao du chứ. Không vội, từ từ là được. Vệ Cẩn cầm cuộn sách lên, đặt trên kỷ trà.

“Bắc minh hữu ngư, kỳ danh vi côn. Côn chi đại, bất tri kỳ kỳ thiên lý dã...”

Vệ Căn nghe thế, trong lòng không khỏi có vài phần kỳ vọng. Hắn dùng ánh mắt cổ vũ A Chiêu, hỏi: “A Chiêu nghe không hiểu câu này sao?”

A Chiêu nghiêm túc suy nghĩ.

Vệ Căn nói: “Không vội, con cứ từ từ nghĩ. Nghĩ rồi nói với vi sư.” Vệ Căn thuận tay nâng chén chè xanh trên kỷ trà lên, mới vừa uống được một ngụm, chợt nghe A Chiêu hỏi: “Có loài cá tên Côn sao? Ăn ngon không? A Chiêu có thể ăn không?” Cuối cùng, A Chiêu cảm khái nói: “Lại là cá lớn như thế, A Chiêu có thể ăn được trong rất nhiều ngày. Sư phụ, đi chỗ nào mới có thể bắt được cá như vậy?”

Vệ Căn “phụt” một tiếng, chè xanh trong miệng bắn ra.

Sắc mặt Vệ Căn tối sầm lại.

A Chiêu sợ hãi nhìn Vệ Căn nói: “Sư phụ, có phải A Chiêu nói sai rồi không?” Rồi làm như nghĩ đến điều gì đó, A Chiêu lại nhanh chóng nói thêm, “Sư phụ, vừa nãy A Chiêu không tốt, A Chiêu không nên có ý nghĩ là của mình, nếu bắt được Côn, A Chiêu nhất định sẽ cùng ăn với sư phụ.” Dù sao lớn mấy nghìn dặm như thế, sư phụ ăn lại ít, cũng chẳng ăn được bao nhiêu.

Vệ Căn lau vệt nước trên môi, hít sâu một hơi rồi chậm rãi nói: “A Chiêu, con có ý như vậy là tốt rồi.” Căn thận nghĩ lại, lời của A Chiêu quả thật cũng chẳng sai. Nhưng điểm cô bé chú ý lại không giống, mới nghe lần đầu đã thuộc như thế rồi thì cũng đã là không tệ rồi. Không thể mắng cô bé.

A Chiêu hỏi: “Sư phụ, có phải A Chiêu sai rồi không?”

Vệ Căn nói: “Cũng không tính là sai.” Lại nhìn thần sắc chán nản của A Chiêu, Vệ Căn dịu dàng nói tiếp, “Lần đầu nghe mà có thể thuộc lòng như thế, lại có thể...khụ, có lý giải như vậy, xem như không tồi rồi.”

A Chiêu nghe xong, khấp khởi mừng nói tiếp: “Sư phụ sư phụ, A Chiêu còn có thể thuộc cả mấy câu khác nữa.”

“Ồ?” Vệ Cẩn nhíu mày, “A Chiêu còn có thể thuộc câu nào?”

“Hóa nhi vi điều, kỳ danh vi bằng. Bằng chi bối, bất tri kỳ kỷ thiên lý dã. Nộ nhi phi, kỳ dục nhược thùy thiên chi vân...” A Chiêu lắc đầu, đem một tràng chữ Vệ Cẩn đọc lúc nãy ra đọc lại, một chữ cũng không thiếu.

Vệ Cẩn hỏi: “A Chiêu, đây là lần đầu con nghe qua đúng không?”

A Chiêu gật đầu nói: “Nhưng mà A Chiêu không rõ ý lắm.”

Vệ Cẩn trầm ngâm một lát, lại nói: “A Chiêu, con nghe cho rõ đây. Nam quách tử kỳ ấi ky nhi tọa, ngưỡng thiên nhi hư...” Vệ Cẩn lại đem “Tề vật luận” ra chậm rãi đọc một lần. Đọc xong, Vệ Cẩn nói: “Con có thể nhớ kỹ không?”

A Chiêu gật đầu, lặp lại không thừa một chữ.

Trong lòng Vệ Cẩn cực kỳ vui mừng, không ngờ rằng A Chiêu không chỉ có thiên tư thông tuệ, lại còn nghe một lần đã nhớ. Nhân tài như thế, nếu là do Đại trưởng lão nuôi dưỡng, sau một thời gian tất siêu việt hơn người.

Vệ Cẩn hỏi: “A Chiêu, con có muốn đến Thiên Sơn phái không? A Chiêu con trời sinh thông minh, nếu có thể do đại trưởng lão của Thiên Sơn phái dạy bảo, tương lai con có thể còn khá hơn vi sư.”

Nhưng không ngờ hốc mắt A Chiêu lại đỏ quạnh, nước mắt thi nhau rơi xuống.

A Chiêu khóc đến nỗi không thở ra hơi, “Sư... sư phụ không cần A Chiêu sao? A Chiêu làm sai gì sao? Tại sao sư phụ không cần A Chiêu? Sư

phụ, A Chiêu sai rồi, A Chiêu không nên nghĩ vì sư phụ ăn ít nên mới đồng ý chia Côn cho sư phụ. A Chiêu sai rồi, sư phụ đừng đuổi A Chiêu đi.” A Chiêu khóc rất thương tâm, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, “Sư phụ, A Chiêu sẽ đem toàn bộ Côn cho sư phụ, A Chiêu ăn kiêng.” [Côn là cái gì? O.o]

Cô... cô... cô bé này sao nói khóc đã khóc rồi?

Vệ Căn choáng, hăn nhất thời không biết làm sao.

“Không được khóc!” Vệ Căn bỗng nhiên quát.

Ngay lập tức A Chiêu nín thình, cắn môi, nước mắt sóng sánh nơi tròng mắt.

Ây da, hình như vừa rồi hăn hơi quá thì phải? Vệ Căn ho nhẹ một tiếng, giọng cũng dịu lại, “Khi làm đồ nhi của Vệ Căn ta, sau này không được không, nhớ chưa?”

A Chiêu lấy tay lau nước mắt, gạt đầu.

Vệ Căn thở dài: “Vi sư vừa nãy chỉ nhân tiện nói thế thôi, nếu con không muốn, tất nhiên vi sư cũng không ép con.”

A Chiêu nấc lên mà nói: “A Chiêu không thích đến Thiên Sơn phái.”

“Được rồi, con không thích thì không đi nữa.”

A Chiêu lại duỗi tay lau nước mắt, hai mắt khóc đến sưng đỏ, Vệ Căn nhìn thấy, trong lòng hoảng hốt thật sự. Hăn gọi Thái Thanh đến dặn dò: “Cơm trưa hôm nay làm cá đi.”

Thái Thanh đáp một tiếng.

Lúc này A Chiêu đã dừng khóc, Vệ Cẩn mềm giọng nói: “Vi sư không thích ăn cá, con không cần chia cho vi sư ăn cũng không sao.” A Chiêu nghe thấy thế, cuối cùng lúm đồng tiền cũng xuất hiện, miệng cong lên.

“A Chiêu hiểu rồi!”

Vệ Cẩn trầm than một tiếng, đồ nhi hẳn làm sao chỉ nhớ đến chuyện ăn uống thế này. Nếu Trang Tử biết A Chiêu có suy nghĩ muốn làm thọt Côn, e là sẽ tức giận đến nổi chui ra khỏi quan tài mà thôi.

A Chiêu thỏa mãn dùng cơm trưa, ăn no xong ợ một tiếng, trên mâm toàn là xương qua.

Quản sự Dương Đức đi tới, trước tiên cúi người thi lễ, sau đó lại nói. “Công tử, có người xin thăm hỏi tiểu thư A Chiêu.” A Chiêu bị sặc, mở to hai mắt.

Ngược lại Vệ Cẩn cười cười: “Ồ? Là ai nghĩ đến A Chiêu? Nhanh như thế mà đã có người ngưỡng mộ rồi sao?”

Quản sự Dương Đức nói: “Bẩm công tử, là thực khách Chu Mục trong phủ Thái úy. Chu Mục nói có quen với tiểu thư A Chiêu.”

Vệ Cẩn nhìn sang A Chiêu, A Chiêu lắc đầu bảo: “Sư phụ, A Chiêu không biết.”

Vệ Cẩn nói: “Để cho hẳn vào đi. Có biết hay không thì cũng phải nhìn đã.” Quản sự Dương Đức đáp một tiếng rồi đi ra, Vệ Cẩn nói với A Chiêu: “Sau này sẽ không thiếu người đến thăm hỏi con, kết giao với con, con là đồ nhi Vệ Cẩn ta, phải biết nên ứng đáp như thế nào.”

Một lát sau, người thanh niên áo đen mang guốc mộc đi vào.

Hắn cúi đầu với Vệ Cẩn rồi nói: “Tại hạ là Chu Mục, chính là thực khách ở phủ Thái úy Tạ Phàm. Từ lâu Mục đã ngưỡng mộ tiếng tăm của Vệ công tử, nay xin công tử để Mục được bái lạy.” Vệ Cẩn cũng không từ chối, thân nhiên đón nhận.

Sau khi Chu Mục đứng dậy, ánh mắt vẫn dừng lại trên người A Chiêu bên cạnh Vệ Cẩn.

Hắn sững sốt, sau đó mới kịp phản ứng, cười nói: “Tiểu thư A Chiêu so với hai tháng trước thay đổi nhiều quá. Suýt nữa Mục nhận không ra.” Đứa trẻ bần thiêu nhếch nhác lúc đó, là trai hay gái cũng khó phân biệt.

Không ngờ chỉ sau mấy tháng ngắn ngủn, lại có thay đổi lớn như thế. Bây giờ làm sao còn vẻ chán nản lúc trước?

A Chiêu ngạc nhiên nói: “Thì ra là ân công.”

A Chiêu đứng dậy đáp lễ với Chu Mục, “A Chiêu đa tạ ân công đã tặng bánh mì.” Nếu không có Chu Mục, nếu không gặp lão ăn xin đó, làm sao cô bé có ngày hôm nay?

Hành động lúc đó của Chu Mục chỉ là tiện tay mà thôi, chưa từng nghĩ rằng lại mang đến cơ hội thăng quan thêm tước cho mình. Hắn cũng đã chịu ân huệ của A Chiêu, giờ phút này Chu Mục cũng không dám nhận toàn bộ, chỉ nhận nửa lễ mà thôi.

Sau khi Chu Mục ngồi xuống liền cười nói với A Chiêu: “Sĩ biệt tam này, tiểu thư A Chiêu khiến người ta nhìn bằng con mắt khác.”

A Chiêu không biết nên trả lời như thế nào liền lén lút nhìn Vệ Cẩn. Vệ Cẩn thong thả uống rượu, giống như không trông thấy ánh mắt của A Chiêu. A Chiêu biết là sự phụ muốn mình tự ứng đối.

Cô bé toét miệng cười, không biết nói gì thì cứ dứt khoát không đáp lại.

Chu Mục mỉm cười nói với Vệ Căn: “Mắt của công tử thật tốt, hôm đó trong Trọng Quang cốc, tụ họp người hiền quý (người có chức tước cao) của ba nước, chỉ riêng công tử liếc mắt một cái đã nhận ra tư chất của tiểu thư A Chiêu. Tiểu thư A Chiêu có thể nghe một lần đã nhớ, quả thật trên thế gian này khó có được. Đưa mắt ra ba nước, cũng chưa chắc có thể tìm cho ra được năm người.”

Vệ Căn nghe thế liền nói: “Ồ? Còn có ai nữa sao?”

Chu Mục nói: “Là Tạ Niên con trai Tạ Thái úy, từ nhỏ đã thông minh hơn người, cũng giống tiểu thư A Chiêu chỉ nghe một lần đã nhớ.” Chu Mục cười nói: “Lại nói tiếp, tuổi của Tạ tiểu công tử cũng xấp xỉ tiểu thư A Chiêu đây thôi.”

Vệ Căn nói: “Cũng sáu tuổi sao?”

Chu Mục nói: “Không sai.” Hơn nữa Tạ tiểu công tử còn có một muội muội, nhỏ hơn Tạ tiểu công tử một tuổi, ngày thường hồn nhiên động lòng người, rất có phong thái của Tạ Niên. Tiểu thư A Chiêu nếu có thể kết bạn với họ, nhất định là chơi rất vui.”

Vệ Căn đang lo không biết đi đâu để tìm mấy đứa trẻ cùng tuổi A Chiêu để kết bạn, giờ thì đã có người đưa tới cửa. Hắn hỏi: “Muội muội của Tạ Niên tên là gì?”

Chu Mục đáp: “Tên chỉ đọc một chữ Kiêu.”

Vệ Căn vỗ tay cười nói: “Thiện tai.”

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Vệ Cẩn hẹn Chu Mục năm ngày sau gặp lại ở Tinh Cơ lâu. Chu Mục dẫn Tạ Niên, Tạ Kiều tới, còn Vệ Cẩn dẫn đồ nhi A Chiêu tới. Chu Mục nói chuyện rất thoải mái, sau khi bàn chuyện cùng Vệ Cẩn mấy câu thì đứng dậy cáo từ.

Sau khi Chu Mục rời đi, A Chiêu lại bắt đầu buồn bã. Ban đầu Vệ Cẩn cũng không để ý lắm, đến tối thấy A Chiêu chỉ ăn một bán cơm rồi buông đũa thì mới phát hiện A Chiêu không ổn.

Đồ nhi của ăn vốn ăn nhiều, mấy ngày trước bữa tối còn ăn hai bát cơm, một cái đùi dê, một bát canh thịt vịt, ba miếng bánh, một phần bánh chưng. Vệ Cẩn nhìn bụng A Chiêu lúc đầy còn sợ nó vỡ ra. Không ngờ A Chiêu ăn xong, mắt lại nhìn về phía Thái Thanh, hỏi: “Bánh ngọt hôm qua còn không ạ?”

Vệ Cẩn nói: “A Chiêu.”

A Chiêu ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn Vệ Cẩn.

Vệ Cẩn nói: “Có việc gì không được giấu giếm, phải nói cho vi sư biết. Rõ chưa?” Vệ Cẩn nói một, A Chiêu chưa bao giờ nói hai. Nghe Vệ Cẩn bảo vậy thì A Chiêu dịch người ngồi sang bên cạnh Vệ Cẩn.

Cô bé chống hai tay lên bàn, bĩu môi, buồn bã nói: “Sư phụ, A Chiêu không vui.”

Vệ Cẩn hỏi: “Sao lại không vui?”

A Chiêu do dự, nói: “Do ân công.”

Hả? Chu Mục? Vệ Căn ngẫm nghĩ nhìn A Chiêu, “Ừ, con nói tiếp đi.”

A Chiêu nói: “Ân công hôm nay đến thăm A Chiêu, nhưng... nhưng mà ân công chỉ nói chuyện với sư phụ. Như thế có giống tới thăm A Chiêu đâu? Rõ ràng là ân công muốn gặp sư phụ! Ân công muốn gặp sư phụ sao lại phải lấy A Chiêu ra làm cớ? A Chiêu không vui. Ân công cứ như nấu canh ngon tặng cho sư phụ nhưng lại nói là tặng cho A Chiêu, rồi cuối cùng lại không để A Chiêu ăn. Bát canh đến tận miệng mà không ăn được, A Chiêu sao mà vui được?!”

Hôm nay Chu Mục mượn danh A Chiêu tới làm quen với mình, Vệ Căn cũng hiểu rõ. Nhưng Vệ Căn không hề so đo, cũng không hề nghĩ rằng tuổi A Chiêu còn nhỏ mà đã nghĩ được thế này. Tuy ví dụ được lấy không hề rời xa vụ ăn uống, nhưng Vệ Căn vẫn rất mừng.

Hắn sờ đầu A Chiêu, nói: “A Chiêu, thế gian hiểm ác, có người tốt, có kẻ xấu, cũng có những người bất đắc dĩ. Chu Mục là môn khách của phủ Tạ thái úy, đảm đương vị trí đó đương nhiên cần chút mưu mô. Vậy nên hắn sẽ bất đắc dĩ. Với lại chuyện này cũng không có hại gì với chúng ta. Con giúp hắn một lần, hắn sẽ nợ con một ân, sau sẽ được trả lại. Bây giờ con còn nhỏ, nhiều năm nữa trưởng thành rồi, đến lúc phải gặp thử thách thì họ sẽ giúp con những khi nguy hiểm mà con không kịp trở tay. Biết nhiều loại người cũng không phải là chuyện xấu.”

A Chiêu hỏi: “Vậy chú ấy là người tốt hay xấu ạ?”

Vệ Căn nói: “Việc này A Chiêu phải tự suy nghĩ rồi. Nếu con cảm thấy hắn là người xấu thì cải tạo hắn ta đi. Bây giờ con ở với vi sư, vi sư hứa sẽ không để người khác bắt nạt con. Chu Mục này không xấu, có thể kết giao. Mấy ngày nữa con sẽ làm quen với Tạ Niên và Tạ Kiêu. Nghe nói Tạ Niên giống con, hai con có thể cùng nói chuyện.”

A Chiêu bất chợt hỏi: “Lúc đi trải nghiệm, A Chiêu sẽ phải rời khỏi sư phụ sao?”

Vệ Cẩn cười nói: “Đương nhiên rồi. Nếu không cứ ở cạnh vi sư thì còn gọi gì là trải nghiệm?”

A Chiêu túm lấy vạt áo Vệ Cẩn.

Trải nghiệm thật đáng sợ!

“A Chiêu không muốn rời xa sư phụ, A Chiêu không muốn rời xa sư phụ, A Chiêu không muốn rời xa sư phụ!”

Vệ Cẩn dở khóc dở cười nói: “Không tự trải nghiệm thì làm sao con xuất sư được?”

A Chiêu hít hít mũi, bướng bỉnh nói: “Con không cần! A Chiêu chỉ muốn đi trải nghiệm cùng sư phụ!”

Nhìn A Chiêu như vậy, Vệ Cẩn cũng hiểu mình nói chuyện này quá sớm. A Chiêu còn nhỏ, đương nhiên sẽ bám lấy hắn. Đợi sau khi lớn hơn thì chắc hẳn cô bé sẽ hiểu được. Nghĩ được vậy, Vệ Cẩn cũng không nói lại A Chiêu mà chỉ khẽ cười.

A Chiêu không vì Chu Mục mà không vui nữa, thấy sư phụ không để ý mình thì buông tay ra, ngồi lại vào bàn ăn rồi tiếp tục ăn lia lịa.

Vệ Cẩn nhìn A Chiêu, trong mắt đầy ý cười.

Đúng là trẻ con.

Năm ngày sau, Vệ Cẩn dẫn A Chiêu lên xe đi tới Tinh Cơ lâu. Vừa tới Tinh Cơ lâu, chưởng quầy đã ra đón: “Vệ công tử đến Tinh Cơ lâu, quả thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này.”

Chưởng quầy nhìn A Chiêu dắt Vệ Cẩn thì cảm thấy ngạc nhiên. Hắn mới chỉ nghe rằng Vệ lang thu nhận đồ đệ tên là A Chiêu mà không hề nghĩ rằng đó là một bé gái.

Thật đáng tiếc, nữ nhi vẫn chẳng thể bằng nam nhi.

Ngay lúc sau chưởng quầy đã theo phản xạ nói, “Đây là tiểu thư A Chiêu mới được công tử thu nhận sao? Quả thật như đã đồn, tiểu thư rất có phong thái của công tử!”

Vệ Cẩn khẽ gật đầu.

Chưởng quầy nhận ra Vệ Cẩn hơi mất kiên nhẫn, vội nghiêng người, “Mời công tử đi bên này. Mục công tử đã ở trong phòng trên tầng hai chờ.” Vệ Cẩn dắt A Chiêu lên gác hai. Chưởng quầy đẩy cửa phòng ra, cúi người, “Mời công tử vào.”

Bài trí trong phòng cũng khá trang nhã, một vài chỗ còn có rèm phủ, trước rèm là bàn ăn. Một nhóm ca kỹ xinh đẹp khẽ đàn đàn tranh, âm thanh thật dịu dàng.

A Chiêu ngó đầu, nhìn ca kỹ vài lần, lại nhìn về phía Chu Mục.

Chu Mục chấp tay nói: “Công tử tới rồi.” Chu Mục vừa cười vừa chào: “A Chiêu tiểu thư.”

Đằng sau hắn là hai đứa bé, một nam một nữ, đều là phấn điêu ngọc mài*. Đứa bé trai khi lớn lên sẽ khác, con mắt vừa sáng vừa đen kia vừa nhìn đã có vẻ thông minh lanh lợi.

Mà bé gái bên cạnh hắn, tuy không bì được nhưng cũng có dung mạo tốt.

Bé gái có vẻ sợ người lạ, luôn núp sau bé trai. Còn bé trai thì đứng thẳng lưng như một cây cổ thụ chọc trời che mưa che gió cho bé gái. [Chs mình thấy có mùi incest lol =))]

Bấy giờ Chu Mục nói: “Tiểu công tử, A Kiêu tiểu thư, đây là Vệ công tử.”

Hai đứa bé hành lễ, Tạ Niên nói: “Niên đã từng nghe gia phụ nhắc tới công tử, cũng ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay được tận mắt gặp công tử, Niên cảm thấy vinh hạnh vô cùng.”

Vệ Căn cười nói: “Tiểu công tử mới sáu tuổi mà nói được như vậy, Tạ thái úy thật biết cách dạy con.”

Tạ Niên nói: “Vệ công tử quá khen.”

Vệ Căn nói: “A Chiêu, qua chào anh em Tạ gia đi. Đây là A Niên, còn đây là A Kiêu. Hai người họ đều gần bằng tuổi con. Tạ Niên lại càng giống con, đã nghe gì thì sẽ không hề quên.”

A Chiêu đi về phía trước, đôi mắt đen đảo qua đảo lại. Cô bé vừa nhìn Tạ Niên, vừa ngắm Tạ Kiêu, học cách nói của Tạ Niên rồi nói: “A Chiêu mấy hôm nay đã nghe sư phụ nhắc tới tiểu công tử, cũng ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay có thể tận mắt gặp Tạ tiểu công tử và A Kiêu tiểu thư, A Chiêu cũng cảm thấy vinh hạnh vô cùng.”

Khóe miệng Vệ Căn khẽ run.

Chu Mục cười nói: “A Chiêu tiểu thư không hổ danh là đã nghe sẽ không quên.”

Vệ Căn liếc nhìn A Chiêu, nói: “Đồ nhi của ta tuổi còn nhỏ nên cũng hơi nghịch, không được như Tạ tiểu công tử, tuổi còn nhỏ mà tính tình đã

trầm ổn như vậy.” Không được sự phụ khen, trong lòng A Chiêu cảm thấy bất bình.

Cô bé càng nhìn Tạ Niên, càng thấy khó chịu hơn.

Còn nhỏ đã bày đặt làm giống như người lớn, thế là không tốt! Không tốt!

Chu Mục nghiêng người, “Công tử, mời ngồi.”

Vệ Cẩn gật đầu, ngồi cùng Chu Mục ngồi bên tay phải tấm rèm, còn A Chiêu thì ngồi cùng Tạ Niên và Tạ Kiều ở bên tay trái. Nhóm hát bắt đầu gảy lên những khúc nhạc du dương.

Tạ Niên đã nghe Tạ Phàm dặn từ lúc ở nhà là phải làm quen được với đồ nhi của Vệ Cẩn.

Ba đứa bé cùng lứa ngồi chung, Tạ Niên chủ động mở miệng nói: “A Chiêu muội muội ở nhà thường đọc sách gì?”

Tạ Kiều cười nhạt: “Ca, ca không nghĩ tới việc người ta mới gần nửa năm trước được Vệ Cẩn thu làm đồ nhi à, làm sao học chữ nhanh như vậy được? Ít nhất cũng phải học cho xong lễ nghi đã.”

Trong lòng A Chiêu vốn không vui, nghe Tạ Kiều nói vậy thì quay ngoắt đầu, quay lưng về phía hai anh em bọn họ.

Tạ Niên đập vào tay Tạ Kiều, “Kiều Kiều, đừng làm loạn.”

Tạ Kiều bĩu môi, “Ca đánh muội!”

Tạ Niên dịu giọng nói, “Kiều Kiều quên những gì phụ thân đã dặn rồi sao? Hôm nay chúng ta tới làm quen với bạn mới. Muội làm loạn như vậy để khi về phụ thân mắng cho thì ta cũng không giúp muội đâu.”

Tạ Kiều sợ nhất là bị Tạ Phàm phạt, nghĩ tới việc lần trước bị phạt quỳ nửa canh giờ, mặt mũi phụ thân tối sầm mà Tạ Kiều run cả người. Nhưng nhìn A Chiêu, trong lòng con bé cảm thấy không ưa.

Lúc trước con bé nghe nói A Chiêu là một đứa ăn mày, may mắn được Vệ Căn thu làm đồ đệ. Nghĩ tới việc một đứa ăn mày ngồi cùng một chỗ với mình, Tạ Kiều cảm thấy không thoải mái, lại nhìn dung mạo bình thường của A Chiêu, sự khinh ghét trong lòng Tạ Kiều càng tăng lên.

Tạ Kiều mếu mếu nói: “Muội không làm loạn, nhưng ca không được gọi con nhỏ đó là muội muội. Ca chỉ có một muội muội là muội thôi!”

A Chiêu nghe, khẽ nghiêng đầu nói: “Tôi chả thèm, có cho đại ca của cậu đến tôi cũng chả thèm.”

A Chiêu trừng mắt, nói với Tạ Niên: “Tôi không muốn nói chuyện với cậu. Sự phụ là của tôi, đừng hòng đoạt.”

Từ bên trái tới bên phải tấm rèm cũng không gần, mấy đứa nhỏ nói không lớn, đã vậy A Chiêu còn cố tình nói nhỏ.

Phía bên phải tấm rèm, Vệ Căn và Chu Mục không nghe thấy mấy đứa nói gì. Lúc nhìn thấy ba đứa bé, Chu Mục nói: “Xem ra A Chiêu tiểu thư đang rất vui với Tạ tiểu công tử và A Kiều tiểu thư.”

Vệ Căn cười nói: “Chắc vậy. Xem ra sau này nên để chúng nó gặp nhau nhiều hơn.”

Chu Mục lên tiếng: “Đúng vậy.”

A Chiêu liếc nhìn Vệ Căn, thấy sự phụ cười rồi uống rượu mà không để ý tới bên này thì cụp mắt lại.

Cô bé nói nhỏ với Tạ Niên, Tạ Kiều: “Tôi biết mấy cậu muốn kết bạn với tôi, đặc biệt là cậu, Tạ tiểu công tử. Như vậy chắc phụ thân hai cậu đã nhắc phải làm quen với tôi. Nói thẳng ra, nước Khâu có nhiều người muốn kết giao với sư phụ tôi, nhưng các cậu đừng có mượn đường qua chỗ tôi. Nếu muốn kết giao với sư phụ thì đường đường chính chính tới gặp sư phụ, đừng có lấy danh của tôi. Bát canh đưa tới cũng không phải cho tôi ăn, chuyện này cũng thật quá quắt.”

Tạ Niên ban đầu hiểu A Chiêu nói gì, nhưng càng về sau lại càng không hiểu. Bát canh cái gì cơ? Có cái gì không để cho cô bé đấy ăn?

A Chiêu nói tiếp: “A Kiều tiểu thư, tôi biết cậu không ưa tôi. Sự thật thì tôi chỉ là một con bé ăn mày, từ khi sinh ra đã chẳng có cái gì. Cậu không ưa tôi cũng không sao, bởi tôi cũng chẳng ưa gì cậu. Không! Ưa! Một! Chút! Nào! Phụ thân các cậu dặn các cậu, sư phụ tôi dặn tôi, các cậu không muốn bị mắng, tôi cũng vậy. Vậy nên hôm nay chúng ta phải giả vờ. Nếu vậy thì cả tôi và các cậu đều không bị mắng, hai bên cùng có lợi. Được rồi, A Kiều tiểu thư, cười một cái đi, ân công đang nhìn đấy.”

Tạ Kiều vốn đang giận, nghe A Chiêu nói liền một hơi như vậy làm sao mà nhớ hết được. Vừa nghe A Chiêu bảo mình cười thì con bé đã nghe lời mà cười một cái.

Đến khi con bé hiểu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn giận tới nổi đỏ bừng mặt.

“Sao cậu dám...”

A Chiêu cười nói: “Nói to thế, cậu muốn bị mắng đấy à?”

Nghĩ tới vẻ mặt lạnh lùng của phụ thân, khí thế của Tạ Kiều giảm xuống hẳn. Con bé trợn mắt nhìn A Chiêu, “Sao cậu dám ra lệnh cho tôi!” A Chiêu nháy mắt, “Tôi nào có ra lệnh cho cậu? Tôi chỉ nói một câu thôi mà.”

Tạ Kiều biết mình không phải là đối thủ của A Chiêu, bĩu môi.

“Ca! Sao ca không giúp Kiều Kiều?!”

Tạ Niên nhăn mày, “A Chiêu tiểu thư, cậu là một cô bé, sao lại nói những lời như thế?”

A Chiêu ra vẻ vô tội nói: “Chẳng nhẽ tôi nói không đúng? Tạ tiểu công tử, chẳng nhẽ phụ thân hai người không hề dặn sao?”

“Cũng có...”

A Chiêu nói: “Vậy việc này không được sao?”

Tạ Niên im lặng rồi chợt nói: “A Chiêu tiểu thư miệng lưỡi lợi hại, Niên không sánh bằng. Kiều Kiều vừa rồi đã mạo phạm, đặc tội A Chiêu tiểu thư, là do Kiều Kiều không tốt. Nhưng Kiều Kiều còn nhỏ, lại được phụ mẫu nuông chiều nên hơi bướng bỉnh kiêu ngạo. Niên thay Kiều Kiều xin lỗi A Chiêu tiểu thư.”

A Chiêu bĩu môi, nghĩ thầm, ra vẻ người lớn quả thật rất có ích.

Nhưng Tạ Niên nói thế, A Chiêu cũng không nói gì nữa.

Cô bé nói: “Thôi được rồi, tôi nhận lời xin lỗi của Tạ tiểu công tử.”

Tạ Niên khẽ cười.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Vệ Căn thấy A Chiêu và hai huynh muội Tạ Niên, Tạ Kiều cười nói rất vui vẻ thì không khỏi mừng rỡ ra mặt. Nhớ ra sáng nay A Chiêu chỉ ăn có một chén cháo trắng nhỏ, Vệ Căn lại nói với Chu Mục: “Nghe nói Tinh Cơ lâu có mấy món thức ăn nổi danh tam quốc, khiến cho người ta ăn mà nhớ mãi không thôi.”

Chu Mục cười nói: “Nước tôi còn có câu nói thế này, chưa từng ăn thức ăn của Tinh Cơ lâu thì không coi là người nước Khâu. Hôm nay Mục đặc biệt gọi món ăn ngon nhất Tinh Cơ lâu cho công tử và A Chiêu tiêu thụ.”

Chu Mục vỗ tay, mấy người bên ngoài nghe tiếng mà nối đuôi nhau vào.

Trong tay họ đều bưng những mâm gỗ khắc hoa, trên đó là những món thức ăn và canh.

Vốn đang giả nói cười vui mừng, A Chiêu vừa ngửi thấy mùi đồ ăn liền sáng con mắt, trên môi nở nụ cười tươi rói. Vệ Căn liếc mắt nhìn thấy, trong lòng không ngăn nổi tiếng thở dài nhưng mặt mày lại không che dấu nổi ý cười.

Tạ Kiều nhìn bộ dáng tham ăn của A Chiêu thì lại càng thêm khinh bỉ.

Con bé nhẹ nhàng đẩy Tạ Niên, dùng ánh mắt như đang nói: Ca, ca nhìn con bé kia chưa, nhìn xem bộ dạng như hện không thể dán hẳn lên bàn ấy!

Tạ Niên vỗ vỗ vào mu bàn tay của Tạ Kiều, ý bảo muội muội mình không được hồ nháo. Tạ Kiều bĩu môi quay đầu đi, trên mặt đầy vẻ tức giận. Tạ Niên cứng chiều Tạ Kiều từ nhỏ, giờ phút này thấy bộ dáng con bé như thế làm sao không biết nó đang dối.

Tạ Niên đâu nỡ để muội muội cáu giận mình.

Lén lút liếc nhìn A Chiêu, Tạ Niên thấy con bé vẫn đang nhìn chăm chăm vào mâm thức ăn, không có ý để tâm với bọn họ. Tạ Niên cúi thấp mình, nhỏ giọng nói bên tai Tạ Kiều: “Kiều Kiều ngoan, đừng dối nữa. Để khi về ca sẽ cho muội cười ngượng.”

Tạ Kiều nghe vậy mới nở nụ cười vừa lòng: “Ca không được lừa Kiều Kiều đấy!”

Tạ Niên véo nhẹ lên chóp mũi của Tạ Kiều: “Ca đã bao giờ lừa muội chưa? Ngoan nhé, ở chung chơi với A Chiêu tiểu thư cho thật tốt. Có lời gì thì cứ giấu ở trong lòng đã, để khi về nói với ca cũng không muộn.”

Tạ Kiều ngoan ngoãn gật đầu.

Tạ Niên lặng lẽ đưa mắt nhìn A Chiêu, thấy cô bé vẫn đang nhìn thức ăn, hai mắt thì rục rịch sáng, cậu không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Thực ra, A Chiêu vốn không để hai huynh muội nhà bọn họ vào trong lòng. Vừa ngửi thấy mùi đồ ăn, đừng nói là Tạ Niên, cho dù là có một trăm Tạ Kiều điêu ngoa ngang ngược đứng đó, A Chiêu cũng có thể làm như không thấy.

Thức ăn ngon ở phía trước, cô bé không thèm so đo nhiều làm gì.

Đúng ra là mỗi người một bàn ăn nhưng vì Chu Mục muốn cho ba đứa bé quan hệ tốt hơn nên mới gọi bảo người ta làm riêng cho một cái bàn dài. Kết quả là, A Chiêu và hai huynh muội Tạ Niên, Tạ Kiều cùng ngồi chung một bàn.

Tạ Niên ngồi giữa, A Chiêu ngồi bên trái, Tạ Kiều ngồi bên phải.

Tạ Niên rất có phong độ, gấp thức ăn cho A Chiêu: “A Chiêu tiểu thư, đây là món canh Phù Dung nổi tiếng Tinh Cơ lâu. Món này mặc dù tên là Phù Dung nhưng trên thực tế là được chế biến từ đậu hũ, mùi vị hết sức ngon. Ai Chiêu tiểu thư, cô nếm thử xem.”

Đối mặt với người cho mình cái ăn, A Chiêu rất khó chán ghét người đó. Cô bé nói: “Tạ tiểu công tử, cậu cứ gọi thẳng tên tôi là A Chiêu đi. Tôi và cậu cũng gần bằng tuổi nhau, gọi tiểu thư tôi nghe không quen lắm!”

Tạ Niên nói: “Vậy A Chiêu cũng đừng gọi tôi là Tạ tiểu công tử, cứ trực tiếp gọi tên là được.”

“Được!” A Chiêu sáng khoái đáp ứng. Tiếp đó, cô bé không thèm để ý tới ánh mắt Tạ Kiều thỉnh thoảng bắn sang, cái muỗng trên tay thuận thế bay múa. Thức ăn Tinh Cơ lâu nổi danh tinh sảo, đồ ăn tuy nhiều mà cũng hết sức thiếu.

A Chiêu ăn hết nửa số thức ăn trên bàn mà cũng chỉ cảm thấy bụng no được sáu phần.

Tạ Kiều thấy vậy liền trợn mắt há hốc mồm, nói thẳng: “Ca, ca nhìn con nhỏ kia xem, nào có ai...” Nhớ lại lời Tạ Niên vừa nói, Tạ Kiều liền kịp che miệng lại, không nói ra nữa. Qua một lúc lâu sau, Tạ Kiều mới nhỏ giọng nói với Tạ Niên: “Ca, con nhỏ đó ăn nhiều như vậy không sợ no vỡ bụng sao?”

Tạ Niên nói với Tạ Kiều: “Kệ đi.”

Tạ Niên cảm thấy nên kệ nhưng Tạ Kiều thì không như thế. Con bé cảm thấy A Chiêu đang thị uy với mình, đang muốn bắt nạt mình! Tạ Kiều cảm phần bất bình.

Trùng hợp là lúc này A Chiêu lại nghiêng đầu nói với Tạ Kiêu: “A Kiêu tiểu thư, cậu không ăn sao?”

Trước mặt Tạ Kiêu còn có hai đĩa bánh ngọt nhỏ.

Tạ Kiêu thấy bộ dáng kia của A Chiêu, làm sao có thể nuốt trôi nổi. Nghe con bé đáng ghét kia hỏi vậy, lòng Tạ Kiêu cảm thấy không thoải mái. Còn đang muốn phát giận, ánh mắt Tạ Niên lại đánh sang, Tạ Kiêu đánh cổ nở nụ cười gượng.

“Không ăn!” Cứ để cho con nhóc nhà cô nuốt hết đi!

Không ngờ A Chiêu lại hớn hờ nói: “Vậy tôi giúp cậu ăn hết.” A Chiêu nhào người tới, lấy hai đĩa bánh ngọt về trước mặt mình. Chỉ trong chốc lát, trên cái đĩa chỉ còn lại vụn bánh.

A Chiêu uống ngụm trà, sờ sờ cái bụng rồi nói với Tạ Niên: “Cậu nói rất đúng, thức ăn Tinh Cơ lâu thật là ngon, nhưng mà lại hơi ít một chút.”

“Cậu...!” Tạ Kiêu tức giận trừng mắt.

Tạ Niên vội vàng rót chén trà cho Tạ Kiêu: “Kiêu Kiêu, uống trà đi.”

Cậu bé lại quay ra rót đầy chén cho A Chiêu: “A Chiêu, uống chút trà cho đỡ ngấy.”

Tạ Kiêu nể mặt Tạ Niên không thềm đi so đo với A Chiêu, chỉ thôi thôi chén trà rồi chậm rãi uống. A Chiêu không biết lúc này Tạ Kiêu nghĩ cái gì, thấy Tạ Niên ân cần với mình như vậy, vừa rồi còn gặp thức ăn ngon cho mình, khó chịu ban đầu với cậu ta đã tan biến không còn.

A Chiêu cười híp mắt nói: “Được.”

Không lâu sau, có người đến thu dọn bát đĩa. Vệ Cẩn thấy A Chiêu giống như một chút mèo con, mắt cứ híp tịt lại hiển nhiên là ăn uống rất

thỏa mãn. Vệ Cẩn nghĩ lần sau phải đưa A Chiêu tới đây nhiều hơn nữa.

Chu Mục nhìn theo ánh mắt Vệ Cẩn, thấy được bộ dáng của A Chiêu cũng không khỏi cất tiếng cười.

“Xem ra A Chiêu tiểu thư rất thích thức ăn ở đây.”

Vệ Cẩn thở dài, than vãn: “Đồ nhi của tôi cái gì cũng tốt, chỉ là có chút tham ăn thôi.”

Chu Mục cười ha hả, nói: “Ăn được mới tốt, ăn được mới tốt.”

Lúc này, lại có thị tỳ nối đuôi nhau vào, trong tay là những đĩa trái cây trắng miêng.

Trong chiếc mâm vàng khắc hoa có bày một ít hoa quả. Có trái nho xanh nhìn trong suốt như thủy tinh, có trái táo và lê to bằng nắm đấm, tất cả đều được bày trong mâm hết sức phong nhã đẹp mắt.

Hai bàn tay nhỏ bé không hẹn mà cùng đưa về phía quả lê vàng óng.

Tạ Niên ngẩn ra.

A Chiêu cũng ngẩn ra.

Hai người nhìn nhau, Tạ Niên rút tay về, cười nói: “Mời dùng.”

Tạ Kiêu bất mãn. Mỗi lần đều là ca lấy cho con bé ăn! Hừ, cứ có cái danh hiệu đồ nhi của Vệ công tử thì có thể bắt nạt con gái Thái úy phủ hay sao? Khi mà A Chiêu chuẩn bị lấy quả lê, Tạ Kiêu nhanh nhẹn hơn cướp được quả lê rồi đưa cho Tạ Niên.

“Ca, ca thích ăn lê nhất mà.”

A Chiêu cười nói: “Tôi cũng thích ăn lê.” Cô bé lại cầm một quả lê ở bên cạnh, sau đó cắn một miếng nhỏ, ăn rất ngon lành.

Tạ Niên cũng cầm quả lê, cắn từng miếng.

Tạ Kiều thấy thế, liền cầm một quả táo, học theo bộ dáng của Tạ Niên và A Chiêu, há cái miệng nhỏ ăn cắn từng miếng.

Vệ Căn nhìn ba đứa trẻ, cười nói: “Mấy đứa bé này trông như một bức họa, nên vẽ ra giấy.” Vệ Căn hứng trí hỏi: “Tinh Cơ lâu có giấy bút không?”

Vệ Căn muốn giấy bút, Chu Mục cho dù có phải đào ba tấc đất cũng muốn tìm cho bằng được. Cho Mục thấp giọng nói cho hạ nhân vài câu, không được bao lâu liền có người trình giấy bút lên.

Giấy Tuyên Thành được trải ra, Vệ Căn chấm mực. Chỉ không quá một khắc đồng hồ sau, một bức họa đã được vẽ ra.

Chu Mục ở bên khen: “Quá hay quá đẹp! Lúc trước từng nghe Vệ công tử vẽ rất giỏi không ngờ bây giờ lại được tận mắt nhìn thấy, quả là danh bất hư truyền. Hơn nữa, nhìn thần thái của A Chiêu tiểu thư kia, sống động phải biết. Ngay cả tiểu công tử và A Kiều tiểu thư cũng vẽ được giống như đúc.”

Vệ Căn cười nhạt.

Chu Mục lỡ đả động nhắc: “Tính ra thì công tử ở Khâu đã gần nửa năm rồi.” Hôm nay, Chu Mục mời Vệ Căn tới Tinh Cơ lâu, một là vì để thắt chặt quan hệ, hai là vì hỏi thăm rốt cục Vệ Căn có ý ở lại nước Khâu hay không?

Vệ Căn hạ bút lông, chỉ nói: “Nước Khâu sơn minh thủy tú, bách tính an cư lạc nghiệp, Khâu Vương lại tài đức sáng suốt, khó trách sao mà lại có

đông đảo hiền sĩ tụ hội tới đây. Cẩn xuống núi chỉ vì đi lịch lãm, cũng chưa có ý lưu lại lâu ở một nước nào.”

Chu Mục thở dài nói: “Công tử không màng danh lợi, còn chưa nhập thế mà đã xuất thế, phần tâm thái này Mục lấy làm kính ngưỡng.”

Vệ Cẩn cười: “Chưa từng nhập thế thì sao có thể xuất thế? Mục công tử khen trật rồi. Cẩn chẳng qua là người phàm, tự nhiên cũng có tư tâm riêng.”

A Chiêu gặm hết một trái lê xong lại ăn thêm một trái táo, Tạ Niên cũng ăn thêm bảy tám trái nho. Dần dần, trên mâm vàng khắc hoa kia chỉ còn lại một quả lê và vài trái nho.

A Chiêu nhìn nhìn Tạ Kiêu, lại ngó ngó Tạ Niên, cuối cùng đưa mắt về phía trái lê vàng duy nhất.

Tạ Kiêu ăn xong quả táo cũng no đến chín tám phần rồi nhưng thấy A Chiêu ăn ngon lành như thế nên đã cố ăn thêm một trái lê.

Hiện tại, thấy A Chiêu dán mắt vào trái lê vàng còn lại, Tạ Kiêu không hề nghĩ ngợi liền đoạt lấy nó, sau đó nắm trái lê trong tay, hết sức đặc ý nhìn A Chiêu.

A Chiêu hơi thất vọng nhưng Tạ Kiêu đã lấy được trước, cô bé cũng không thể nói gì được. Thấy bộ dáng kiêu khích của Tạ Kiêu, A Chiêu nhún nhún vai, nhặt nốt mấy trái nho còn trên đĩa, cười cười nói với Tạ Niên: “A Niên, cậu có thích ăn nho không?”

Tạ Niên nghiêm trang nói: “Tôi thích ăn lê hơn ăn nho.”

A Chiêu cười nói: “Thật là trùng hợp, tôi cũng thế.”

Tạ Kiều thấy A Chiêu không để ý đến mình, còn cười nói vui vẻ với ca ca, trong lòng càng thấy tức giận. Cô bé cắn mạnh một miếng lên quả lê, thấy ánh mắt A Chiêu liếc sang liền nhõ miếng lê đó xuống đất.

A Chiêu trước kia ăn đói mặc rách, không thích nhìn người khác lãng phí thức ăn.

Bây giờ, hành động của Tạ Kiều chọc giận A Chiêu. A Chiêu lạnh lẽo nhào tới nói: “Đại gia cô! Cô không ăn thì cũng đừng lãng phí thức ăn!”

Tạ Niên hoảng hồn, thân thể đã theo bản năng che trước người Tạ Kiều.

A Chiêu vẫn theo đà bổ về phía trước, trực tiếp đụng ngã Tạ Niên. Tạ Niên ngã chổng vó trên mặt đất, khuôn mặt vốn luôn trầm ổn lúc này rất cục cựa tỏ ra kinh hoàng.

Còn Tạ Kiều thì sợ hãi ngồi đằng kia, vẻ mặt không biết làm thế nào cho phải.

Cái bàn bị lật ngửa, mấy quả nho còn lại trong đĩa rơi xuống đất, lăn lăn xuống dưới chân Vệ Căn. Vệ Căn nhặt trái nho lên, khuôn mặt đã đen xì lại.

“A! Chiêu! Vi sư đã nói cái gì!”

Trên đường về phủ, hai thầy trò không hề nói với nhau một tiếng nào. Vệ Căn ngồi bên trái, khuôn mặt xanh mét. A Chiêu ngồi ở phía bên phải, quật cường mím chặt môi.

Vừa rời ở Tinh Cơ lâu, A Chiêu cho dù thế nào cũng không chịu mở miệng nhận sai, cứng rắn đến bướng bỉnh. Cô bé không phục trừng mắt nhìn Tạ Kiều.

Còn Tạ Kiều thì oa oa khóc lớn. Tạ Niên phải đứng bên đỡ dành muội muội. Không khí trở nên lúng túng.

Cuối cùng vẫn là Chu Mục đứng ra hòa giải, mang hai huynh muội Tạ Niên, Tạ Kiều về trước. Trong nhà gian chỉ còn lại hai thầy trò Vệ Cẩn và A Chiêu. Vệ Cẩn nhìn A Chiêu, A Chiêu cắn môi nhìn vệ cẩn, hai thầy trò mắt to trừng mắt nhỏ.

Vệ Cẩn hỏi: “Còn không chịu nhận sai?”

A Chiêu gật đầu.

Vệ Cẩn lạnh lùng đi ra khỏi cửa, để lại một mình A Chiêu lẻ loi đứng đó. A Chiêu ảm ức ngọt bết xuống đất, nước mắt sắp chảy đầy mặt. Nhưng vào lúc này, chưởng quỹ Tinh Cơ lâu chạy tới, vội vàng nói: “A Chiêu tiểu thư, Vệ công tử đợi tiểu thư ở trên xe.”

A Chiêu nghe thế mới thu lại nước mắt, hấp tấp chạy xuống. Nhưng mà vừa lên xe, nhìn khuôn mặt lạnh của sư phụ, A Chiêu lại càng quật cường bướng bỉnh. Cô bé không sai mà, A Chiêu không sai! Là Tạ Kiều sai trước!

Vừa nghĩ như vậy, ý muốn nhận sai trong lòng A Chiêu lại bay biến lần nữa.

Hai thầy trò cứ chiến tranh lạnh suốt chặng đường đi như vậy.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Vệ Cẩn xuống xe.

Thường ngày, Vệ Cẩn sẽ đỡ A Chiêu xuống, nhưng giờ trong lòng đang giận nên không muốn đỡ A Chiêu. Thái Thanh đứng một bên thấy thế, vội bước tới muốn đỡ A Chiêu xuống.

A Chiêu nhìn bóng lưng của Vệ Cẩn, cắn môi, nhảy trên xe xuống khiến Thái Thanh kinh ngạc kêu một tiếng.

Vệ Cẩn hơi quay người, thấy A Chiêu ngã dưới đất thì nhú mày. Thái Thanh định đỡ A Chiêu dậy, Vệ Cẩn đột nhiên mở miệng nói: “Tất cả lui ra đi.”

Sau khi đám thị nữ rời đi, Vệ Cẩn từ từ bước tới trước người A Chiêu.

Hắn nhìn xuống cô bé từ trên cao.

“A Chiêu, con có nhớ vi sư đã từng nói gì?”

A Chiêu nói: “Sư phụ đã từng nói rất nhiều.”

Vệ Cẩn nói: “Vi sư đã dặn không được làm gì? Con có tài đã biết là sẽ không quên, vậy mà một câu của vi sư thì lại không hề nhớ.”

A Chiêu ngồi dưới đất, cụp mắt, nói: “Không được giấu giếm việc gì, làm đồ nhi của sư phụ thì không được khóc, không được nói sư phụ đẹp trai, không được nói ‘Đi chết đi’, không được nói... ‘Đại gia người’...”

Càng về sau, A Chiêu càng cảm thấy chột dạ.

Vệ Căn “Ừm” một tiếng, “Nếu làm thì phạt như thế nào?”

A Chiêu khẽ nói: “Không được ăn gì.”

Vệ Căn lãnh đạm nói: “Con biết là tốt. Từ giờ để mai con không được ăn gì, cũng không được về phòng. Cứ ngồi đây mà suy ngẫm về việc con sai ở đâu đi.”

A Chiêu ngẩng đầu lập tức, bất mãn nói: “Rõ ràng là Tạ Kiều khích con trước! Là con nhỏ đó...”

Vệ Căn lạnh lùng, ngắt lời A Chiêu.

“Vi sư không muốn nghe con giải thích. Con thông minh, cứ ở chỗ này nghĩ xem mình đã sai ở đâu. Nếu không nghĩ ra thì mai cũng không được ăn gì.”

Dứt lời, Vệ Căn phất tay áo rời đi.

Vệ Căn dùng cơm xong thì sai thị nữ dọn bát đĩa. Đúng lúc đó, quản gia Dương Đức tới bẩm báo chuyện trong phủ hôm nay. Cuối cùng, quản gia Dương Đức nói: “Công tử, A Chiêu tiểu thư đã ngồi ba canh giờ ở đình viện rồi. Hôm nay tiết trời đã về đông, buổi tối lại càng lạnh. A Chiêu tiểu thư mới sáu tuổi, sợ là khó mà chịu đựng được.”

Vệ Căn nhìn quản gia Dương Đức, thản nhiên nói: “Ta có chủ ý của mình, đừng ai xin tha cho con bé nữa.” Làm sai còn không chịu nhận, mới sáu tuổi đã như thế này, lớn lên thì làm thế nào? Tuy là phải nuôi chiều, nhưng không thể nuôi chiều đến mức cô bé thành giống Tạ Kiều được.

Tạ Kiều sai nhưng A Chiêu cũng không nên động tay động chân. Không những thế lại còn nhào vào người Tạ Niên. Như vậy còn ra thể

thống gì nữa?

Quản gia Dương Đức thờ dài, nói: “Vâng.”

Vệ Căn gọi người mang bàn viết tới. Hẩn ngồi xuống trước bàn, thấp đèn, từ từ mở cuốn trúc. Gần nửa canh giờ sau, ánh mắt Vệ Căn vẫn dừng lại ở phần mở đầu của cuốn trúc.

Vệ Căn thờ dài.

Hẩn đứng dậy, vòng qua bàn viết ra ngoài cửa phòng. Giữa đêm tối, A Chiêu cúi gập đầu ngồi dưới đất, cả người co lại vì lạnh. Đột nhiên, A Chiêu hắt xì một cái.

Vệ Căn bình tĩnh nhìn.

Hẩn đột nhiên gọi thị vệ tới: “Gọi Thái Thanh qua đây.”

A Chiêu thờ gập, xoa mạnh tay.

Nền đất lạnh như băng, dường như có một luồng khí lạnh quanh quần quanh người cô bé. Hai cánh tay A Chiêu ôm lấy hai bờ vai, chợt nhớ về cuộc sống trước khi. Thế mới nhớ, từ khi nhận sự phụ tới nay, cô bé vẫn chưa từng nhớ về cuộc sống khổ cực trước kia.

Sự phụ đối xử với cô bé quá tốt, cho cô bé một cuộc sống tốt đến nỗi không tưởng tượng được.

Một cuộc sống như vậy, ngày trước cô bé còn không dám nghĩ tới.

A Chiêu nghĩ, nếu mình không nhận lỗi, liệu sự phụ sẽ không cần cô bé nữa sao? Cô bé không muốn quay lại cuộc sống trước kia, đừng nói đến thịt, mà ngay cả bánh bao cũng không có mà ăn. Lại còn phải giành giật cùng lão ăn mày, gần nửa năm qua, thân mình được nuôi vô cùng chu đáo.

Nhưng!

Cô bé không muốn nhận sai.

Rõ ràng Tạ Kiều sai trước, cô bé không hề sai! A Chiêu không sai mà! Cho dù phải sống lại cuộc sống khổ cực kia, cô bé cũng chấp nhận. Không phải do mình sai, cô bé tuyệt đối không nhận!

“A Chiêu tiểu thư...”

Bỗng nhiên, giọng nói Thái Thanh vang lên từ trên đỉnh đầu A Chiêu. A Chiêu ngẩng đầu thấy Thái Thanh ôm chần bông, trên tay còn cầm hộp đồ ăn. Thái Thanh nói: “A Chiêu tiểu thư, nô tì lén lấy chần cho người. Công tử đã ngủ rồi, không phát hiện ra đâu. Sáng mai nô tì sẽ tới lấy đi. Đây là cơm tối nay, đều là món tiểu thư rất thích ăn, cũng còn rất nóng. A Chiêu tiểu thư ăn một chút đi.

Thái Thanh mở hộp đồ ăn ra, bên trong có đuôi cá chép nóng hổi, còn có bánh và một bát canh ấm.

A Chiêu nuốt nước miếng.

Cô bé nhìn chằm chằm cá chép trong hộp cơm một lúc, nuốt vài miếng nước miếng rồi ngang ngạnh quay đầu cụp mắt. Cô bé cắn răng nói: “Thái Thanh, chị về đi. Sư phụ mà biết sẽ trách phạt chị đấy.”

“Nhưng...”

“Đừng nhưng. Sư phụ đã nói không cho em ăn gì, em sẽ không ăn. Chần bông em cũng không cần.” A Chiêu cố chấp nói.

Thái Thanh khuyên nhủ: “A Chiêu tiểu thư, hôm nay lạnh như vậy, người không ăn gì thì làm sao qua nổi đêm nay? A Chiêu tiểu thư cứ yên tâm, công tử không biết đâu. Nô tì cũng không sợ bị phạt, chỉ cần A Chiêu

tiểu thư tốt, nô tì cũng sẽ tốt. Không thì ít nhất cũng phải lấy chăn bông, đêm lạnh như vậy, nô tì rất lo cho tiểu thư.”

A Chiêu vẫn lắc đầu

Thải Thanh không biết làm thế nào. Vừa nãy công tử đã nói không được nhắc tới hẳn cho A Chiêu, nhưng A Chiêu tiểu thư lại không chịu ăn. Nàng cũng không có cách nào.

“Thải Thanh, chị về đi, chăn bông cũng cầm về luôn đi.” A Chiêu giục.

Thải Thanh đành thôi.

Trong thính đường, Vệ Cẩn thấy Thải Thanh cầm hộp thức ăn và chăn bông thì nhíu mày. “Sao lại thế này?”

Thải Thanh ngậm ngừng, đáp lời: “Nãy công tử nói..., A Chiêu tiểu thư không cần, nói là công tử không cho tiểu thư ăn thì tiểu thư sẽ không ăn. Chăn bông tiểu thư cũng không cần. Nô tì đã khuyên A Chiêu tiểu thư, nhưng tiểu thư vẫn không chịu. Nô tì đành phải về xin chỉ thị của công tử.”

Vệ Cẩn nhắm mắt, lông mày nhíu chặt.

Lúc lâu sau hẳn mới lạnh lùng nói: “Không cần thì thôi, cứ theo ý con bé đi.”

Vệ Cẩn đặt cuốn trúc xuống, đứng dậy, vừa bước vừa nói với Thải Thanh: “Cứ đem đồ ăn để đấy đi, ăn hay không thì kệ con bé.” Cuối cùng, Vệ Cẩn nói thêm, “Đừng nói là ý của ta.”

Thải Thanh vội vàng gật đầu.

Vệ Cẩn ngồi lại vào bàn, cầm cuốn trúc lên, nhìn một lúc rồi lại bỏ xuống, ánh mắt liếc qua ngọn đèn chập chờn.

Vệ Cẩn thở dài một tiếng.

A Chiêu cố chấp như vậy, tính tình bướng bỉnh như vậy, sau này nên xử lí thế nào. Đại trưởng lão nói A Chiêu là kiếp số của hắn, đến giờ hắn đã hơi hiểu. [Anh bị đại trưởng lão lừa cú quá ngoạn mục =))]

A Chiêu đói đến choáng váng.

Trong đầu cô bé bây giờ là bữa ăn ở Tinh Cơ lâu sáng nay. Một bát canh Phù Dung thật ngon, vừa vào miệng đã ngát hương, mùi hành cũng theo đấy mà tỏa mùi thơm ngào ngạt. Nhớ tới mấy món ăn đó, A Chiêu bây giờ cảm thấy tiếc nuối.

Nếu biết lúc đấy ăn thêm chút nữa thì giờ cũng ấm bụng phần nào.

Lại còn quả lê Tạ Kiêu ném xuống nữa chứ!

A Chiêu mắt lim dim nhìn hộp thức ăn đặt bên cạnh mình.

Cô bé ngửi thấy mùi thơm của cá chép và mùi bánh.

Không được! A Chiêu quay phắt người sang phía khác, quay lưng về phía hộp đồ ăn và chặn bông. Cô bé lại co rúm người lại, trong lòng thầm nhủ: Con không sai! A Chiêu không sai!

Dần dần, A Chiêu nhắm mắt lại.

A Chiêu mơ thấy ác mộng.

Cô bé mơ rằng Tạ Kiêu khí phách oai hùng cúi người nhìn mình. Thị nữ tùy thân đưa lê tới, Tạ Kiêu không ngừng cầm lê ném vào người cô bé. Lúc đó Tạ Niên đứng bên cạnh sư phụ, vui vẻ nói: “A Chiêu tiểu thư, sư phụ không cần cậu nữa. Sư phụ đã nhận tôi làm đồ nhi. Về sau cậu cứ làm ăn mày của cậu đi, tôi sẽ phụng dưỡng sư phụ thật tốt!”

Sư phụ nói: “Phải, A Chiêu, vì sư không cần con nữa.”

A Chiêu nửa tỉnh nửa mê, chỉ cảm thấy cả người nóng bừng, toàn thân không hề thoải mái chút nào. A Chiêu nằm trên đất, khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng.

“Sư phụ...” A Chiêu nói mơ.

Lúc đó, một dáng người mặc áo trắng đứng trước mặt A Chiêu.

Vệ Căn bình tĩnh nhìn A Chiêu một lúc, cúi người bế A Chiêu dậy. A Chiêu mơ mơ mang màng mở mắt nhìn thấy Vệ Căn còn cho là mình đang mơ.

Cô bé khẽ gọi, “Sư phụ.”

Vệ Căn thản nhiên “ừm” một tiếng.

A Chiêu nói: “Sư phụ, A Chiêu không sai.” Vệ Căn nhíu mày, A Chiêu chợt cười một cái, khẽ cất giọng hát không ra nhạc, “Rồi rồi rồi, A Chiêu không sai. Rồi rồi rồi, Tạ Kiêu lãng phí trước. Rồi rồi rồi Tạ Kiêu thật xấu xa! Tạ Niên là đồ bại hoại. Rồi rồi, A Chiêu tốt nhất! À, rồi, sư phụ cũng rất tốt. Sư phụ muốn phạt A Chiêu, dù Thái Thanh không nói thì A Chiêu cũng biết sư phụ thương A Chiêu, rồi rồi rồi...”

A Chiêu chợt bật khóc.

“A Chiêu là đồ nhi của sư phụ, sư phụ không thể không cần A Chiêu. Tạ Niên là đồ bại hoại, hẳn muốn đoạt mất sư phụ của A Chiêu!”

Vệ Căn nghe thì bật cười, không khỏi phìền não.

Vào trong phòng, Vệ Căn đặt A Chiêu xuống, sờ trán cô bé thì cảm thấy nóng bừng. Vệ Căn thở dài, gọi Thái Thanh.

Thải Thanh nhìn thấy A Chiêu nằm trên giường, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Vệ Cẩn nói: “A Chiêu sốt rồi, đi tìm đại phu đi.”

Hôm sau khi A Chiêu tỉnh lại thì người đã bớt nóng. Cô bé mở mắt ra, nhìn thấy chiếc giường quen thuộc thì sợ run người, một lúc lâu sau mới nhớ tới chuyện hôm qua.

Sư phụ phạt cô bé.

Rồi cô bé mơ thấy sư phụ ôm mình, nói gì đó...

A Chiêu không nhớ ra.

Cô bé ngồi dậy, bên cạnh giường không có ai, Vệ Cẩn đã đi mất. A Chiêu bò xuống giường, đẩy cửa phòng đi ra ngoài. Quả nhiên, Vệ Cẩn đang đọc sách ngoài hành lang.

A Chiêu chợt cảm thấy chợt dạ.

Cô bé sợ hãi gọi: “Sư phụ.”

Vệ Cẩn ngược mắt nhìn cô bé, thấy cô bé đi chân đất thì lạnh lùng nói: “Chưa khỏi bệnh còn đi chân đất?” A Chiêu cúi đầu nhìn, vội chạy về sau, đi giày bông xong mới chạy ra.

A Chiêu khẽ gọi lần nữa: “Sư phụ.”

Vệ Cẩn vỗ tay vào chỗ cạnh mình, A Chiêu hiểu ra thì từng bước nhỏ bò lên trên ghế. Vệ Cẩn đưa lô ấm cho A Chiêu, trong lòng cô bé thấy ấm áp, vui vẻ cầm lấy.

Cô bé lại gọi lần nữa: “Sư phụ.”

Vệ Cẩn nhớ tới khúc nhạc tự biên tự diễn tối qua thì không hiểu sao không giận A Chiêu được. Nhưng không giận thì không giận, vấn đề vẫn phải nói rõ ràng.

Vệ Cẩn nói: “Đọc một lần ‘Tiêu Diêu Du’.”

A Chiêu ôm chặt lò sưởi, đọc nhuần nhuyễn một lần. Sau đó, cô bé ngược nhìn Vệ Cẩn. Vệ Cẩn cốc đầu A Chiêu, “Hôm qua làm sai mà hôm nay còn muốn vi sư khen sao?”

A Chiêu co người lại, bướng bỉnh nói: “A Chiêu không sai!”

Vệ Cẩn nói: “Con nói xem, con không sai thế nào?”

A Chiêu nói: “Do Tạ Kiêu không ưa con trước, cố tình khích con. Rõ ràng nó không ăn lê lại còn cướp của con. cướp được rồi cũng không giữ lấy mà cắn một miếng rồi ném đi. Sư phụ nói với A Chiêu rằng vạn vật đều có sinh mệnh, tuy lê không phải người nhưng vẫn có tính mạng riêng. Tạ Kiêu chà đạp lên tính mạng quả lê, A Chiêu thay quả lê dạy dỗ Tạ Kiêu, vậy sai ở đâu?”

Vệ Cẩn nói: “A Chiêu, con muốn giáo huấn Tạ Kiêu cũng không sai, nhưng con vẫn sai một chút.”

A Chiêu cắn môi, nói: “A Chiêu biết, A Chiêu không nên động tay động chân.”

Vệ Cẩn nghe A Chiêu thừa nhận thì thở phào. Hắn híp mắt nói: “Con biết là tốt. A Chiêu, con nên nhớ rằng, dù Tạ Kiêu có lỗi lớn hơn thế thì con cũng không được đánh người ta. Một khi con đánh thì sẽ là cái sai của con. Đồ nhi của Vệ Cẩn ta không đánh người trước. Con có miệng, hãy dùng miệng để thu phục người khác.”

Ngừng lại, Vệ Cẩn hỏi: “Vì sao hôm qua con không nhận sai?”

A Chiêu bĩu môi, nói: “Tại sư phụ nói đều là lỗi của A Chiêu. Rõ ràng không phải một mình A Chiêu sai. Chuyện A Chiêu không làm, A Chiêu sẽ không nhận. Bây giờ sư phụ nói thế, A Chiêu sẽ nhận một phần lỗi thuộc về A Chiêu.”

Vệ Cẩn lắc đầu, “Con đúng là, sao lại cố chấp như vậy? Nhưng A Chiêu à, sư phụ đã nói là sẽ làm. Nếu con làm sai một lần, thì con sẽ không được ăn cơm.”

Hai mắt A Chiêu đột nhiên sáng bừng lên.

“Ăn cơm! Sư phụ, hôm qua qua rồi, hôm nay A Chiêu được ăn rồi đúng không?”

Vệ Cẩn nói: “Được. Nhưng ăn xong, ta sẽ dẫn con tới phủ Thái úy xin lỗi hai huynh muội Tạ Niên, Tạ Kiêu.” thấy A Chiêu lại tỏ ra bướng bỉnh, Vệ Cẩn nói thêm: “Vì con đánh người ta trước.”

Lúc đó A Chiêu mới miễn cưỡng nói: “Được ạ.”

Sau đó, A Chiêu nói: “Nhưng A Chiêu muốn ăn canh Phù Dung, canh Phù Dung của Tinh Cơ lâu, còn có cá chép chưng, canh thịt dê, còn có bánh súp, bánh chưng! À, con muốn ăn đùi gà nữa! Lê nữa! A Chiêu muốn ăn thật nhiều lê!”

Vệ Cẩn liếc nhìn cô bé.

“Con ốm còn chưa khỏi, không được ăn mấy cái này. Ta đã bảo Thái Thanh làm bát cháo trắng cho con, con ăn rồi còn uống thuốc.”

Cái mặt nhỏ bé của A Chiêu xụ xuống.

Vệ Cẩn thấy thế thì nói thêm: “... Uống thuốc xong thì có thể ăn một quả lê.”

Bấy giờ A Chiêu mở nở một nụ cười ngọt ngào.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 9

=)) được cái nó đẹp

Chuyên ngữ: Lệ Thiên.

Sau khi A Chiêu ăn xong, Vệ Căn dẫn cô bé tới phủ Thái úy.

Hôm qua Tạ Niên và Tạ Kiêu về nhà, Tạ thái úy hỏi hai anh em Tạ Niên làm quen với đồ nhi của Vệ Căn như thế nào. Tạ Niên vội vàng che giấu tội cho muội muội, tự đổ tất cả lỗi cho mình. Cuối cùng, Tạ thái úy phạt Tạ Niên quỳ một đêm. Tạ Kiêu thấy anh mình gánh tội thay thì trong lòng không mấy dễ chịu nhưng cũng không đủ dũng cảm để làm rõ mọi chuyện với Tạ thái úy, đành không ngừng khóc nức nở, hai mắt khóc đến nổi vừa sưng vừa đỏ.

Tạ Phàm trí óc không tồi, trong lòng hẳn đương nhiên biết rằng người nào sai, không kể đây là con trai con gái mình, hẳn làm phụ thân lẽ nào lại không biết tính tình chúng nó? Hẳn phạt Tạ Niên, thứ nhất là vì cậu dung túng cho em gái, thứ hai là phạt cậu ta biết chuyện nhưng không thông báo, đồng thời cũng phạt cả cái tâm của Tạ Kiêu.

Vậy là đêm qua, cả ba đứa nhỏ đều bị phạt.

Hôm nay gặp lại nhau thì ba người trở nên hòa hợp hơn, vội vàng bắt tay nhau giảng hòa.

A Chiêu cười híp mắt nhìn Tạ Kiêu, ánh mắt sâu không lường được khiến Tạ Kiêu phải trốn đằng sau Tạ Niên. Tạ Niên nhìn A Chiêu, nhăn

mày, trong lòng cảm thấy có chút không vui.

Nhớ tới việc ở Tinh Cơ lâu hôm đó, A Chiêu mắng to: “Đại gia người” khiến Tạ Kiêu hiểu A Chiêu phần nào. Trong lòng hẩn thềm lắc đầu, sự thô tục, vô lễ như thế thật là làm nhục thân phận một cô gái. Nếu không phải cô bé đó đã nhớ là không quên, cậu thật tò mò vì sao công tử Vệ Cẩn nổi danh tam quốc lại thu nhận một cô bé như vậy làm đồ nhi?

Thấy muội muội sợ đến run người, Tạ Niên nhìn A Chiêu không hề thân thiện chút nào.

Ánh mắt cậu lạnh lùng nhìn thẳng về phía A Chiêu.

A Chiêu cười híp mắt nhưng trong mắt lại không có chút ý cười nào.

——— Tạ tiểu công tử, chúng ta kết thù lớn rồi.

——— A Chiêu tiểu thư, tôi cũng thế.

Mấy ngày sau, Chu Mục tới cửa gặp Vệ Cẩn, dẫn theo cả Tạ Niên và Tạ Kiêu tới bồi dưỡng tình cảm với A Chiêu. Quản gia Dương Đức ở ngoài sảnh mang rượu tới, Vệ Cẩn và Chu Mục nói chuyện vui vẻ, nâng cốc.

A Chiêu dẫn hai anh em Tạ Niên, Tạ Kiêu đi dạo, đằng sau ba đứa nhỏ là các thị nữ theo sát.

Ba người lúc ở sảnh chính cũng cười cười nói nói vui vẻ.

Vừa ra khỏi sảnh, nụ cười trên mặt Tạ Kiêu đã biến mất tiêu, bĩu môi với A Chiêu rồi tránh xa A Chiêu ra, còn Tạ Niên thì mặt không hề biến đổi. Ngược lại, A Chiêu cười không ngừng, nói: “A Kiêu tiểu thư, Tạ tiểu công tử, lần trước là do A Chiêu không đứng, nhất thời xúc động nên mạo phạm A Kiêu tiểu thư, mong A Kiêu tiểu thư không để bụng.”

A Chiêu nhớ lại sự phụ, có lẽ thì chẳng ai trách được, cứ nở nụ cười bước tới, đối phương sẽ không đấm cho một phát, nhất là Tạ Niên.

Quả nhiên, Tạ Niên thấy A Chiêu có lẽ như vậy thì sắc mặt cũng thay đổi.

Cậu ta nói: “Lần trước Niên và muội muội cũng có phần sai.”

A Chiêu nói: “Lúc trước đã đắc tội, bây giờ A Chiêu thật lòng nói lời xin lỗi với Tạ tiểu công tử và A Kiêu tiểu thư. Để xin lỗi, A Chiêu xin dẫn hai người tới chỗ này. Đây là chỗ chơi tốt nhất phủ, nhất định hai người sẽ thích.” A Chiêu ra vẻ rất quen thuộc nói: “Nào, A Chiêu dẫn hai người đi!”

Dứt lời, không để Tạ Niên và Tạ Kiêu từ chối, A Chiêu đã nhiệt tình bước đi trước.

Tạ Niên và Tạ Kiêu liếc nhìn nhau.

Tạ Kiêu mếu máo nói: “Ca, Kiêu Kiêu không muốn đi.”

Tạ Niên nói: “Chúng ta là khách, A Chiêu tiểu thư là chủ nhân nơi này. Chúng ta không thể không đi, hơn nữa A Chiêu tiểu thư cũng đã xin lỗi chúng ta. Kiêu Kiêu đừng để bụng, được không?”

Nghe Tạ Niên dịu dàng hỏi ý mình, Tạ Kiêu cũng chỉ nói được: “Được rồi, Kiêu Kiêu phải nhìn ca đi trước thì mới đi, nếu không Kiêu Kiêu không đi đâu.”

Tạ Niên cười cười, xoa đầu Tạ Kiêu.

“Ừ, Kiêu Kiêu ngoan.”

Cậu ta kéo tay Tạ Kiêu đi, hai người nhanh chóng đuổi theo A Chiêu. A Chiêu đi qua hành lang, bước qua cầu đá, đi xuyên qua rừng, tới nơi thì dừng bước.

A Chiêu cười híp mắt xoay người, “Hai người nhìn xem, chỗ này có đẹp không?”

Tạ Kiều nhìn trái nhìn phải, cũng không phát hiện ra chỗ này có gì đặc biệt, chỉ có đúng một chỗ bụi cỏ dại mà thôi. Tạ Niên cũng nhìn qua rồi thắc mắc nói: “A Chiêu tiểu thư, chỗ này là?”

A Chiêu trừng mắt nhìn, “Hai người nhất định không biết rồi. Chỗ này vốn có một cây lê, vừa mới mùa xuân đáng ra đã có hoa lê rồi. Tiếc rằng...” Về mặt A Chiêu bỗng nhiên có chút bi thương, cô bé thở dài, “Đáng tiếc...”

Tạ Niên tò mò hỏi: “Tiếc rằng gì?”

A Chiêu thần thần bí bí nhìn trái nhìn phải rồi mới hạ giọng nói nhỏ: “A Chiêu nói cho hai người biết, nhưng hai người không được cho nói cho người khác. Là thế này, mấy tháng trước, chỗ này vốn có một vườn cây lê, như vậy... Cao thế này này...” A Chiêu kiễng mũi chân, khoa tay múa chân một chút rồi nói: “Lúc tôi mới tới, vườn cây lê này đã kết quả rất nhiều, mỗi quả đều to bằng hai nắm tay thế này, vừa nhìn là biết mọng nước, ăn để giải khát rất tốt. Một hôm, lúc tôi đi qua chỗ này, trên cây chợt rơi một quả lê chỉ bằng một bàn tay của tôi. Hai người đoán xem có chuyện gì xảy ra?”

Tạ Kiều nghe rất chăm chú nên vội vàng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

A Chiêu nói: “Nó nói chuyện! Nó nói với tôi, nó đã kết quả từ rất lâu rồi, tiếc rằng hàng năm lúc thu hoạch không ai cần nó nên năm nay nó tự mình rụng xuống. A Kiều tiểu thư, nó còn nói cho A Chiêu một bí mật.”

“Bí mật gì?”

Tạ Niên cũng cảm thấy hứng thú.

A Chiêu nói: “Nó nói rằng, chúng nó kết quả không hề dễ, nếu có người nào ăn một miếng lê rồi ném đi, thì phần còn lại của lê lúc nửa đêm sẽ biến thành rất nhiều sâu chui vào trong người người đó, rồi cắn hấn ta từ bên trong, từng miếng từng miếng một.”

A Chiêu đột nhiên ngồi xuống, nhanh chóng nhặt một con sâu đang ngo ngoậy giơ trước mặt Tạ Kiêu.

“A Kiêu tiểu thư nhìn xem, con sâu có dạng như thế này này.”

Tạ Kiêu đang nghe chăm chú nhưng càng về sau trong lòng Tạ Kiêu càng cảm thấy sợ, bất thành lình một con sâu hiện ra trước mắt, cái đuôi còn ngoe nguẩy, quẹt qua trán con bé. Cảm giác lạnh như băng này đủ khiến cho Tạ Kiêu hét lớn một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến trắng bệch.

“Ca!”

Tạ Niên càng nghe càng thấy kì quái, nhưng chưa kịp phản ứng thì A Chiêu đã hành động. Tạ Niên lạnh mặt, kéo muội muội vào lòng rồi hất con sâu trong tay A Chiêu ra.

“Cậu!”

A Chiêu chớp mắt: “A Chiêu chỉ nói cho hai người một bí mật mà thôi, sao Tạ tiểu công tử lại tức giận thế?”

Tạ Niên rất bực mình, muốn mắng A Chiêu mà không biết phải mắng như thế nào. Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ nhớ một câu A Chiêu từng nói: ‘Đại gia người!’ nhưng cậu ta không nói thành lời được.

A Chiêu cười hì hì nói: “Tạ tiểu công tử muốn mắng ‘đại gia người’ sao?”

“Cậu! Cậu!” Gương mặt Tạ Niên đỏ bừng, “A Chiêu tiểu thư nói năng thô tục thế mà không thấy xấu hổ sao?”

A Chiêu nói: “A Kiêu tiểu thư đối xử với quả lê như thế cũng không thấy xấu hổ sao?”

Tạ Kiêu thấy A Chiêu gây sự như thế thì thẹn quá hóa giận, bước tới đẩy A Chiêu. A Chiêu vừa mới khỏi ốm, thân mình hơi yếu. Hơn nữa Tạ Kiêu lại đẩy hết sức, A Chiêu loạng choạng mấy bước rồi ngã xuống đất.

A Chiêu không tức, chỉ nhếch miệng cười: “Tạ tiểu công tử nên nhớ, là muội muội của cậu đánh tôi trước.”

Cô bé xoa tay, định bỏ dậy ra chỗ Tạ Kiêu. Tạ Niên hoảng quá, vô tình tát A Chiêu một cái. Tạ Niên ngây người, lắp bắp nói: “Do... do cậu khiêu khích trước!”

A Chiêu bị tát một cái, tâm trạng không hề tốt.

Cả người cô bé lao về phía Tạ Niên. Bấy giờ A Chiêu đã dùng hết sức mình.

Hai đứa nhỏ đánh nhau trên mặt đất lạnh như băng.

Tạ Kiêu bấy giờ không biết phải làm gì. Chợt con bé thấy Vệ Cẩn và Chu Mục chạy tới, vội vàng nói: “Ca, đừng đánh nữa, Vệ công tử và Chu Mục công tử tới rồi!”

A Chiêu vội tránh Tạ Niên ra, hai người đứng dậy, sửa sang y phục của mình.

Vệ Cẩn đen mặt.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Lần này A Chiêu, Tạ Kiều và Tạ Niên đều đã có kinh nghiệm, đồng loạt cười một cái. A Chiêu nói: “Sư phụ, Tạ tiểu công tử muốn cùng A Chiêu...”

Tạ Niên nói: “Giả làm mèo con lăn dưới đất xem ai làm giống hơn ạ.”

Tạ Kiều nói: “A Chiêu tỷ tỷ làm rất giống!”

A Chiêu cười: “A Niên cũng làm không tệ!”

Chu Mục cười nói: “Thì ra là vậy.”

Ba đứa nhỏ cùng gật đầu.

Vệ Căn bình tĩnh nhìn A Chiêu: “Thật không?”

A Chiêu nuốt nước miếng, không dám trả lời. Chu Mục thấy thế thì cười nói: “Không còn sớm nữa, ngày khác Mục xin tới. Tiểu công tử và A Kiều tiểu thư cần phải về rồi.”

Đợi bọn họ đi, Vệ Căn thân nhiên nhìn A Chiêu.

“A Chiêu, khai ra đàng hoàng cho vi sư.”

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 10

A Chiêu bị Vệ Cẩn như vậy thì trong lòng thấp thỏm. Nhớ tới mấy cái bánh bao trắng với bát cháo lá sen được ăn sáng nay, A Chiêu thầm than. A Chiêu nuốt nước miếng, nơm nớp lo sợ hỏi: “Sư phụ, A Chiêu đi vệ sinh trước được không ạ?”

Vệ Cẩn nhìn cô bé run người, bản tính trời ban của con người, Vệ Cẩn cũng không muốn ngăn.

Hắn nói: “Vi sư chờ con ở thư phòng.”

A Chiêu gật như gà mổ thóc.

Vệ Cẩn quay người đi mất.

A Chiêu chạy như điên tới phòng bếp. Nữ đầu bếp nhìn thấy A Chiêu, sợ hết hồn, định hành lễ thì nghe A Chiêu hỏi: “Có thịt không ạ?”

Nữ đầu bếp hỏi: “A Chiêu tiểu thư muốn ăn thịt gì?”

A Chiêu nói: “Lấy hết ra đây.”

Gần nửa canh giờ sau, trong thư phòng, Vệ Cẩn đang đợi A Chiêu khẽ nhả mày. Sách đã đọc được khoảng hai mươi trang rồi vậy mà vẫn không thấy bóng dáng A Chiêu đâu. Nhớ tới bộ dạng run người đến nổi sắc mặt không được tốt, Vệ Cẩn gọi Thái Thanh lại.

“Đi xem A Chiêu thế nào đi.”

Thải Thanh vâng dạ, lát sau đã về. Nàng lắp bắp nói: “Công tử, A Chiêu tiểu thư... tiểu thư ngồi trong nhà xí bị... hóc... quản gia Dương Đức đã đi mời đại phu tới.”

Sắc mặt Vệ Cẩn kì quái: “Bị hóc cái gì?”

“Xương... xương ạ.”

Vệ Cẩn đặt sách xuống, đứng lên lập tức: “Nhà xí là chỗ có xương sao? Để ta đi xem.” Hắn nhanh bước đi, vừa tới thính đường thì gặp A Chiêu đang há hốc miệng, mặt đỏ ửng, đôi mắt ạng nước.

Vệ Cẩn xoa lông mày, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

A Chiêu nói: “....A a a ư ư ư a a.”

Vệ Cẩn nhìn thị nữ vẫn chăm A Chiêu: “Cô nói đi.”

Thị nữ đáp lời: “Bẩm công tử... A chiêu tiểu thư bị hóc xương trong họng, chúng nô tỳ đã thử rất nhiều cách nhưng vẫn không lấy xương ra được ạ.”

Vệ Cẩn liếc nhìn A Chiêu.

Trong họng A Chiêu rất đau, trên mặt có vẻ rất uất ức, hận không đào được một cái lỗ để chui xuống. Vệ Cẩn vốn nghi ngờ, nhưng giờ nhìn thấy bộ dạng A Chiêu, sao Vệ Cẩn lại không rõ chuyện được.

Sắc mặt Vệ Cẩn đen lại. Hắn cứ nghĩ mình không phải là người biểu lộ rõ biểu cảm trên mặt. Lúc còn ở phái Thiên Sơn, dù gặp phải chuyện lớn hơn nữa hắn cũng chưa từng cáu, càng chưa giận đến nổi đau đầu. Vậy mà mấy ngày gần gũi này, hắn cảm thấy đầu mình thật choáng váng.

Nhưng mà tình hình đang thế này cũng không phải là lúc nên trách phạt.

Vệ Cẩn xoay người ngồi đối diện với A Chiêu, khuôn mặt bình tĩnh, không nói gì.

Lúc lâu sau quản gia Dương Đức mới dẫn đại phu tới. Đại phu nhìn cái xương trong cổ họng A Chiêu thì hoảng sợ, vội lấy dụng cụ trong rương ra, mất một lúc mới lấy được ra.

A Chiêu thở phào nhẹ nhõm, trong họng vẫn cảm thấy rất rát.

Vệ Cẩn nhàn nhạt hỏi: “Có bị thương ở đâu không?”

Đại phu đáp: “Cổ họng hơi bị chà xát, nhưng cũng không sao, nghỉ ngơi nửa tháng sẽ khỏi hẳn. Tuy nhiên nửa tháng này tốt nhất chỉ nên ăn cháo, không được động tới xương, thịt.”

Vệ Cẩn “ừm” một tiếng.

Đợi tất cả mọi người đi khỏi, Vệ Cẩn hơi nhướn mày, không nói gì mà nhìn thẳng vào... bức tranh vẽ trúc đằng sau A Chiêu. A Chiêu đi tới cái bàn, cố gắng cầm lấy cái bình trà lớn bằng ba bàn tay, cầm được thì phải dùng hết sức mới rút được một chén trà.

Vệ Cẩn liếc qua, thấy A Chiêu lén lút nhìn, hẳn vội vàng không nhìn nữa, tiếp tục nhìn tranh trúc.

A Chiêu giơ chén trà tới trước Vệ Cẩn.

A Chiêu quỳ xuống.

Cô bé khàn giọng nói: “Sư phụ nói A Chiêu không được đánh người ta trước. Hôm nay A Chiêu không như thế, Tạ Kiêu mới là người đánh con trước.”

Vệ Cẩn bình tĩnh nhìn A Chiêu.

A Chiêu nói tiếp: “Sư phụ muốn dùng lời nói để thu phục người ta, nên hôm nay A Chiêu kể cho Tạ Kiêu, Tạ Niên một câu chuyện. Nhưng A Chiêu cũng có cái sai: không nên cầm con sâu để dọa Tạ Kiêu. Trước là do trong lòng A Chiêu không thoải mái, giờ A Chiêu đã cảm thấy thoải mái rồi, sau này sẽ không làm thế nữa.” Cổ họng còn đau rát, A Chiêu ho vài tiếng, cúi đầu, hai tay giơ cao chén trà.

Vệ Căn dù bực trong lòng nhưng nhìn thấy A Chiêu như thế thì cũng hết giận.

Hắn cầm chén trà đó, từ từ uống.

A Chiêu mừng thầm.

Vệ Căn nói: “Kể chuyện gì?”

A Chiêu kể lại câu chuyện từ đầu đến đuôi. Vệ Căn nghe xong thì trong lòng cũng mừng phần nào. A Chiêu tuổi còn nhỏ, hẳn còn chưa dạy cho cô bé mưu kế gì, cô bé đã hiểu được nên đánh vào tâm trước. Không động tay chân, chỉ nhờ cái miệng mà đạt được những gì mình muốn.

A Chiêu như vậy, chỉ cần hắn chỉ bảo nhiều hơn, nhất định sẽ trở thành báu vật.

Vệ Căn đỡ A Chiêu dậy, nói: “Lần sau không được viện cớ như thế nữa.”

A Chiêu gật đầu lia lịa.

Vệ Căn nhìn cô bé, thở dài nói: “Thôi, con đã không thích Tạ Niên Tạ Kiêu như vậy thì sau này sẽ không cần gặp nữa.”

A Chiêu không nghĩ rằng sư phụ sẽ nói thế, vui mừng vô cùng, đáp to một tiếng: “vâng”, sau đó cổ họng lại cảm thấy đau. Cô bé ho lớn vài tiếng,

nước mắt ứa ra.

Cô bé mặc kệ mọi thứ, vội cầm lấy chén trà Vệ Cẩn vừa đặt xuống, vừa ho vừa cố gắng uống vài ngụm nước.

Cổ họng thoải mái hơn một chút.

A Chiêu lại đặt lại chén trà về chỗ cũ, nhìn thấy vẻ mặt Vệ Cẩn khác thường.

Vệ Cẩn từ nhỏ đã có thói quen sạch sẽ.

Ở phái Thiên Sơn, miễn là người thì đều hiểu rằng đừng bao giờ động vào bát đĩa cốc tách của Vệ Cẩn. Một lần có một sư đệ uống rượu xong thì lớn mật, muốn thử xem động vào chén rượu của Vệ Cẩn thì thế nào. Kết quả là Vệ Cẩn không biến sắc gọi người mang chén rượu khác tới, lạnh lùng nhìn sư đệ, tiếp tục uống rượu. Sau đó, một tháng liền vào các buổi sáng luyện công, ngày nào Vệ Cẩn cũng cầm kiếm đấu với sư đệ. Sau một tháng đó, sư đệ thảm thiết bò tới phòng Vệ Cẩn, dâng một bộ chén mới khác mới bỏ qua.

A Chiêu chớp mắt, hỏi: “Sư... phụ?”

Vệ Cẩn từ từ thở một hơi dài, nói: “.... Không sao.”

Sau đó hần đứng dậy, bước tới thư phòng.

Vệ Cẩn vừa đi vừa mặc niệm, A Chiêu là đồ nhi, A Chiêu là đồ nhi, A Chiêu là bé gái, A Chiêu là bé gái, A Chiêu còn nhỏ, A Chiêu còn nhỏ, A Chiêu bị thương, A Chiêu bị thương...

A Chiêu không phát hiện ra Vệ Cẩn không được ổn, cô bé đang vui mừng vô cùng, chỉ thiếu việc khua tay múa chân. Nghĩ tới việc sau này

không phải gặp lại Tạ Niên, Tạ Kiều nữa, A Chiêu cảm thấy cổ họng mình chắc đau chút nào.

Thải Thanh mang thuốc tới: “A Chiêu tiểu thư, thuốc được rồi.”

A Chiêu nhìn chén thuốc đen xì đặng ngắt, khuôn mặt xụ xuống. Nếu biết sư phụ sẽ không phạt mình, cô bé cũng không cố ăn nhanh như thế. Nghĩ tới việc trong nửa tháng chỉ có thể ăn cháo, A Chiêu vô cùng “nhung nhớ” cái xương gà được lấy ra.

Đèn được nhóm lên rực rỡ, các thị nữ nhanh chóng bày thức ăn lên rồi lui sang một bên.

Có hai bàn thức ăn, một bàn đầy các loại thức ăn, một bàn khác... bày năm bát cháo trắng. A Chiêu nhìn món ngon trên bàn mà Vệ Căn đang ăn, nuốt từng ngụm cháo trắng, ánh mắt sâu thăm thẳm.

Vệ Căn chậm rãi ăn một miếng thịt dê, sau đó liếc A Chiêu một cái.

“Còn sáu ngày nữa.”

A Chiêu đau khổ hỏi: “Sư phụ, A Chiêu thấy cổ họng mình đã bình phục rồi, giờ không đau chút nào hết.” Cô bé nhìn canh thịt dê Vệ Căn đang ăn, nuốt nước miếng một cái: “Sư phụ, A Chiêu chỉ ăn một miếng nhỏ thôi.”

Cô bé khoa tay múa chân: “Chỉ một miếng nhỏ thôi!”

Vệ Căn nói: “Không được.”

A Chiêu thất vọng cúi đầu, lại bắt đầu nuốt từng ngụm cháo trắng. Vệ Căn thấy thế, trong mắt có nét cười. Hắn nói: “Đợi sáu ngày sau, con muốn ăn gì cũng được, miễn là không để hóc xương.”

A Chiêu dịch người đến bên cạnh bàn ăn của Vệ Căn.

Cô bé chớp mắt, giơ một ngón tay.

“Một miếng?”

Vệ Căn không nói gì.

A Chiêu co ngón tay lại, “Nửa miếng?”

Vệ Căn liếc cô bé một cái.

A Chiêu đáng thương nói: “Sư phụ, không ăn thịt nhưng cũng ăn đậu hủ được chứ?” A Chiêu ngậm đậu hủ màu trắng sữa bên cạnh canh thịt dê, bụng đói đến nổi mắt xám xịt.

Vệ Căn bó tay, cùng ở với nhau lâu nay cũng biết đồ nhi A Chiêu này vô cùng cố chấp. Cứ nghĩ là cô bé chỉ nhịn được ba, bốn ngày rồi sẽ tới phòng bếp ăn trộm, nhưng không ngờ tám ngày này A Chiêu vẫn rất quy củ, bắt cô bé uống cháo trắng thì cô bé cũng chỉ uống cháo trắng, cho dù ánh mắt có nét u oán.

Đến hôm nay thì không nhịn được nữa.

Vệ Căn nghĩ ngợi chút nhưng cũng không còn cách nào. Hắn ho nhẹ một tiếng, “Ăn đậu hủ thôi, không được ăn thịt.”

A Chiêu vội vàng gật đầu.

“Được ạ, giờ ăn đậu hủ, sau sẽ ăn thịt.” Dứt lời, A Chiêu cầm luôn thìa của Vệ Căn, xúc một thìa đậu hủ lớn bỏ vào miệng. Hương vị của đậu tan ra trong miệng, vị ngon từ đầu lưỡi dần xuống đến cổ họng. A Chiêu thỏa mãn nheo mắt lại.

Vệ Căn nhìn chăm chăm cái thìa trong tay A Chiêu, vẻ mặt biến sắc.

A Chiêu về chỗ của mình, cô bé thỏa mãn nói: “Sư phụ, đậu hủ ăn ngon thật đấy!” Cô bé đặt thìa xuống, nhìn vẻ mặt Vệ Cẩn thì vội vàng sợ nói: “Sư phụ, A Chiêu ăn đậu hủ của người nên người không vui sao?”

A Chiêu lén nhìn, một thìa đó... xúc hơi nhiều, trong bát cũng không còn bao nhiêu.

Vệ Cẩn hít sâu, trong lòng lại mặc niệm.

A Chiêu là bé gái, A Chiêu là bé gái, A Chiêu là bé gái...

A Chiêu là đồ nhi, A Chiêu là đồ nhi, A Chiêu là đồ nhi...

Hắn khẽ mỉm cười: “Không sao, vì sư không sao. Con thích ăn thì mai sẽ cho con ăn thêm.” Vệ Cẩn nghĩ thầm, xem ra ngày mai nên gọi thêm mấy cái thìa. Liếc nhìn A Chiêu, thấy cô bé đang nhìn chăm chăm chén trà của mình, Vệ Cẩn trong lòng thầm than thở.

Ừm, chén trà cũng nên lấy thêm một cái.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 11

A Chiêu biết bình đã nhớ được là sẽ không quên nhưng vẫn chăm chỉ học, sợ mình chưa hiểu được hết. Vệ Cẩn để ý thấy thì trong lòng rất vui, càng lưu tâm dạy A Chiêu.

Nhưng A Chiêu rất hay ngại biện, hơn nữa phần lớn là liên quan tới việc ăn, Vệ Cẩn vì thấy mà thường bị sặc, vẻ mặt run run.

Nửa năm vừa rồi, A Chiêu đã ghi lòng tạc dạ những gì đã học, cho dù là những chữ hiểm thấy cô bé cũng nhớ được. Vậy nên cuốn trúc của Vệ Cẩn đã được truyền thụ xong, bây giờ A Chiêu có thể thường bàn luận với Vệ Cẩn.

Thị nữ trong phủ thường nghe thấy tiếng nói thanh thúy của một bé gái cùng với tiếng nói trầm trầm vang lên lần lượt, sau đó hầu hết là do câu hỏi: “Trưa ăn gì ạ?” của A Chiêu mà kết thúc.

Người người đều biết Vệ Cẩn am hiểu đạo trị quốc, nhưng rất ít người biết Vệ Cẩn còn am hiểu nhiều thứ khác như binh đạo (đạo dùng binh), hay là ngũ hành bát quái* và kiếm thuật. Tuy nhiên Vệ Cẩn rất ít khi dùng kiếm, hẳn học dùng kiếm không phải học cho xong một bài kiếm thuật mà khi hẳn thấy Đại trưởng lão khoanh tay cầm kiếm đứng trên núi, vạt áo khê bay, trong phút chốc ấy dường như Vệ Cẩn đã lĩnh hội được điều gì đó.

*ngũ hành bát quái: Chi tiết xin click vào Bát quái – Ngũ Hành

Từ lúc đó, Vệ Cẩn quyết định học kiếm thuật.

Chỉ tiếc là sau đó mấy năm, khi Vệ Cẩn đã có thành tựu, hẳn đứng trên đỉnh Thiên Sơn khoanh tay cầm kiếm nhìn lên trời cao giống Đại trưởng lão thì bỗng phát hiện ra cảm xúc đã không còn là cảm xúc trước kia nữa. Đoạn đường phía trước hẳn đi vẫn còn rất dài.

Vào một ngày hè nắng đẹp, Vệ Cẩn nói với A Chiêu: “Con bái sư cũng được hai năm rồi, những gì cơ bản nhất vi sư đã truyền thụ hết cho con. Con đã có cơ sở vững chắc, cũng là lúc vi sư nên dạy con những gì vi sư am hiểu rồi.”

Vệ Cẩn hiểu biết về cách đánh thiên về tấn công, hẳn cũng không ép A Chiêu phải học y hệt như mình, không thông không bỏ qua.

Vệ Cẩn hỏi: “A Chiêu, con muốn học gì nhất?”

A Chiêu suy nghĩ, nói: “Xin sư phụ cho A Chiêu suy nghĩ một chút.”

“Đương nhiên.”

A Chiêu nhìn Vệ Cẩn lén lút bước vài bước, ngẩng đầu lên, mắt chớp chớp: “Sư phụ, mấy ngày trước A Chiêu có nghe nói ngoài thành có một trấn nhỏ, hôm nay còn có chợ phiên*.”

*Chợ phiên: phiên chợ được diễn ra định kì theo tuần hoặc tháng.

Ý cô bé là sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon.

Vệ Cẩn sao lại không hiểu rõ ý của A Chiêu. Hắn bất đắc dĩ nói: “Con muốn đi thì cứ đi đi, nhớ để ý bản thân.”

A Chiêu kéo tay áo Vệ Cẩn: “Sư phụ không cùng đi với A Chiêu sao?”

Vệ Cẩn nói: “Hôm nay vi sư định vào cung” Ngập ngừng một chút, Vệ Cẩn nói thêm: “Ra ngoài cũng được, nhưng con phải để Thái Thanh đi

cùng.”

A Chiêu hơi thất vọng, nhưng nhớ tới đủ loại thức ăn ở chợ, A Chiêu lại cười, mở miệng đáp: “Vâng thưa sư phụ.”

Phiên chợ vô cùng náo nhiệt. Bình thường ở ngã tư đường vắng vẻ thì nay lại đông nghịt, ở hai bên ngã tư đường bày đầy những quán nhỏ, hàng hóa đầy màu sắc rực rỡ. Vừa mới xuống xe A Chiêu đã mua luôn một xiên mít quả.

Cảm nhận hương vị ngọt ngọt chua chua trong miệng, A Chiêu thấy thỏa mãn, hàng lông mày giãn ra.

“A, ở kia có hạt dẻ rang đường!” A Chiêu hít sâu một hơi, hai mắt tỏa sáng, “Còn có khoai nướng nữa!”

Thải Thanh vội đuổi theo bước chân A Chiêu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng cô bé, sợ rằng chỉ trong chớp mắt cô bé sẽ biến mất trong biển người.

“A Chiêu tiểu thư, chỗ này nhiều người, người đi chậm thôi.”

A Chiêu cắn nốt viên mít cuối cùng trên xiên, ném cái xiên bằng trúc đi, tay trái ôm hạt dẻ rang đường, tay phải cầm khoai nướng, ánh mắt tiếp tục tìm chỗ có đồ ăn ở xung quanh.

Chợt, A Chiêu để ý thấy cách đây không xa có một đám người ở đây trong hẻm nhỏ, rất nhốn nháo, nhìn qua có vẻ mọi người đều muốn chen vào trong. Tròng mắt A Chiêu đảo qua đảo lại, chẳng nhẽ trong đây có cái gì ngon?

A Chiêu nhét hạt dẻ rang đường vào trong lòng Thải Thanh, “Thải Thanh giúp A Chiêu cầm đồ đi, lát nữa A Chiêu lại ăn tiếp.” Đi vài bước, A Chiêu quay đầu lại nói với Thải Thanh: “Không được ăn vụng nhé! “

A Chiêu ôm chặt đống khoai lang, len vào trong đám người như một con cá nhỏ, Thái Thanh sợ tới mức phải cố đuổi kịp. Tuy nhiên A Chiêu tuổi còn nhỏ, thân người cũng linh hoạt, thấy có chỗ trống là chen vào, chẳng bao lâu sau đã chen lên đầu.

Cô bé thò đầu ra, ngẩng lên nhìn.

Thì ra chỗ này không có đồ ăn, mà là chủ quán của một tiểu quán ra đề bài, chỉ cần bỏ ra một xu tiền, sau đó trả lời đúng thì sẽ lấy được phần quà tương ứng.

Phần quà cao nhất là một cây trâm ngọc bích, màu phi thúy trong suốt như một hồ nước xanh.

A Chiêu nhìn nhìn, không phải cái ăn nên cô bé định rời đi thì nghe thấy có người nói: “Cái trâm kia thật đẹp, tôi muốn thắng để đem tặng cho cha!”

A Chiêu nghe thế thì dừng chân, nhìn cây trâm kia.

Ừm.. tóc sư phụ đen như mực, phối cùng cái trâm ngọc bích này thì chắc chắn sẽ rất đẹp.

Nghĩ vậy, A Chiêu tập trung nhìn.

Một thanh niên ở trên đang trả lời, không ngờ mới chỉ mấy câu mà thanh niên kia đã thất vọng cúi đầu rời đi. Thật ra câu hỏi lão bản đặt ra cũng không khó, hỏi xem một câu kia được trích từ đâu thôi, chỉ là thử thách trí nhớ và chiều rộng học thức mà thôi.

Chỉ trong nửa canh giờ, lão bản đã lời được rất nhiều.

Lão bản mỉm cười hỏi: “Còn ai không? Chỉ một xu tiền đồng là có thể có được cây trâm ngọc bích trị giá năm trăm lượng này!”

Nhất thời không còn ai dám nhận thách thức nữa. Đúng lúc đó, một giọng nói mềm mại vang lên.

“Cháu!”

A Chiêu chui ra khỏi đám người, xuất hiện trước mắt mọi người. Trên người là chiếc váy màu hồng và tay áo màu vàng nhạt làm nổi bật một A Chiêu xinh đẹp động lòng người. Nhưng gương mặt của một bé gái non nớt khiến mọi người sửng sốt rồi cười ầm lên.

“Một cô bé mà cũng thử, ha ha ha...”

A Chiêu không giận, bình tĩnh nhìn lão bản: “Lão bản, cháu không thể thử sao?”

Lão bản nhìn quần áo của A Chiêu là biết người phú quý, nhìn vẻ nghiêm túc của cô bé thì cũng chỉ cho là một tiểu thư của nhà nào đó ra ngoài chơi mà thôi. Cơ hội kiếm được tiền đương nhiên lão bản sẽ không bỏ qua, hẳn nói: “Được chứ, đương nhiên là được.”

A Chiêu nói: “Vậy bắt đầu đi.”

Lão bản trầm ngâm, nói: “Báo dĩ giới phúc, vạn thọ vô cương.”*

“Đấy là câu cuối cùng của ‘Tiết Nam Sơn – Tiểu Nhã – Kinh Thi. Câu trước đó là ‘Tự sự Khổng Minh, tiên tổ thị hoàng.’”* Lời A Chiêu vừa dứt, những người vừa rồi muốn xem cảnh bi thảm A Chiêu cố gắng suy nghĩ mà không rồi khóc mà bỏ đi phải ngăn ra, nét cười cũng gượng lại trên khóe môi.

*Nghĩa cả 2 câu:

Cúng bái Khổng Minh, tổ tiên họ Hoàng

Cầu xin ban phúc, sống thọ muôn đời.

Chi tiết Kinh Thi.

Lão bản lại nói: “Tư nhạc phán thủy, bạc thái kỳ táo.”

A Chiêu vẫn không do dự nói ngay: “ Phán Thủy – Lỗ Tụng trong Kinh Thi, câu sau là ‘lỗ hầu lệ chỉ, kỳ mã kiếu kiếu’.”

*Các bạn có thể tìm theo tên 泮水. Mình bó tay không giải nghĩa đc 2 câu trên ~~

“Thị dĩ đức dưỡng ngũ khí, tâm năng đắc nhất, nãi hữu kỳ thuật.”

A Chiêu sừng sốt, khẽ cắn môi. Thấy A Chiêu như thế, lão bản khẽ thở phào. Nhưng đúng lúc này, A Chiêu lại không chắc chắn lắm nói: “Là 《bản kinh âm phù thất thuật》 Của Quỷ Cốc Tử?”

Lão bản cắn răng, “Đúng.”

...

Thời gian gần nửa nén hương sau, A Chiêu vẫn đáp rất trôi chảy. Lão bản vốn coi thường A Chiêu bây giờ không thể không lau mồ hôi lạnh tuôn ra, mà mọi người đứng xung quanh chờ xem A Chiêu làm trò cười giờ lại muốn xem lão bản kia làm trò cười, thậm chí còn có người hét to: “Cô bé tiếp đi! Lấy được cây trâm đấy!”

Thấy chỉ còn đúng câu hỏi cuối, lão bản nhìn A Chiêu thật sâu, tâm tư rối loạn. Bé gái trước mặt hẳn hỏi thế nào cô bé cũng đáp được, nhất là Kinh Thi với Sở Từ, chỉ có “bản kinh âm phù thất thuật” mới ngăn ngừa một lát. Xem ra điểm yếu của cô bé này là Quỷ Cốc Tử.

Lão bản nghĩ kỹ rồi nói: “Nhiếp tâm giả, vị phùng hảo học kỹ thuật giả, tắc vi chi xưng viển.”

A Chiêu cười híp mắt đáp: “Là ‘Trung kinh’ của Quỷ Cốc Tử. Cháu thích nhất câu: ‘Cú thị thánh nhân sở quý đạo vi diệu giả, thành dĩ kỳ khả dĩ chuyển nguy vi an, cứu vong sử tồn dã’*.”

*Nghĩa: Thánh nhân quý ở chỗ nghĩ ra được những điều mà người khác không thể nghĩ được, nhờ sự khác biệt đó mà chuyển nguy (nguy hiểm) thành an (an bình), giúp một đất nước tưởng chừng như sụp đổ vẫn tồn tại được.

Câu trên mình chịu.

Sắc mặt lão bản tái nhợt, thấy mọi người xung quanh nhìn chăm chăm mình thì đành phải giận giữ nói: “Cháu thẳng.”

Lão bản cầm cây trầm đưa cho A Chiêu.

“Chẳng hay sư phụ của tiểu thư là ai?” Nhìn qua cũng chỉ tầm bảy, tám tuổi vậy mà đã đọc lầu lầu như thế, còn tự chú thích thêm. Nhưng cũng thật đáng tiếc, chỉ là một bé gái thôi.

A Chiêu tự hào nói: “Sư phụ cháu là Vệ Cẩn.”

Mọi người nghe thì vô cùng kinh ngạc. Thì ra bé gái này chính là đồ nhi được Vệ Cẩn thu nhận ở Trọng Quang cốc hai năm trước! Hèn gì lại giỏi như vậy!

Lúc này, Thái Thanh đã chen được vào.

Nàng thờ hồng học nói: “A... A Chiêu tiểu thư...”

A Chiêu cất trầm ngọc đi, tháo vòng tay bằng vàng ra, đưa cho lão bản. Cô bé nhẹ nhàng lễ phép nói: “A Chiêu dù chẳng được trầm ngọc của lão bản, tuy nhiên cuộc đời khó khăn, học thức lại là vô giá, vòng tay này A Chiêu xin tặng lại cho lão bản.”

Lão bản ngấn ra, những người còn lại cũng xúc động nói: “Không hổ danh đồ đệ của Vệ lang, tuổi còn nhỏ mà đã có đạo đức tốt như vậy.”

Sau khi A Chiêu rời khỏi ngõ nhỏ, chợt có một bóng người xuất hiện.

Là Tạ Niên.

Ngõ nhỏ vừa rời, Tạ Niên đã ở trong đó.

Cậu nhìn A Chiêu, hỏi: “Cậu đã đọc của Quỷ Cốc Tử, hẳn cũng nhớ được hết. Thế nhưng tại sao ban nãy hỏi tới ‘bản kinh âm phù thất thuật’ thì cậu lại ngập ngừng?”

A Chiêu nói: “Tuy A Chiêu đã đọc là sẽ không quên, nhưng sách trên thiên hạ rất nhiều, A Chiêu chưa hẳn đã đọc hết. Nếu phải mạo hiểm để lão bản nói ra quyển mà A Chiêu chưa từng đọc thì không bằng giả vờ suy ngẫm một chút, khiến lão bản nghĩ là A Chiêu ít đọc của Quỷ Cốc Tử.”

Tạ Niên bưng tỉnh: “Thì ra là vậy.”

“Cậu...” Vừa mới nói được chữ đầu, Tạ Niên sững sốt. A Chiêu ban nãy còn đứng trước mặt mình đột nhiên chạy về một cái quán, miệng gọi: “Thải Thanh, Thải Thanh, qua đây trả tiền đi!”

Hai mắt long lanh sáng bừng, không hề có chút đoan trang nào như vừa rồi.

Tạ Niên nhìn A Chiêu, không hiểu sao lòng có chút thay đổi.

A Chiêu không giống con gái bình thường, tuy lời nói cử chỉ có chút thô tục, lại không tốt với Kiều Kiều, nhưng cậu không thể không thừa nhận rằng, A Chiêu rất thông minh.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Sau khi A Chiêu được ăn uống no nê thì cảm thấy hơi mệt, nhưng thấy sắc trời còn sáng nên vào một quán trà gần đó nghỉ một lát. Hành động cử chỉ của ở A Chiêu trong hẻm nhỏ ban này chưa được bao lâu đã truyền đi khắp trấn nhỏ. Bây giờ A Chiêu vừa bước vào quán trà thì đã có người nhận ra cô bé.

“Nhìn kìa! Là đồ nhi của Vệ công tử đấy!”

“Chính là A Chiêu tiểu thư có phẩm chất tốt kia?”

“Ừ, đúng rồi! Chính là cô bé đấy.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt dừng trên người A Chiêu.

A Chiêu cũng không câu nệ, vẫn tỏ vẻ tự nhiên hào phóng, cười chân thành hỏi tiểu nhị thuê một gian, sau đó dẫn thị nữ và thị vệ lên trên lầu hai, có gặp phải ánh mắt của ai thì A Chiêu cũng cười.

Có người cảm khái nói: “Không hổ danh đồ nhi của Vệ công tử. Tuổi còn nhỏ mà đã có khí khái như vậy.”

Trong quán trà còn có người hai năm trước cũng tới Trọng Quang cốc chờ Vệ Căn xuống núi, cũng đã tận mắt thấy Vệ Căn thu nhận cô bé ăn mày kia làm đồ nhi. Nhớ năm đó đứa ăn mày tuổi nhỏ sợ hãi rụt rè khi thấy nhiều người nhìn, ánh mắt có vài phần khiếp sợ thì qua hai năm, quả thật phải nhìn cô bé với ánh mắt khác xưa. Chẳng trách nhiều người chen đến võ đầu cũng muốn gia nhập phái Thiên Sơn, có lẽ mấy vị trưởng lão đức

cao vọng trọng cùng với các đệ tử đều có thể dạy ra đồ nhi như thế này, nếu không thì cũng chẳng có nhiều kì tài như thế.

Chương quỳ biết đồ nhi của Vệ Cẩn tới bèn tự mình tặng cho A Chiêu một đĩa điểm tâm tinh xảo với một hũ rượu trái cây tự ủ.

Sau khi trường quỳ rời đi, A Chiêu nhìn cái ăn trước mắt, cảm khái nói: “Danh tiếng của sư phụ thật tốt.” Ngừng một chút, A Chiêu vừa cười vừa nói với Thái Thanh: “Sau này kể cả có lúc không có xu nào trong túi thì nói ra tên của sư phụ cũng chẳng thể bị đói.”

A Chiêu rót một chén rượu trái cây.

Thái Thanh vội nói: “Tiểu thư, công tử đã phân phó, A Chiêu tiểu thư không được uống rượu trước mười lăm tuổi.”

A Chiêu ngửng ngửng chén rượu, có chút ngọt ngào, hình như là vị nho. Mấy con sâu tham ăn trong bụng A Chiêu sắp chui ra đến nơi rồi. A Chiêu nói: “Không sao đâu. Thái Thanh, tỷ nghĩ lại xem lời sư phụ bảo tỷ thế nào?”

Thái Thanh đáp: “Công tử dặn A Chiêu tiểu thư không được đụng vào rượu trước mười lăm tuổi.”

A Chiêu cười tủm tỉm nói: “Mấy hôm trước phòng bếp đã làm một viên thuốc có rượu, chẳng phải sư phụ vẫn cho muội ăn sao? Sư phụ nói với tỷ là rượu mạnh, còn rượu trái cây kia thì nhiều ở phần quả chứ có nhiều có phần rượu đâu. Cứ coi như uống viên thuốc có rượu kia là được mà.”

Thái Thanh nghĩ một lúc, cũng cảm thấy A Chiêu tiểu thư nói rất có lí, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng. Thái Thanh nói: “A Chiêu tiểu thư uống ít thôi.”

A Chiêu vượt cảm nói: “Muội chỉ uống vài chén thôi.”

A Chiêu khẽ nhấp một ngụm rượu trái cây. Mùi vị quả thật như cô bé nghĩ tới, ngọt ngọt lại hơi chua cay, nuốt xuống họng thì cả người như đang ở trên mây, cảm giác lâng lâng.

Chợt gian phòng cách vách vang tới tiếng nói chuyện. A Chiêu vô ý nghe được mấy chữ tiểu mỹ nhân. A Chiêu rất hứng thú với tiểu mỹ nhân, cứ nhắc tới mỹ nhân là A Chiêu lại không kiềm được nhớ tới sư phụ.

Vẻ ngoài của sư phụ, quả thật thiên hạ vô song*.

*thiên hạ vô song: cả thiên hạ không có người thứ hai.

A Chiêu rất muốn nhìn xem thế gian này có ai có tướng mạo hơn sư phụ không.

Ngay lập tức, A Chiêu tập trung lắng nghe.

“...Sinh không gặp thời, nếu được sinh sớm vài năm thì còn có thể may mắn thấy được dung mạo Nguyệt phu nhân. Vẻ đẹp của Nguyệt phu nhân, sợ là tìm cả ba nước cũng không có ai sánh bằng. Nhớ ngày đó Uyển vương vì muốn Nguyệt phu nhân cười mà chẳng tiếc ném cả vạn kim.”

Có người thở dài: “Đáng tiếc, hồng nhan bạc mệnh.”

Sau đó, bên cách vách rất lâu không nói lời nào.

A Chiêu lại uống hết một chén rượu trái cây nữa. Cô bé hỏi Thái Thanh: “Tỷ có biết Nguyệt phu nhân không?” A Chiêu biết thiên hạ nay chia làm ba, cũng biết các phong tục của các nước, nhưng trong đó lại rất ít đề cập tới chuyện gió trăng*.”

*chuyện gió trăng: chỉ tình yêu đôi lứa.

Vệ Cẩn không nhắc tới điều đó với A Chiêu, A Chiêu cũng chưa từng muốn biết.

Thải Thanh trả lời: “Nô tỳ chỉ biết Nguyệt phu nhân là cơ thiếp Uyển vương cứng chiều hết mực, tám năm trước có kẻ muốn tạo phản, vương cung nước Uyển đại loạn, Nguyệt phu nhân cũng vì vậy mà bị giết.” Hình như nhớ ra gì đó, Thải Thanh lại nói: “Nghe nói khi đó Nguyệt phu nhân đã có thai tám tháng.”

A Chiêu nghe xong tò mò hỏi: “Con của Nguyệt phu nhân còn sống không?”

Thải Thanh nói: “Chuyện này... nô tỳ không biết.”

A Chiêu cười: “Nghe bên cạnh nói Nguyệt phu nhân là đệ nhất mỹ nhân ba nước, muội quả thật rất muốn gặp để xem đệ nhất mỹ nhân đẹp đến mức nào.” A Chiêu uống một chén rượu trái cây, cứ thế mà uống vài ngụm.

Thải Thanh nói: “Nô tỳ cũng chưa từng được gặp, chỉ nghe danh dung mạo của Nguyệt phu nhân, dù là mặt trời, mặt trăng hay những vì sao cũng không dám tranh sự phát sáng với bà.”

A Chiêu cũng cười nhẹ một cái, nói: “Theo muội, sư phụ mới nhìn đẹp nhất.” Nhớ lúc đó lần đầu cô bé nhìn thấy sư phụ mặc quần áo màu trắng, dung mạo như trăng sáng như gió mát, cô bé đã từng thực sự tin rằng sư phụ đến từ bầu trời cao.

A Chiêu ngẩng cổ uống cạn chén rượu trái cây còn lại.

Cô bé nói: “Được rồi, không còn sớm nữa, Thải Thanh, chúng ta về thôi.”

A Chiêu đã uống vài chén, lúc đứng lên thì cảm thấy chân mềm nhũn, bước đi hơi lảo đảo, cả người ngã về phía sau, lưng cứ thế mà bị đập vào

bàn. Thái Thanh sợ tới mức vội đỡ A Chiêu, A Chiêu bị đau nên nhú mày.

“A Chiêu tiểu thư, người có bị thương không?”

“Không sao, chỉ bị đụng vào lưng thôi, lát nữa sẽ không đau đâu.” A Chiêu đứng vững dậy, cười một tiếng nói: “Không ngờ rượu trái cây kia vẫn còn nhiều rượu quá, muội giờ hơi choáng rồi.”

Thái Thanh nói: “A Chiêu tiểu thư, để tôi đỡ người xuống.”

A Chiêu nói: “Được.”

Lúc Vệ Cẩn ra cung thì đã đến giờ lên đèn.

Hắn xuống núi hai năm, Vệ Cẩn xuống núi vì thực nghiệm, cũng vì độ kiếp, nhưng thực ra Vệ Cẩn đang gắng tìm một thứ cảnh giới. Nhưng mà lộ mạn mạn kỳ tu viễn hê, Vệ Cẩn vẫn còn phải học hỏi, tìm hỏi nhiều.

*lộ mạn mạn kỳ tu viễn hê: [điển cố của TQ] đường phía trước còn dài (đại loại thế =))

Lúc quay về chỗ ở thì Vệ Cẩn đúng lúc gặp phải xe của A Chiêu.

A Chiêu ngồi trong xe hứng gió lạnh gần nửa canh giờ thì cũng tỉnh rượu không ít. Vừa xuống xe, A Chiêu ngẩng đầu lên đã nhận được ánh mắt ôn hòa của Vệ Cẩn. Bóng đêm xanh um, Vệ Cẩn vẫn một thân áo trắng như trước, tay áo cùng tóc đen bay trong gió như một bức họa.

A Chiêu cúi đầu xuống, chạy tới trước mặt Vệ Cẩn.

“Sư phụ!”

Tiếng nói thanh thúy vang dội.

Cô bé rất cẩn thận lấy một vật từ trong ngực ra, chính là cây trâm ngọc bích sáng nay thẳng được trong hẻm nhỏ. Cô bé nói: “A Chiêu tặng quà cho sư phụ.” A Chiêu biết Vệ Cẩn không thích người khác khen tướng mạo của mình thì cười dài nói: “A Chiêu thấy cây trâm này rất hợp với tâm hồn sư phụ.”

Vệ Cẩn nhìn cây trâm ngọc bích trong lòng bàn tay A Chiêu, nói: “Con thật có lòng.”

A Chiêu chột có chút bất an.

“Sư phụ không thích sao?”

Vệ Cẩn cười nói: “Không phải. Vi sư rất thích.” Chỉ là bình thường hẳn không dùng trâm ngọc mà thôi, nhưng đã là tấm lòng A Chiêu, hẳn cũng rất mừng. Vệ Cẩn nhận lấy cây trâm, xoa đầu A Chiêu rồi cầm lấy tay A Chiêu, từ từ bước vào trong phòng.

A Chiêu nói: “Sư phụ, hôm nay A Chiêu ăn xiên mứt quả, còn có hạt dẻ rang đường và khoai nướng nữa.” Cô bé kể từng món ra. Vệ Cẩn cũng kiên nhẫn lắng nghe. Cuối cùng, A Chiêu kể lại từ đầu đến đuôi chuyện lấy được cây trâm ngọc bích cho Vệ Cẩn.

Sau đó, A Chiêu nói: “Sư phụ, A Chiêu làm vậy có đúng không?”

Vệ Cẩn xoa đầu A Chiêu, “Ừ, A Chiêu làm rất tốt. Con có lòng như thế, tức là hai năm qua đã đạt được thành tựu, vi sư rất vui.”

Được Vệ Cẩn khen một câu, trong lòng A Chiêu cảm thấy ngọt vô cùng, cảm giác còn lâng lâng hơn khi uống rượu trái cây, cái đau trên lưng dường như chẳng còn tồn tại.

Lúc A Chiêu đi tắm thì lấy tay chạm nhẹ vào lưng, chạm phải miệng vết thương thì đau đến nỗi A Chiêu phải hít một hơi dài. Cô bé cố quay đầu

nhìn ra sau, nhưng tiếc rằng vẫn không thấy được vết thương. A Chiêu đành thôi, tính chờ ngày mai sư phụ đi thì lặng lẽ nhờ quản gia Dương Đức gọi một đại phu tới.

Sư phụ vừa khen cô bé, nếu biết cô bé vì say rượu trái cây tới mới mức choáng váng mà bị đập vào lưng thì nhất định sẽ phạt cô bé không được ăn gì. Dù sao cũng không nghiêm trọng lắm, để lâu một chút chắc cũng không sao.

Dù sao cũng chẳng phải quá đau.

Nhưng A Chiêu không ngờ rằng, ban đêm tướng ngủ của Vệ Cẩn đập một phát vào lưng A Chiêu rất chuẩn, A Chiêu đang ngủ mơ màng thì đau đến mức kêu khẽ ra tiếng khiến Vệ Cẩn bị đánh thức.

Vệ Cẩn mở mắt thì nhìn thấy A Chiêu cuộn tròn người, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trên trán còn giọt mồ hôi to như hạt đậu đang lăn dài.

“A Chiêu, A Chiêu?”

A Chiêu ngủ mơ màng, miệng líu ríu nói: “Sư phụ, đau...”

“Đau chỗ nào?”

A Chiêu nói: “... Sau lưng.”

Vệ Cẩn nghe thế thì ngồi bật dậy, lật người A Chiêu lại, khẽ mở áo A Chiêu ra. Nhìn thấy một vết bầm ứ đọng trên tấm lưng trắng như tuyết, Vệ Cẩn không khỏi có chút đau lòng.

Vệ Cẩn định đi lấy rượu thuốc tới thì ánh mắt chợt chăm chú lại.

Năm hạt châu như hình trăng lưỡi liềm màu trắng chính tề dính ở sống lưng của A Chiêu. Hạt châu rất nhỏ, nếu không phải lúc này nó tỏa ra ánh sáng óng ánh thì Vệ Cẩn cũng không phát hiện được.

Vẻ mặt Vệ Cấn chột căng thẳng.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Ngày hôm sau, A Chiêu tỉnh lại, chỉ cảm thấy phía sau lưng lạnh lẽo, giữa mũi tràn đầy hương vị thuốc. Cô bé đưa tay sờ qua, đúng là chỗ hôm qua mình bị thương, hiện tại nó đã được lau rượu thuốc, có cảm giác mát lạnh lạnh.

A Chiêu cả kinh.

Ngoài cửa sổ, sắc trời hãn còn tối. Trong bóng tối mờ mịt kia mơ hồ vang lên âm thanh bay múa của trường kiếm. A Chiêu cẩn thận nghe xong, chậm rãi bò xuống giường, đi giày vào. Cô bé ngồi bên giường, trái tim trong lồng ngực đập liên hồi, sắc mặt bối rối không biết phải làm gì cho phải.

Qua một lúc, cô bé mới hít sâu một hơi rồi đi ra khỏi phòng.

Trong đình viện, Vệ Cẩn đang hết sức chăm chú luyện kiếm, kiếm quang sắc lạnh, hoa kiếm bay múa. Duỗi tay, xoay người, đâm kiếm, một loạt các động tác lưu loát như mây bay nước chảy.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Vệ Cẩn mới thu hồi trường kiếm.

Hãn tùy ý giương mắt đã nhìn thấy vẻ mặt thấp thỏm bất an của đồ đệ mình. A Chiêu nặn ra một nụ cười tươi. “Sư phụ, chào buổi sáng.”

Vệ Cẩn hơi vuốt cằm, cầm kiếm đi về phòng. A Chiêu nhanh chóng đuổi theo, thấy sư phụ không nói lời nào, cô bé càng thấy bất an hơn. Chờ

Vệ Cẩn treo thanh kiếm lên vách tường, A Chiêu mới nhỏ giọng nói: “Sư phụ, là người giúp A Chiêu bôi thuốc sao?”

Vệ Cẩn nhìn A Chiêu, ánh mắt hẳn rất sâu. “Làm sao mà bị thương?”

Nghe Vệ Cẩn nói, lòng A Chiêu nhẹ nhàng thở ra một hơi. Tuy sư phụ không trực tiếp thừa nhận nhưng dù sao thì cô bé cũng biết là sư phụ giúp mình bôi thuốc chứ không phải Thái Thanh hoặc thị tỳ nào khác.

A Chiêu luôn không thích thị tỳ hầu hạ mình tắm rửa chính là vì không muốn người khác biết trên sống lưng bé có năm hạt trân châu.

Năm hạt trân châu kia từ khi bé biết chuyện, nó đã có ở đó. Lúc mới đầu A Chiêu cứ nghĩ mỗi người đều có như thế, cho đến một ngày ở trong miếu thấy mấy tên ăn mày cời trần, A Chiêu mới phát hiện ra chỉ mình bé mới có. Cô bé rất sợ hãi, lo người khác sẽ coi mình là yêu quái, vậy nên cứ một mực giữ im lặng cho đến bây giờ, bất kể thế nào cũng không để người khác biết.

A Chiêu từng lén lút muốn nhổ hạt châu xuống nhưng mà bé vừa mới dùng sức một chút mà đã đau nhưng có mấy cây ngân châm cùng chọc vào. Bất đắc dĩ, A Chiêu đành phải mặc kệ như vậy.

Đêm hôm qua, sư phụ bôi rượu thuốc cho bé, không biết có thấy năm hạt trân châu kia không?

A Chiêu nói: “Ngày hôm qua ở quán trà có uống chút rượu trái cây, lúc sau đầu óc hơi quay cuồng, khi đứng dậy không cẩn thận đụng phải góc bàn.” A Chiêu cẩn nhẹ môi dưới, lại thử hỏi: “Sư phụ bôi rượu thuốc cho A Chiêu như thế nào?”

Vệ Cẩn nói: “Cởi quần áo, bôi trực tiếp.”

A Chiêu nặng nề nuốt một ngụm nước bọt.

Vệ Cẩn đến gần A Chiêu, cúi thân xuống, bàn tay đặt trên vai cô bé. Hắn đưa mắt nhìn A Chiêu, sau đó nhẹ nhàng trượt tay xuống sống lưng của cô bé, nhẹ nhàng đung vào năm hạt châu trong lớp áo mỏng kia.

“Đây là cái gì vậy?”

Sắc mặt A Chiêu trắng nhợt. “Sư... Sư phụ thấy rồi sao?”

Vệ Cẩn rút tay về, thản nhiên “ừ” một tiếng. A Chiêu cảm thấy căng thẳng, vội nắm chặt lấy tay Vệ Cẩn, hốc mắt phỉếm đỏ. Cái mũi nghèn nghẹt, A Chiêu nói: “Sư phụ, A Chiêu không phải yêu quái.”

Vệ Cẩn sững sốt, một lúc sau mới có thể phản ứng lại được.

Hắn dở khóc dở cười nói: “Có ai nói con là yêu quái đâu.”

A Chiêu nói: “Nhưng bọn họ nói người bình thường thì sau lưng không có vật như vậy. Có vật như vậy thì chính là yêu quái, phải bị thiêu chết.”

Vệ Cẩn nhẹ nhàng xoa đầu A Chiêu. “Có vi sư ở đây, không ai dám thiêu con.”

Có một câu này của Vệ Cẩn, trái tim luôn gấn trên cổ họng của A Chiêu mới hạ được xuống. Cô bé nhẹ nhàng thở ra một hơi, vội vàng lấy tay lau khóe mắt, lúc này mới nói: “Sư phụ, năm hạt châu này là từ khi A Chiêu còn bé nó đã có rồi. A Chiêu cũng không biết nó là cái gì, chỉ biết khi A Chiêu muốn nhổ nó xuống thì sẽ rất đau, đau như bị hỏa thiêu ấy.”

Vệ Cẩn trầm ngâm một lát.

A Chiêu khẩn trương hỏi: “Sư phụ, nó là cái gì vậy?”

Vệ Cẩn lắc đầu.

“Vi sư cũng chưa từng nhìn thấy nó bao giờ, nhưng con cứ yên tâm. Mỗi loại chuyện kỳ diệu này, sư huynh của vi sư rất am hiểu. Đợi lát nữa vi sư sẽ viết một lát thư rồi sai người đưa tới Quỳnh quốc, hỏi xem rốt cục nó là cái gì. Nếu ngay cả Thẩm sư huynh cũng không biết thì vi sư sẽ dẫn con về Thiên Sơn xem mấy vị trưởng lão có biện pháp gì không.”

Mấy năm qua, A Chiêu cũng bởi vì mình không giống người thường mà kinh hồn táng đảm bao lâu nay, ban đêm nằm ngủ cũng phải nơm nớp không yên, e sợ một ngày nào đó bí mật sẽ bị vạch trần. Nhưng mà không ngờ sư phụ đã biết rồi, và người cũng không hề ghét bỏ mình, ngược lại còn giúp mình nghĩ biện pháp.

A Chiêu ngược mắt nhìn bộ dáng trầm tư của Vệ Căn, lòng cảm thấy vui sướng ấm áp.

Cô bé gật đầu thật mạnh.

“Vâng, có sư phụ ở đây, A Chiêu không lo lắng.”

Qua nửa tháng nữa chính là sinh nhật bảy tuổi của Tạ Kiều. Từ mấy tháng trước, con bé này đã la hét bên tay Tạ Niên muốn cậu bé phải tặng quà cho nó. Thật ra, cho dù Tạ Kiều không nói thì Tạ Niên cũng nhớ rõ.

Sinh nhật của muội muội mình, Tạ Niên là huynh trưởng đương nhiên phải nhớ rõ, huống chi Kiều Kiều còn là muội muội duy nhất của nó.

Tạ Niên chỉ có mỗi một muội muội cho nên rất cưng chiều con bé.

Lễ vật tặng nhân ngày sinh nhật của Tạ Kiều, Tạ Niên đã vắt hết óc suy nghĩ mấy ngày cũng còn chưa nghĩ ra nên tặng muội muội mình cái gì. Ngày thường chỉ cần là đồ muội muội thích, Tạ Niên đều mua cho con bé, hôm nay là sinh nhật nó, cậu muốn tặng thứ gì đó thật đặc biệt.

Mỗi tháng Tạ Niên đều được hai mươi lượng bạc. Mấy tháng này cậu bé luôn tiêu dùng tiết kiệm, hiện tại trong tay đã có một trăm tám mươi lượng. Cậu nghĩ nếu cuối cùng vẫn không biết nên tặng cho Kiều Kiều cái gì thì cậu sẽ mua một cái vòng cổ minh châu trị giá trăm lượng cho con bé.

Kiều Kiều vẫn luôn rất thích minh châu.

Nghĩ về điều này, Tạ Niên lại lấy bạc, nói với mẫu thân một tiếng rồi mang theo tùy tùng đi ra khỏi Tạ phủ.

Tạ Niên dạo một vòng quay Khâu đô, không thấy trò chơi gì đặc biệt, chỉ đành đến tiệm trâu báu. Trong tiệm trâu báu có rất nhiều trang sức, lấp lòe lóa mắt khiến cho người ta không kịp nhìn.

Chường quỳ trong cửa hàng vừa thấy Tạ Niên liền nhiệt tình nói: “Là Tạ tiểu công tử sao, lâu rồi tiểu công tử chưa ghé thăm bốn tiệm, cậu đến mua quà cho muội muội sao? Bốn tiệm mới nhập về không ít trân châu có màu sắc đẹp mắt, cho dù làm vòng cổ hay bông tai thì cũng đẹp vô cùng.”

Ở cái Khâu đô này, có ai mà không biết tiểu công tử Tạ gia yêu thương muội muội mình vô cùng. Tuổi Tạ Niên tuy nhỏ nhưng một khi đã muốn cứng chiều là sẽ ra tay không hề keo kiệt chút nào.

Tạ Niên nói: “Lấy hết ra cho tôi xem nào.”

Chường quỳ vội vàng ứng thanh, chốc lát sau, một chiếc khay gỗ sơn màu đỏ được bưng lên, trên nó toàn những viên trân châu sáng lấp lánh. Chường quỳ nói: “Mời tiểu công tử xem ạ.”

Chường quỳ cầm lấy một viên lớn bằng cái móng tay. “Loại trân châu này rất thích hợp làm vòng cổ, đeo nó lên cổ không những làm tôn lên làn da trắng trẻo mà nhìn cũng xinh đẹp đáng yêu hơn.”

Chường quỳ lại cầm lấy một viên trân châu khác. “Đây là minh châu Nam Hải, lấy lên từ đáy biển, cho dù là màu sắc ánh sáng hay độ lớn nhỏ đều vô cùng trân úy. Bốn tiệp chúng tôi chỉ có năm viên, nói chung là chúng đa số đều được làm thành bông tai. Nhưng mà hai ngày trước, đồ nhi của Vệ công tử A Chiêu tiểu thư đã đến chỗ chúng tôi mua hai viên để làm cây trâm, cũng rất là đẹp đấy. Tạ tiểu công tử, cậu muốn nhìn qua một chút không?”

Nghe được tên A Chiêu, Tạ Niên đột nhiên nhớ tới ngày đó trong con hẻm nhỏ, đôi mắt của cô bé lập lòe ánh sáng trí tuệ. Xung quanh có nhiều người như vậy nhưng hẳn lại có thể nhớ kỹ bộ dáng nói chuyện của A Chiêu.

Tạ Niên nói: “Lấy ra xem chút.”

Chường quỳ lấy ra một chiếc ngân trâm điệp hí song châu. Tạ Niên vừa nhìn, trong đầu liền tưởng tượng ra bộ dáng A Chiêu cài cái trâm này trên đầu.

Chường quỳ nói: “Tạ tiểu công tử, cậu thấy thế nào?”

Tạ Niên phục hồi tinh thần, âm thầm lắc đầu. Cậu đích thị là choáng váng, rõ ràng A Chiêu là đứa trẻ hư hỏng như vậy, cậu làm sao có thể nhớ đến con bé đó nhiều như vậy? Tạ Niên nói với chường quỳ: “Chường quỳ, hôm khác tôi lại đến.”

Tạ Niên vội vàng rời khỏi tiệm trâm báu.

Vệ Căn đợi nửa tháng cũng nhận được thư hồi âm của Thẩm Đan.

A Chiêu ở một bên, khẩn trương nhìn Vệ Căn. Thấy Vệ Căn bỏ thư ra, A Chiêu chờ mong hỏi: “Sư phụ, sư thúc nói thế nào? Trân châu trên người A Chiêu là cái gì?”

Vệ Cẩn nói với A Chiêu: “Tình huống của con rất khó giải quyết, sư thúc con muốn tận mắt nhìn qua rồi mới có thể xác định.”

A Chiêu hỏi: “Sư thúc sẽ đi qua sao?”

“Sư thúc con hiện không thể rời khỏi Quỳnh quốc.” Vệ Cẩn hơi trầm ngâm. “Đành vậy, con đi chuẩn bị cho đồ đạc đi, mấy ngày nữa chúng ta khởi hành đi Quỳnh quốc.”

A Chiêu gật đầu, sau đó lại lo lắng nói: “Sư phụ, Khâu Vương sẽ thả người đi sao?”

Vệ Cẩn cười nói: “Việc này con không phải lo, vi sư đi Quỳnh quốc thăm sư huynh, Khâu Vương sẽ không ngăn cản vi sư đâu. Cho dù Khâu Vương thực sự muốn làm khó dễ, vi sư cũng sẽ có phương pháp rời đi. Trên đường đi Quỳnh quốc, con nên suy nghĩ cho kỹ xem rốt cục muốn học cái gì ở vi sư.”

A Chiêu nói: “Chúng ta có trở về đây không?”

Vệ Cẩn ngẫm một chút rồi nói: “Đến lúc đó rồi tính.”

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Cuối cùng thì Tạ Niên vẫn dùng hết tiền mua về ba viên minh châu Nam Hải.

Cậu đưa chưởng quầy đặt làm một đôi bông tai minh châu, còn một viên châu còn lại, Tạ Niên cũng không đưa cho Tạ Kiều mà đặt trong hộp gấm lớn bằng khoảng nửa bàn tay. Lúc đầu Tạ Niên cũng không biết tại sao mình lại làm như thế, cứ mỗi khi tứ phía xung quanh không có người là lại lặng lẽ lấy hộp gấm ra, nhìn viên minh châu cả nửa ngày.

Sau Tạ Niên mới nghĩ thông.

Cậu muốn đưa viên minh châu này cho A Chiêu.

Phụ thân nói đúng, A Chiêu là một bé gái thông minh, hơn nữa lại là đồ nhi của Vệ Cẩn, về sau hai người không thể không giao thiệp với nhau, cũng không nên vì hiềm khích hồi bé mà khiến cho tương lai bất hòa.

Năm ngoái, cậu thật không nên động thủ trước.

Tạ Niên cậu đã thiếu A Chiêu một lời giải thích, và viên minh châu này chính là lễ vật giải thích cậu muốn đưa cho A Chiêu.

Hiểu ra điều này, Tạ Niên đóng hộp gấm lại. Cậu lén tìm Chu Mục, xin Chu Mục thay cậu đưa thiệp tới Vệ phủ, cậu muốn gặp A Chiêu một lần. Sau đó Tạ Niên còn nói với Chu Mục, việc này không thể để Kiều Kiều biết.

Mỗi lần Kiều Kiều thấy A Chiêu, giữa hai người nhất định sẽ có chuyện xảy ra. Giờ cậu đang muốn đi giải thích, không thể để Kiều Kiều đổ dầu vào lửa. Dù gạt Kiều Kiều khiến cậu có chút áy náy, nhưng vì đại cục thì cũng chỉ có thể làm như vậy.

Tạ Niên tự mình viết thiệp, từ ngữ vô cùng chân thành.

Sau đó Tạ Niên lòng dạt dào hy vọng chờ tin tốt của Chu Mục về, không ngờ khi Chu Mục về lại nói với Tạ Niên rằng: “Vệ Công tử với A Chiêu tiểu thư đã khởi hành tới Quỳnh quốc từ hôm kia.”

Tạ Niên ngẩn ra, “Quỳnh quốc?”

Chu Mục nói: “Nghe quản gia Vệ phủ nói, Vệ công tử tới Quỳnh quốc thăm sư huynh.”

“Có bảo là sẽ có ngày về đây không?”

Chu Mục nói: “Không nhắc tới gì cả, nhưng đồ dùng nô bộc trong phủ vẫn ở đây, chắc chỉ là đi thăm, không bao lâu sau là sẽ về thôi.”

Chu Mục cười nói: “Tiểu công tử có suy nghĩ này thật đáng quý. Trước Mục còn lo tiểu công tử không hòa hợp với A Chiêu tiểu thư. Tiểu công tử cũng biết, danh tiếng tài giỏi của Vệ công tử cả ba nước đều biết, mà A Chiêu tiểu thư lại là đồ nhi của Vệ công tử, giờ lại có thanh danh rất tốt. Tuy rằng thân là nữ tử, nhưng nếu thật sự là người đại tài, các nước khác vốn muốn cầu hiền chưa chắc sẽ không đặt ra ngoại lệ. Chờ đến khi A Chiêu tiểu thư danh chấn thiên hạ mà muốn kết giao thì sẽ không dễ thế này, đã vậy giao tình sau này làm sao sánh được với giao tình từ khi còn bé?”

Hơi dừng lại, Chu Mục lại ý vị thâm trường nói: “Lại còn, A Chiêu tiểu thư có gia thế hiển hách, nếu sau thật sự lọt vào con mắt vị vua nào, nhất định sẽ là đối tượng tốt cho các công tử cầu hôn. Cho dù sau này A

Chiêu tiểu thư không thành tài, thì vẫn mang danh đồ nhi của Thiên Sơn – Vệ Cẩn, cưới về làm quý thiếp cũng khiến tiểu công tử được danh tiếng tốt. Kết giao với A Chiêu tiểu thư, đối với tiểu công tử thì quả thật là chỉ có lợi không có hại.”

Lúc này, có thị tỳ bước vào, “Tiểu công tử, tiểu thư đang tìm người.”

Tạ Niên gật đầu, nói với Chu Mục: “Đa tạ lời tâm huyết của Mục công tử, Niên nhất định khắc ghi trong lòng.” Dứt lời, Tạ Niên từ từ thi lễ rồi cùng thị tỳ đi.

Tạ Niên vừa mới bước vào đình viện đã thấy Tạ Kiều rúc vào lòng Tần thị, cũng không biết Tạ Kiều nói thầm gì với Tần thị mà khiến bà che miệng cười không ngớt. Tạ Niên mím môi, trong lòng có chút ảm đạm mất mát.

Từ khi còn nhỏ, mẫu thân đã luôn luôn nghiêm khắc với cậu, không cho cậu được giống như muội muội.

Mẫu thân nói: “Muốn làm một đại trượng phu đội trời đạp đất, dù có mệt cũng không được kêu khổ.”

Cậu nhớ rõ năm năm tuổi, phụ thân phát hiện ra cậu có bản lĩnh đã nghe là không quên, vẻ mặt không bộc lộ vui giận của phụ thân lúc đó lại có vẻ vui thích, còn ôm lấy cậu, khen: “Nhi tử của Tạ Phàm ta nhất định bất phàm.”

Cậu vui mừng chạy tới chỗ mẫu thân, lúc ấy mẫu thân đang dỗ muội muội còn nhỏ ngủ. Cậu sợ sẽ quấy rầy em nên lẳng lặng chờ ở cửa, đợi muội muội ngủ mới lén vào.

Mẫu thân lúc ấy cũng đang dựa vào giường chợp mắt.

Cậu vô cùng vui mừng, không nhịn được muốn nói tin này cho mẫu thân, dùng tay nhẹ nhẹ kéo ống tay áo của bà. Mẫu thân mở con mắt còn vương buồn ngủ, vừa ngấn ra nhìn cậu, sau đó đẩy mạnh cậu một cái.

Cậu ngã nhào xuống đất, sợ hãi nhìn mẫu thân.

Mẫu thân cũng kịp phản ứng lại, vội ôm lấy cậu đang ngồi dưới đất, vội hỏi: “A Niên, A niên, có đau không?”

Đó là việc cậu vẫn nhớ cho tới giờ. Ấy cũng là lần đầu tiên mẫu thân ôm cậu, và cũng là lần cuối cùng cho đến nay.

Tạ Niên không nghĩ nữa, rảo bước tiến đến, khom người thi lễ: “Mẫu thân, muội muội.”

Tạ Kiều vừa thấy Tạ Niên, lập tức đứng dậy, kéo lấy tay Tạ Niên mỉm cười nói: “Ca, ca. Ca xem này, là lê từ Kim Sơn của Uyển quốc đấy. Là bạn đồng liêu của phụ thân tới tặng, đây một sọt luôn, Kiều Kiều đã chọn riêng một quả to đẹp nhất rồi.”

Tạ Kiều lấy một quả lê Kim Sơn từ đĩa lưu ly ra, “Kiều Kiều đã lau sạch, ca ăn đi. Năm nay lê Kim Sơn còn ngọt hơn bình thường. Kiều Kiều đã ăn thử rồi, rất ngon, rất mong nước!”

Tận thị ôn hòa nói: “A Niên, muội muội còn một lòng một dạ nhớ tới con, biết phụ thân con có chỗ lê Kim Sơn thì lập tức đi chọn đầy một bàn, đến ta cũng không được ăn, dù thế nào cũng muốn con ăn đầu tiên.”

Lòng Tạ Niên ấm áp, đưa tay xoa đầu Tạ Kiều.

“Kiều Kiều tốt quá.”

Tạ Kiều khẽ hất cằm, tự đắc nói: “Đương nhiên rồi, ca chờ Kiều Kiều được, Kiều Kiều cũng chờ được ca.”

Tạ Niên lại lấy một quả lê Kim Sơn trong mâm lưu ly đưa tới trước mặt Tần thị, “Mẫu thân cũng ăn lê đi ạ.”

Tần thị cười nói: “Được”, Tạ Niên cũng đưa quả lê Kim Sơn trong tay cho Tạ Kiều, “Muội cũng ăn đi.” Tạ Kiều không từ chối, cầm quả lê lên cắn.

Tần thị nói: “Được rồi, hôm nay ta còn phải đi kiểm kê đồ trong nhà kho nữa.”

Tần thị đứng lên, cười với cậu rồi nói với Tạ Kiều: “Đừng có ăn nhiều, chỉ một quả thôi.”

Tạ Kiều mếu máo nói: “Mẫu thân thiên vị quá, chỉ cho Kiều Kiều ăn một quả, còn ca ca lại được ăn nhiều quả.”

Tần thị cười cười, không nói gì nữa, cùng thị tỳ rời khỏi đình viện. Tạ Niên ngồi xuống ghế đá, trầm giọng nói: “Muội ngồi xuống mà ăn.” Tạ Kiều gật đầu, “Được ạ.” Rồi lại như nhớ tới gì đó, con bé cười cười hỏi: “Ca, tại sao lê của Uyển quốc lại ngọt hơn Khâu quốc? Nhất là lê Kim Sơn của Uyển quốc, ăn quả thực vô cùng ngon.”

Tạ Niên cười nói: “Muội có biết nguồn gốc của lê Kim Sơn không?”

Tạ Kiều lắc đầu, con bé tò mò, giục nói: “Ca nói nhanh đi!”

Tạ Niên nói: “Mười mấy năm trước, trên một quả núi vô danh ở Uyển quốc có trồng rất nhiều cây lê, cứ đến mùa thu hoạch là khắp núi đầy quả. Có một lần, Nguyệt phu nhân – vị phi được Uyển vương cưng chiều đi qua núi vô danh đó, cảm thấy vô cùng khát nước, đúng lúc thấy lê trên núi rất nhiều nên sai người hái xuống. Nguyệt phu nhân ném thử, cảm thấy ngon đến lạ thường nên ăn mấy quả liền. Sau khi Nguyệt phu nhân hồi cung không lâu, vô cùng nhớ lê ở núi vô danh. Uyển vương thấy thế thì lập tức sai người đi tìm núi vô danh này. Nguyệt phu nhân lại ăn lê, buồn bã đến

biến mất. Lại nhớ ngày đó đứng ở chân núi một màu vàng óng của lê nên gọi là Kim Sơn. Mà Uyển vương lại sủng ái Nguyệt phu nhân, lại càng phải không ít người có kinh nghiệm dày dặn tới chăm lê Kim Sơn. Bọn họ vì muốn làm Nguyệt phu nhân vui nên dùng hết tâm tư đi trồng lê, chăm sóc cho lê. Ấy cũng chính là lí do tại sao lê Kim Sơn của Uyển quốc lại ngọt ngào đặc biệt như thế.”

Tạ Kiều gật đầu, cười híp mắt nói: “Thì ra là vậy, anh quả thật biết nhiều, chuyện cũ như vậy mà cũng biết.”

Tạ Niên cười nói: “Đều từ sách mà ra, nếu muốn muốn đọc thì để huynh đi lấy cho muội.”

Tạ Kiều nói: “Không vội đâu. Ca, Kiều Kiều có chuyện muốn nói với ca.”

“Hả?” Tạ Niên chột rùng mình, Kiều Kiều có bộ dạng nghiêm trang như vậy rất hiếm thấy. Tạ Niên cũng nghiêm túc hỏi, “Muội muốn nói gì?”

Tạ Kiều nhìn Tạ Niên, nói: “Ca, Kiều Kiều biết cả rồi.”

“Biết... Biết cái gì?”

Tạ Kiều bĩu môi, “Ca nhờ Mục công tử tặng thiệp cho con bé kia!”

Tạ Niên ngượng ngùng cười.

Tạ Kiều oán trách nói: “Ca gạt Kiều Kiều! Con nhỏ đó xấu xa như thế! Dám lấy sâu dọa Kiều Kiều! Ca còn muốn gặp nó sao?! Kiều Kiều không thích con bé đó! Kiều Kiều ghét nhất là A Chiêu!” Tạ Kiều quay lưng về phía Tạ Niên, “Sau này ca không được gặp nó!”

Thấy lâu sau Tạ Niên không có động tĩnh gì, Tạ Kiều lén quay đầu lại.

Nhìn thấy vẻ mặt khó xử của Tạ Niên, trong lòng Tạ Kiều có chút phiền muộn.

Tạ Niên bấy giờ mới thở dài, cậu nói: “Vệ công tử và A Chiêu đã đi Quỳnh quốc rồi, sau này chưa chắc đã về.”

Tạ Kiều nghe xong thì không khỏi sửng sốt.

Con bé định tiếp tục làm rõ mọi chuyện nhưng cũng chưa bao giờ thấy ca sẽ có vẻ mặt buồn bã mất mát như vậy. Đúng lúc đó, Tạ Niên nói: “Được rồi, A Kiều không thích A Chiêu, sau này ca sẽ không gặp nữa. Đừng giận.”

Tạ Niên xoa đầu Tạ Kiều.

Tạ Kiều chợt hỏi: “Ca hiểu rõ Kiều Kiều nhất, đúng không?”

Tạ Niên gật đầu không hề do dự.

Tạ Kiều hất cằm, nói: “Vậy được, nếu ca, nếu sau này A Chiêu có quay lại thì Kiều Kiều sẽ cố hòa hợp. Nhưng sau này ca đừng gạt Kiều Kiều nữa. Muốn đưa thiệp thì ca với Kiều Kiều cùng nhau đưa.”

Trong lòng Tạ Niên vui mừng, thần sắc có chút dịu dàng.

“Được.”

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Đây là lần đầu A Chiêu được đi xa.

A Chiêu ghé đầu vào cửa sổ trên xe, không chớp mắt nhìn cảnh vật trôi qua, thỉnh thoảng nhìn thấy nai con đáng yêu hay dị thú kì quái, hai mắt A Chiêu đều tỏa sáng.

Trước đây khi vẫn còn là một bé ăn xin, nai con hay dị thú thì trong mắt A Chiêu cũng vậy cả, tất cả chúng nó đều chỉ được coi bằng một chữ —— thịt.

Giờ A Chiêu là đồ nhi Vệ Cẩn, không lo ăn mặc nên cũng có tâm trạng ngắm vẻ đẹp của tạo hóa. A Chiêu nói với Vệ Cẩn: “Sư phụ, thế gian này còn tồn tại Côn Bằng không ạ?”

*Để biết thêm chi tiết Côn Bằng là gì, mời lật các

Vệ Cẩn ngừng đầu khỏi quyển sách, nhẹ nhàng liếc nhìn A Chiêu.

“Đói à?”

A Chiêu đỏ mặt, “Sư phụ, không phải A Chiêu lúc nào cũng chỉ nhớ tới ăn...”

Vệ Cẩn lại tiếp tục lật trang sách, nhàn nhạt nói: “Thế gian này có rất nhiều cái lạ, nếu có cơ duyên có lẽ sẽ có ngày gặp được.”

A Chiêu nghe xong thì quay đầu dựa vào cửa sổ, ngẩng lên nhìn bầu trời như kéo dài vô tận, thỉnh thoảng có cánh chim bay qua. A Chiêu nuốt

nước bọt, thật mong rằng sẽ có một ngày gặp được Côn Bằng.

Côn bằng này, cánh rũ xuống tầng mây, thì cũng là vài dặm, nếu đem đi hấp nhất định là rất ngon

A Chiêu nhẹ lòng, lấy một cái bánh vừng nướng từ trong túi ra, cắn một cái, vừa nhai vừa nhìn Vệ Cẩn. Vệ Cẩn nhìn A Chiêu một cái, sau đó dường như không nhìn thấy mà thu mắt lại.

A Chiêu nói: “Sư phụ, người thấy phải chỗ nào mới gặp được Côn Bằng?”

A Chiêu lại cắn bánh nướng một cái, “Sư phụ, nếu người gặp được Côn Bằng, người có đánh được nó không?”

“Sư phụ, Trang Tử từng cắn Côn Bằng ạ?”

Vệ Cẩn nói: “... Khi ăn không được nói.”

A Chiêu gật như gà mổ thóc, chẳng bao lâu sau đã ăn hết một cái bánh nướng. Cô bé lấy bình ra, uống vài ngụm nước, lau miệng rồi nói: “Sư phụ...”

Còn chưa kịp nói xong thì Vệ Cẩn đã nói rất nhẹ nhàng.

“” 《 Tiêu Diêu Du 》 , 《 Tề Vật Luận 》 , 《 Dưỡng Sinh Chủ 》 , 《 Nhân Gian Thế 》 , 《 Đức Sung Phù 》 , 《 Đại Tông Sư 》 , 《 Ứng Đế Vương 》 ...” Vệ Cẩn không ngừng hơi nói một lúc hơn mười quyển văn, “Tất cả mỗi quyển đọc một lần cho vi sư.”

A Chiêu choáng, thấy mình đen đui như màu đen của bầu trời đêm.

“Sư phụ... chuyện này...”

Vệ Cẩn nói: “Đọc xong ba mươi chương con được ăn một cái bánh nướng nữa, sau đó đọc tiếp. Được rồi, bắt đầu đi.” Dứt lời, Vệ Cẩn mặt không đổi sắc cầm sách lên.

A Chiêu đau khổ nói: “Sư phụ, A Chiêu sai rồi.”

Vệ Cẩn nhíu mày, “Sai ở đâu?”

A Chiêu nói: “A Chiêu không nên hỏi linh tinh khi sư phụ đang đọc sách.”

Vệ Cẩn gật đầu: “Ngộ tính cao.”

*đại loại là đầu óc linh hoạt, hiểu nhanh ấy.

A Chiêu vui vẻ, vội hỏi: “Vậy giờ A Chiêu có cần đọc nữa không ạ?”

Vệ Cẩn nói: “Con đã từng thấy vi sư rút lại lời chưa?”

A Chiêu thất vọng nói: “Vâng... thưa sư phụ...” Ngừng một chút, A Chiêu nói: “Sư phụ, A Chiêu ngồi xe khác học thuộc, học xong con sẽ quay lại.”

Vệ Cẩn hơi nghĩ, nói: “Đi thôi.”

A Chiêu xuống xe, chạy tới một chiếc xe khác.

Chuyến đi tới Quỳnh quốc này Vệ Cẩn chỉ dẫn theo mình A Chiêu với hai xe phu khác, còn lại đều để ở lại phủ tại Khâu quốc. Một xe là xe ở của Vệ Cẩn và A Chiêu, xe còn lại hơn nửa là sách và cuốn trúc.

Đối với Vệ Cẩn, đó là những đồ quý giá nhất của hắn vì vậy nên luôn có một xe sách, dù đi đâu Vệ Cẩn cũng mang bên mình.

A Chiêu len vào không gian chật hẹp, bắt đầu ngồi đọc thuộc.

Chẳng biết bao lâu sau, xe đột nhiên dừng. Tiếng ngựa kêu ré lên hoảng sợ khiến A Chiêu bị đập đầu vào một chông cuốn trúc cao. A Chiêu xoa đầu, vừa định thò đầu ra thì nghe thấy tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ.

“Để tiền lại, lão tử sẽ để các người đi tiếp.”

A Chiêu nghe xong, lòng vô cùng hoảng sợ, nhìn từ cửa sổ xe ra thì chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện mười mấy tên cao khỏe như hổ, tay cầm kiếm, đao, vô cùng hung hăng.

Vệ Cẩn không hoảng sợ, chậm rãi từ xe đi ra, trên tay cầm một thanh trường kiếm.

Đám hung hãn đó vừa nhìn thấy Vệ Cẩn, có người cười thành tiếng, “... Hay cho một tên thư sinh yếu đuối, sợ rằng đến cái kiếm cầm cũng không xong.”

Vệ Cẩn hỏi: “Nếu ta không đưa tiền thì sao?”

Đám hung hãn nói: “Chỉ một chữ, giết!”

Lời chưa dứt, ánh kiếm đã lóe lên. Kẻ vừa nói đã bị chặt một cánh tay, máu cứ thế phun ra, đám hung hãn kia vô cùng kinh sợ. Vệ Cẩn lãnh đạm nói: “Đã muốn giết ta, vậy ta đành động tay vậy.”

Vệ Cẩn từ từ hỏi: “Mấy người còn muốn giết ta sao?”

Đám hung hãn sau chịu nổi cơn tức này, mắt đỏ lừ lên: “Các huynh đệ! Giết!!!”

Nhất thời, ánh kiếm tung bay, A Chiêu nhìn không chớp mắt, chỉ thấy sự phụ một thân áo trắng ở giữa đám người như một đóa hoa sen không dính bùn, dù tay vung kiếm mà người vẫn đẹp như khi mỉm cười vậy..

Rất nhanh sau, A Chiêu phát hiện ra.

Sư phụ chỉ chém tay phải, mười mấy tên hung hãn ấy nay đã có cánh tay phải tám người bị chén đứt, mấy người còn lại đang đánh với sư phụ.

Bỗng dưng, có người để ý tới A Chiêu ngồi trong xe.

Một tên hung hãn hét to: “Đằng sau có một con bé!”

Vút dứt lời đã có một người bật người phi tới chỗ A Chiêu. Người nọ chạy còn chưa được vài bước thì thanh kiếm như một mũi tên đã đâm thẳng tới, một kiếm xuyên họng!”

Vệ Cận nhìn về phía tên hung hãn vừa mới hét lên.

Chân tên hung hãn kia run bần bật, rõ ràng tên kia nhìn qua chỉ là một tên thư sinh yếu đuối trói gà không chặt vậy mà giờ trông hãn đáng sợ như Diêm La dưới địa phủ vậy.

Vệ Cận lạnh nhạt nói: “Đáng ra người không nên tính kế với đồ nhi của ta.”

Vệ Cận nhặt thanh kiếm dưới đất lên, chỉ mấy chiêu đã giải quyết tên hung hãn kia. Mấy người còn lại thấy thế thì biết là hôm nay đã gặp phải kiếm khách tầm thường. Bọn hãn chẳng còn chút hung hăng nào mà đều sợ tới tè ra quần.

Vệ Cận nói: “Sau đừng có định tính toán với ta, nếu không sau không còn may mắn thế đâu.”

“Vâng vâng vâng...”

Bọn kia vội vàng đáp, đỡ lấy mấy tên bị thương nhanh chóng rời đi.

Vệ Cận ném thanh kiếm nhặt được kia đi, tới bên cạnh tên hung hãn đang chảy máu không ngừng thì hãn cúi người rút trường kiếm của mình

ra, lấy khăn trắng tay vết máu trên kiếm, vừa cật vào vỏ kiếm thì đã thấy A Chiêu đang đứng trước mình.

Cô bé mở to mắt.

Vệ Cẩn xoa đầu A Chiêu: “Có làm con sợ không?”

A Chiêu lắc đầu, cô bé hưng phấn nói: “Sư phụ thật lợi hại! Nhất là chiêu một kiếm xuyên họng kia! Ban này còn có vẻ mặt hung hãn như muốn ăn tươi nuốt sống A Chiêu! Sư phụ, nếu người gặp được Côn Bằng, không đến năm chiêu Côn Bằng đã rơi rồi!”

Vệ Cẩn không lên tiếng, sau hỏi: “Học xong rồi?”

“...Còn hai chương nữa ạ.”

Vệ Cẩn định nói “Tiếp đi.” thì A Chiêu đã cười hì hì nói: “Sư phụ, sư phụ, thật ra ban này sư phụ không cần tới đánh tên hung hãn kia đâu, A Chiêu có cách đối phó với hắn!”

Vệ Cẩn nghe xong, nuốt xuống lời cần nói, trong lòng cũng có chút tò mò.

“Ừ?”

A Chiêu nói: “A Chiêu dùng nước gừng ngâm, có đầy một lọ cơ. Con nghĩa chuyển đi này nếu chán ăn lương khô thì có thể ăn thú rừng nên mang nước gừng đi. Vừa rồi nếu người đó xông tới, A Chiêu sẽ hất nước gừng vào mắt hắn! Sau đó lấy trâm cài tóc đâm hắn!”

A Chiêu lại nói: “Sư phụ từng nói không được làm hồng tới sách vở, A Chiêu dù phải liều mạng cũng sẽ bảo vệ chỗ sách này cho sư phụ thật tốt!”

Vệ Cẩn mềm lòng, cúi người ôm A Chiêu.

“A Chiêu ngốc!”

Vệ Cẩn cười nói: “Trong lòng sư phụ, chỉ có sách và đồ nhi là không được phụ lòng.”

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Lúc Vệ Căn với A Chiêu đến Quỳnh quốc thì đã là nửa tháng sau.

Quỳnh quốc múa ca mừng cảnh thái bình, phồn vinh, trong Đô thành cũng phồn hoa khác thường.

A Chiêu ngồi trong kiệu, thầm đánh giá người lui tới trên đường.

A Chiêu nói: “Quả nhiên như trong sách viết, người đất Quỳnh cơm no áo ấm, vào Quỳnh quốc đã lâu như thế rồi mà đến bóng dáng một tên ăn mày cũng chẳng thấy. Chẳng trách bây giờ có nhiều người muốn đến Quỳnh quốc như thế.”

A Chiêu xoay đầu lại, mỉm cười bảo: “Con đọc trong sách viết Thẩm sư bá một mình cứu cả Quỳnh quốc đang lâm vào tình trạng nước sôi lửa bỏng, xoay chuyển cục diện thất bại của Quỳnh quốc lại còn thuyết phục được Quỳnh vương cải cách, vậy nên mới có cảnh tượng phồn vinh ngày hôm nay.”

Vệ Căn nói: “Sư huynh đúng là một kỳ nhân.”

A Chiêu tò mò nói: “Nghe nói sư bá rất rành việc xem bói, việc lớn nhỏ gì cũng có thể xem tường tận chính xác. Sư phụ, việc này có đúng không?”

Vệ Căn nói: “Là thật hay giả, chờ đến lúc con thấy sẽ biết.” Dứt lời, Vệ Căn tiếp tục xem nốt sách trong tay. A Chiêu lại quay đầu quan sát người bên ngoài, nhìn một chặp, A Chiêu chợt nhớ đến một chuyện.

Cô bé từng xem qua trong sách, nam tử Quỳnh quốc trước khi thành thân chỉ có thể dùng trâm gỗ để cài lên đầu, sau khi thành thân cũng chỉ có thể lấy trâm ngọc mà cài.

Nghĩ đến đây, A Chiêu đưa mắt nhìn Vệ Cẩn một cái.

Đầu Vệ Cẩn chỉ dùng một sợi dây màu lam đơn giản để buộc tóc lại.

A Chiêu hỏi: “Sư phụ, tại sao người không cài cây trâm mà A Chiêu tặng?”

Ngoại chuyền sách vở, Vệ Cẩn không yêu cầu cao với vật ngoài thân, chỉ có một điều kiện, đó chính là không được quá nặng. Quân tử đeo ngọc, ở Thiên Sơn phái Vệ Cẩn đã nhiều lần thấy sư huynh sư đệ bên hông lúc nào cũng đeo trang sức bằng ngọc, hãnh nhin mà đau hết cả đầu.

Lần trước A Chiêu tặng hãnh cây trâm ngọc bích, tuy hãnh rất vui vì tâm ý này của A Chiêu, nhưng cân nhắc đến độ nặng của cây trâm,

Vệ Cẩn liền trực tiếp xếp nó vào trong xó. Bây giờ nghe A Chiêu nhắc đến, Vệ Cẩn lạnh nhạt nói: “... Nặng.”

A Chiêu hơi thất vọng.

Một lúc sau thấy A Chiêu không lên tiếng, Vệ Cẩn liền ngẩng đầu nhìn A Chiêu. A Chiêu vẫn im lặng cúi thấp đầu, Vệ Cẩn nói thêm:

“Quỳnh quốc nhiều quy củ, cài trâm ngọc sẽ khiến người ta hiểu lầm những chuyện không nên.”

A Chiêu nghe thấy thế, vui sướng nói: “Ý sư phụ là sau khi rời khỏi Quỳnh quốc sẽ cài trâm ngọc A Chiêu tặng người?”

Trong lòng Vệ Cẩn mặc niệm: A Chiêu là bé gái, A Chiêu là đồ nhi, chỉ có sách vở đồ nhi là không được phụ lòng.

Hắn nói: “Ừ.”

A Chiêu híp mắt cười tươi, cả khuôn mặt giống như nụ hoa vừa hé nở, sáng lạn đến nỗi có thể so bì với ánh nắng ngoài kia. Vệ Cẩn nhìn mà trong mắt cũng dần hiện lên ý cười, thầm nghĩ: Thật ra... thỉnh thoảng cái tâm ngọc cũng không phải vấn đề lớn gì.

A Chiêu biết Thấm Đàn sư bá còn trẻ, nhưng đến lúc A Chiêu tận mắt nhìn thấy thì trong lòng vẫn có vài phần khiếp sợ.

Thấm sư bá trẻ quá!

Cô bé cứ tưởng rằng có người tài giỏi như thế, hẳn là râu phải ngắn, bộ dáng sâu không lường trước được. Nhưng Thấm Đàn trước mắt, trên mặt không có gì, môi hồng răng trắng, nhìn rất giống một thiếu niên.

Nhưng hẳn lại có một ánh mắt cơ trí không hề hợp với tướng mạo.

Bị Thấm Đàn nhìn, A Chiêu không khỏi ngồi nghiêm chỉnh, mở miệng gọi: “Chào sư bá.”

Thấm Đàn gật đầu, trong mắt có ý cười, “Còn là đồ nhi của Tử Khanh, là A Chiêu quyết chí muốn ăn bằng được Côn Bằng?”

A Chiêu không khỏi ngượng ngùng, cô bé ho nhẹ một tiếng.

Vệ Cẩn cười nói: “A Chiêu, vì sư không hề nói những lời này với sư huynh.”

A Chiêu nghe thế, cũng quên luôn ngại ngùng, kinh hỉ nhìn về phía Thấm Đàn, “Là sư bá bói ra?” Thấm Đàn cười chứ không nói gì, A

Chiêu cho là hắn thừa nhận, thế là trưng ra bộ mặt sùng bái nói: “Sư bá thật là lợi hại!”

Thẩm Đan lại cười nhạt.

Hắn nói: “Sư đệ với sư điệt đi đường xa đến đây, hôm nay đi nghỉ ngơi tạm đã. Ngày mai tiếp tục đến xem chuyện của sư điệt. Trong cung còn nhiều chuyện bận rộn, đến lát nữa ta phải vào cung một chuyến rồi.”

Vệ Cẩn nói: “Sư huynh không cần bận khoản đến hai người thầy trò bọn đệ, vừa lúc này đệ cũng muốn đưa A Chiêu vào Quỳnh đô.”

Thẩm Đan cười nói: “Được.”

Chờ sau khi Thẩm Đan rời đi, có người hầu tiến vào dẫn Vệ Cẩn với A Chiêu đến sương phòng. A Chiêu lại kinh ngạc than thở:

“Sư phụ, sư bá xem bói quả thật lợi hại. Chúng ta cũng chẳng nói gì mà sư bá cũng biết chúng ta ngủ cùng phòng.”

Vệ Cẩn đi mấy bước tới trước bàn, rót một chén trà xanh.

Hắn nói: “Sư huynh vẫn luôn chu đáo như trước.” Sở thích của hắn vẫn còn nhớ rõ, ngay cả bình trà với chén trà đều là đồ mới.

A Chiêu gỡ nữ trang xuống, rồi cũng bước đến trước bàn, cô bé tò mò hỏi: “Sư phụ, sư bá nhìn trẻ quá, sư bá bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

Vệ Cẩn nói: “Sư bá con tu tập Dưỡng sinh thuật, nhìn qua trông có vẻ rất trẻ, nhưng thật ra hơn vì sư tám tuổi.”

A Chiêu không khỏi sửng sốt.

Lại nói, cô bé cũng không biết sư phụ bao nhiêu tuổi. A Chiêu hỏi: “Thế còn sư phụ ạ?”

Vệ Cẩn liếc nhìn A Chiêu.

“Vi sư năm nay mười tám.”

Khôngggggggggggg, không thể nào ToT Tại sao lại trẻ như vậyyyyyyy ToT Mỗi tình đại thúc x loli của tôi T^T :((((((([lời người chuyển ngữ, không phải của con nhỏ beta =))])

A Chiêu vừa nghe, mỉm cười nói: “Sư phụ lớn hơn A Chiêu mười tuổi.” Nói xong, dường như A Chiêu nhớ đến gì đó, lại hiểu kỳ nói:

“Mới vừa rồi A Chiêu thấy sư bá cài trâm ngọc, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy sư thẩm đâu.”

Vệ Căn thật sự chẳng chú ý đến điểm này.

Hắn nói: “Sư huynh không phải là người Quỳnh quốc, vả lại từ trước đến nay huynh ấy luôn thích trâm ngọc, chắc chỉ là sở thích mà thôi.”

***

Lúc ăn cơm chiều A Chiêu uống không ít sữa nho do Quỳnh quốc đặc chế. Đến ban đêm, A Chiêu liền muốn vào cầu tiêu. Lần này đã là lần thứ ba A Chiêu vào nhà xí, lúc này A Chiêu cũng không còn buồn ngủ nữa.

Cô bé ngẩng nhìn ánh trăng rằm chói lọi trong bầu trời đêm, liền nói với người hầu phía sau: “Tỷ không cần đi theo tôi, tôi muốn đi lại chỗ này một lát. Tôi biết đường về rồi, cũng không sớm nữa, tỷ cũng đi nghỉ đi.”

Người hầu đáp một tiếng.

A Chiêu đi dạo một chập, sau đó đang chuẩn bị quay về phòng thì nghe thấy tiếng tiêu đâu đó vang lên. Tuy A Chiêu không hiểu âm luật, nhưng lại có thể nghe thấy ý cô đơn lạnh lẽo trong đó.

A Chiêu đi theo tiếng tiêu.

Sau một lúc lâu, cô bé dừng bước. Cách đó không xa, có một bóng người đứng trong ngũ giác lương đình, không ai khác chính là

Thẩm Đan sư bá. Tiếng tiêu chợt dừng lại, Thẩm Đan chậm rãi xoay người nhìn về phía A Chiêu.

A Chiêu sờ mũi rồi bước đến, nói: “Đã trễ thế này rồi sao sư bá còn chưa ngủ ạ?”

Thẩm Đan lãnh đạm nói: “Không ngủ được.”

A Chiêu nhìn trâm ngọc trên tóc Thẩm Đan, hỏi: “Sư bá thành thân rồi sao?”

Thẩm Đan đáp: “Ừ.”

A Chiêu mở to hai mắt, “Thì ra sư bá thật sự đã thành thân rồi. Hôm nay A Chiêu vừa nói với sư phụ, sư phụ chỉ nói là do sư bá thích trâm ngọc mà thôi. “Ngập ngừng một chút, A Chiêu lại hỏi tiếp, “Sư bá, sao hôm nay không thấy sư thẩm đâu?”

Thẩm Đan bình tĩnh nói: “Nàng ấy đã chết vì bệnh.”

A Chiêu ngẩn ra, vội nói: “Sư... sư bá, A Chiêu không cố ý.”

“Ta biết.” Thẩm Đan ôn hòa nhìn A Chiêu, “Nhanh đi nghỉ đi, con chưa về, sư đệ sẽ lo lắng đấy.”

A Chiêu gật đầu.

Lúc rời đi, A Chiêu lén lút nhìn Thẩm Đan vài lần.

Trong lòng cô bé không khỏi có chút lạ lùng.

Rõ ràng sáng nay vừa nhìn còn như một gã thiếu niên, nhưng bây giờ nhìn lại, lại giống một lão già tâm tình bình thản, giống như không có gì có thể khiến cho mắt hắn nổi gợn sóng.

Sau khi A Chiêu trở về phòng, nhẹ chân nhẹ tay bò lên giường, vừa nằm xuống thì đã thấy Vệ Cẩn mở mắt.

A Chiêu hỏi: “Sư phụ, A Chiêu làm người thức sao?”

Vệ Cẩn thở dài: “Từ nay không được uống nhiều sữa nho nữa, nhớ chưa?”

Cô bé đáp: “A Chiêu nhớ rõ rồi.”

Vệ Cẩn nhẹ nhàng “đáp” một tiếng, đang định nhắm mắt lại thì lại có một cánh tay nhỏ bé kéo góc áo mình, Vệ Cẩn quay sang nhìn A Chiêu, “Lại muốn đi cầu?”

A Chiêu nói: “Sư phụ, mới vừa rồi A Chiêu gặp sư bá.”

Vệ Cẩn khẽ giật mình.

A Chiêu nói: “Sư bá nói người đã thành thân, nhưng sư thẫm đã chết vì bệnh.”

Vệ Cẩn nhẹ chau mày, “Vi sư chưa từng nghe qua tin sư huynh đã thành thân bao giờ. Nhưng ngẫm lại, có lẽ là do sư huynh không muốn nhắc đến.” Nhìn vẻ mặt áy náy của A Chiêu, Vệ Cẩn đưa tay ra nhẹ vò đầu cô bé, “Sư huynh sẽ không trách con đâu, A Chiêu đừng nghĩ nhiều. Con cũng chỉ sơ ý nói vậy mà thôi.”

A Chiêu nghe mấy lời này của Vệ Cẩn thì trong lòng cũng thoải mái hơn. Khẽ dụi dụi vào lòng bàn tay Vệ Cẩn, cô bé dịch người, nép sát vào người Vệ Cẩn hơn, sau đó ôm lấy vai hắn.

“Sư phụ.”

“Ừ?”

A Chiêu ngáp, nói: “Sư phụ phải tìm cho A Chiêu một sư nương tốt nhé.”

Vệ Cẩn bật cười nói: “Nói bậy gì đấy, vi sư...” Hãn nhìn sang A Chiêu, A Chiêu đã nhắm hai mắt lại rồi, ngủ vô cùng say sưa. Hãn bất đắc dĩ nói: “Quả là cô bé ngốc.”

Hãn xuống núi lần này, chỉ vì muốn lịch lãm (trải nghiệm) với độ kiếp, còn phải truy tìm cảnh giới đại thành*.

*cảnh giới đại thành: như kiểu lên level cao nhất ý.

Chuyện lấy vợ sinh con, từ trước đến nay đều chưa nằm trong phạm vi suy xét của hãn.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 17

A Chiêu rất ít khi soi gương, bình thường cũng ít để ý đến dung mạo của mình. Tuy được Vệ Căn nhận làm đồ nhi, cuộc sống hằng ngày có sung sướng lên, nhưng trong lòng A Chiêu ngoài ăn ra thì chẳng quan tâm đến gì.

Dáng vẻ dù có đẹp đến mấy cũng không thể ăn thay cơm, ừm, ngoại trừ sự phụ ra.

Nhưng sáng sớm hôm nay, sau khi Vệ Căn ra ngoài luyện kiếm, A Chiêu cũng bò dậy theo. Nhưng con bé không ra ngoài, mà đi đến bàn trang điểm trong sương phòng, con bé giẫm lên trên ghế đầu¹, cầm chiếc gương đồng lên.

Con bé trở tay quay về phía lưng của mình, đầu hơi nghiêng, mắt nhìn vào hình ảnh trong gương.

Y phục tuột một nửa trên đôi vai trần, năm hạt châu nhỏ nhắn bóng, xếp thành một khối trên sống lưng mình, dưới ánh nắng ban mai từ ngoài cửa sổ chiếu vào, những hạt châu lấp lánh ánh mai.

Đây là lần đầu tiên A Chiêu nhìn cẩn thận như vậy.

Trước kia sợ rằng bản thân sẽ trở thành yêu quái, nên con bé lúc nào cũng dẫn mình không nghĩ đến sự tồn tại của năm hạt châu này. Cho đến tận lúc có lời nói kia của sự phụ, nút thắt này của A Chiêu mới mở ra.

Nhưng nghĩ đến lát nữa Thẩm sư bá sắp nhìn thấy năm hạt châu này, con bé có chút không yên.

Một lúc sau, A Chiêu đặt chiếc gương đồng xuống.

Con bé mặc lại xiêm y cho đàng hoàng thì cũng là lúc Vệ Cẩn luyện kiếm trở về. Vừa đẩy cửa phòng ra hẳn đã trông thấy A Chiêu đứng trước bàn trang điểm với dáng vẻ ngơ ngác. A Chiêu bỗng nhiên nói: “Sư phụ, sư bá sẽ có cách giải quyết sao?”

Vệ Cẩn buông trường kiếm, đi đến bên cạnh A Chiêu: “Còn được hay không phải để sư bá xem qua mới biết được.”

A Chiêu “vâng” một tiếng.

Vệ Cẩn cúi người nhìn A Chiêu trong gương, nói: “Quỳnh quốc từng có một người rất nổi danh, gọi là Ngôn Tử. Ngôn Tử đánh người thường khác với những kẻ khác, hữu chưởng của y có lục căn thủ chỉ. Lúc còn nhỏ y thường xuyên bị người ta giễu cợt, nhưng Ngôn Tử cũng không úy kỵ, y chăm chỉ đọc sách mấy năm, cuối cùng cũng chiếm được sự ngưỡng mộ của Quỳnh vương, trở thành thừa tướng danh lưu sử sách. A Chiêu, con có biết vì sao vì sư lại nhắc đến Ngôn Tử không?”

A Chiêu nói: “Sư phụ muốn để A Chiêu không sợ lời thiên hạ, không sợ tâm ma, mặc dù A Chiêu không giống người bình thường, nhưng chỉ cần nội tâm kiên định, cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.”

Vệ Cẩn mỉm cười tán thưởng: “Con có thể nghĩ thông suốt, vi sư lấy làm vui mừng.”

A Chiêu cười tủm tỉm nói: “A Chiêu rõ rồi, sau này A Chiêu sẽ không vì nó mà buồn rầu nữa.”

Vệ Cẩn xoa đầu A Chiêu.

Hắn nói: “Đi thôi, đi tìm sư bá của con. Sư bá của con tinh thông kỳ thuật, cho dù không thể giải quyết nhưng chắc cũng sẽ biết đây là gì.”

Thiên các.

Nhìn thấy Vệ Căn với A Chiêu, trong mắt Thẩm Đan có ý cười, hắn ôn hòa hỏi han: “Sư đệ, đêm qua ngủ có ngon giấc không?”

là vì đầu óc bạn Qin bậy bạ hay là chú Thẩm vô ý? =))

Vệ Căn khẽ cười một tiếng: “Sư huynh vẫn luôn chu đáo như cũ, đã nhiều năm vậy rồi mà vẫn còn nhớ rõ sở thích của đệ.”

Thẩm Đan cũng cười nói: “Chúng ta là đồng xuất sư môn, lại sống với nhau lâu như vậy trong Thiên Sơn phái, tất nhiên là phải biết rõ rồi.” Thẩm Đan nhìn về phía A Chiêu, thấy sắc mặt A Chiêu không được tự nhiên, hắn nói tiếp: “Việc đêm qua, sư điệt không cần lo lắng, ta cũng không để ý đâu.”

Chính tai A Chiêu nghe những lời này của Thẩm Đan thì á náy tởng lòng mới chậm rãi tiêu tan.

Thẩm Đan lại nói: “Đến đây để ta xem chuyện của sư điệt nào.”

A Chiêu gật đầu.

Con bé vừa mới cởi dây đai trên y phục thì đột nhiên Thẩm Đan nói: “Không được.”

A Chiêu sửng sốt.

Thẩm Đan giơ một cây kéo lên, hắn cười về áy náy, “Ta đã từng đồng ý với thê tử, cả đời này chỉ có nàng mới là duy nhất của ta. Tuy sư điệt vẫn còn nhỏ, nhưng trước sau gì cũng là nữ tử. Nếu nàng biết ta nhìn lưng trần của sư điệt, dĩ nhiên trong lòng sẽ không vui, xin sư đệ và sư điệt thông

cảm.” Dừng chốc lát, hãn nói tiếp: “Ta đã sai người chuẩn bị một bộ y phục khác cho sư điệt, sư điệt đi thay trước đi.”

Nghe Thấm Đàn nói thế, lúc này A Chiêu mới nhớ ra hèn gì hôm qua sau khi vào phủ con bé cảm thấy là lạ, thì ra là trong một dinh thự to thế này mà chẳng thấy một thị tỳ nào cả.

Vệ Căn nói với Thấm Đàn: “Lời dạy này của sư huynh rất đúng, A Chiêu đi thay xiêm y đi.”

Trong chốc lát, A Chiêu đã thay xiêm y.

Vệ Căn sờ vào chỗ năm hạt châu nằm trên lưng A Chiêu, cầm kéo lên cẩn thận cắt ít vải ở chỗ đó. Thấm Đàn bước đến, nhìn thoáng qua một cái, hãn liền mở miệng nói: “Quả nhiên đúng như ta nghĩ.”

Thấm Đàn xoay người, đi đến trước giá sách, hãn rút ra một thi quyển đã ố vàng, chậm rãi trải rộng ra ở trên thư án.

Hãn chậm rãi nói: “Hai mươi năm trước, ở Uyển quốc từng rất thịnh hành vu thuật, ngay lúc đó chính Uyển vương cũng cực kỳ tôn sùng nó. Cho đến về sau khi tân vương đăng cơ, cũng chính là Uyển vương hiện tại, y đã quyết đoán cải cách, hủy bỏ toàn bộ phái vu thuật, những sách vở liên quan đến vu thuật cũng đều bị thiêu hủy.”

Trong sách sử không viết về việc này nhiều, A Chiêu cũng chưa từng nghe qua.

Bây giờ nghe Thấm Đàn nói thế, A Chiêu nghe đến say mê.

Vệ Căn nhíu mày, hãn hỏi: “Sư huynh nói năm hạt trân châu trên lưng A Chiêu là do vu thuật của Uyển quốc gây nên?”

Thẩm Đan chỉ vào một chỗ trong sách, “May mắn là ta có được cuốn sách này, nhưng cũng không được đầy đủ. Cuốn sách này chỉ ghi lại năm giải quyết xong vụ thuật ở Uyển quốc, trong đó có ghi lại chuyện rất giống của sư diệt.”

Vệ Cẩn cúi đầu nhìn.

A Chiêu cũng bước đến, trợn tròn hai mắt nhìn vào cuốn sách trên án thư.

Bên trên vẽ một bức tranh, giống hệt năm hạt trân châu trên lưng A Chiêu, ngay cả vị trí cũng giống như đúc. Nhưng văn tự bên cạnh lại rất cổ quái, ngay cả Vệ Cẩn cũng không nhận ra được.

Thẩm Đan nói: “Đây là loại văn tự xuất hiện sớm nhất của Uyển quốc, bây giờ cũng không có nhiều người đọc được nó.”

Bởi vì cái gọi là “thiên hạ hợp cửu tất phân, phân cửu tất hợp”².

(2 Thế lớn thiên hạ, hợp lâu rồi lại chia, chia lâu lại hợp.)

Như bây giờ đại lục tam quốc hình thành thế chân vạc, nhưng mấy trăm năm trước tam quốc đã từng thống nhất, văn tự không đồng nhất giữa các quốc gia cũng dần dần thống nhất. Sau đó thì lại thiên hạ đại loạn, quần hùng cát cứ, rồi cũng dần dần hình thành tam quốc Khâu – Quỳnh – Uyển như bây giờ.

A Chiêu hỏi: “Sư bá biết chúng sao?”

Thẩm Đan nói: “... Không biết, nhưng ta có thể đoán sơ qua.”

Vệ Cẩn bảo: “Mời sư huynh nói.”

Thẩm Đan nói: “Năm hạt trân châu này tượng trưng cho ngũ quan trên mặt, xương sống lưng có thể thông với khí huyết trên mặt, mà vụ thuật

Uyển quốc cho rằng nếu có thể ngăn cản khí huyết lưu thông thì có thể ngăn cản ngũ quan sinh trưởng.”

Vệ Cẩn tiếp lời: “Cho nên đây cũng chính là tác dụng của năm hạt trên châu kia?”

Thẩm Đan gật đầu.

Vệ Cẩn nhướn mày, “Sư huynh có biện pháp giải quyết không?”

Thẩm Đan lắc đầu, chỉ nói: “Trên sách cũng không ghi chép đầy đủ, hơn nữa ta cũng không nhận ra văn tự này. Nhưng vu thuật này cũng chỉ ngăn ngũ quan sinh trưởng, không liên quan đến sinh mệnh.”

Sau khi A Chiêu nghe thế thì nhẹ nhàng thở ra.

Không liên quan gì đến sinh mệnh là tốt rồi, còn ngũ quan có ra sao thì ra, từ trước đến nay con bé có thêm để ý đâu.

Con bé hoàn toàn yên tâm.

A Chiêu hớn hử nói: “Đa tạ sư bá.”

Còn Vệ Cẩn thì lại lo lắng mấy phần.

Vu thuật từ lâu đã cấm ở Uyển quốc, còn A Chiêu dù gì cũng chỉ mới là đứa bé. Tại sao lại có người dùng cái thuật tàn nhẫn này thi triển trên người A Chiêu? Vệ Cẩn suy đi nghĩ lại, nhưng nhìn dáng vẻ cao hứng của A Chiêu, hẳn cũng không đem mấy lời trong lòng nói ra.

Thẩm Đan nói với Vệ Cẩn: “Tử Khanh, mọi việc đều có số mệnh. Đệ không cần lo lắng quá nhiều. Lại nói, huynh đệ chúng ta đã lâu chưa uống rượu cùng nhau, tối nay chúng ta phải làm một chầu mới được.”

Ánh trăng mờ lung.

Thẩm Đan cùng với Vệ Cẩn ngồi trong lương đình nâng ly nó cười. A Chiêu không được uống rượu, đành phải ôm sữa nho ngồi một bên, yên yên tĩnh tĩnh nghe Thẩm sư bá kể chuyện trước đây của sư phụ.

Ngây ngất dưới ánh trăng, A Chiêu nghe mà có chút buồn ngủ.

Con bé nhẹ dụi mắt, xốc lại tinh thần tiếp tục ngồi nghe.

Lúc này, Thẩm Đan đột nhiên nói: “Tử Khanh mà múa kiếm là đẹp nhất Thiên Sơn phái chúng ta.”

Vệ Cẩn bất mãn nói: “Có gì đẹp đâu chứ.”

Thẩm Đan cười nói với A Chiêu: “Sư điệt có muốn xem sư phụ con múa kiếm không? Lúc trước sư phụ con từng múa một hồi kiếm trước mặt mấy vị sư tổ con, mấy vị sư tổ đó đều rối rít cảm thấy như kinh vi thiên nhân³, ngay cả Nhị trưởng lão thích nhất là uống rượu cũng bắt chấp rượu ngon trên bàn.”

(3 Thành ngữ “kinh thiên vi nhân” – 惊为天人 dùng để chỉ sự phi thường kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên mới có thể như thế)

A Chiêu nghe thế thì cơn buồn ngủ lập tức biến mất, ánh mắt khao khát lóe sáng nhìn về phía Vệ Cẩn.

“Sư phụ, A Chiêu muốn xem!”

Vệ Cẩn vốn không muốn, nhưng nhìn thấy bộ dạng này của A Chiêu thì không nỡ làm con bé tuyệt vọng, thế là liếc mắt nhìn Thẩm Đan một cái, sau đó nắm lấy trường kiếm đứng lên, bắt đầu múa kiếm dưới đêm trăng.

Áo trắng kiếm bạch, ánh trăng vừa vắn.

A Chiêu nhìn mà không chuyển mắt, con bé biết sư phụ đẹp, nhưng lại không biết lúc sư phụ múa kiếm lại phong tình đến vậy, khiến ánh mắt con bé khó mà dời đi. A Chiêu xem đến nổi ngây người.

Thẩm Đan nhẹ nhấp một ngụm rượu, đưa mắt nhìn A Chiêu một cách sâu xa, sau đó lại tiếp tục nhìn về phía Vệ Cẩn.

Vệ Cẩn múa kiếm xong trở về lương đình thì đúng lúc nhìn thấy hai gò má đỏ bừng của A Chiêu. Hắn nói: "... Thừa dịp vì sư vắng mặt uống rượu ư?"

A Chiêu dùng sức lắc đầu.

Con bé cũng không biết mình làm sao nữa, trong lồng ngực tim đập nhanh hơn chạy, sau đó hai má cũng không khống chế nổi mà đỏ ửng lên.

Thẩm Đan cười nói: "Sư đệ yên tâm, có ta đây, sư đệ nào dám uống?"

Vệ Cẩn ngồi xuống.

Thẩm Đan rót cho hắn một chén đầy rượu, Vệ Cẩn đưa lên uống một ngụm. Lúc này, A Chiêu bỗng nhiên nói: "Sư phụ, A Chiêu nghĩ kỹ rồi."

Vệ Cẩn ngẩn người ra.

A Chiêu kiên định nói: "A Chiêu muốn học kiếm, muốn làm kiếm khách."

"Ồ? Vì sao?"

A Chiêu nói: "Một là để tự bảo vệ mình, hai là... có thể cùng sư phụ kề vai chiến đấu, không cần phải ngồi trong xe ngựa để sư phụ bảo vệ A Chiêu." Trước kia con bé từng có nghĩ qua điều này nhưng còn chưa chắc chắn. Nhưng hôm nay nhìn sư phụ múa kiếm, ý nghĩ này lập tức nổi lên.

Tuy con bé đọc đâu nhớ đấy, nhưng chỉ có ngày đó nhìn sư phụ vung kiếm chém đứt tay của gã mẫn hán kia, trong lòng con bé không lấy làm sợ hãi, mà ngược lại còn có một sự hưng phấn như ẩn như hiện.

Hơn nữa con bé cũng chưa bao giờ để tâm vào mấy cuốn sách.

Con bé xác định rồi!

Con bé muốn làm kiếm khách!

Vệ Căn nói: “A Chiêu, muốn trở thành một kiếm khách tốt sẽ rất khổ.”

Có được bản lĩnh đọc đâu nhớ đấy, nếu đi làm kiếm khách thì thật sự là lãng phí quá. Huồng hồ nữ nhi học kiếm, muốn sau này phải nâng niu như thế nào đây...

*Awwwww, chú Vệ ciu quá đi:X *

Trong lòng Vệ Căn buồn rầu.

A Chiêu nói: “Sư phụ, A Chiêu không sợ khổ.”

Vệ Căn ngưng mắt, nhìn A Chiêu một lúc lâu rồi mới nói: “... Được rồi.”

Dừng lại, hần nói tiếp: “Một khi đã bắt đầu thì không được kêu khổ đâu đấy, nhớ chưa?”

A Chiêu gật đầu liên tục.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Vệ cần lưu lại Quỳnh quốc nửa tháng rồi mới từ biệt Thấm Đàn.

Trước khi đi, Thấm Đàn nói: “Sư đệ, sư diệt, ta bói cho hai người một quẻ.”

Thuật xem bói của Thấm Đàn từ trước đến giờ luôn được Đại trưởng lão khen ngợi, Vệ Căn nói: “Đại sư phụ đã tính cho đệ một quẻ trước khi đệ xuống núi rồi. Xem nói khó tránh khỏi việc tâm thần bị quấy nhiễu, đa tạ ý tốt của sư huynh.”

Thấm Đàn nói: “Đã vậy thì huynh cũng không miễn cưỡng nữa.”

Hắn nhìn về phía A Chiêu, ôn hòa nói: “Sư diệt thì sao?”

A Chiêu tò mò hỏi: “A Chiêu nghe nói sư bá có một quy tắc, mỗi người chỉ được bói quẻ một lần. Nếu lần này A Chiêu được bói rồi thì có phải lần sau sẽ không được tìm sư bá xem bói nữa hay không?”

Thấm Đàn nói: “Quả là có quy tắc này, thiên cơ không thể tiết lộ quá nhiều nếu không sẽ bị trời phạt.”

A Chiêu quay đầu nhìn Vệ Căn, sau đó cười nói: “Sư bá, A Chiêu cũng không bói đâu. A Chiêu biết sư bá xem bói rất chuẩn, A Chiêu được người xem cho đấy là vận khí của A Chiêu, nhưng mà hiện tại A Chiêu còn chưa có sở cầu, cũng nghĩ không ra mình muốn bói cái gì.” Ngừng một chút, A Chiêu hỏi: “Sư bá, A Chiêu về sau đi tìm sư bá xem bói, có được không?”

Sắc mặt Thăm Đàn rất bình tĩnh, tuyệt đối không có vẻ gì bất ngờ, giống như quyết định của hai thầy trò trước mắt đã sớm nằm trong dự liệu của hắn.

Thăm Đàn vuốt cằm nói: “Được chứ.”

Xe đi không mau, chậm rãi chạy non nửa tháng mới rời khỏi biên thù Quỳnh quốc. A Chiêu ngồi trong xe, ăn miếng bánh nếp đặc sản của Quỳnh quốc, hỏi: “Sư phụ, bây giờ chúng ta đi Khâu quốc sao?”

Vệ Cẩn nhìn vụn bánh dính bên mép A Chiêu, nhẹ nhàng nói: “A Chiêu, vì sư đã nói con không được thế nào?”

A Chiêu sợ run lên, sau đó mới kịp phản ứng lại.

“A Chiêu sai rồi ạ.”

Cô bé thuần thực ăn sạch bánh nếp trong tay, vừa định dùng tay lau miệng thì Vệ Cẩn nói: “Ngồi lại đây.” A Chiêu nghe lời, giống như chú thỏ con bật đến bên người Vệ Cẩn.

Vệ Cẩn cầm chiếc khăn sạch, cẩn thận lau khóe miệng cho A Chiêu.

A Chiêu trừng mắt nhìn Vệ Cẩn đang gần trong gang tấc, trái tim chạy loạn như chú nai con. Cô bé không biết mình bị làm sao nữa, nhiều ngày này, chỉ cần dựa gần vào sư phụ là trái tim trong lồng ngực lại đập liên hồi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra.

A Chiêu nuốt nước bọt, hơi kéo dần khoảng cách.

Vệ Cẩn nhíu mày: “Lại gần một chút.”

Sau khi lau sạch sẽ, Vệ Cẩn nói: “Con là một cô gái, ăn cái gì cũng phải văn nhã một chút. Sau khi ăn xong phải dùng khăn lau miệng, không được dùng ống tay áo, nhớ chưa?” Nhìn gò má đỏ ửng của A Chiêu, Vệ

Cần giật mình. Hắn nhớ lại lời vừa rồi mình nói, cần nhắc xem có nói nặng gì không, nhưng mà làm gì có đứa bé gái nào ăn xong dùng tay áo lau miệng đâu?

Thấy vành tai của A Chiêu đỏ rực, Vệ Cần đành phải mặc niệm trong lòng một câu:

A Chiêu là con gái, A Chiêu là con gái...

Không được dữ không được dữ...

Vệ Cần ho nhẹ một tiếng, mềm giọng nói: “A Chiêu, về sau không được như thế nữa, biết chưa?”

A Chiêu gật đầu như gà mổ thóc. Cô bé ngồi lại chỗ, nhanh chóng kéo màn xe lên để gió lùa vào. Một lúc lâu sau, trái tim đập loạn mới bình thường trở lại, A Chiêu thở phào ra một hơi thật dài.

Vệ Cần lúc này nói: “Chúng ta không đi Khâu quốc.”

A Chiêu hỏi: “Vậy đi Uyển quốc sao?”

Vệ Cần lắc đầu, nói: “Cũng không phải, vi sư đang muốn tìm một chỗ thích hợp cho con học kiếm. A Chiêu, con thật sự muốn làm kiếm khách à?”

A Chiêu gật đầu một cách kiên định. “Dạ.”

“Không hối hận chứ?”

“Vâng, không hối hận.”

Lại quá nửa tháng nữa, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại. Vệ Cần nói: “Tới rồi, chính là chỗ này.” A Chiêu xuống xe, phóng mắt nhìn lại, cảm thấy nơi này rất đẹp và rất tịch mịch.

Trong rừng, tiếng con trùng kêu rả rích, tiếng nước chảy róc rách.

Tuy là mùa hè nhưng đứng ở chỗ này không hề cảm thấy chút oi bức nào của ngày hè cả. Vệ Căn cũng xuống xe, hẳn nói với A Chiêu: “Nơi này rất tốt. Vì sư sẽ sai người dựng một căn nhà trúc ở đây, cho đến khi con học thành tài thì chúng ta mới rời khỏi chỗ này.”

A Chiêu vừa nghe không khỏi sửng sờ.

“Một... một mực ở chỗ này?”

Vệ Căn nói: “Một kiếm khách giỏi không coi trọng kiếm thuật mà coi trọng tâm tình. Tâm tình vô địch thì mỗi chiêu mỗi thức đều không có sơ hở. Nơi này vừa đẹp vừa tĩnh mịch, có thể để con rèn luyện tâm tính, vả lại sơn đạo cũng gập ghềnh, tốt cho việc rèn luyện khí lực. Con là con gái, khí lực khó tránh khỏi việc không bằng với kiếm khách bình thường, nhưng mà cũng chẳng quan trọng lắm, khí lực đã lớn thì có cách luyện của khí lực lớn, khí lực nhỏ cũng có cách luyện riêng của khí lực nhỏ.”

A Chiêu cái hiểu cái không gật đầu.

Sau một lúc lâu, A Chiêu mới nói: “Sư phụ cũng cùng A Chiêu ở trong này sao?”

“Không ở thì lấy ai dạy cho con?”

A Chiêu nói: “Nhưng... nhưng mà sư phụ xuống núi là để đi lịch lãm mà?” Chẳng phải cũng giống như Thảm sư bá đứng ở phía trên mọi người sao?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng A Chiêu, Vệ Căn nói: “Sư huynh khác với vi sư. Sư huynh xuống núi khi Quỳnh quốc đang đại loạn, Quỳnh quốc cần người tài tới trợ giúp. Hiện tại tam quốc có thực lực tương đương nhau, các quốc gia tuy vẫn khao khát hiền sĩ để đột phá nhưng vận

mệnh của đại lục ngày hôm nay mà nói thì đâu phải có mấy người là có thể thay đổi. Hơn nữa... phương thức lịch lãm có rất nhiều, ở trong thâm sơn tuy hành cũng là một trong số đó.”

Hắn chọn nơi này cũng là có tâm tư của mình.

Đại trưởng lão từng nói tính tình của hắn quá mức tĩnh lặng. Muốn xuất thế thì trước đó cần phải vào đời, sau khi vào đời rồi vẫn còn có thể không lay dính chút bụi tạp trần nào mà quay lại mới chân chính được gọi là xuất thế.

Hắn xuống núi đã hơn hai năm. Hồng trần phố xá sầm uất, cầm y ngọc thực, quan to lộc hậu, tất cả đều chẳng thể khiến hắn lưu luyến.

Tâm cảnh của hắn không xảy ra chút biến hóa nào cả.

Vệ Căn biết đây không phải chuyện tốt. Tâm cảnh của hắn không có đột phá, không thể nhìn thấu phàm trần, không đạt được cảnh giới đại thành. Nếu như ở giữa hồng trần cũng không đạt được đột phá thì chẳng thà lại ẩn mình trong núi thăm một lần nữa.

Nhà trúc rất nhanh được làm xong.

So sánh với phủ đệ ở Khâu quốc lúc trước, căn nhà này thật sự sơ sài hơn rất nhiều. Chẳng qua đối với A Chiêu mà nói, còn hơn gấp trăm lần với cuộc sống ăn xin ngày trước, hơn nữa còn có hai thị tỳ chăm sóc cho cuộc sống sinh hoạt thường ngày cho hai thầy trò, A Chiêu rất nhanh đã quen thuộc với cuộc sống trong núi sâu.

Trước kia, Vệ Căn dậy sớm đọc sách hoặc luyện kiếm, còn A Chiêu thì ngủ thẳng đến khi Vệ Căn trở về. Hiện tại, hai thầy trò cũng nhau lên giường ngủ, buổi sáng khi A Chiêu vẫn còn mơ mơ màng màng ngủ tiếp thì bị Vệ Căn dựng dậy, kéo vào trong núi chạy bộ.

Đường núi gập ghềnh, A Chiêu chạy lần đầu tiên tròn hai canh giờ, khi trở về tay chân đều xây xát hết cả nhưng cô bé cũng không kêu khổ. Dần dần, hai ba tháng sau, A Chiêu chỉ cần nửa canh giờ là đã có thể chạy về, hơi thở không hề gấp gáp một chút nào.

Vệ Cẩn rất hài lòng.

Hắn tự tay làm một thành kiếm gỗ cho A Chiêu.

A Chiêu vô cùng vui mừng hỏi: “Sư phụ, A Chiêu có thể bắt đầu học kiếm rồi sao?” Mấy tháng này không phải chạy bộ thì cũng là đeo kiếm phổ, A Chiêu cực kỳ hy vọng có thể chạm vào kiếm. Nhưng Vệ Cẩn không nhắc đến, A Chiêu cũng không dám nói ra, kiên nhẫn làm theo từng bước sư phụ chỉ thị.

剑谱

Lời sư phụ nói dù sao cũng không sai.

A Chiêu nghĩ thế.

Vệ Cẩn nói: “Không vội, con đi theo vi sư.”

Hai người đi tới trước một gốc cây. Vệ Cẩn hỏi: “A Chiêu, là thân cây to hay là eo con to hơn?”

A Chiêu huơ tay đo thử rồi đáp: “Giống nhau ạ.”

Vệ Cẩn đưa trường kiếm của mình cho A Chiêu. “Cứ vung kiếm chém đi, đến khi nào chém gãy cái cây này thì thôi.”

A Chiêu đáp một tiếng, tiếp nhận trường kiếm rồi dùng sức vung lên. Cây bị phá ra một góc, trường kiếm thì bị giữ lại trong thân. A Chiêu rút kiếm ra, tiếp tục giơ lên bổ xuống, cứ thế qua hơn trăm lần, đôi tay nhỏ bé cũng đỏ cả lên, cái cây mới bắt đầu lung lay sắp đổ.

Vệ Cẩn nói: “A Chiêu, sức lực của con không đủ, và lại con còn không tìm chỗ yếu của cây. Cây cũng giống như người vậy, đều có chỗ yếu. Con nhắm ngay chỗ mạnh nhất của nó thế này thì là đi đường vòng rồi. Kiếm khách đối mặt với kẻ địch, tam đẳng kiếm khách dùng vũ lực, nhị đẳng kiếm khách dùng trí tuệ, nhất đẳng kiếm khách sẽ dùng cả hai.”

Vệ Cẩn cầm lấy trường kiếm, nói: “Giống như cái cây này, A Chiêu, con biết nó yếu nhất chỗ nào không?”

A Chiêu ngẫm nghĩ, sau đó đi lên phía trước lấy tay gõ. Một lúc lâu sau, cô bé mới nói: “Chỗ này dường như có âm thanh khác lạ...”

“Thiện tai.” Đáy mắt Vệ Cẩn lướt qua chút tán thưởng. “Chỗ đó bị sâu ăn, bên trong bị rỗng. Con vung kiếm chém vào đó thì có thể tiết kiệm rất nhiều sức lực. A Chiêu, con tránh ra một bên.”

A Chiêu lùi về sau. Cô bé liền thấy kiếm quang chớp lóe, cái cây vừa rồi vẫn còn êm đẹp đã ngã rạp xuống đất.

Vệ Cẩn nói: “A Chiêu, con thiếu sức lực.” Hắn chỉ cái thác phía sau căn phòng trúc. “Bắt đầu từ ngày mai, con sẽ luyện vung kiếm ở dưới thác nước, cho dù là đông hay hạ.”

A Chiêu hỏi: “Cũng luyện tập ba tháng ạ?”

Vệ Cẩn chìa một ngón tay: “Không, là một năm.”

A Chiêu cắn răng: “Vâng thưa sư phụ!”

Cô không sợ khổ cũng không sợ mệt. A Chiêu đã nói muôn làm kiếm khách, khổ thế nào cô bé cũng chịu được.

Mùa đông trong rừng núi thật là lạnh, A Chiêu mặc cái áo mỏng nhảy vào trong thác nước. Dòng nước lạnh như băng đổ ập vào người khiến hai

hàm răng của A Chiêu va lập cập vào nhau.

Vệ Cẩn ngồi trên chiếc giường trúc bên cạnh thác, vừa nhìn A Chiêu hươu kiếm vừa lật xem sách.

Ngẫu nhiên, ánh mắt của Vệ Cẩn và của A Chiêu chạm vào nhau, hẳn lại mỉm cười.

Có khi A Chiêu chống đỡ không nổi, vừa thấy Vệ Cẩn mỉm cười, sức lực lại tràn ngập khắp cơ thể nhỏ bé. Một năm chớp mắt đã qua, A Chiêu đã có thể dễ dàng hươu kiếm chém đứt thân cây đại thụ to bằng bánh xe.

Vệ Cẩn thấy thế liền nói: “Có thể bắt đầu học kiếm.”

Nhờ bản lĩnh đã nhìn là không quên của mình, A Chiêu học kiếm rất có thiên phú. Những chiêu thức tầm thường, chỉ cần Vệ Cẩn diễn luyện một lần trước mắt là A Chiêu có thể nhớ kỹ, thậm chí còn có thể học một biết mười, thường xuyên làm Vệ Cẩn kinh hỉ.

Về sau, mỗi sáng sớm, Vệ Cẩn lại cùng luyện kiếm với A Chiêu.

Vệ Cẩn cầm trường kiếm, A Chiêu cầm kiếm gỗ. Cạnh thác nước, hai đạo thân ảnh một trắng một đỏ chình tề xuất chiêu thức giống nhau, xa xa nhìn lại như một bức họa, đẹp không sao tả xiết.

Ngày qua ngày, năm nối năm.

Thời gian sáu năm cứ như chỉ một cái chớp mắt.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Sáu năm qua, A Chiêu hình thành nên không ít thói quen. Ví dụ như mỗi ngày vào lúc gà gáy sẽ thức dậy đúng giờ, sau đó rửa mặt rồi cầm lấy thanh kiếm gỗ trên vách đá, bắt đầu luyện kiếm với sư phụ.

Nhưng nửa tháng gần đây, A Chiêu không hề làm theo thói quen gì cả.

Sư phụ xa nhà, nói nửa tháng sau sẽ trở về, mà hôm nay lại là ngày cuối cùng. Mười năm nay, A Chiêu và Vệ Cẩn luôn ngủ chung giường, tuy khi ngủ sư phụ rất xấu tính nhưng mười năm qua nàng cũng đã quen.

Bây giờ ban đêm không có ai đồn tới góc tường, A Chiêu lại cảm thấy khó ngủ.

A Chiêu không biết Vệ Cẩn đi đâu, chỉ biết sư phụ đi rất gấp. Ngày đó, A Chiêu vừa mới bắt được một con chim trĩ từ trong rừng về, trong lòng còn đang cảm khái một phen, học kiếm thật tốt, giết chim cũng linh hoạt gọn gàng hơn rất nhiều. Lúc trở về phòng, trong phòng trống rỗng không có một bóng người, nàng chỉ thấy một bức thư trên bàn.

Nửa tháng sau sẽ về.

A Chiêu nhận ra đây là chữ của Vệ Cẩn. Nàng nhìn căn phòng trống rỗng, cảm thấy lòng mình cũng là một khoảng không.

Mỗi ngày sau đó, A Chiêu đều mong ngóng Vệ Cẩn trở về. Nửa tháng quá ngắn nhưng đối với A Chiêu thì nó còn dài hơn cả sáu năm. Biết hôm

nay là ngày sư phụ về, đêm qua A Chiêu hào hứng đến nỗi không ngủ được. Trời vừa sáng, A Chiêu mới mơ mơ màng màng chợp mắt.

Không quá bao lâu, A Chiêu tỉnh lại.

Tuy chỉ ngủ có một lát nhưng A Chiêu không thấy mệt.

Nàng lại giống như trước, cầm lấy thanh kiếm gỗ trên vách tường, bắt đầu đi ra ngoài phòng luyện kiếm.

Chẳng biết từ lúc nào, mỗi khi A Chiêu cầm kiếm, nàng lại cảm thấy mình và kiếm cùng hòa làm một thể. Kiếm chính là nàng và nàng chính là kiếm, mỗi một chiêu một thức đều giống như một bộ phận trên thân thể.

Hất, xuyên, đâm, vung, chém...

Bỗng dừng, kiếm quang lóe lên.

A Chiêu vô ý thức né tránh, sau đó linh hoạt quay người lại phản công. Kiếm phong phóng tới sau gáy, “chát” một tiếng, cây kiếm gỗ bị hất bay ra. A Chiêu cũng không uể oải, ngược lại còn vô cùng vui mừng nói: “Sư... sư phụ!”

Vệ Cẩn nói: “Đừng phân tâm.”

A Chiêu vội thưa “vâng”. Hai người đã từng luận bàn vô số lần, A Chiêu cũng không lạ gì chiêu số của Vệ Cẩn. Nàng rất chăm chú luận bàn với hắn. Lần trước, A Chiêu chỉ trụ được một canh giờ.

Lần này, A Chiêu đấu với Vệ Cẩn cho tới lúc mặt trời lên cao, kiếm gỗ trong tay A Chiêu mới bị Vệ Cẩn đè xuống.

A Chiêu lau mồ hôi trên mặt, đôi mắt tràn ngập ý cười: “Sư phụ sư phụ, A Chiêu có tiến bộ không ạ?”

Đôi mắt Vệ Cẩn cũng đầy ý cười.

Hắn gật đầu nói: “Vừa rồi con nắm kiếm gỗ mà trong tay vi sư lại là trường kiếm, về mặt binh khí con thắng vi sư một bậc. Nếu thứ con cầm không phải kiếm gỗ thì con có thể bất phân thắng bại với vi sư. Khi vi sư mười bốn tuổi cũng chưa đạt được cảnh giới của con đâu. A Chiêu, kiếm học của con đã có sở thành!”

A Chiêu vui mừng cực kỳ. Nàng lau mồ hôi trên trán, vừa muốn nói gì đó thì lại thấy Vệ Cẩn bỗng lấy ra một chiếc khăn. Hắn tiến tới, nhẹ nhàng lau trán và hai má cho A Chiêu. Vệ Cẩn nói đầy cảm khái: “A Chiêu, con đã trưởng thành rồi!”

Nhớ nàng ngày đó mới chỉ đứng tới thắt lưng hắn, hiện giờ đã cao ngang ngực rồi.

Đáy lòng Vệ Cẩn không khỏi dâng lên cảm giác tự hào.

So sánh với mấy chú mèo và chim con ngày trước, A Chiêu thực sự được hắn nuôi lớn thành công.

Mái tóc đen như gấm, đôi mắt đen láy không lúc nào là không rạng ánh mặt trời, cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn. Một đứa bé gái xinh đẹp như vậy chính là do Vệ Cẩn hắn nuôi lớn.

Vệ Cẩn nghĩ như thế.

Thực ra, dung mạo của A Chiêu chỉ có thể coi là thanh tú, nếu so với vẻ đẹp của sư phụ Vệ Cẩn thì quả là một trời một vực. Nhưng trong mắt Vệ Cẩn, A Chiêu chính là Tây Thi, là người hắn nuôi tất nhiên là phải tốt nhất.

A Chiêu thấy Vệ Cẩn gần trong gang tấc, khuôn mặt trắng nõn đột nhiên đỏ ửng.

Nàng vội lui về sau vài bước.

Vệ Cẩn chưa phát hiện sự khác thường của A Chiêu. Hắn thu cái khăn lại, lấy ra một thanh kiếm, cười nói: “A Chiêu, đây là quà xuất sơn vi sư tặng cho con.”

Chuôi kiếm này được làm từ huyền thiết, vỏ kiếm giản dị tự nhiên. Nó cứ lẳng lẳng nằm trong bàn tay Vệ Cẩn như vậy.

A Chiêu hỏi: “Sư phụ vắng mặt nửa tháng là vì muốn tặng A Chiêu thanh kiếm này?”

Vệ Cẩn vuốt cằm. “Nào, tới thử xem.”

A Chiêu vui mừng nhận lấy thanh kiếm. “Keng” một tiếng, vỏ kiếm vừa bỏ kiếm quang đã ánh vào đáy mắt. Thanh kiếm không có gì đặc biệt vừa rồi lập tức trở nên tràn trề linh khí, chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng.

A Chiêu thử hươ một đường kiếm.

Nàng vui mừng nói: “Kiếm tốt!”

Vệ Cẩn nói: “Kiếm này tên là Trầm Thủy.” Vì Trầm Thủy kiếm, Vệ Cẩn phải trở về Thiên Sơn một chuyến, dùng ba xe rượu ngon mới khiến cho Nhị trưởng lão keo kiệt giao thanh bảo kiếm này ra.

Nhớ tới bộ dáng u oán của Nhị trưởng lão, Vệ Cẩn ho nhẹ một tiếng, nói: “A Chiêu, chúng ta phải rời khỏi nơi này.”

A Chiêu hỏi: “Chúng ta sẽ đi đâu ạ?”

Vệ Cẩn nói: “Đi Khâu quốc.” Khâu quốc có nhiều mỹ tửu, trước khi hẳn đi, Nhị sư phụ đặc biệt dặn hẳn phải thu gom vài vò rượu ngon nữa. Trong bảo tàng của Nhị sư phụ còn có một thanh Uyên Ương tụ kiếm. Nếu

tâm tình tốt, không biết chừng lão sẽ tặng thanh này cho đồ tôn. (Tự kiểm: kiểm có thể giấu trong ống tay áo.)

A Chiêu nhu thuận nói: “Vâng, A Chiêu biết rồi ạ.”

Cách đây sáu năm, Khâu quốc cũng là một quốc gia phồn hoa.

Phủ đệ Khâu vương ban cho Vệ Cẩn vẫn được giữ nguyên. Quản gia Dương Đức và đám nô bộc Thái Thanh đều còn ở trong phủ. Tin Vệ Cẩn rời Khâu quốc đều được truyền khắp tam quốc. Lúc đấy, triều thần Khâu quốc vẫn còn tiếc hận một phen nhưng cũng vô cùng khâm phục Vệ Cẩn.

Trước khi Vệ Cẩn rời khỏi Khâu quốc, Khâu vương triệu kiến Vệ Cẩn.

Vệ Cẩn ở lại Khâu quốc hai năm, nhận đủ mọi khoản đãi của Khâu Vương. Vệ Cẩn muốn rời khỏi Khâu quốc, không muốn nợ nhân tình người cho nên đã viết một quyển sách trị quốc, ghi chép về tình hình hiện tại của Khâu quốc, các cách giải quyết tệ đoan trong nước.

Cũng bởi vì thế nên Khâu vương mới hào phóng thả Vệ Cẩn đi.

Sau đó, Khâu vương nghe tin Vệ Cẩn tới Quỳnh quốc nhưng chỉ ở đó nửa tháng, Khâu vương lại mất tin tức của Vệ Cẩn. Trong tam quốc đều phái người đi thăm dò nhưng kết quả là chẳng có ai biết. Có người còn đến hỏi Thẩm Đan nhưng hắn cũng nói không biết. Mãi cho tới vài ngày trước, biên cảnh Khâu quốc có người gặp được một nam nhân cực giống Vệ Cẩn.

Phong thái Vệ Cẩn độc nhất vô nhị trong thiên hạ, làm gì còn ai có thể giống y hệt như thế. Lúc này, có người nhanh chóng truyền tin bẩm báo cho Khâu vương. Khâu vương mừng rỡ, phái Dân Hầu đi đón. Khi Dân Hầu nhìn thấy Vệ Cẩn là lúc hắn đang ăn cơm với A Chiêu.

Tay trái A Chiêu cầm chân gà, đang cắn từng miếng rất ngon lành.

Vệ Cẩn ở bên đang chậm rãi dùng canh. Rõ ràng động tác của hai người không hề “cùng loại” nhưng lại không hề nhìn thấy điểm bất hòa nào.

Sức ăn của Vệ Cẩn không lớn, rất nhanh đã đứng dậy. Hắn lau sạch tay, cầm một quyển sách bên cạnh chậm rãi đọc.

Nhìn bộ dáng ăn uống của A Chiêu, Vệ Cẩn cảm thấy rất bất đắc dĩ, hắn đã dùng mười năm nhưng vẫn không thể uốn nắn được cái tật ăn tham của con bé. Suy nghĩ một chút, Vệ Cẩn cảm thấy đây cũng không phải là chuyện to tát gì. Dù sao A Chiêu như vậy nhìn cũng rất tốt, kiếm khách không cần phải văn nhả, sửa hay không cũng không thành vấn đề.

Dân Hầu suýt chút nữa không nhận ra A Chiêu.

Tiểu nha đầu lúc trước nay đã như một đóa hoa sen nở rộ. Ánh mắt A Chiêu nhẹ nhàng bay bổng, mơ hồ có năm sáu phần thần thái của Vệ Cẩn!

A Chiêu nói: “Sư phụ, Dân Hầu.”

Vệ Cẩn cũng nhìn sang. Dân Hầu nhanh chóng tiến lên, hành lễ chào hỏi: “Vệ công tử, nhiều năm không gặp.”

Vệ Cẩn mỉm cười nói: “Đích thật là nhiều năm chưa gặp. Mấy năm này ta và đồ nhi vào sâu trong núi tu hành, hiện giờ đồ nhi của ta đã lớn nên quyết định xuất núi.”

Dân Hầu vừa nghe không khỏi nhìn A Chiêu thêm vài lần.

Rất nhanh, Dân Hầu chú ý tới thanh Trầm Thủy kiếm trong tay A Chiêu. Hắn không khỏi ngẩn người.

Vệ Cẩn cảm thấy kiêu ngạo. Hắn tỉnh bơ cười nói: “Nhớ ngày đó ta khổ học kiếm thuật hơn mười năm, hiện giờ cũng không đuổi kịp đồ nhi

của ta học sáu năm. Trẻ con bây giờ đúng là tài lắm, trò giỏi hơn thầy rồi.”

Vệ Cẩn nhìn về phía Dân Hầu, đôi mắt sâu thăm tĩnh mịch.

Dân Hầu sửng sốt, lập tức phản ứng lại, cười nói: “A Chiêu tiểu thư quả nhiên là kỳ tài! Thật sự là kỳ tài!”

Vệ Cẩn vừa lòng thu hồi ánh mắt. “Dân Hầu, mời ngồi.”

Sự phụ, người làm vậy không phải là bắt buộc Dân Hầu phải thối phòng khen con sao?

A Chiêu ho nhẹ một tiếng.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Dân Hầu biết chuyện Vệ Cẩn muốn vào Khâu đô thì không khỏi mở cờ, vội vàng mang rượu ngon từ trong cung ra chiêu đãi Vệ Cẩn và A Chiêu. Mấy ngày sau đó, hãn hộ tống hai thầy trò về kinh thành Khâu quốc.

Sau khi tới Khâu đô, Khâu vương cho người mời Vệ Cẩn vào cung.

Vệ Cẩn cũng không từ chối. Hãn nói với A Chiêu: “Con về phủ trước đi, vì sư sẽ về trễ một chút, có khi dùng xong cơm chiều mới về.” Vệ Cẩn đưa tay vỗ đầu A Chiêu: “Con ngồi xe này về đi.”

A Chiêu dạ một tiếng.

Vệ Cẩn lại nói: “Sau khi trở về không được tiếp tục ăn gì nữa.” Vừa rồi ở trong xe ngựa, A Chiêu đã ăn mấy bát canh, tiếp tục ăn nữa chắc sẽ vỡ bụng luôn.

A Chiêu cong mi cười. “A Chiêu biết rồi ạ. Sư phụ, A Chiêu chờ người về ăn cơm chiều.”

Vệ Cẩn nói: “Ừ.”

Dân Hầu đứng bên nhìn chột thấy có chút quái dị, đến khi ánh mắt của Vệ Cẩn nhìn qua, hãn mới nói: “Tình cảm giữa Vệ công tử và A Chiêu tiểu thư thật sâu đậm.”

Vệ Cẩn chỉ cười không nói gì.

Dân Hầu lại nói: “A Chiêu tiểu thư chắc sắp tới tuổi cập kê rồi chứ.”

Vệ Cẩn nói: “Còn hơn nửa năm nữa.”

Dân Hầu cười nói: “Có Vệ công tử là sự phụ của A Chiêu tiểu thư, chắc hẳn sang năm bà mới sẽ đập phá cửa phủ mất.”

Vệ Cẩn ngăn ra.

Hắn... chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này. A Chiêu phải lập gia đình... Cô bé hẳn nuôi tám năm nay phải chấp tay dâng cho người khác. Nghĩ như thế, Vệ Cẩn liền mỉm cười lãnh đạm, lạnh nhạt nói: “Lên xe thôi.”

Quản sự Dương Đức sớm thu được tin tức Vệ Cẩn và A Chiêu trở về. Dinh thự to như vậy được trang hoàng rực rỡ, công tử thích sạch sẽ cho nên ngay cả một góc nhỏ trong phủ cũng không tìm được một chút bụi nào.

Trong cái mâm lưu ly trên bàn đang bày đầy quả lê vàng của Uyển quốc, mà vàng nhạt được rửa sạch sẽ, nhìn trông đã biết là một trái cây giải khát đầy mỹ vị.

Quản sự Dương Đức nhìn những thứ bày biện trong phòng, thấy rất hài lòng.

Lúc này, Thái Thanh tiến tới. Nàng do dự một hồi rồi mới nói: “Quản sự, vài vị hôm qua vương thượng tặng tới... nên xử trí thế nào?”

Quản sự Dương Đức cũng đang phiền não về việc này.

Thứ nhất hẳn biết công tử không phía người lưu luyến nữ sắc, thứ hai ý của vương thượng cũng không thể chống lại. Quản sự Dương Đức than nhẹ một tiếng: “Trước cứ thu xếp cho tốt đã, chờ công tử về rồi xin chỉ thị sau.”

Nhưng vào lúc này, có nô bộc chạy tới bẩm báo: “Quản Sự, A Chiêu tiểu thư đã trở về.”

Quản sự Dương Đức sửng sốt: “Công tử đâu?”

Nô bộc trả lời: “Chỉ có mỗi mình A Chiêu tiểu thư thôi ạ.”

Quản sự Dương Đức hơi trầm ngâm, nói với Thái Thanh: “Đi nghênh đón tiểu thư, người có thể hơi nhắc về việc này với tiểu thư, hỏi xem ý của tiểu thư thế nào. A Chiêu tiểu thư làm bạn bên công tử nhiều năm, luôn rõ ràng tính nết của ngài ấy.”

A Chiêu nhìn từng ngọn cây cọng cỏ trong phủ đệ, trong lòng khó tránh khỏi có vài phần cảm khái.

Tám năm trước cô bái sự phụ làm thầy, sau đó lại theo sư phụ đến Khâu quốc, lúc trước tiến vào phủ đệ này nàng vẫn luôn nơm nớp lo sợ nhưng tám năm đã qua, nàng trở về đây, tâm tình dĩ nhiên đã hoàn toàn khác trước.

Không còn nơm nớp lo sợ, không còn sợ hãi rụt rè hay khiếp đảm, chỉ còn lại sự trầm ổn mà bình tĩnh.

“Nô tài bái kiến tiểu thư.”

Nhìn thấy các nô bộc hành lễ với mình, A Chiêu mỉm cười cũng không lo lắng bất an như trước. Nàng ôn hòa nói: “Tất cả đứng lên đi.” Nàng nhìn về phía Quản sự Dương Đức và Thái Thanh, khẽ cười nói: “Quản sự và Thái Thanh trông vẫn như trước nhỉ.”

Dương Đức quản sự không khỏi ngẩn ra.

Giờ này khắc này, A Chiêu khác rất nhiều so với trước đây, giơ tay nhắc chân đều cực kỳ giống công tử, còn có thêm vài phần dịu dàng của một vị cô nương.

Hắn vội vàng nói: “Phong thái của tiểu thư tuyệt hơn trước.”

A Chiêu ngáp một cái, nói: “Ta hơi mệt chút, phòng ở đã thu dọn tốt rồi chứ?”

Thải Thanh nói: “Hồi tiểu thư, đã sửa sang tốt rồi ạ, mời đi cùng nô tỳ.” Quân sự Dương Đức đánh mắt một cái với Thải Thanh. Thải Thanh nhẹ nhàng gật đầu, dẫn A Chiêu xuyên qua hành lang dài. A Chiêu đi theo Thải Thanh một lúc, bỗng nhiên quay ra hỏi: “Ý, ta nhớ đường về phòng không phải lối này mà.”

Thải Thanh ngẩn người, hỏi: “Tiểu thư vẫn ở cùng một chỗ với công tử sao?”

A Chiêu trả lời một cách đương nhiên: “Tất nhiên rồi.”

Thải Thanh lén lút liếc mắt nhìn A Chiêu. Dáng người A Chiêu rất yếu điệu, rõ ràng đã là một cô gái. Thải Thanh nuốt nước bọt nói: “Nô tỳ lập tức xử lý tốt, xin tiểu thư chờ một lát.”

A Chiêu nói: “Không cần gấp đâu, ta tới vườn ngồi một chút. Người thu dọn tốt rồi tiếp tục gọi ta.”

“Vâng thưa tiểu thư.”

A Chiêu ngồi một lúc lâu trong lương đình, bỗng nhiên một bóng hình xinh đẹp xuất hiện trong mắt nàng. Một mỹ cơ mặc lục y thân nhiên tiến tới, hơi cúi mình hành lễ, thanh âm như hoàng anh xuất cốc: “Thiếp bái kiến A Chiêu tiểu thư.”

A Chiêu tinh tế đánh giá mỹ cơ, hỏi: “Người là ai vậy? Làm sao ta chưa thấy người bao giờ?”

Mỹ cơ đáp: “Thiếp là cơ thiếp vương thượng đưa cho công tử.”

Trong phút chốc, đầu A Chiêu giống như bị người đánh liên tiếp, ánh mắt vừa rời vẫn còn ôn hòa nháy mắt trở nên lãnh lẽo. Nàng nhìn bờ eo nhỏ giống như dương liễu của mỹ cơ, lạnh lùng thốt: “Sư phụ ta không cần cơ thiệp.”

Mỹ cơ vốn muốn đến lấy lòng A Chiêu, cũng không nghĩ A Chiêu sẽ phản ứng như thế.

A Chiêu đề cao tiếng: “Người đâu.”

Quản sự Dương Đức vội vàng chạy tới. Hắn thấy cảnh trước mắt, trong lòng mơ hồ hiểu được vài phần, vội vàng nói: “Tiểu thư có gì phân phó?”

A Chiêu nói: “Đuổi nàng ta đi, ta không muốn gặp nàng ta nữa.”

Quản sự Dương Đức đáp tiếng “vâng”.

Mỹ cơ không cam lòng nói: “Thiếp là do vương thượng ban cho, chỉ có công tử mới có thể đuổi. Tiểu thư chẳng qua là đồ nhi của công tử, cũng không phải chính thê, dựa vào cái gì để đuổi thiếp đi?”

Trầm Thủy kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang lóe lên, kiếm phong đã chỉ vào cổ mỹ cơ.

A Chiêu lãnh đạm nói: “Chỉ bằng thanh kiếm này.”

Mắt A Chiêu sáng như đuốc: “Người cũng biết thanh kiếm này của ta chém sắt như chém bùn, chỉ cần ta nhẹ tay một chút, cái đầu xinh đẹp này của ngươi đã có thể nói tạm biệt với thân thể.”

Mỹ cơ làm sao đoán được một tiểu cô nương thoạt nhìn ôn nhu yếu ớt kia trong chớp mắt liền trở nên khí thế bức người như vậy. Sự lạnh lẽo của

thanh kiếm truyền qua cổ thấm vào da, mỹ cơ sợ tới mức hai chân nhũn ra, cả người đều run rẩy.

Quản sự Dương Đức cup mắt xuống, im lặng đứng sang một bên.

Nhưng vào lúc này, thanh âm hờ hững của Vệ Cẩn vang lên: “Dương Đức, đuổi toàn bộ mỹ cơ ra khỏi phủ. Ta không cần cơ thiếp, bên Khâu Vương ta sẽ có lời.” Vệ Cẩn đi tới gần A Chiêu, nhíu mày nói: “Sao còn chưa buông kiếm?”

A Chiêu thu kiếm vào vỏ.

Vừa mới nghe thấy Vệ Cẩn nói “ta không cần cơ thiếp”, A Chiêu cảm thấy lòng thoải mái vô cùng.

Mỹ cơ sớm nghe nói vẻ đẹp của Vệ lang thiên hạ vô song, nay nhìn thấy làm tim nàng đập thành thịch, cực kỳ hối hận vì vừa rồi đã va chạm với A Chiêu. Mỹ cơ nhẹ nhàng cúi đầu với Vệ Cẩn. “Thiếp bái kiến công tử.”

Vệ Cẩn nói: “A Chiêu là đồ nhi của ta, cũng là chủ nhân của phủ đệ này, nàng có quyền đuổi bất cứ kẻ nào đi!”

Dứt lời, Vệ Cẩn cất bước rời khỏi đình nghỉ mát.

A Chiêu khẽ cười một tiếng với mỹ cơ, ôm Trầm Thủy kiếm, nhanh chóng đuổi theo Vệ Cẩn. Vệ Cẩn đi tới một chiếc cầu thì dừng bước, quay lưng về phía A Chiêu, không nói một tiếng nào.

A Chiêu sao không biết là Vệ Cẩn đang tức giận.

Nàng vươn tay, kéo ống tay áo rộng rãi của Vệ Cẩn, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, A Chiêu sai rồi, sư phụ đừng giận A Chiêu nữa. Lần sau A Chiêu sẽ không bao giờ như vậy nữa...”

Vệ Cẩn im lặng một hồi, mới chậm rãi xoay người, liếc mắt nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm tay áo mình, nói: “Sai ở chỗ nào?”

A Chiêu lay tay áo của Vệ Cẩn. “A Chiêu không nên chữa kiếm về phía nàng ta.”

“Ừ? Còn gì nữa?”

“Không nên... không nên đe dọa nàng ta...”

“Còn gì nữa không?”

A Chiêu vắt óc suy nghĩ. “Còn... còn cả... kiếm khách không thể hành động theo cảm tính, vừa rồi A Chiêu rã lỗ mãng rất xúc động. Sự phụ, A Chiêu cam đoan sẽ không có lần sau! Sự phụ không nên tức giận, nếu không A Chiêu... A Chiêu đêm nay sẽ không ăn cơm nữa.”

Vệ Cẩn buông tiếng thở dài.

Đồ nhi này đã nắm hết rõ tính tình của hắn, hắn muốn tức giận cũng không thể nào tức nổi. Hắn cầm ngược lại tay A Chiêu. “Lần sau không được như vậy nữa.”

A Chiêu biết Vệ Cẩn mở miệng nói chuyện đó là đã không tức giận nàng nữa, vui sướng nói: “Ừm, dạ” A Chiêu lại cười nói: “Sự phụ, không phải nói đến bữa chiều mới về sau, tại sao lại về sớm như vậy?”

Vệ Cẩn nói: “Khâu Vương có việc, vi sư đành trở về trước.”

A Chiêu lại nói: “Sự phụ, thật sự không cần mấy mỹ cơ kia sao? Vậy nữ tử có bộ dáng thế nào mới có thể lọt vào mắt của sự phụ?”

“Chưa từng nghĩ tới.” Vệ Cẩn liếc mắt nhìn A Chiêu một cái. “Đừng có suy nghĩ linh tinh nữa, cố gắng luyện kiếm cho tốt đi. Hiện giờ tuy con có chút thành tựu nhưng vẫn còn lâu mới đủ.”

A Chiêu mấp máy cánh môi.

Ban đêm.

Trăng trầm như nước, đêm lặng như tờ.

Vệ Cẩn ngủ rất sâu, tiếng hít thở kéo dài. A Chiêu nghe tiếng thở của Vệ Cẩn, nàng không hề có chút buồn ngủ nào cả. Trong đầu nàng lúc này toàn hình ảnh của vị mỹ cơ lục y gặp lúc chiều.

Khi ở trong núi, A Chiêu chưa bao giờ nghĩ tới chuyện có một ngày nào đó sẽ có những nữ tử khác xuất hiện bên người sư phụ. Nàng và sư phụ sẽ mãi sống cùng với nhau như thế. Nhưng hôm nay...

A Chiêu nghĩ ngợi, trong lòng cực kỳ khủng hoảng.

Nàng không muốn có bất kỳ ai tới tranh đoạt mất sư phụ của nàng. Sư phụ chỉ có thể là của một mình nàng!

Sống trong núi sáu năm, mỗi khi chạm mặt với sư phụ vào sáng sớm trái tim nàng liền đập như sấm. Mới đầu nàng cũng không rõ, nhưng dần dà về sau, nàng cũng hiểu được. Trong lòng A Chiêu có sư phụ, nàng rất thích rất thích sư phụ.

Nhưng nàng cũng biết đồ nhi không thể thích sư phụ mình.

Đây là việc vi phạm luân lý cương thường, nếu sư phụ biết tâm tư của nàng, tất nhiên sẽ cảm giác nàng rất xấu xa.

Tay nàng lén lút nắm lấy bàn tay của Vệ Cẩn. Nàng liếc mắt nhìn Vệ Cẩn một cái, nhẹ nhàng đan mười ngón tay vào nhau. A Chiêu cảm thấy rất vui. Nàng ngăm nhìn Vệ Cẩn, cảm thấy cho dù nhìn cả đời cũng không đủ.

Đột nhiên, Vệ Cẩn xoay người làm A Chiêu sợ hãi buông lỏng tay, nhắm chặt mắt ngủ.

Một lúc lâu sau, nghe thấy Vệ Cẩn không có bất cứ một động tĩnh gì, nàng mới lặng lẽ hé mắt ra. Vệ Cẩn đang nghiêng người, cánh tay ấm áp khoát lên bên hông A Chiêu, hơi thở ấm áp phả bên tai nàng.

Nàng chỉ cần hơi nghiêng đầu là có thể chạm vào môi sư phụ.

Tim A Chiêu đập cực nhanh.

Nàng cảm thấy mình hơi thở mình rối loạn.

Một lúc lâu sau, A Chiêu mới bình ổn hơi thở, nghiêng đầu đi chỗ khác, chớp mũi quẹt qua bờ môi của sư phụ. Giống như bị mê muội, A Chiêu mất hồn nhìn chăm chăm vào môi Vệ Cẩn.

Nàng khó nhọc nuốt nước bọt một cái.

Sau đó, A Chiêu hôn lên đó, chỉ là hơi chạm một chút rồi lại nhanh chóng lui về.

A Chiêu ôm chặt lấy ngực mình, hai má đỏ hồng như ánh bình minh.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Hôm sau khi A Chiêu tỉnh dậy, Vệ Căn đã không còn bên cạnh.

A Chiêu nhìn sắc trời bên ngoài mới biết hôm nay mình dậy muộn. Trong đầu nàng hiện lên hình ảnh sư phụ nằm trên giường. A Chiêu không kìm lòng được xoa xoa cánh môi, nhớ tới cái hôn nhẹ nhàng đêm qua, hai má lại đỏ bừng lên.

A Chiêu chợt dạ vỗ mặt vài cái, đến khi bình tĩnh lại nàng mới cầm Trầm Thủy kiếm ra khỏi phòng.

“Sao sư phụ không gọi A Chiêu dậy ạ?”

Vệ Căn không hề nhìn nàng, vẫn nhìn sách trong tay, nói: “Thấy con ngủ ngon quá nên ta không gọi.”

A Chiêu xoa mũi, cười nói: “Nếu sau này A Chiêu dậy muộn, sư phụ nhất định phải gọi A Chiêu đấy!”

Vệ Căn nhàn nhạt đáp ứng.

A Chiêu nhìn Vệ Căn nói: “Sư phụ, A Chiêu đi luyện kiếm đây.”

“Ừ.” Vệ Căn lại nhàn nhạt đáp.

A Chiêu luyện kiếm xong, về thì thấy Vệ Căn vẫn nằm trên ghế. A Chiêu ngó nghiêng, đột nhiên nói: “Ồ, sao sư phụ vẫn đọc trang này vậy?” Nàng nhớ lúc mình đi luyện kiếm, sư phụ cũng nhìn trang sách này, đến cả cách đặt ngón tay cũng không thay đổi chút nào.

Vệ Căn đóng sách lại.

Hắn từ từ ngẩng lên nhìn, thấy trên trán A Chiêu có chút mồ hôi thì hơi ngừng lại rồi nhìn xuống tiếp. Ánh mắt nhìn thấy chiếc bàn trà con con, cuối cùng Vệ Căn cũng vươn tay tới bình trà.

Hắn châm một chén trà, đưa cho A Chiêu.

A Chiêu uống một ngụm.

Vệ Căn nói: “A Chiêu, năm nay con mười bốn rồi, nửa năm nữa là đến tuổi cập kê. Ta đã sai Thái Thanh chuẩn bị phòng cho con, từ hôm nay con bắt đầu ngủ một mình đi.”

A Chiêu sửng người.

Vệ Căn thở dài một tiếng, cầm chiếc khăn trên bàn trà lên nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán A Chiêu. Lát sau, A Chiêu đã hồi hồn: “....Tại... Tại sao ạ?”

Vệ Căn nói: “Vì A Chiêu lớn rồi, không phải một cô bé nữa nên phải tránh tị hiềm.”

Đúng lúc đó, quản gia Dương Đức tới.

Hắn cúi đầu, đưa một tấm thiệp lên.

Vệ Căn nhìn, cười nói với A Chiêu: “Tạ Niên với Tạ Kiêu tới thăm con, chuẩn bị chút ít rồi ra đi.” Dứt lời, Vệ Căn đứng dậy, vừa đi vừa phân phó Dương Đức, “Ta phải vào cung, hẳn là sẽ dùng bữa luôn trong cung, không cần chuẩn bị phần của ta.”

Gió hạ nhẹ nhàng thổi đến, quả thật là một ngày đẹp trời vậy mà A Chiêu lại cảm thấy lạnh lạnh.

Nàng nhìn bóng Vệ Cẩn dần xa, cảm thấy có chút mất mát.

Sáu năm qua, không chỉ mỗi mình A Chiêu thay đổi mà đôi huynh muội Tạ thị cũng đã lớn lên. Tạ Kiều nũng nịu của sáu năm trước nay trở nên xinh xắn, từng cái giơ tay nhắc chân đều hiện rõ phong thái tiểu thư khuê các.

Mà Tạ Niên năm mười hai tuổi kia đã biện luận cùng một vị hiền sĩ ba ngày ba đêm, nổi danh kỳ tài. Các danh sĩ từ các nước tới vì kỳ tài của Tạ Niên, nhưng nhìn đến dung mạo thì không thể không kinh ngạc.

Thiếu niên mười hai tuổi, cằm y đai ngọc, ngày thường như chi lan ngọc thụ nhưng ánh mắt thăm thẳm như ấn dấu cơ trí vô tận. Mười hai tuổi đã được như vậy, mấy năm sau, sợ rằng đệ tử phái Thiên Sơn cũng chẳng bằng.

Tạ Niên và Tạ Kiều ngồi trước tấm bình phong.

Tạ Niên nhỏ giọng dặn Tạ Kiều, Tạ Kiều giận liếc Tạ Niên, nhỏ giọng nói: “Kiều Kiều không còn, sao lại không hiểu chuyện như thế nữa.” Chuyện hồi trước sao nàng ta có thể suy tính nhiều như thế này.

Tạ Niên cười cười. Đúng lúc này, tiếng bước chân vang lên. Tạ Niên ngẩng đầu nhìn thấy A Chiêu đã lâu không gặp thì tim đập nhanh vài cái.

A Chiêu tiến đến, nói: “Tạ công tử, A Kiều tiểu thư.”

Tạ Kiều hồi lễ, thấy huynh trưởng của mình nhìn chăm chăm A Chiêu thì khẽ ho, “Ca...” Tạ Niên lúc đó mới hoàn hồn, hành đại lễ với A Chiêu đang cúi đầu.

A Chiêu hoảng sợ.

“Tạ công tử, lễ lớn vậy A Chiêu không thể nhận được.”

Tạ Kiêu cảm thấy hơi quẫn bách, sao ca lại như vậy chứ? A Chiêu cũng chỉ ngang hàng bọn họ, làm nửa lễ là được, lễ lớn như vậy, thật không giống tác phong thường ngày của ca.

Tạ Niên cũng lập tức ngượng ngùng.

Nhưng A Chiêu cũng không tính toán nặng nhẹ, nàng cười âm đạm, “Nghe nói Tạ công tử tranh luận ba ngày ba đêm ở Tinh Cơ lâu hai năm trước, cuối cùng khiến mọi người không cách nào nói tiếp. Cảnh tượng lúc ấy nhất định thật hùng tráng, tiếc rằng A Chiêu không được tận mắt nhìn.

Tạ Kiêu tự hào nói: “Tài của huynh trưởng cả kinh đô Khâu quốc này không ai sánh bằng đâu.”

Tạ Niên khiêm tốn nói: “Là nhờ các vị trưởng bối nhường thôi.”

Từ khi A Chiêu vào, Tạ Kiêu đã không ngừng quan sát Trầm Thủy kiếm trên người A Chiêu. Nàng ta tò mò hỏi: “Nghe nói mấy năm nay A Chiêu có học kiếm?”

A Chiêu ôn hòa nói: “Phải.”

Thường ngày Tạ Kiêu cũng gặp vài kiếm khách trong phủ, nhưng vẫn là lần đầu nhìn thấy nữ kiếm khách. Nàng nhìn dáng người của A Chiêu, cảm thấy khó tưởng tượng rằng một cô nương như vậy lại có thể là kiếm khách.

A Chiêu nói: “Đúng lúc A Chiêu học xong một bộ kiếm pháp, nếu hai vị không chê, A Chiêu sẽ vì hai vị mà tự bêu xấu một lần.”

Tạ Niên và Tạ Kiêu đương nhiên không có ý kiến khác. Ba người cùng nhau tới đình viện.

A Chiêu rút kiếm ra khỏi vỏ.

Rõ ràng là một mũi kiếm hàn khí bức người, lại có thể nằm trong tay A Chiêu. Hết một bài kiếm pháp, Tạ Niên và Tạ Kiêu vẫn nhìn không chớp mắt, cảm thấy A Chiêu trước mắt mình thật hiên ngang, oai hùng.

A Chiêu thu hồi vô kiếm, mất tự nhiên cười nói, “Bêu xấu rồi.”

Tạ Niên vỗ tay khen: “Năm đầu nghe tin A Chiêu tiểu thư học kiếm, lòng ta còn thấy tiếc nuối. Nay nhìn thấy, quả thực A Chiêu tiểu thư rất hợp làm một kiếm khách.” Bàn này kiếm vừa ra khỏi vỏ, hẳn đã cảm thấy A Chiêu như sinh ra vì kiếm, mà thanh kiếm bình thường kia nằm trong tay A Chiêu cũng như có sinh khí.

Bỗng dưng, A Chiêu kéo Tạ Kiêu lại.

Tạ Kiêu còn chưa kịp phản ứng đã thấy ánh kiếm lóe lên, một con rắn vàng đã bị chém đôi. A Chiêu buông tay Tạ Kiêu ra, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi tình thế cấp bách, có chút mạo phạm.”

Tạ Kiêu mặt đỏ ửng, lắp bắp nói: “Không sao, ... đa tạ.”

A Chiêu nói: “ Chuyện nhỏ thôi, không cần khách sáo.” Dứt lời, A Chiêu gọi người tới xử lí con rắn vàng dưới đất. lát sau, nàng nói với hai huynh muội Tạ gia: “Có lẽ chúng ta nên vào trong?”

Trong phòng đã sớm chuẩn bị yến tiệc.

Ba người nâng cốc lên, thật không giống vừa nãy kiếm tuốt vỏ, nó giương dây, cả ba người đều nho nhã lễ độ nhưng Tạ Niên lại cảm thấy A Chiêu rất xa cách. A Chiêu uống không ít rượu trái cây, cứ một li lại một li, thoạt nhìn cũng không quá vui vẻ, nhưng lúc nói chuyện với bọn họ lại rất ôn hòa hữu lễ.

Tạ Niên rời tiệc đi vệ sinh thì Tạ Kiêu dịch người sang cạnh A Chiêu.

Tạ Kiều nghiêm túc gọi: “A Chiêu.”

A Chiêu nhú mày, “Ừ?”

Tạ Kiều trịnh trọng nói: “Trước đây là ta không tốt, thật xin lỗi. Cô đừng tức lây sang huynh trưởng ta.” Nàng lấy một cây trâm ngọc gắn minh châu từ trong tay áo ra, “Đây là vật mà ta thích nhất, nay tặng cho cô coi như nhận lỗi. Chúng ta bắt tay giảng hòa, có được không?”

Huynh trưởng thương nàng ta, nàng ta cũng không muốn nhìn huynh trưởng buồn bực không vui. Dù không biết sao huynh trưởng lại để ý A Chiêu vậy, nhưng hôm nay nhìn nàng cũng hiểu A Chiêu nay vẫn có chỗ giữ lại được.

A Chiêu rùng mình.

Nàng chột cười thành tiếng, “Chuyện trước đây ta đã không nhớ rõ nữa, sao còn giận được nữa.” A Chiêu nhìn chiếc trâm gắn minh châu trên bàn, cây trâm này vừa nhìn là biết rất xa xỉ. Nàng đẩy trâm ngọc về, “Không có bất hòa thì cũng không cần giảng hòa. Lễ vật này quá quý trọng, A Chiêu không thể nhận được.”

Tạ Kiều nói: “Cũng không phải đồ quý giá quá, nếu cô không nhận thì cũng là không coi Kiều Kiều này là bằng hữu. Bằng hữu với nhau không có đắt tiền, chỉ có tấm lòng.”

A Chiêu nghe xong cũng không từ chối nữa.

Nàng cười cười nói: “Vậy nếu A Chiêu từ chối thì quả thật đã bất kính rồi.”

Tạ Kiều mỉm cười nói: “A Chiêu sau này dù có chuyện vui chuyện buồn gì sau này cứ tới Tạ phủ tìm ta mà nói.” Tạ Kiều cầm một quả lê Kim sơn trên bàn lưu ly, đưa cho A Chiêu, “Cô ăn không?”

Tạ Kiều đúng là đã trưởng thành, A Chiêu cảm thấy thế. Chuyện trước đây nàng biết không chỉ có Tạ Kiều sai mà mình cũng sai, sai ở chỗ quá xúc động, quá không hiểu chuyện. Chỉ là nay nhớ tới, nàng mới phát hiện ra những việc trước đây đều chẳng đáng nhắc tới.

A Chiêu nhận lê Kim sơn, cười nói: “Ừ, có.”

Tạ Niên khi về thấy muội muội mình và A Chiêu cùng cười nói, nhất là A Chiêu, sự xa cách trong mắt nàng đã giảm đi nhiều. Đáy lòng Tạ Niên thở phào nhẹ nhõm. Ba người nói hồi lâu, đến tận khi trời sắp tối thì Tạ Niên và Tạ Kiều mới cáo từ.

A Chiêu tiễn hai người bọn họ xuất phủ,

Tạ Kiều lên xe xong, Tạ Niên quay đầu lại nhìn A Chiêu, đột nhiên bước tới, lấy hộp gấm trong vạt áo ra, “Trước đây gia muội không hiểu chuyện, mạo phạm A Chiêu tiểu thư. Đây là chút lễ mọn nhận lỗi, mong A Chiêu nhận cho.”

A Chiêu không khỏi bật cười nói: “Chuyện trước kia A Chiêu cũng không để lòng nữa, nhưng lễ vật này A Chiêu sẽ nhận. Không nhận như lễ vật nhận lỗi, mà nhận như lễ vật của bằng hữu gặp lại.”

Tạ Niên mừng ra mặt: “Thiện tai.”

A Chiêu nhìn bóng bọn họ rời đi, chỉ cảm thấy hai huynh muội này thật thú vị. Quay đầu lại, nàng thấy Vệ Căn đang đứng đó không xa, ánh mắt sâu thăm thẳm, không rõ đang nghĩ gì.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 22

“...Sư phụ.” A Chiêu thấp thỏm gọi.

Vệ Cẩn nhìn hộp gấm trong tay A Chiêu, nói: “Thì ra A Chiêu với Tạ Niên đối xử với nhau tốt như vậy.” Vệ Cẩn ngậm ngừng rồi lại nói: “Tạ Niên năm nay đã mười bốn, cũng bằng tuổi A Chiêu. Hôm nay vì sư đã thấy văn của Tạ Niên, Tạ Niên ắt hẳn là người có tài, lại là con Thái úy Khâu quốc, tiền đồ rộng mở.”

Vệ Cẩn suy nghĩ cả ngày, dù giao bé gái mình đã nuôi nhiều năm này cho người khác cũng có chút đau lòng không muốn buông, nhưng rốt cuộc A Chiêu cũng không thể ở bên cạnh hẳn cả đời.

Con người Tạ Niên này, rất tốt.

Nếu A Chiêu bằng lòng, thì làm thông gia với Tạ gia cũng được.

A Chiêu ban đầu không rõ ý của Vệ Cẩn, lúc sau, mặt A Chiêu biến sắc. Nàng cắn răng, thẳng thừng nói một câu: “Sư phụ, A Chiêu không thích Tạ Niên.” sau đó vội vàng chạy đi.

Vệ Cẩn nhìn bóng người A Chiêu, vẻ mặt khó lường.

Vệ Cẩn đã dùng cơm chiều trong cung nên khi về nhà thì vào thẳng thư phòng.

Hắn lấy giấy tuyên thành ra, trải rộng trên bàn viết, chấm mực, đặt bút lên giấy tuyên thành vẽ một ít. Không lâu sau, một bức tranh núi sông hiện

lên mặt giấy, đến hạc trắng trong tranh trông cũng rất sống động.

Vệ Cận gác bút lại, lại lấy thêm giấy tuyền thành vẽ tranh.

Mỗi khi Vệ Cận buồn phiền, hắn sẽ vẽ tranh để tĩnh tâm.

Từ khi Vệ Cận sinh ra đến giờ, chuyện phiền lòng đếm ra chẳng quá ba ngón tay. Trước đây chỉ cần hắn bắt đầu vẽ tranh thì rất cả muộn phiện cũng theo đó biến mất, trong lòng cũng ắt cho cách giải quyết hợp lí.

Vậy mà lần này, Vệ Cận đã vẽ đến bức thứ năm rồi mà vẫn thấy nặng lòng.

Hắn thở dài một tiếng.

Đúng lúc đó, tiếng Thái Thanh vọng lên từ bên ngoài: “Công tử.”

Vệ Cận nói: “Vào đi.”

Thái Thanh cúi người hành lễ, sau đó nói: “Hai mắt tiểu thư sưng đỏ, hình như ban nãy đã khóc, hơn nữa tối nay tiểu thư vẫn chưa dùng bữa.” Nghe thế, đôi mày của Vệ Cận ngăn lại, bức tranh cũng hồng chỉ trong chốc lát.

Hắn nói: “Ta biết rồi.”

Thái Thanh ngẩn ra, không phải trước đây công tử sẽ luôn đi dỗ A Chiêu tiểu thư sao? “Công tử, chuyện này...”

Vệ Cận lạnh nhạt nói: “Lui xuống đi, người không cần để tâm chuyện này.”

Thái Thanh đành phải tuân lời rời đi. Nửa canh giờ sau, Vệ Cận đứng dậy khỏi bàn viết, rời khỏi thư phòng nhanh như gió.

Lòng A Chiêu vẫn còn giận nên không muốn dùng bữa tối.

Nàng đã về phòng từ sớm, nằm trên giường ngẩn người mãi. Không có sự phụ bên cạnh, A Chiêu vịn lần thấy không quen. Nàng trăn trọng, đến ngủ cũng không ngủ. Cũng không biết đã bao lâu sau, A Chiêu bỗng nhiên ngửi thấy mùi thịt.

Hơn nửa đêm, bụng A Chiêu vì đói mà kêu lên.

A Chiêu dụi dụi mắt, lần theo hương thơm mà ra khỏi phòng. Thì ra mấy người nô bộc đang nướng gà, thịt gà nướng vàng óng láng mỡ, thấy vậy A Chiêu không khỏi nuốt nước bọt.

Đám nô bộc vừa nhìn thấy A Chiêu, giật mình, vội cúi người hành lễ.

A Chiêu hỏi: “Các người đã hơn nửa đêm còn làm gì vậy?”

Một nô bộc trả lời: “Dương quản gia thưởng cho chúng nô tài một con gà, nô tài đêm nay nướng gà cùng người khác ăn lấp bụng.”

A Chiêu nhìn chăm chăm con gà nướng, lại nuốt ngậm nước bọt nữa.

Người nô bộc kia thấy vậy, nói: “A Chiêu tiểu thư, trong phòng bếp vẫn còn đồ ăn.” A Chiêu nghe vậy, chẳng cần quan tâm mình đang giận Vệ Cẩn, vội đi tới phòng bếp.

Đến khi bóng dáng A Chiêu khuất hẳn trong màn đêm, Vệ Cẩn mới dần dần xuất hiện từ phía sau cái cây.

Hắn nói với mấy người nô bộc kia: “Chuyện này không được nói với ai.”

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, A Chiêu đã đi luyện kiếm ở ngoài phòng Vệ Cẩn, từng chiêu thức đều nghiêm túc đặc biệt. Đến khi Vệ Cẩn ra khỏi phòng, trên đình viện đã chuẩn bị sẵn cái ghế nằm với một bàn trà.

A Chiêu đi tới, tự mình rót trà, đưa đến chỗ Vệ Cẩn.

Nàng tươi cười, chân thành nói: “Sư phụ, sớm.”*

*câu này nghe có vẻ lạ nhưng là câu quen thuộc của các bạn TQ, đại khái giống câu “chào buổi sáng” của mình ấy.

Vệ Cẩn thấy vẻ mặt tràn đầy sinh lực của A Chiêu, hai mắt không hề sưng đỏ, trên mặt cũng có chút ý cười: “Ừ.”

Hắn giơ tay lên.

A Chiêu đã có tám năm thầy trò với Vệ Cẩn, cũng đã quen với động tác của Vệ Cẩn. Mỗi lần hắn giơ tay lên, A Chiêu đều bất giác rướn đầu lên. Nhưng hôm nay tay Vệ Cẩn chỉ giơ được một nửa rồi dừng lại, hắn vỗ bả vai A Chiêu: “Con đi luyện kiếm đi.”

A Chiêu cắn môi, cúi đầu đồng ý.

“Vâng.”

Sau khi luyện kiếm xong, Vệ Cẩn cùng A Chiêu cùng tới Thiên các dùng bữa sáng. A Chiêu hôm qua đã lấp đầy bụng, đến giờ vẫn còn no. Hôm qua nàng cũng đã tỏ vẻ thái quá, sư phụ chỉ nghĩ mình là đồ nhi, hẳn chỉ nghĩ tốt cho mình, muốn mình có nơi chốn tốt. Nàng thích sư phụ, nhưng không thể để sư phụ biết được. Nếu sư phụ biết chuyện này, sợ là sẽ đuổi nàng ra khỏi sư môn.

A Chiêu mơ mơ màng màng ăn cháo lá sen.

Vệ Cẩn bình tĩnh nhìn mắt A Chiêu, nói: “Mấy ngày nữa là đến lễ Thất tịch rồi, kinh thành ắt hẳn sẽ có không ít chỗ náo nhiệt. A Chiêu không làm gì thì hẹn Tạ Niên, Tạ Kiều ra ngoài chút đi, nếu con không

muốn lập gia thì kết giao làm bạn bè cũng được. Bằng hữu khắp thiên hạ, đối với việc trải nghiệm của con cũng là chuyện có ích.

A Chiêu ngẩn người.

“Trải... trải nghiệm?”

Vệ Căn gật đầu nói: “Đó là quy định của phái Thiên Sơn chúng ta. Cứ là môn hạ của phái, đến khi tròn mười sáu phải xuất môn trải nghiệm.

“Trong bao lâu ạ?”

Vệ Căn nói: “Ít thì vài năm, nhiều thì mấy chục năm.”

A Chiêu hỏi: “Sư phụ có đi trải nghiệm cùng A Chiêu không?”

Vệ Căn cười nói: “Trải nghiệm là thế nào? Đương nhiên sẽ chỉ có mình con. Vì sư dạy con tám năm cũng là vì muốn để con ra ngoài tung hoành thiên hạ. Nếu con sợ đi một mình, cũng có thể kết giao bằng hữu cùng lứa rồi đi cùng nhau, mấy người bằng tuổi đi với nhau cũng tốt. Giả dụ như Tạ Niên...”

A Chiêu đột nhiên đứng dậy.

Lời Vệ Căn cũng dừng lại.

A Chiêu vừa rồi vẫn nhăm đi nhăm lại trong lòng, phải bình tĩnh, phải thật bình tĩnh. Nhưng sư phụ đã nhắc quá nhiều lần đến Tạ Niên, A Chiêu đương nhiên không thể im lặng được nữa. Nàng nói: “Con không thích Tạ Niên! Cũng không hề muốn đi trải nghiệm với Tạ Niên! Sư phụ, A Chiêu không muốn đi, A Chiêu muốn ở bên người.”

Vệ Căn biến sắc.

“A Chiêu!”

A Chiêu biết Vệ Cẩn sắp tức giận, nhưng nàng vẫn cố chấp nói: “Sự phụ, A Chiêu không muốn đi trải nghiệm.”

Vệ Cẩn lạnh nhạt nói: “Con là đồ nhi của Vệ Cẩn ta, nhất định phải tự đi trải nghiệm.”

“A Chiêu không đi.”

“Nhất định phải đi.”

“Không đi!”

...

Hai thầy trò đang cãi nhau khiến Thái Thanh đang cầm hoa quả vào giặt mình, tay run lên khiến táo trên bàn lưu li rơi hết xuống đất, cũng ngã theo, cắt ngang cuộc tranh cãi của A Chiêu và Vệ Cẩn.

A Chiêu không chịu thua căn môi, nhìn thẳng vào Vệ Cẩn.

Vệ Cẩn nói: “Con đã mười bốn, không còn nhỏ nữa, không được phép tự do làm bậy. Từ giờ, con quỳ trong này tự nghĩ xem mình sai ở đâu đi. Còn chưa nhận sai thì không được ăn gì! Thái Thanh, mang hết đồ ăn đi!”

Dứt lời, Vệ Cẩn phất tay áo rời đi.

Thái Thanh nhặt đồ lên, thấy xung quanh không có ai thì nhỏ giọng khuyên: ‘A Chiêu tiểu thư, người nhường công tử đi.’ Giờ mới là buổi sáng, nhìn đồ ăn trên bàn của A Chiêu tiểu thư thì thấy nàng cũng mới ăn vài miếng cháo thôi, vậy làm sao mà nhịn được cả ngày đây.

A Chiêu không nói lời nào.

Thái Thanh thở dài, đã nhiều năm như vậy rồi, tính tình A Chiêu tiểu thư vẫn vậy. Thái Thanh đành phải thôi.

A Chiêu biết mình có lỗi.

Nhưng vừa nghe sư phụ nói muốn mình phải ra ngoài trải nghiệm, trong lòng nàng thấy vô cùng hoang mang nên buột miệng nói vậy. Lời đã ra khỏi miệng, A Chiêu lại càng khẳng định điều mình muốn. Nàng không muốn đi trải nghiệm, không muốn rời khỏi sư phụ.

Lại giống như hồi còn nhỏ, sư phụ bảo nàng sai rồi, buộc nàng tình ngộ.

Nàng chịu đói một đêm, cuối cùng sư phụ là người nhường nhịn.

Giờ đây... vẫn sẽ như vậy chứ?

Nàng không thể tưởng tượng ra những ngày sau khi rời khỏi sư phụ. Sư phụ là người nhận nàng làm đồ đệ lúc nàng nghèo khổ, cho nàng cuộc sống mà trước đây nàng không hề dám nghĩ tới, dạy nàng viết chữ, dạy nàng học, dạy nàng làm người, dạy nàng học kiếm, nàng cũng không cần để ý cầm y ngọc thực*, nàng thậm chí không cần ăn gì, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh sư phụ.

*cầm y ngọc thực = ăn ngon mặc đẹp.

Nếu nàng ra ngoài trải nghiệm rồi sẽ không bao giờ được về bên người sư phụ nữa.

Đến khi đèn thắp lên, Vệ Căn mới tới Thiên các.

Thiên các chỉ có chút ánh đèn, A Chiêu cố gắng quỳ thẳng người, trong mắt là vẻ quật cường. Vệ Căn chợt nhớ tới A Chiêu năm bảy tuổi khi xưa, khi nàng xích mích với Tạ Kiều, hẳn cũng phạt A Chiêu như vậy.

Hồi đó, vẻ mặt A Chiêu cũng là thế này.

Chỉ là chuyện nàng đã quyết là nàng sẽ nhất định phải như vậy, không hề đổi ý. Tính khí như vậy, hẳn đã uốn nắn tám nay nay mà vẫn không sửa được. Vệ Cẩn cảm thấy hơi nhức đầu.

Tính tình cố chấp thế này, chỉ sợ rằng hai thầy trò bọn họ sau này sẽ không ít lần khắc khẩu*.

*khắc khẩu: cái này chắc ai cũng biết nhưng mình cứ chú thích, khắc khẩu = cãi vã.

Thiên Sơn phái có quy định xuất môn trải nghiệm, dù A Chiêu là bé gái thì không trải nghiệm cũng không được.

Tuy nhiên...

Hình như nhớ tới chuyện gì, vẻ mặt Vệ Cẩn trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Hắn tới trước mặt A Chiêu, hỏi: “Con biết sai chưa?”

A Chiêu không hề do dự nói: “A Chiêu không muốn đi trải nghiệm.”

Vệ Cẩn lạnh nhạt nói: “Vậy tiếp tục tinh ngộ đi.”

A Chiêu vì luyện kiếm mà người cũng khỏe hơn, bị đói mấy ngày cũng không sao. Nàng cứ thế không nhường nhịn quỳ hai ngày liền, đến một giọt nước cũng không động vào. Thị nữ, bọn sai vặt trong phủ hai ngày này đều vô cùng bối rối, nhất là nhìn thấy công tử mặt đen lại lạnh lùng, A Chiêu không ăn gì, công tử cũng không ăn gì trong hai ngày liền, đồ ăn mang vào rồi lại mang nguyên ra, đã vậy còn có thêm một đồng tranh vẽ bị vò lại.

Bọn hạ nhân cũng không khỏi suy đoán xem, cuộc cãi vã này, ai sẽ là người hạ mình trước.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Đến ngày thứ tư, cuối cùng A Chiêu cũng không chống đỡ nổi nữa. Trong lúc mơ mơ màng màng, A Chiêu chỉ cảm thấy có một vòng tay ấm áp ôm mình và còn nghe thấy một tiếng thở dài bé gằn như không thể nghe được. Dù nàng không mở mắt cũng biết rằng đó là sự phụ.

Cái ôm ấm áp dịu dàng của sự phụ, nàng quen thuộc hơn bất kì ai.

A Chiêu cảm thấy mãn nguyện ngất đi.

Khi A Chiêu tỉnh lại thì đập vào mắt là khuôn mặt Thái Thanh. Thái Thanh thở phào, vui mừng nói: “A Chiêu tiểu thư, cuối cùng người cũng tỉnh rồi.” A Chiêu cầm lấy tay Thái Thanh, “Sự phụ đâu?”

Thái Thanh nói: “Công tử vào cung từ hôm kia, đến giờ vẫn chưa về.”

Hôm kia vào cung, giờ vẫn chưa về...

A Chiêu ngẩn người, nàng hỏi: “Sao ta lại ở đây?”

Thái Thanh thở dài một cái, nói: “Đêm qua tiểu thư bị ngất, nô tì đành phải tự ý bế tiểu thư về. Dương quản gia đã phái người mời công tử về, hẳn là công tử cũng sắp về rồi. Tiểu thư, người uống chút gì đi, đã mấy ngày nay người chưa động vào giọt nước nào rồi, cứ tiếp tục như vậy cơ thể người sẽ không chịu đựng được đâu.”

A Chiêu cảm thấy lòng vô cùng chua xót.

Thì ra việc hôm qua chỉ là ảo giác của mình, sự phụ chưa từng về.

A Chiêu định ngồi dậy nhưng lại thấy cả người không có chút sức nào. Thái Thanh nói: “Đại phu nói tiểu thư nhiều ngày không ăn, giờ không có sức là chuyện bình thường. Đợi ăn cơm xong, nghỉ ngơi hồi sức vài ngày là có thể khỏe như trước, tiểu thư đừng lo.”

Thái Thanh đỡ A Chiêu dậy, đặt chiếc gối mềm sau lưng A Chiêu.

“Tiểu thư, nô tì đi lấy cháo.” Thái Thanh lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người có ăn không?”

A Chiêu cụp mắt, lát sau mới nói: “Ta không đói, đừng mang lên vội. Tỷ cũng đi ra đi, ta muốn ở một mình một chút.”

Thái Thanh còn định nói gì đó, nhưng thấy ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng của A Chiêu lại không nói nên lời, đành phải thôi, cúi người thi lễ, bước ra ngoài.

Hai mắt A Chiêu như mất tiêu cự, trong đầu trống trơn, lòng cũng trống rỗng như vậy.

Nàng vô cùng khó chịu.

Không rõ bao lâu sau, bỗng nhiên có người gõ cửa. Tiếng Thái Thanh vang lên.

“A Chiêu tiểu thư, Tạ công tử và A Kiêu tiểu thư tới thăm người.”

A Chiêu định nói “không gặp” thì cửa phòng đã mở bừng ra, ngay sau đó là tiếng kêu của Tạ Kiêu và tiếng “rầm”. A Chiêu nhìn qua, thấy ở cửa phòng chất một đồng hộp gấm nhỏ, mà khuôn mặt Tạ Niên đỏ bừng đứng ở đó, mang bộ dạng không biết nên làm thế nào.

Hai tai Tạ Kiêu ửng đỏ. Gặp phải ánh mắt A Chiêu, nàng cười xấu hổ.

Tạ Kiêu mắng thị nữ bên người, “Còn không mau nhặt lên.”

A Chiêu thấy thế, đại khái cũng có thể đoán chuyện gì đang xảy ra. Nàng miễn cưỡng cười, nói: “Đa tạ hai người đã tới thăm.”

Tạ Kiêu bước lên, cẩn thận quan sát A Chiêu. Mấy ngày không gặp, người đã gầy đi nửa, tuyệt nhiên không giống một A Chiêu mạnh mẽ, oai phong ngày đó nàng đã nhìn.

Tạ Niên cũng bước vào, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của A Chiêu tái nhợt, vẻ mặt hần chợt có chút thương tiếc.

Hôm qua hần nghe A Chiêu bị phạt nên muốn tới thăm. Hần nói với Tạ Kiêu, Tạ Kiêu đã đề nghị đi mua vài thứ mang qua đây. Trước kia, chỉ cần nàng bị phạt, huynh trưởng tặng nàng quà là dù không thoải mái đến mấy thì tất cả cũng tan thành mây khói. Vậy nên hai huynh muội cùng đi chọn một món quà.

Tạ Kiêu chợt nói: “Nghe nói mấy hôm nay cô không ăn gì?”

A Chiêu nói: “Để hai người chê cười rồi.”

Tạ Kiêu nhìn A Chiêu, chợt tới bên Tạ Niên nói nhỏ vài câu. Tạ Niên nhìn A Chiêu, lại nhìn sang A Kiêu, cũng đoán được Tạ Kiêu có lời muốn nói riêng với A Chiêu.

Hần gật đầu.

Đợi Tạ Niên đi xong, A Chiêu liếc Tạ Kiêu, “Cô có chuyện muốn nói sao?”

Tạ Kiêu gật đầu, nàng cười híp mắt nói: “Tuy ta không được như cô với ca, nhớ mãi không quên nhưng vẫn nhìn ra được nỗi khó xử của cô. A Kiêu không biết vì sao cô bị phạt, nhưng ta đoán chuyện không nằm ngoài từ “rời khỏi”. Đúng không?”

Vẻ mặt A Chiêu biến đổi, ánh mắt nhìn Tạ Kiều cũng sâu hơn.

Tạ Kiều thấy vậy thì biết mình đã đoán đúng.

Tạ Kiều ngồi bên giường A Chiêu, thở dài nặng nề, nhỏ giọng nói: “Không giấu cô, năm đó ta cũng vậy. A Chiêu biết Huyền công tử không?”

A Chiêu lắc đầu.

Tạ Kiều nói: “Hắn là con trai trưởng của Dân Hầu, tài trí hơn người, dung mạo tuấn lãng. Thất tịch năm ngoái ta đi thả hoa đăng ở sông Thương thì gặp hắn, nhất kiến chung tình*. Sau đó...” Tạ Kiều ngừng lại.

*nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu.

A Chiêu hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tạ Kiều giờ nhớ lại, lòng không kiềm được lòng buồn thương.

Nàng nói: “Chuyện này, ngay cả ca ta cũng chưa nói. A Chiêu nhất định không được nói với ca.” A Chiêu gật đầu. Tạ Kiều nói tiếp: “Sau khi hồi phủ ta nhắc tới Huyền công tử trước mặt mẫu thân. Mẫu thân ta từng đồng ý rằng hôn sự của Kiều Kiều ta chỉ cần không phải không chấp nhận được thì có thể để ta tự lựa chọn. Bây giờ ta đã nghĩ Dân Hầu với cha có địa vị tương đương nhau, cũng gọi là môn đăng hộ đối, nhưng không ngờ ta tính đến vạn lần mà vẫn có sai sót.”

A Chiêu hỏi: “... Là cái gì?”

Tại Tạ Kiều đỏ bừng, nàng lại gần bên tai A Chiêu, “... Huyền công tử là đoạn tụ.”

A Chiêu trợn to hai mắt, “Đoạn... đoạn tụ?”

Tạ Kiều gật đầu, “Cô biết thế nào là đoạn tụ không? Chắc cô cũng không biết, cô tu hành trên núi sáu năm, mà chuyện tình nam này cũng mới nổi lên ở kinh thành Khâu quốc vài năm nay.”

A Chiêu nghe xong, lập tức hiểu ra, “Đoạn tụ là hai nam nhân với nhau?”

Tạ Kiều gật đầu.

“Thảo nào ca vẫn nói cô thông minh, quả nhiên là thật.” Tạ Kiều thờ dãi: “Hơn nữa Huyền công tử còn có không ít vợ con nhỏ, cô nói xem nam tử như vậy sao mẫu thân sẽ đồng ý gả ta đi sao? Năm ấy ta cũng không nhớ mình đã vượt qua thế nào. Chuyện đó của ta giống chuyện của cô bây giờ, cũng không buồn ăn uống gì, vậy nên bệnh cũng lâu hơn.” Ngừng một chút, Tạ Kiều hiểu kì hỏi: “Cô thích công tử nhà nào? Sư phụ cô không chịu gả cô cho hẳn sao?”

A Chiêu há hốc miệng, định nói mà lại thôi.

Chuyện nàng thích sư phụ, chuyện khó nói vậy, sao có thể nói có người khác chứ? Cuối cùng A Chiêu vẫn lắc đầu. Nàng khép mắt lại, nói: “Cô không biết là ai đâu.”

Tạ Kiều hỏi: “Chẳng nhẽ là người cô quen lúc ở trên núi sao?”

A Chiêu nghĩ một lúc, gật đầu.

“Vậy do vấn đề gia thế sao?”

A Chiêu lắc đầu, nàng nói: “Không phải, hẳn đối xử rất tốt với ta, nhưng cả đời hẳn sẽ không thích ta.” Tạ Kiều chợt hiểu ra, nói: “Thì ra không phải sư phụ cô không cho, mà là người ta không thích.”

Tạ Kiều làm vẻ đương nhiên nói: “Hắn không thích cô, vậy cô đừng thích hắn nữa. Thiên hạ còn rất nhiều tài tử, thiếu hẳn thì sao chứ?” Nói xong, Tạ Kiều vẫn lại tò mò, “Vậy sao sư phụ cô phạt cô?”

A Chiêu nói đầu đuôi câu chuyện với Tạ Kiều.

Tạ Kiều sau khi nghe xong, ghen hống, sau đó kinh ngạc nói: “Cô vì không muốn đi trải nghiệm mà bị phạt không ăn gì suốt bốn ngày?” Tạ Kiều khẽ vỗ mu bàn tay A Chiêu, “Cô mới mười bốn, trước khi đi trải nghiệm còn nhiều thời gian mà. Lâu như vậy, cô có thể từ từ thuyết phục. Đến bảy giờ không biết chừng sư phụ cô sẽ đồng ý thôi. Chỉ một năm nhiều chuyện của ta đã đổi thay. Trước kia ta thích Huyền công tử, nhưng nửa năm đã qua, hẳn trông như thế nào ta cũng không còn nhớ rõ nữa. Hơn nữa...” Nàng giảo hoạt cười, “Cô không muốn rời khỏi sư phụ cô, vậy chờ đến khi mười sáu tuổi, khi sư phụ cô thực sự muốn ép cô ra ngoài trải nghiệm thì cô cứ lén theo sư phụ. Nếu bị phát hiện, cô hãy nói là cô đang thực sự đang đi trải nghiệm, sư phụ cũng cô chẳng làm gì được cô.”

Mưu kế như vậy, Tạ Kiều vẫn thấy cha làm vậy với nương, chưa từng thất bại.

A Chiêu cũng ghen hống, kinh ngạc không nói nên lời.

“Vậy... vậy cũng được sao?”

Tạ Kiều hất cằm, kiêu ngạo nói: “Được chứ! Tuyệt đối làm được! Cô cứ tin ta đi. Cha nương với đại ca ta mỗi lần về đều không làm gì được ta. Nếu không thì cô cứ khóc đi, khóc càng to càng tốt.”

A Chiêu chỗ hiểu chỗ không, gật đầu.

Tạ Kiều vừa mỉm cười vừa nói: “Mấy hôm nữa là lễ thả hoa đăng thất tịch, cô có muốn bọn ta đi cùng không?”

A Chiêu nói: “Cũng được.”

Đôi mi nàng cong cong, cười, “A Kiêu, cảm ơn cô.” Nói chuyện với Tạ Kiêu như vậy, tâm tình nàng cũng không còn khó chịu như trước. Mới vừa rồi lúc tỉnh lại, lồng ngực còn đau nhói, giờ đã hết rồi.

Những ngày qua, A Chiêu không được tốt, Vệ Cẩn cũng không được tốt.

Phật đồ nhi, lòng sư phụ cũng đau.

Hắn biết tính tình A Chiêu cố chấp, cũng biết nàng dù thế nào cũng không chịu hối lỗi. Đêm qua thấy A Chiêu ngất đi, Vệ Cẩn đã cảm thấy việc không đi trải nghiệm thực ra cũng không sao cả.

Nhưng quan trọng không phải là chuyện đi trải nghiệm hay không.

Vệ Cẩn nhìn A Chiêu hết một đêm, khi trời vừa sáng đã rời đi. Tiền đồ A Chiêu sáng rạng, dù đi đường nào cũng là đường rộng thênh thang. Hắn không thể kệ A Chiêu rẽ vào một con ngõ không đường về.

Nhưng muốn vẫn chỉ là muốn, Vệ Cẩn đã định hạ quyết tâm với A Chiêu, nhưng cuối cùng vẫn không làm được.

Độc tin quản gia Dương Đức đưa tới viết là A Chiêu không muốn ăn cơm, Vệ Cẩn nặng lòng thở dài, vội cáo từ với Khâu vương rồi về phủ. Vậy cũng được, dù sao cũng còn một năm nữa, cứ từ từ thuyết phục là được.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Sau khi Tạ Niên và Tạ Kiều đi, A Chiêu bắt đầu ăn ít cháo. May mà sáu năm nay người nàng cũng khỏe mạnh, A Chiêu nghỉ ngơi một lúc cũng thấy mình đã có sức, có thể xuống giường đi lại.

A Chiêu vốn muốn gặm chân gà, nhưng lại nhớ tới lời đại phu nên đành thôi.

Vệ Cẩn vội về thì thấy A Chiêu đang ăn súp ở Thiên các. Một bát trôi hết vào bụng, vừa buông bát xuống ánh mắt A Chiêu đã gặp phải Vệ Cẩn. A Chiêu ngẩn người, lập tức bất giác đứng dậy, rụt rè gọi, “Sư phụ.”

Vệ Cẩn vừa định nói rằng nếu không muốn đi trải nghiệm thì sẽ không đi thì A Chiêu đã nhanh như thoát tới trước mặt Vệ Cẩn.

Một tiếng “phịch” vang lên.

A Chiêu quỳ xuống.

“Sư phụ, A Chiêu biết sai rồi. Năm mười sáu tuổi A Chiêu sẽ đi trải nghiệm. Sư phụ nói phải, A Chiêu không còn nhỏ, không được tùy hứng, cũng không được cố tình gây sự. Mong sư phụ tha lỗi cho A Chiêu, sau này A Chiêu sẽ không vậy nữa.”

A Chiêu lúc nói lời này thì vẫn ngẩng đầu lên, thái độ rất bình tĩnh, dường như đã trưởng thành chỉ sau một đêm.

Đáng ra Vệ Cẩn phải vui mừng mới đúng.

Vậy mà chẳng hiểu sao, nhìn A Chiêu như vậy hẳn lại cảm thấy đau lòng. Rõ ràng trước đây hẳn kì vọng A Chiêu sẽ đi trải nghiệm, nhưng giờ chính tai nghe được lại chẳng thấy sự vui mừng, chờ mong như trước nữa.

Vệ Cẩn giật mình lặng người lúc lâu.

A Chiêu lại rụt rè nói: “Sư phụ, chẳng nhẽ người không muốn tha lỗi cho A Chiêu sao?”

Nhớ lời Tạ Kiều, A Chiêu đã cố chuẩn bị rơi vài giọt nước mắt. Đúng lúc đó, Vệ Cẩn kéo A Chiêu dậy, nhìn khuôn mặt đã gầy đi không ít của nàng, nói: “Nha đầu ngốc.”

Vệ Cẩn cầm tay A Chiêu, ngồi lên ghế quý phi.

Hắn nhẹ giọng nói: “Vi sư không giận con. Con có thể nghĩ thông, vi sư rất vui.” Vệ Cẩn lòng vẫn lo âu nghĩ: nếu sau này A Chiêu làm sai chuyện gì, nhất định không được phạt cô bé không ăn. Với tính tình nha đầu kia thì dù có đưa đồ ăn đến trước mặt thì nàng có chết đói cũng không ăn, rốt cục chẳng biết phạt người hay là tự phạt mình nữa.

Nhưng A Chiêu đã nghĩ thông rồi thì hẳn cũng không cần nói chuyện kia nữa.

Thải Thanh mang bữa tối của Vệ Cẩn vào. Thực ăn sau khi được bày hết lên bàn, bụng A Chiêu chọt vang lên tiếng.

Ý cười hiện lên trong mắt Vệ Cẩn, “Con vẫn chưa ăn sao?”

A Chiêu mếu mếu nói: “Đã ăn rồi, nhưng đại phu đã nói con chỉ được ăn cháo uống ăn trong một thời gian, không được ăn cơm.” Thấy thức ăn đủ hương sắc trên bàn Vệ Cẩn, A Chiêu cảm thấy rất đói mắt.

Nàng nuốt nước bọt liên tục.

Vệ Cẩn thấy thế thì lấy bát múc một chút đậu hủ, rồi rưới nước thịt lên trên, đưa tới trước mặt A Chiêu, “Ăn chút cũng không sao cả.”

A Chiêu mừng ra mặt, gật đầu lia lịa.

Hai thầy trò ăn chung một bàn, A Chiêu hé miệng ăn đậu hủ còn Vệ Cẩn thì từ từ ăn cơm bên cạnh, thấy A Chiêu ăn ngon thì cũng xúc đậu hủ ăn.

Bình thường không ăn đậu hủ, nhưng vì A Chiêu mà Vệ Cẩn cũng cảm thấy ngon.

Một bát đậu hủ con con chẳng mấy chốc mà thấy đáy, mà miếng đậu hủ cuối cùng lại đang ở trên thìa Vệ Cẩn. A Chiêu thiết tha nhìn Vệ Cẩn, Vệ Cẩn bất đắc dĩ cười, dứt miếng đậu hủ vào miệng A Chiêu.

A Chiêu nuốt xuống, hai mắt nheo nheo như một con mèo vừa no bụng.

Lòng Thái Thanh không khỏi kinh ngạc.

Không phải trước kia công tử không muốn ăn chung với người khác sao? Nàng còn nhớ sáu năm trước, A Chiêu tiểu thư dùng chén trà của công tử, công tử đã sai hạ nhân mang cái mới tới, vậy mà giờ lại ăn cùng một cái thìa với A Chiêu tiểu thư.

Thái Thanh thấy Vệ Cẩn mới dứt cho A Chiêu mà mặt không hề nhăn lại, không những vậy còn ẩn hiện ý cười, dường như... đây là chuyện đương nhiên.

Đêm thất tịch, kinh đô Khâu quốc vô cùng náo nhiệt.

Trên đường người đi lại tấp nập, quanh quanh đều là người, hai bên đường bày rất nhiều quán bán hoa đăng*, còn đủ các loại thức ăn đêm thất

tịch. Người A Chiêu vẫn cần điều dưỡng, giờ vẫn chỉ được ăn cháo, thấy đồ ăn ngon thì A Chiêu cũng chỉ có thể mơ là được ăn.

A Chiêu chỉ còn cách nhìn sang đám hoa đăng.

*hoa đăng: đăng là đèn, hoa đăng là đèn hoa, như đóa hoa sáng rực trên mặt nước vào buổi đêm. Hình ảnh như trên hình minh họa ở đầu chương.

May mà các hoa đăng đều được làm rất tinh xảo, chỉ trong thoáng chốc A Chiêu đã ném chuyện ăn ra khỏi đầu, nhìn ngóng không hết.

Tạ Niên mím cười hỏi: “A Chiêu, cô thích cái hoa đăng nào?”

A Chiêu nói: “Cái nào cũng đẹp hết.”

Tạ Kiều nói: “Giờ mua hoa đăng, đợi tối rồi thả ở sông Thương. Còn có thể thả một chiếc lá vào hoa đăng nữa, trên lá viết tâm nguyện của mình, nếu Vương Mẫu nương nương nhìn thấy sẽ tới giúp.”

A Chiêu khá hứng thú, “Thì ra còn có chuyện đó.”

Tạ Kiều đến cạnh A Chiêu, nhỏ giọng nói: “Ta biết cô muốn viết gì đấy.”

A Chiêu khẽ ho, ghé vào tai Tạ Kiều cười khẽ, “Cô cũng có thể ước là Huyền công tử không phải đoạn tỵ mà.”

Tạ Kiều nghe xong, hai má lập tức đỏ ửng lên.

Nàng dậm chân, “A Chiêu dám cười nhạo ta!”

Tạ Niên quay sang nhìn, “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Tạ Kiều vội nắm chặt lấy tay A Chiêu, lắc đầu nguây nguậy. A Chiêu khẽ cười, “Kiều Kiều nói muốn có hoa đặng Hỉ Thước.” Tạ Niên rất tự giác bỏ tiền ra mua hoa đặng, rồi hần nhìn về phía A Chiêu, ôn hòa hỏi: “A Chiêu thích hoa đặng thế nào?”

Tạ Kiều biết lòng Tạ Niên, vốn muốn vì huynh trưởng mà cố tiếp nhận A Chiêu, cũng chưa từng nghĩ tới việc lúc ở chung với A Chiêu lại ăn ý mưu phần như thế, không hề giống với đám băng hữu khuê các mà trước đây nàng kết giao, lại càng không khẩu phật tâm xà*, cũng không phải muốn bám vào huynh trưởng.

*khẩu phật tâm xà: Lời nói ra thì hiền lành, vô hại như Phật nhưng trong tâm thì độc ác như rắn.

Tạ Kiều ủng hộ nói: “A Chiêu, cô thấy cái hoa đặng lá sen này thế nào?”

A Chiêu nói: “Cũng được.”

Tạ Kiều liếc Tạ Niên một cái, Tạ Niên quay sang nói với lão bản: “Cái hoa đặng lá sen này, chúng tôi mua.” Tạ Niên lấy hoa đặng xuống, “A Chiêu, tặng cô.”

A Chiêu cũng không từ chối, nhận lấy rồi mỉm cười: “Cảm tạ A Niên.”

Tạ Kiều nói: “Không cần khách sáo như vậy, chúng ta đã thân như vậy sao còn nói lời cảm ơn. Ca, anh nói xem?” Tạ Niên gật đầu nói: “A Chiêu đừng khách khí.”

A Chiêu chợt nhận ra hai huynh muội Tạ gia thật nhiệt tình.

Đột nhiên, một cái hoa đặng chạm trổ hoa văn đập vào mắt A Chiêu.

Hai mắt A Chiêu lập tức sáng bừng lên!

Nàng vội bước tới mua hoa đăng, thấy ánh mắt tò mò của Tạ Kiều thì cười khẽ, “Ta tặng cho sư phụ.”

Tạ Niên cười nói: “A Chiêu thật có lòng.”

A Chiêu cười cười, nàng đưa cho Thái Thanh cái hoa đăng lá sen này. Tạ Niên tặng rồi cẩn thận cầm chiếc hoa đăng đẹp để kia coi như bảo bối. Tạ Kiều lén nói với Tạ Niên: “Ca, may mà Vệ công tử là sư phụ của A Chiêu, không thì ca chẳng có phần thắng nào đâu.”

Tạ Niên khụ một tiếng.

Đến đêm, sông Thương trở nên náo nhiệt.

Tạ Niên đã cho người đi giữ chỗ tốt nhất để thả đèn ở sông Thương, xung quanh còn dựng bình phong, bày bàn ăn. Trên bàn có không ít hoa quả và điểm tâm, cũng biết A Chiêu còn đang điều dưỡng nên Tạ Niên đã chuẩn bị riêng súp ngọt.

Tạ Kiều viết xong thì bỏ lá cây vào hoa đăng Hỉ Thước, nàng mỉm cười hỏi A Chiêu: “A Chiêu, cô viết gì thế?”

Tạ Niên cũng tò mò quay đầu lại.

A Chiêu cũng không giấu giếm, nói rất tự nhiên: “Ta không có mong muốn gì hơn sư phụ an khang.” Dứt lời, A Chiêu thành kính bỏ lá vào hoa đăng, thả nó vào sông Thương cùng Tạ Niên và Tạ Kiều.

Lát sau, khi ba người đã nói chuyện được lúc lâu, đột nhiên A Chiêu nhìn thấy bóng Vệ Cẩn từ xa. Lòng A Chiêu vui mừng, vội cáo từ hai huynh muội Tạ Niên, Tạ Kiều.

“Sư phụ.”

Vệ Cẩn thấy A Chiêu lâu không về thì cảm thấy hơi lo nên đi ra. Thấy A Chiêu chạy tới chỗ mình, đuôi mày Vệ Cẩn đầy ý cười: “Thả hoa đăng chưa?”

A Chiêu cười híp mắt: “Rồi ạ.” Nàng nhắc tới chiếc hoa đăng, giơ trước mặt Vệ Cẩn: “Sư phụ sư phụ, A Chiêu cũng mua hoa đăng cho người này. A Chiêu thấy nó giống côn bằng.”

A Chiêu kéo tay Vệ Cẩn, “Sư phụ, cùng đi thả hoa đăng đi.”

Vệ Cẩn cũng không muốn làm phật ý A Chiêu, đi theo nàng.

A Chiêu tìm được chỗ ít người rồi nói với Vệ Cẩn: “Sư phụ viết tâm nguyện lên lá cây rồi bỏ vào hoa đăng thì sẽ được như ý muốn. Sư phụ muốn viết không?”

Hai con mắt A Chiêu sáng trong.

Vệ Cẩn dù không có hứng thú với chuyện này nhưng cũng thuận theo ý A Chiêu, “Được.”

A Chiêu kiểm một cái bút về.

Vệ Cẩn trầm ngâm một lúc sau đó viết một câu. Đến khi hoa đăng trôi xa trên sông, A Chiêu mới tò mò hỏi: “Sư phụ có tâm nguyện gì vậy?”

Vệ Cẩn cười nói: “Tâm nguyện của vi sư, vi sư sẽ tự mình thực hiện.”

A Chiêu hỏi: “Vậy ban nãy sư phụ viết gì vậy?” Rõ ràng nàng thấy sư phụ có viết trên lá.

Vệ Cẩn nói: “Vi sư cầu thần linh phù hộ cho A Chiêu bình an vui vẻ.”

Lòng A Chiêu ấm áp.

Giữa trời đêm, pháo hoa chọt nổ bùng, vô cùng rực rỡ, đẹp đến lóa mắt.

A Chiêu kéo tay áo Vệ Cẩn, “Sư phụ, người xem kia, là pháo hoa!”

Vệ Cẩn mỉm cười, nói: “Ừm.”

A Chiêu nói: “Thật đẹp quá!”

Hai người A Chiêu và Vệ Cẩn đứng ở bờ sông, trên mặt nước hoa đăng trải rộng, xung quanh còn có tiếng cười nói hát ca. Gió đêm thổi qua, tay áo khẽ bay, pháo hoa đầy màu sắc in đậm trong lòng A Chiêu.

A Chiêu chọt thấy đây chính là đêm thất tịch đẹp nhất nàng từng trải qua.

Có hoa đăng, có pháo hoa, còn có một sư phụ cầu thần linh phù hộ cho mình bình an vui vẻ.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGUỘC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Mới đây A Chiêu vừa học một bộ kiếm pháp.

Chỉ trong nửa tháng, A Chiêu đã luyện vô cùng thành thạo. Mỗi lần nàng luyện trước Vệ Cẩn, từng chiêu từng thức kết hợp với Trầm Thủy kiếm, quả thật chỉ có thể dùng một chữ “đẹp” để hình dung.

A Chiêu cất kiếm vào vỏ, mỉm cười hỏi Vệ Cẩn: “Sư phụ, thế nào ạ?”

Vệ Cẩn gật đầu, mỉm cười: “Ngộ tính của con rất cao, tốt lắm.”

*Ngộ tính rất cao: Hiểu nhanh.

A Chiêu chớp mắt vài cái, trong đôi mắt vẫn còn vẻ chờ mong. Vệ Cẩn nói: “Hôm nay con định đi Tạ gia đúng không? Cũng đến giờ rồi, ăn điểm tâm xong rồi đi đi.”

A Chiêu hơi thất vọng nhưng vẫn gật đầu.

Dường như kể từ ngày chia phòng, sư phụ cũng ít xoa đầu nàng. Lúc trước chỉ cần nàng học xong một bộ kiếm pháp hoặc có tiến bộ thì sư phụ sẽ xoa đầu rồi khen nàng. Nhưng giờ sư phụ còn chẳng chạm vào tay nàng nữa...

Chợt A Chiêu thấy trên tay áo Vệ Cẩn có một con côn trùng nhỏ, nàng lập tức vươn tay bắt con côn trùng, lòng bàn tay lướt qua tay Vệ Cẩn.

Cả người Vệ Cẩn cứng ngắc.

“Sư phụ, trên tay áo người có...”

Vệ Cận ngắt lời A Chiêu, “Đi ăn điểm tâm đi.” Vừa dứt lời, Vệ Cận không chờ A Chiêu trả lời đã vội đi mất, chỉ để lại A Chiêu vẫn giật mình. A Chiêu cúi đầu nhìn con côn trùng kẹp giữa hai ngón tay.

Trong phút chốc, nàng như hiểu ra chuyện gì, tim đập bỗng nhanh hơn.

Sư phụ... biết lòng mình sao?

A Chiêu càng lúc càng chắc chắn. Hôm đó nàng hôn trộm sư phụ một cái, ngay hôm sau sư phụ đã nói là phải phân phòng ngủ. Sau lại bắt nàng đi trải nghiệm không lí do, cũng tránh mặt nàng, nếu lỡ chạm vào tay nàng thì sẽ rút lại rất nhanh, ngay cả ánh nhìn đôi mắt mong chờ của nàng cũng có vẻ phức tạp.

A Chiêu không khỏi hốt hoảng.

Đồ nhi thích sư phụ, sư phụ nhất định sẽ thấy nàng rất xấu xa, vậy nên ngay cả tay nàng cũng cảm thấy dơ bẩn.

Tạ Kiêu có ý làm mối cho A Chiêu với huynh trưởng mình nên A Chiêu vừa mới tới, ba người nói chuyện một lúc là Tạ Kiêu đã viện cớ rời đi, để Tạ Niên ở lại một mình với A Chiêu.

A Chiêu cũng không hề để ý tới tâm tư Tạ Kiêu. Sáng nay lúc qua đây, lòng A Chiêu vẫn không yên.

“A Chiêu?”

Tạ Niên gọi lần nữa, A Chiêu với hồi hồn, “...Gì vậy?”

Tạ Niên lo lắng hỏi: “Cậu không khỏe sao? Trông sắc mặt cậu không được tốt lắm.”

A Chiêu nói: “Bụng hơi đau nhưng không sao đâu. Chắc do sáng ăn linh tinh rồi.”

“Hay tìm thử một đại phu qua xem xem?”

A Chiêu lắc đầu, “Trước từng bị rồi, ngủ một giấc đến hôm sau là bình thường thôi.” Hơn nữa lúc ăn điểm tâm sáng với sư phụ thì nàng ăn rất nhanh. Cũng do lòng bối rối nên mới bị như vậy. A Chiêu lấy tay xoa nhẹ bụng dưới, hơi đau một chút nhưng... chắc là không sao. Cơ thể nàng rất khỏe mà.

A Chiêu hỏi: “Ban nãy cậu nói gì vậy?”

Nửa năm nay, A Chiêu vẫn hay kết giao với hai huynh muội Tạ gia, ba người trở nên rất thân thuộc. A Chiêu cũng thường qua Tạ phủ, tiếp xúc với Tạ Niên được một thời gian, A Chiêu cũng thấy Tạ Niên quả thật là một thiếu niên tốt.

Tạ Niên cười nói: “A Chiêu sắp mười lăm rồi.”

A Chiêu nói: “Ừm, cậu với tôi cùng tuổi.”

Tạ Niên hỏi: “À mà, tôi vẫn không biết sinh nhật cậu khi nào đây.” A Chiêu nói: “Chuyện này tôi cũng chẳng rõ, trí nhớ trước sáu tuổi rất mơ hồ. Nếu không may mắn gặp được sư phụ, sợ là không biết giờ tôi đang ở đâu nữa.”

Nhắc tới sư phụ, khuôn mặt A Chiêu lại mang vài phần ảm đạm.

Tạ Niên áy náy nói: “A Chiêu, tôi không cố ý.”

A Chiêu cười nói: “Không sao đâu. A Niên sao tự dừng lại nhắc tới việc này?”

Tạ Niên thấy A Chiêu rộng lượng như vậy, thiện cảm càng tăng. Khóe môi hần đầy ý cười, hần nói: “Tạ gia chúng tôi có quy định, cứ là con cháu Tạ gia, tròn mười lăm tuổi sẽ đi trải nghiệm hai năm. Còn hai tháng nữa là tôi được mười lăm rồi. Tôi nghe nói phái Thiên Sơn cũng có chuyện trải nghiệm, nhưng phải tròn mười sáu tuổi mới đi. Như vậy thì năm sau là cậu cũng đi rồi.”

A Chiêu mấp má môi.

Tạ Niên không để ý tới sự khác thường của A Chiêu, hần khẽ ho, hỏi: “Tới lúc đó... chúng ta cùng đi được không? Tôi tính đi Quỳnh quốc một năm, năm còn lại đi Uyển quốc. Nếu cậu đồng ý, tôi sẽ chờ cậu ở Uyển quốc.”

A Chiêu lưỡng lự.

Tạ Niên cười nói: “Còn tận hai tháng nữa, cậu không cần trả lời ngay đâu. Cứ cân nhắc kĩ đi rồi trả lời cũng không muộn.”

A Chiêu về phủ, lúc ăn cơm chiều cũng không dám ngẩng lên nhìn Vệ Cẩn. Nàng chẳng nói tiếng nào mà cứ ăn cơm, đầu cúi gằm xuống. Vệ Cẩn thấy thế, nói: “A Chiêu, ngẩng đầu lên.”

A Chiêu vội ngẩng lên nhìn Vệ Cẩn.

Vệ Cẩn hỏi: “Sắc mặt con sao trắng bệch thế kia, không khỏe sao?”

A Chiêu nói: “Không sao ạ, chắc là... ăn nhanh quá thôi ạ.”

Vệ Cẩn khẽ cười, “Vậy ăn chậm thôi.”

A Chiêu “ừm” một tiếng, ăn chậm dần lại. Lát sau, A Chiêu đặt bát xuống, “Sư phụ, A Chiêu đã no, xin về phòng trước. Con mời sư phụ ăn.” Dứt lời, A Chiêu vội vàng rời đi.

Vệ Căn phát hiện ra sự khác thường của A Chiêu, hăn gọi Thái Thanh lại.

“Hôm nay A Chiêu ở Tạ phủ có chuyện gì không?”

Thái Thanh nghĩ ngợi rồi nói: “Tạ công tử hỏi A Chiêu tiểu thư có muốn cùng đi trải nghiệm không, từ đó tới giờ tiểu thư vẫn lơ đãng.”

Vệ Căn suy nghĩ một lát rồi lãnh đạm nói: “Người lui ra đi.”

Tạ Niên cũng tốt, nếu đi cùng A Chiêu thì hăn có thể yên tâm hơn.

Nhưng mà...

Rõ ràng tâm nên thoải mái, sao giờ lại thấy nặng trĩu?

Đêm khuya thanh vắng, A Chiêu đau đến tỉnh ngủ. Cứ nghĩ rằng ngủ một giấc là sẽ tốt lên như trước, nhưng giờ nàng càng ngủ lại càng đau. A Chiêu ôm bụng, đau đến nổi trên trán toát đầy mồ hôi lạnh.

A Chiêu cố nhịn, đợi lúc bớt đau thì xuống giường bước tới bàn, uống một chén trà nóng.

Trà vừa vào bụng thì đau đớn đã giảm không ít.

A Chiêu thở nặng.

Nàng về bên giường, cố nhịn đau thì phát hiện trên giường có vết máu lớn bằng một bàn tay, thấm đỏ cả áo ngủ bằng gấm. A Chiêu hoảng sợ, chạm tay vào quần lót cũng thấy máu chảy liên tục!

Sắc mặt A Chiêu thoáng chốc trở nên trắng bệch.

Nàng từng nghe Tạ Kiêu nói, mẫu thân nàng lúc sinh nàng đã mất máu rất nhiều, suýt nữa không cứu được. Tạ Kiêu tả lại vô cùng cahan thực,

cảnh tượng như thế dường như A Chiêu đang thấy ngay trước mắt.

Tạ Kiều nói, máu không ngừng chảy, áo ngủ cũng nhuộm đầy máu tươi.

Bỗng nhiên, giữa hai đùi có cảm giác ướt ướt, A Chiêu còn ngửi thấy mùi máu thoang thoang. A Chiêu run người, đã mấy ngày nay bụng nàng đau lâm râm, ở ngực cũng bị đau, hôm qua khi đứng lên thì thấy choáng váng, chân tay không hề có sức, dù bụng không đói cũng không thấy khỏe như trước.

Bụng... nàng càng đau.

Lần này A Chiêu đau đến nỗi run cả người, chỉ thấy đất trời như đang lay chuyển. Nàng chống tay lên mép giường, sự sợ hãi tột cùng trong lòng chưa từng có trước đây.

... Nàng sắp chết sao?

A Chiêu đau đến ngất đi.

Hôm sau lúc đứng dậy được thì bụng A Chiêu đã không đau như trước nữa, nhưng vết máu trên đệm thì ngày càng nhiều. A Chiêu không ngừng nhớ mấy quyển sách mấy năm nay mình đã đọc nhưng vẫn không nghĩ ra cuối cùng thì mình bị bệnh gì.

Lòng A Chiêu lạnh buốt.

“Tiểu thư.” Tiếng Thái Thanh đột nhiên vang lên ngoài cửa.

A Chiêu vội liếc vết máu trên đệm, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Thái Thanh nói: “Công tử được Vương thượng gọi vào cung, bảo rằng để tiểu thư ăn điểm tâm một mình. Tiểu thư dậy hẳn chưa? Nô tì lấy nước tới rửa mặt cho tiểu thư.”

A Chiêu vội nói: “Không, không được vào. Không có lệnh ta, không ai được vào đây.”

Thải Thanh gật đầu, “Vâng.”

A Chiêu lấy một cái quần trong tay ra rồi nhét cái quần đầy máu vào một bao quần áo màu xám. A Chiêu đi vài bước lại thấy giữa đùi có cảm giác ướt ướt, bụng cũng lại đau.

A Chiêu ngồi trên ghế, không biết phải làm sao.

Lúc lâu sau, A Chiêu cẩn rằng mặc thêm cái quần thứ hai vào.

Nàng bảo Thải Thanh mang giấy bút tới, cố nhịn đau viết một bức thư. A Chiêu dọn đồ xong, nhét cả cái quần đầy máu vào trong bao quần áo. A Chiêu mang theo Trầm Thủy kiếm, bước ra khỏi phòng.

Thải Thanh thấy sắc mặt A Chiêu tái nhợt thì hoảng sợ.

“Tiểu thư, người...” Ngập ngừng, Thải Thanh nói tiếp: “Nô tì đi mời đại phụ tới.”

A Chiêu lắc đầu, nàng nói: “Không cần.” Nàng đặt thư vào tay Thải Thanh, cẩn thận giao phó: “Khi nào sư phụ về, nhất định phải tự tay đưa nó cho sư phụ.”

A Chiêu nói thêm: “Ta tới Tạ phủ, tỳ không cần đi theo.”

A Chiêu tới Tạ phủ.

Tạ Niên sau khi thấy A Chiêu thì hết hoảng, “A Chiêu, cậu...”

A Chiêu nói: “Bị cảm lạnh thôi. Chuyện trải nghiệm lúc trước cậu nói, tôi đã nghĩ kỹ rồi. Đa tạ ý tốt của cậu, nhưng tôi muốn tự mình đi trải nghiệm.”

Tạ Niên nhìn gói đồ trên lưng A Chiêu.

A Chiêu nói: “Tôi muốn đi trả nghiệm trước. A Niên, sau này chúng ta còn gặp lại. Cậu chuyển lời giúp tôi tới Kiều Kiều, tôi rất may mắn khi quen cô ấy, cô ấy là một cô nương tốt, là do Huyền công tử có mắt không trông.”

A Chiêu chấp tay lại, “Cáo từ.”

Nàng bước lên xe đã thuê, mệt mỏi dựa vào thành xe, tâm tình vô cùng xấu.

Sư phụ đã nói, hễ nuôi mèo con nuôi chim con, chúng nó luôn chết sớm.

Lúc ấy biểu cảm của sư phụ tuy vẫn đạm phong khinh nhưng nàng vẫn nhìn ra trong lòng sư phụ vẫn rất để ý. Nếu không cứ mỗi lần nhìn thấy mèo và chim, ánh mắt sư phụ đã không dừng lại lâu như vậy.

*vân đạm phong khinh: mây nhạt gió nhẹ, ý chỉ vẻ không để tâm.

Nếu nàng cũng chết không lí do, nhất định sư phụ sẽ càng tự trách mình.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Đến khi hoàng hôn buông xuống thì Vệ Cẩn mới về phủ.

Trên tay hắn là một bao hạt dẻ rang đường được mua lúc hắn đi ngang qua quán nhỏ. Vệ Cẩn lúc đó nhìn thấy thì nhớ tới A Chiêu, sau rồi hắn nửa muốn lại nửa không muốn xuống xe.

Đến khi hồi hồn thì trong tay hắn đã là một bao hạt dẻ rang đường.

Vệ Cẩn đi Thiên các. Như thường ngày thì A Chiêu sẽ ở đây, không ngờ nay lại chẳng thấy bóng đâu. Vệ Cẩn giật mình. Đúng lúc đó Thái Thanh vào Thiên các, hai tay dâng lên một phong thư.

“Công tử, A Chiêu tiểu thư để lại. Tiểu thư dặn nô tì nhất định phải tận tay đưa cho công tử.”

Vệ Cẩn nhíu mày: “A Chiêu đi đâu à?”

Thái Thanh trả lời: “Sáng tay A Chiêu tiểu thư có nói là muốn đến Tạ phủ.” Hơi ngập ngừng một chút, Thái Thanh lộ vẻ lo lắng, nàng nói: “A Chiêu tiểu thư hình như không ổn lắm, sắc mặt trắng bệch, nói không ra hơi, hơn nữa cũng không cho phép ai vào phòng.”

Vẻ mặt Vệ Cẩn trở nên căng thẳng

Hắn mở bức thư ra.

Lát sau, sắc mặt Vệ Cẩn biến đổi hẳn.

Hắn bước nhanh như bay khỏi Thiên các, vào phòng A Chiêu. Hắn nhìn quanh, thấy trong phòng có vẻ rất lộn xộn, trên mặt đất còn có một chén trà đã vỡ. Chợt, Vệ Cẩn để ý tới cái chăn có vết máu khô bên giường.

Hắn bước nhanh về phía đó, lật áo ngủ bằng gấm lên.

Đập vào mắt hắn là vết máu sẫm. Nhớ lời tỏ vẻ bình thường trong thư của A Chiêu, lòng Vệ Cẩn đột nhiên gấp gáp, bức thư trong tay bị vò lại. Hắn hỏi: “A Chiêu đi Tạ phủ rồi à?”

Thải Thanh vội nói: “Vâng ạ.”

Thấy vết máu trên giường, mặt Thải Thanh đỏ lừ, hai chữ “quỳ thủy” thực sự khó có thể mở miệng nói ra. Thải Thanh do dự một lúc, vừa định nói thì Vệ Cẩn đã như một cơn gió bay đi mất ngay trước mắt.

*Quỳ thủy: kinh nguyệt.

A Chiêu khổ sở mãi mới tìm được một khách điểm. Nàng nằm trên giường, đau đến nổi lưng toát đầy mồ hôi, quần áo ướt sũng. A Chiêu vốn định tìm một vị đại phu tới xem cho mình, nhưng giờ nàng chẳng thể nhúc nhích chút nào, cái đau ở bụng khiến cả người A Chiêu rét run, trong đầu cũng không còn nghĩ được gì.

A Chiêu đột nhiên thấy hồi hận.

Nếu đã biết mạng mình chẳng còn được bao lâu nữa, nàng phải thẳng thắn thừa nhận lòng mình với sư phụ mới phải. Dù sư phụ có thấy mình đê tiện thì nàng cũng không muốn rời khỏi nhân thế mà kéo theo tiếc nuối như vậy.

*rời khỏi nhân thế = chết.

Cảm giác giữa hai đùi ướt ướt, A Chiêu biết mình lại tiếp tục chảy máu.

Máu chảy càng nhiều, nàng chết càng nhanh.

A Chiêu sứt sứt mũi. Nàng bắt đầu hối hận trước đã cố chấp cãi nhau với sư phụ, nếu nàng sớm đồng ý với sư phụ là sẽ đi trải nghiệm thì đã được ở chung với sư phụ mấy ngày này.

Nàng chỉ muốn một tắc cũng không rời, ở bên cạnh sư phụ.

Đáng tiếc... đời người trước nay vẫn không thể quay lại.

Lòng A Chiêu vô cùng đau buồn.

Cũng không biết đã được bao lâu, đột nhiên tiếng bước chân vội vã vang lên.

Tiểu nhị lo lắng nói: “Khách quan, người không thể tự ý vào...”

Vệ Căn lạnh lẽo nhìn hẳn.

“Thôi đi.”

Tiểu nhị bị ánh mắt của Vệ Căn khiến cho khiếp sợ, không dám mở miệng nói gì. Vệ Căn ném một thỏi bạc qua, nói: “Ta bao cả khách điếm này. Giờ nói ta biết, nàng ở đâu?”

Tiểu nhị chỉ tay, “Ở gian phòng xa nhất.”

Đêm đã khuya.

Xung quanh yên ắng, Vệ Căn cứ vậy bước nhanh tới. Cửa phòng mở ra, Vệ Căn nhìn thấy một bóng người cuộn tròn lại trên giường, dù quay

lưng về phía hăn, dù năm ngón tay có giơ ra cũng không thấy được trong đêm tối nhưng Vệ Cẩn chỉ liếc mắt qua cũng đã nhận ra A Chiêu.

“A Chiêu!”

A Chiêu giật mình tỉnh dậy, vừa mở mắt đã nhìn thấy bóng hình Vệ Cẩn.

Hốc mắt nàng dần đỏ, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Nhìn thấy khuôn mặt không chút huyết sắc, lòng Vệ Cẩn càng gấp gáp, “A Chiêu, vi sư đưa con tới chỗ đại phu.”

*huyết sắc: màu máu, giống kiểu mặt cắt không còn giọt máu.

A Chiêu nức nở nói: “Sư phụ, A Chiêu sắp chết rồi.”

“Vớ vẩn!” Vệ Cẩn lạnh lùng nói, “Con sẽ không chết, đang khỏe mạnh sao lại chết được.”

“Nhưng A Chiêu chảy rất nhiều máu, A Chiêu đau quá...” Nàng vươn tay từ trong chăn ra. Vệ Cẩn cầm lấy, hăn không kiểm chế được mà run người, tay A Chiêu thật mát. Vệ Cẩn nắm chặt tay, hăn nói: “A Chiêu đừng sợ, vi sư ở đây.”

Vệ Cẩn bế A Chiêu lên, “Vi sư đưa con đi gặp đại phu.”

Lời còn chưa dứt, Vệ Cẩn đã thấy máu trên quần áo A Chiêu, trên đệm đệm cũng có, quả thực nhìn mà hãi hùng. Cả người Vệ Cẩn thấy thật lạnh, hăn càng ôm chặt lấy A Chiêu.

“Sư phụ...” A Chiêu khẽ gọi, nàng nói: “Sư phụ có ân trọng như núi với A Chiêu, đời này A Chiêu không thể báo đáp được, đành kiếp sau..”

“Không được nói nữa.”

A Chiêu theo phản xạ mà im lặng.

Từ khi báỉ Vệ Cẩn làm sư, cứ lúc Vệ Cẩn bảo hai chữ “không được”, A Chiêu nhất định sẽ nghe theo.

Vệ Cẩn nói: “Chúng ta tìm đại phu, dù phải dùng đến kỳ dược Thiên Sơn vi sư cũng sẽ chữa khỏi cho con. Không được nói tới kiếp sau, có báo* thì kiếp này phải báo.”

*báo trong báo đáp, báo ân.

Vệ Cẩn ôm chặt lấy A Chiêu, ra khỏi khách điếm.

Trong xe, A Chiêu ngồi trong lòng Vệ Cẩn, nãy có cơn gió lạnh thổi qua, giờ bụng nàng hình như còn đau hơn trước. A Chiêu sợ Vệ Cẩn lo lắng nên không thể hiện nỗi đau, đành im lặng cố gắng chịu đựng.

Vệ Cẩn nói: “Đau thì đừng nhịn, đừng cắn răng.”

Vệ Cẩn vươn tay ra, “Cắn tay vi sư cũng được.”

Ngắm bàn tay gia ra trước mắt, A Chiêu chột há miệng cắn lấy, nhưng cũng chỉ cắn khẽ.

Vệ Cẩn nhíu mày.

A Chiêu nhả tay ra.

Vệ Cẩn nói: “Sao không cắn?”

A Chiêu nhìn Vệ Cẩn, khoảng cách giữa hai người quá gần, thậm chí nàng còn cảm thấy hơi thở của sư phụ. A Chiêu nắm tay tay lại, nói: “A Chiêu... A Chiêu... có tình cảm nam nữ với sư phụ, A Chiêu thích sư phụ.”

Vệ Cẩn ngăn người.

A Chiêu nói tiếp: “Hôm đó A Chiêu trộm hôn sư phụ, A Chiêu biết sư phụ đã biết, vậy nên sau mới đối xử như vậy với A Chiêu. A Chiêu cũng biết sư phụ coi A Chiêu là đồ nhi, cũng biết sư phụ đã buồn lòng vì tâm địa dê hèn của A Chiêu đã lâu, nhưng giờ... A Chiêu sắp chết, sau này sư phụ sẽ không phải buồn lòng nữa rồi.”

Đau đớn lại dậy lên lần này khiến nàng đau như lục phủ ngũ tạng bị bóp nát.

*lục phủ ngũ tạng: – Lục phủ gồm có: Đởm (mật), Vị (dạ dày), bàng quang, tiểu trường (ruột non), Đại trường (ruột già), tam tiêu (bao ngoài của tạng-phủ).

– Ngũ tạng gồm: Tâm (tim) can (gan), tỳ (lá lách), phế (phổi), thận.

Cả người A Chiêu run lên.

Tuy vậy nàng vẫn cắn chặt môi, mở mắt nhìn Vệ Cẩn.

Vệ Cẩn nói: “Chuyện này đến khi con khỏe thì nói sau.”

Dù biết sư phụ sẽ không thích mình như đến khi tận mắt thấy phản ứng của sư phụ, A Chiêu vẫn rất đau lòng, còn đau hơn nỗi đau trên bụng bây giờ rất nhiều. A Chiêu nhắm mắt, khẽ gật đầu.

Nước mắt A Chiêu từ nơi khóe mắt tràn ra.

Vệ Cẩn thở dài, đưa tay lau đi giọt lệ trên khóe mắt A Chiêu.

Hắn nói: “A Chiêu, đừng suy nghĩ lung tung nữa!”

Lâm đại phu thấy người A Chiêu đầy máu thì hoảng hồn, nhất là khi còn thấy vẻ mặt luống cuống của Vệ Cẩn. Không ngờ sau khi Lâm đại phu

bắt mạch xong, ông bắt đầu dờ khóc dờ cười.

Ông nói với Vệ Cẩn: “Không phải bệnh không trị được, cũng chẳng phải bệnh nặng gì, chẳng qua là quỳ thủy thôi. Đây hẳn là lần đầu tiên hả? Lệnh đồ* có phải đã ngâm nước lạnh trong khoảng thời gian dài không?”

*Lệnh đồ: đồ nhi nhà 1 người (ở đây là Vệ Cẩn), cách nói giống: Lệnh tử, gia phụ,...

Vệ Cẩn ngẩn ra.

A Chiêu vốn đang đau đến chết đi sống lại nghe thấy lời này thì sợ run người.

Lúc lâu sau, Vệ Cẩn mới nhớ A Chiêu quả thật từng ngâm mình trong nước lạnh. Để luyện lực ở cánh tay, khi ở trong núi sâu A Chiêu từng luyện mộc kiếm trong hồ nước khoảng một năm.

Vệ Cẩn gật đầu.

Lâm đại phu nói: “Vậy được rồi. Thường thì các cô nương mười một mười hai tuổi sẽ có thôi. Lệnh đồ sắp được mười lăm, người bị lạnh nên bị chậm hơi người bình thường, cũng vì vậy nên mới đau như vậy. Ta sẽ kê vài thang thuốc, uống nửa tháng là được rồi. Trong nhà công tử có nữ quyến* không?” Lại nhớ tới bộ dạng vừa rồi của hai người, Lâm đại phu sửa lời: “Có thị nữ không?”

*nữ quyến: người trong gia đình là nữ.

“Có.”

Lâm đại phu nói: “Vậy thì tốt, những việc còn lại công tử hỏi thị nữ trong nhà là được. Lão phu xin phép đi kê thuốc, xin hai vị chờ một lát.”

Lâm đại phu vừa đi, ánh mắt A Chiêu và Vệ Cẩn chạm nhau, A Chiêu chợt thấy hai má nóng bừng.

Lúc này...

Mắc cỡ quá!

Thải Thanh nói rõ cho A Chiêu những chuyện về quỳ thủy, A Chiêu nghe xong thì bừng tỉnh ra. Nhớ những ngày vừa rồi làm loạn lên, A Chiêu chỉ hận không có một cái lỗ để chui vào.

Nhất là khi nhớ tới lúc mình thổ lộ với sư phụ...

Mặt A Chiêu lại nóng bừng. mấy ngày liền, A Chiêu không biết nên cư xử với Vệ Cẩn thế nào, mắt cũng không dám ngược lên nhìn Vệ Cẩn.

Mấy ngày sau, Tạ Niên và Tạ Kiêu tới thăm A Chiêu.

Tạ Kiêu biết chuyện của A Chiêu thì cười lăn lộn, cười đến nỗi nước mắt cũng chảy ra. A Chiêu trừng mắt nhìn Tạ Kiêu. Tạ Kiêu chùi nước mắt, nói: “Ta còn tưởng cô bị làm sao, thì ra là vì chuyện này.”

Dường như nhớ tới chuyện gì, Tạ Kiêu cũng liếc xéo A Chiêu một cái, “Cũng tại cô, nói về Huyền công tử với ca, để cho ca giờ đã biết chuyện! Mấy ngày trước còn ngậm khiến Huyền công tử chịu thiệt một phen!”

A Chiêu cười cười, “A Niên cũng chỉ lo cho muội muội thôi mà.”
Ngừng một lát, nàng nói: “Chuyện này, nhớ đừng nói với A Niên nhé.”

Thật sự quá mất mặt.

Tạ Kiêu nói: “Được.”

Tạ Niên vào Thiên các, nói: “A Chiêu, nãy tôi thấy sư phụ cậu đứng ngoài cửa, hình như muốn vào, vậy mà ngay sau đấy đã đi ra rồi.” A Chiêu

nhếch môi cười, không nói gì.

Quả nhiên chọc thủng tờ giấy kia* sẽ không thể trở lại cuộc sống trước đây nữa.

*Ý là A Chiêu là đã thổ lộ với Vệ Cẩn.

A Chiêu nghĩ nghĩ, thôi đau dài chẳng bằng đau ngắn.

Nếu đã không được thoải mái như trước, vậy chẳng bằng cứ nói thẳng cho rồi.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Sau khi Tạ Niên và Tạ Kiều rời đi, A Chiêu ngồi lại Thiên các nửa canh giờ, chờ sắc trời gần tối mới quay trở về, sau đó đi về phía phòng Vệ Căn.

Con đường này A Chiêu đi rất nhiều lần nhưng chưa lần nào tâm tình nàng lại khẩn trương và thấp thỏm như ngày hôm nay.

Nàng đứng trước cửa phòng.

Trong phòng có ánh sáng hắt ra, A Chiêu không hề suy nghĩ liền đẩy cửa đi vào, vừa mới giương mắt lên liền nhìn thấy một cảnh tượng hương diễm. Vệ Căn ngồi trong bồn tắm, tấm lưng trần bóng loáng, hai tay đặt trên thành bồn. Hơi nóng dày đặc dường như mang theo mùi hương thơm ngát.

A Chiêu nhìn từng giọt nước chậm rãi trượt xuống từ cánh tay Vệ Căn, nặng nề nuốt một ngụm nước bọt. (Edit: Sắc nữ -_-!!)

Vệ Căn vẫn chưa phát hiện ra A Chiêu đến, hần chỉ cho là người hầu tới để tăng nhiệt độ nên nói: “Nước ấm rất vừa, không cần thêm đâu, ra ngoài đi!” Chờ hồi lâu không thấy phản ứng, Vệ Căn quay đầu lại nhìn.

Hần kinh ngạc nói: “A... A Chiêu.”

Hai chân A Chiêu như bị đóng đinh ở trên đất, giữa mũi có thứ ướt ướt chảy ra. Nàng vội vàng ngẩng đầu lên: “Sư... Sư phụ...”

Vệ Cẩn nhanh chóng ra khỏi bồn tắm.

A Chiêu hấp tấp xoay người.

Vệ Cẩn khoác vội quần áo rồi vội đuổi theo A Chiêu. Thấy dưới mũi nàng có một vết máu đỏ tươi, hắn không khỏi luống cuống: “Làm sao đang êm đang đẹp lại chảy máu mũi?” Vệ Cẩn dặt tay A Chiêu, mang nàng tới ngòi xuống ghế, cũng chẳng cần đi lấy khăn mà trực tiếp dùng ống tay áo lau vết máu.

A Chiêu quần bách, đành phải nói: “Vừa rồi không cẩn thận đụng vào cây cột!”

Nhìn tấm lưng trần của sư phụ rồi chảy máu mũi, loại chuyện đó tuyệt đối không nói ra được.

May là máu chỉ chảy một tý rồi ngừng.

A Chiêu nhẹ nhàng thở phào.

Vệ Cẩn rót chén trà xanh đưa cho A Chiêu uống. A Chiêu nhấp một ngụm, sau đó lén đưa mắt nhìn lên thì thấy Vệ Cẩn thở dài một tiếng. Tiếng thở dài này giống như tảng đá nặng đập vào lòng A Chiêu, khiến trái tim nàng co lại.

Vệ Cẩn ngồi xuống bên cạnh A Chiêu.

“A Chiêu, vì sư cả đời này sẽ không cưới vợ, cũng không có tình yêu nam nữ với bất luận ai.” Hắn nhìn về phía A Chiêu. “Sau này khi con đi ra ngoài rèn luyện, vì sư định rời khỏi Thiên Vân đại lục, đi thăm thú các nơi.”

A Chiêu biết đây là sư phụ uyển chuyển cự tuyệt mình, nàng không nói gì, chỉ trầm mặc ngồi đó.

Vệ Căn lại nói: “A Chiêu, con còn nhỏ, mới mười bốn tuổi thôi. Sau này con ra ngoài rèn luyện, trời đất bao la, con sẽ cảm thấy tình cảm lúc này chẳng đáng nhắc tới.”

A Chiêu gục đầu xuống, chỉ cảm thấy mũi mình nghèn nghẹn.

Trong lòng Vệ Căn cũng mơ hồ đau, nhìn đứa bé mình nuôi dạy đã nhiều năm nhập ngã rẽ, hẳn cũng cảm thấy khó chịu. Nhưng mà... hẳn không thể để A Chiêu mắc thêm lỗi lầm nữa.

Hẳn là sư, nàng là đồ, thiên hạ này nào có chuyện sư đồ loạn luân.

Vệ Căn vươn tay nhẹ xoa đầu A Chiêu.

“A Chiêu, cốt cách của con rất tốt, vả lại trời sinh thông tuệ, nếu có thể vứt bỏ tư tình, con sẽ chốn ngộ được kiếm đạo, tương lai ắt làm nên chuyện lớn. Hãy tu luyện cho tốt, chớ suy nghĩ linh tinh.”

A Chiêu vẫn cúi thấp đầu như cũ. Nàng sợ mình ngẩng đầu lên sẽ để sư phụ thấy nước mắt tràn ra bờ mi.

Nàng khó khăn gật đầu.

Vệ Căn rút tay về, nói: “Đêm đã khuya, đi ngủ đi.”

A Chiêu nhanh chóng chùi khước mắt, gật đầu rồi đứng dậy rời đi. Đi đến chỗ cửa, A Chiêu đột nhiên cắn răng, xoay người lại, yên lặng nhìn Vệ Căn.

“Từ nhỏ đến lớn, A Chiêu luôn vâng lời sư phụ. Sư phụ nói không được làm cái gì, A Chiêu cho dù không cần tính mạng cũng không ngỗ ngược sư phụ.” Trái tim nàng như bị kim đâm. “Sư phụ, sư phụ nói với A Chiêu đi, bảo A Chiêu rằng sau này không bao giờ được thích sư phụ nữa.”

Như vậy...

Nàng sẽ không tiếp tục thích sư phụ nữa. Cho dù có tiếp tục thích, cũng sẽ vì sư phụ mà buông bỏ phần tình cảm này.

Thấy vẻ mặt kiên cường của A Chiêu, bàn tay giấu trong áo của Vệ Cẩn đã sớm siết chặt lại. Hai người nhìn nhau một lúc lâu, Vệ Cẩn mới nói: “A Chiêu, sau này không được tiếp tục thích vi sư nữa.”

Nước mắt rớt cục cũng không ngăn được, trượt xuống hai má A Chiêu.

A Chiêu nặng nề gật đầu, thanh âm hơi run rẩy.

“A Chiêu hiểu rồi.”

Hôm sau, Vệ Cẩn dậy rất sớm, quanh mắt có vầng thâm, dường như đêm qua hăn chẳng chợp mắt tý nào. Hăn cầm kiếm ra khỏi phòng, mới vừa bước ra khỏi cửa không lâu liền gặp A Chiêu đứng luyện kiếm dưới tàng cây cách đó không xa.

Trên mặt đất lá rụng phủ đầy, khuôn mặt nhỏ nhắn của A Chiêu có một tầng mờ hôi mỏng. Nàng ít nhất đã luyện hơn nửa canh giờ.

“Sư phụ, chào buổi sáng!”

Thấy Vệ Cẩn đi ra, bên môi A Chiêu nở nụ cười sáng lạn. Ngoại trừ đôi mắt hơi sưng đỏ ra, A Chiêu thoạt nhìn tinh thần khá tốt, dường như đã thật sự buông bỏ tâm tư với Vệ Cẩn.

Vệ Cẩn bước tới, A Chiêu đảo cổ tay, xuất chiêu Tàn Nguyệt Phá Vân.

Vệ Cẩn ngăn ra.

A Chiêu cười dài nói: “Sư phụ, Tàn Nguyệt Phá Vân trong Đại Thừa kiếm pháp này nếu có mấy người cùng tấn công, chiêu này tất có sơ hở. A Chiêu đêm qua cân nhắc thật lâu mới hơi thay đổi chút. Bây giờ, mặc dù có

nhều người đột kích nhưng chiêu này cũng kín kẽ không chỗ hở. Sư phụ cảm thấy thế nào?”

A Chiêu lại múa lại một lần nữa.

Vệ Căn nói: “Rất tốt.”

A Chiêu cong mi cười: “Sư phụ nói đúng rồi, A Chiêu chỉ cần dụng tâm, sau này nhất định đại thành trên con đường kiếm đạo. Sau này, A Chiêu nhất định chăm chỉ tập kiếm, cuối cùng có một ngày A Chiêu sẽ đứng trên đỉnh cao của kiếm đạo.”

Vệ Căn nói: “Con có thể nói như vậy, vì sư rất vui mừng.”

A Chiêu thu kiếm vào vỏ, lại cười nói: “Sư phụ, A Chiêu có hẹn với A Kiêu, hôm nay không thể ăn cơm với sư phụ.” A Chiêu ngẫm nghĩ rồi nói: “Buổi tối về cùng ăn.”

Vệ Căn nói: “Ừ, được!”

A Chiêu một mình rời khỏi nhà.

Nàng cũng không đi Tạ phủ mà lang thang không mục đích trên đường.

Đêm qua, nàng khóc rất lâu, bắt buộc bản thân phải quên đi sư phụ, nhưng mà mới ngủ có một đêm đâu thể địch lại với tình cảm kéo dài gần chín năm. A Chiêu biết, mình không có khả năng làm được trong thời gian ngắn.

“Sư phụ nói không được thích thì mình nhất định sẽ không thích.”

A Chiêu không biết đã tự nói với mình câu đó bao nhiêu lần, chỉ biết khi chìm vào giấc ngủ, câu nói đó vẫn quanh quẩn trong đầu nàng. Buổi sáng khi tỉnh dậy, A Chiêu phát hiện lòng nàng thật khó vượt qua như thế.

Mà khi thấy sư phụ, A Chiêu biết, chỉ cần cho nàng thêm chút thời gian nữa, nàng nhất định có thể buông bỏ phần tình cảm này.

A Chiêu lang thang trên đường hồi lâu, cho tới khi mặt trời từ trên đỉnh đầu đã lặn về phía Tây, màn đêm từ từ buông xuống, A Chiêu mới ngừng lại. Nàng đưa mắt nhìn bốn phía, trong tửu quán có người hét to: “Có rượu mới nhưỡng đây, Hoa Điêu tốt nhất đây, khách quan tới mua một vò đê!”

A Chiêu dừng bước chân, quẹo vào quán rượu.

Quán rượu rất ít khi có cô nương vào, nhất là người có quần áo hoa lệ như A Chiêu thì càng hiếm. Nhưng mà vừa thấy Trầm Thủy kiếm sau lưng A Chiêu, tiểu nhị nhất thời hiểu rõ.

Thì ra là một vị kiếm khách.

Tiểu nhị vội vàng hô: “Cô nương, có phải muốn uống rượu không?”

A Chiêu nói: “Các người có loại rượu nào khiến người ta say không? Mang hết tới đây!”

Mượn rượu tiêu sầu, tiểu nhị từng thấy rất nhiều vị khách như thế. Hắn vội vàng cúi đầu khom lưng. “Vâng, mời cô nương chờ một lát!” A Chiêu ngồi trong góc quán, ngoài cửa sổ là đêm đen nhánh.

A Chiêu nhìn màn đêm đến xuất thần, hồn nhiên không biết chung quanh có người đang theo dõi mình.

Ngồi cách A Chiêu hai bàn có hai đại hán. Họ đang thì thầm bàn với nhau, không biết nói cái gì mà thỉnh thoảng lại nhìn về phía A Chiêu, ánh mắt có phần mê đắm.

Rượu rất nhanh đã bưng lên.

Ba vò rượu bày ra trước mặt A Chiêu. A Chiêu mở nút bình, ôm cả vò lên uống. A Chiêu chưa bao giờ uống liệt tửu, bình thường chỉ ngẫu nhiên nhâm nhi vài chén rượu trái cây, bởi vì Vệ Cẩn cấm nàng trước tuổi cập kê không được đụng vào rượu.

Nhưng tiếp mấy ngày nữa, nàng cũng đầy mười lăm.

Chỉ có vài ngày, cũng chẳng là cái gì. Liệt tửu chảy vào cổ họng cứ như lửa đốt, A Chiêu uống rồi không khỏi ho khù khụ. Nhưng mà mùi vị của chén rượu này không phải ngon bình thường. Vị cay nồng khiến trái tim nàng nóng ran, nhất thời không còn để tâm tới nỗi khổ tình ái.

Một vò liệt tửu cứ thế rót hết vào bụng nàng.

A Chiêu nấc một cái, ánh mắt đã có phần mê ly.

Tiểu nhị tiến đến nói: “Cô nương, khách quan bên kia tặng cô một bầu rượu.”

A Chiêu nâng mắt nhìn, cách đó không xa có hai đại hán đang vẫy tay với nàng. A Chiêu lười phản ứng, cũng không nói chuyện. Tiểu nhị bỏ bầu rượu xuống bàn rồi quay đi. A Chiêu tiếp tục uống, một vò tiếp một vò, ba hũ rượu mạnh cạn sạch sành sanh. Lần đầu tiên A Chiêu phát hiện tửu lượng của mình cao đến thế, hiện giờ nàng mới chỉ ngà ngà say.

A Chiêu ghé vào trên bàn.

Qua một hồi, nàng lại ngẩng đầu lên, nhìn mấy bình rượu trống, trực tiếp vứt sang một bên.

Nàng đưa tay túm lấy vò còn lại, miệng hơi mở, uống rượu như uống nước lã.

Hai đại hán đánh mắt nhìn nhau, một lát sau, bọn họ đứng dậy đi đến gần A Chiêu, vẻ mặt vô cùng bí ối. “Cô nương, sao lại một thân một mình ở đây thế này?”

Đại hán thứ nhất muốn chạm vào A Chiêu, không ngờ A Chiêu lại trừng mắt nhìn hăn, lạnh nhạt nói: “Cút ngay!”

Hăn nói: “Uống rượu của ông thì phải hầu ông nói chuyện.”

A Chiêu nắc một cái: “Thật... thật không?”

Đại hán nói: “Đương nhiên.”

A Chiêu đưa tay cầm cổ tay đại hán, hơi dùng sức một chút, đại hán phát ra tiếng kêu thảm thiết. Tên còn lại thấy A Chiêu nốc hết ba vò liệt tửu mà còn có thể bẻ tay bạn mình, hăn không khỏi hoảng loạn.

A Chiêu lia mắt tới, sắc tâm của đại hán bay biến lên chín tầng trời, sợ đến tè ra quần.

A Chiêu lạnh nhạt nói: “Cút.”

A Chiêu lại gọi tiểu nhị thêm vài vò liệt tửu, nàng lau cái trán đầy mồ hôi, than thở: “Rượu này nóng thế nhỉ...” Nàng vận mình, chỉ cảm thấy cả người nóng ran, dưới bụng còn có cảm giác khác thường.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Sau khi A Chiêu đi mất, cả một ngày Vệ Cẩn đều ở trong dinh thự. Tay hần cầm sách, nhưng một chữ cũng chẳng rõ. Chẳng hiểu sao, trong đầu hần đều là vẻ rơi lệ của A Chiêu đêm qua, còn có đôi mắt sưng đỏ hôm nay.

Rõ ràng A Chiêu buông bỏ, hần nên cao hứng mới phải.

Nhưng giờ...

Lòng Vệ Cẩn rối như tơ, hần đọc sách không vào, vẽ tranh không xong, chỉ có thể nhú mày ngồi trước bàn viết. Đến đêm, cũng không rõ đã là lần thứ mấy Vệ Cẩn gọi hỏi Thái Thanh xem A Chiêu có về không.

Qua giờ Tuất, Vệ Cẩn lại gọi Thái Thanh tới.

*giờ Tuất: 19h-21h

Lần này Vệ Cẩn còn chưa mở miệng, Thái Thanh đã đáp trước: “Công tử, A Chiêu tiểu thư vẫn chưa về.” Ngừng một lát, Thái Thanh nói tiếp: “Công tử, chắc hẳn A Chiêu chơi vui ở Tạ phủ nên chưa muốn về. A Chiêu tiểu thư với A Kiêu tiểu thư và Tạ công tử rất thân nhau. Trước đây các tiểu thư công tử cũng ở phủ tới qua giờ Tuất mới về.”

Vệ Cẩn cũng biết A Chiêu thân với Tạ Niên, Tạ Kiêu, nhưng đến giờ Tuất mà A Chiêu vẫn chưa về, Vệ Cẩn cảm thất thật buồn phiền.

Hần nói: “Lui xuống đi, khi nào A Chiêu về thì lập tức báo ta.”

Thải Thanh vâng dạ.

Vệ Cẩn đứng lên, đi tới đi lui trong phòng. Mí mắt hần nháy nháy, trong lòng hần có chút dự cảm xấu. Đột nhiên, Vệ Cẩn đẩy cửa đi ra, không gọi người tới chuẩn bị xe ngựa mà lập tức tới Tạ phủ.

Đi được nửa đường thì Vệ Cẩn gặp được xe ngựa Tạ phủ.

Hôm nay Tạ Niên và Tạ Kiều đi chơi, đang trên đường về.

Vệ Cẩn chặn xe lại.

Tạ Niên kinh ngạc nói: “Vệ công tử?”

Ánh mắt Vệ Cẩn lướt qua xe ngựa, hần không thấy A Chiêu. Hần nói: “A Chiêu đâu?”

Tạ Kiều kinh ngạc trợn mắt, hỏi: “A Chiêu? Hôm nay A Chiêu không hề qua đây mà.” Tạ Niên nói tiếp: “Sáng sớm nay hai người chúng tôi tới gần Bạch trấn, chưa từng gặp A Chiêu.”

Tạ Niên lo lắng hỏi: “A Chiêu làm sao vậy?” Lần trước bộ dạng sinh li tử biệt của A Chiêu khiến hần vô cùng sợ hãi, may mà cuối cùng chỉ là hiểu lầm.

Ánh mắt Vệ Cẩn đang lướt qua dừng lại.

Hần biết Tạ Niên là một thiếu niên đầy hứa hẹn, ngay cả hần cũng muốn khen cậu ta. Nhưng... giờ đây nhìn thấy cậu ta lo lắng cho A Chiêu, Vệ Cẩn lại cảm thấy hơi chướng mắt.

Hần lạnh nhạt nói: “Không sao, chỉ hỏi vậy thôi.”

Vệ Cẩn quay người rời đi. Tạ Niên và Tạ Kiều nhìn nhau, thấy rất kì lạ. Tạ Niên nói: “Nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.” Tạ Kiều tán thành.

Tạ Niên nói: “Vệ công tử hỏi tới hành tung của A Chiêu, đương nhiên là do không thấy nàng. Chúng ta cứ phái người đi tìm A Chiêu đi. Vệ công tử không muốn nói cho chúng ta biết, chắc hẳn cũng có nguyên do riêng.”

Trời càng về đêm, quán rượu ngày càng ít khách.

A Chiêu cũng không đếm được mình đã uống bao nhiêu rượu, rõ ràng là rượu mạnh vậy mà đầu nàng vẫn rất tỉnh táo. A Chiêu đập bàn, lớn tiếng nói: “Tiểu nhị! Lại đây!”

Tiểu nhị dè dặt tới.

Cứ tưởng là một khách quan tới mượn rượu giải sầu, ai dè lại là một nữ la sát ngàn chén không say.

“Cô... cô nương gọi gì ạ?”

A Chiêu nói: “Mấy người khinh ta phải không? Mấy người bán rượu lòng dạ hiểm độc này, nói là rượu dễ say, vậy mà sao ta uống được từng này vẫn chưa say!” A Chiêu nắc một cái, “Đồ lừa đảo! Mấy người nhất định thấy ta chỉ là một cô nương nên trộn lẫn nước vào rượu của ta! Ta càng uống càng thấy lạ! Đại gia người!”

Nàng đang nói thì dừng ngay lại.

A Chiêu vội vã che miệng, cẩn thận nhìn xung quanh, thấy không có Vệ Căn thì thở phào nhẹ nhõm.

A Chiêu vượt vượt ngực.

“May mà sư phụ không ở đây, nếu không lại phạt A Chiêu không được ăn.” A Chiêu tiếp tục đập bàn, “Đại gia người! Đại gia người! Sư phụ không ở đây, ta phải nói thật đã!”

Tiểu nhị nhìn A Chiêu bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ*, trông có giống như không say đâu?

*hồ ngôn loạn ngữ: nói mà không biết mình đang nói gì, nói tầm bậy tầm bạ.

Tiểu nhị len lén lui về sau vài bước.

A Chiêu nói tiếp: “Mang quạt ra đây cho ta. Rượu của mấy người lạ thật, uống không say mà lại khiến ta ngày càng nóng nực.”

... Thật nhớ những lúc được ngâm nước lạnh.

Hai gò má A Chiêu đỏ bừng, nàng cứ dùng tay quạt lấy quạt để.

Tiểu nhị cầm quạt tới, hẩn nhìn A Chiêu, nói: “Cô nương, người say rồi.”

A Chiêu nghe thế thì trừng mắt lên.

“Đại gia người, ta không say! Người gặp ai say còn như long tinh hồ mãnh như ta chưa? Hừ, người không tin sao, ta đây còn luyện kiếm được cơ mà.” A Chiêu ném quạt đi, rút Trầm Thủy kiếm ra, nhảy lên bàn.

“Chiêu thứ nhất...”

Tiểu nhị bày vẻ mặt khóc tang, “Đại gia, người không say, là tiểu nhân say. Van người hãy xuống đi.”

A Chiêu cứ vậy nghịch kiếm, diễn xong một bộ kiếm pháp, A Chiêu ngồi phịch lên bàn. Một tay nàng chống bàn, lăm bằm, “Hình như ta hơi say rồi...”

Tiểu nhị nói: “Cô nương à, chúng tôi sắp đóng cửa rồi.”

A Chiêu tiếp tục nói: “Nếu không sao ta lại nhìn thấy sư phụ chứ...”

Tiểu nhị ngân ra.

Ngay lập tức, một bóng người mặc đồ trắng xuất hiện bên cạnh hắn. Hai mắt tiểu nhị hoa hoa, chỉ thấy bóng người kia mở miệng nói, “A Chiêu, về thôi.” Vệ Cẩn chìa tay ra.

A Chiêu nhìn chăm chăm tay Vệ Cẩn một lúc rồi lắp bắp nói: “Người... người... người là sư phụ?”

Vệ Cẩn xoa trán A Chiêu.

“Say rồi à?”

A Chiêu lắc đầu nguây nguậy, “Con không say, chỉ hơi choáng với hơi nóng... cũng hơi không thoải mái thôi.” Đột nhiên A Chiêu người ngây ngô, “Người là sư phụ thật sao? A Chiêu nhớ nếu sư phụ thấy A Chiêu uống rượu sẽ lạnh giọng giáo huấn: nhớ vì sư từng nói không được làm gì không? Ngày mai con không được ăn gì hết.”

Vệ Cẩn ban đầu thấy A Chiêu, quả thật đã định nói như vậy.

Nhưng vừa tới gần, hắn lại không thể nói ra những lời này, chỉ mong có thể đưa nàng về.

“Hôm nay là ngoại lệ.”

“Vì sao ạ?” A Chiêu hỏi.

Vệ Cẩn cũng chẳng biết tại sao. Hắn không trả lời, lại vươn tay ra, “Về đi nào.”

Lông mày A Chiêu cong cong cười, đưa tay đặt vào bàn tay lành lạnh của Vệ Cẩn, khẽ nắm chặt. A Chiêu nhảy xuống bàn, hai chân vừa chạm

đất đã thấy đầu choáng váng, hai chân nàng lão đảo.

Vệ Căn đỡ eo A Chiêu.

“Còn đi được không?”

A Chiêu cố nhin cảm giác nóng bức trong người, nàng gật gật đầu, nhưng ngay sau đó lại lắc lắc đầu. Vệ Căn thấy thế thì nói: “Vi sư công con về, tiện thể hóng gió cho tỉnh rượu.”

A Chiêu nói: “Được ạ.”

Ngã tư đường vào buổi đêm vô cùng tĩnh lặng.

A Chiêu gục người trên lưng Vệ Căn, khuôn mặt đỏ ửng mãi không hết. Nàng ngửi mùi sư phụ, bất chợt thấy một luồng khí nóng từ bụng trào lên, lan khắp mọi nơi trong cơ thể. Đúng lúc đó, trong đầu A Chiêu hiện lên hình ảnh sư phụ đêm qua.

Tấm lưng trần bóng loáng ướt át, bọt nhỏ nổi lên trên mặt nước.

A Chiêu nuốt mạnh một ngụm nước bọt, cả người nóng bừng.

Nàng còn nhớ đêm đó, nàng hôm trộm sư phụ một cái.

Môi sư phụ thật mềm, vị ngon hơn tất cả những món ăn nàng từng được ăn. Nàng...thật sự rất muốn hôn một lần nữa, cùng muốn hôn lên lưng sư phụ.

A Chiêu áp mặt vào lưng Vệ Căn, khẽ cọ. Tưởng rằng sự khô nóng trong cơ thể sẽ dịu bớt, ai ngờ sau một cái cọ này, cơ thể nàng như đám lửa nhỏ bùng cháy dữ dội, cháy hết một đồng cỏ.

A Chiêu lắc lắc người, khẽ “ừm” một tiếng.

“Sư phụ, A Chiêu thấy không thoải mái.”

Vệ Cẩn hỏi: “Sao lại thế?”

A Chiêu nói: “Con không biết, chỉ là không thoải mái thôi.” Nàng lại vặn vẹo người, dính chặt người vào lưng Vệ Cẩn. Vệ Cẩn vẫn chưa nhận ra sự khác thường của A Chiêu, hần nhẹ giọng nói: “Yên nào, uống nhiều rượu nên sẽ không thoải mái đâu. Khi về ta sẽ bảo Thái Thanh nấu canh giải rượu cho con.”

Một khắc sau, hai người về tới phủ.

Vệ Cẩn đặt A Chiêu lên giường, vừa định đi gọi Thái Thanh thì đột nhiên bị A Chiêu nắm lấy cổ tay. Vệ Cẩn nghiêng đầu nhìn sang thì giật mình ngẩn người. A Chiêu trước mắt hần có khuôn mặt đỏ bừng, lại không hề giống màu đỏ khi say rượu.

A Chiêu cố sức kéo Vệ Cẩn lại, dính môi mình lên.

Vệ Cẩn mở to mắt.

“A...” Chữ “Chiêu” Còn chưa kịp nói ra đã bị A Chiêu nuốt hết.

A Chiêu hôn mà như không phải hôn, dường như là cắn loạn giống dã thú. Vệ Cẩn hoàn hồn, đẩy A Chiêu ra, giận giữ nói: “A Chiêu!” A Chiêu như không nghe thấy, chỉ nói: “Sư phụ, A Chiêu khó chịu, A Chiêu nóng quá.”

Nàng cố cười xiêm y trên người ra, cái yếm vàng nhạt như ẩn như hiện.

Hai mắt nàng mơ màng.

Vệ Cẩn nhìn thấy vậy, trong nháy mắt hiểu ra.

Trúng xuân được!

Nhớ tới quán rượu kia, Vệ Cẩn lập thức cảm thấy phiền muộn, lại thấy cũng có chút may mắn. May mà hắn đã đưa A Chiêu về, nếu không hậu quả cũng khó mà lường được. Nhìn A Chiêu đang cố xé cái yếm, Vệ Cẩn đột nhiên cầm lấy tay nàng.

“A Chiêu, con đừng cử động.”

Môi A Chiêu chạm phải ngón tay Vệ Cẩn, nàng le lưỡi, liếm liếm.

Cả người Vệ Cẩn run lên. Nhìn thấy A Chiêu như vậy, hắn rút tay về không được, không rút tay về cũng không được. Vệ Cẩn nói: “A Chiêu, con cố nhịn một chút.”

“Nhưng mà A Chiêu rất khó chịu.”

Môi A Chiêu lần mò từ tay Vệ Cẩn lên tới cánh tay. Nàng muốn cởi hết xiêm y vướng víu của Vệ Cẩn.

Đột nhiên, Vệ Cẩn lạnh lùng nói: “A Chiêu, không được nhúc nhích!”

A Chiêu vô thức dừng tay lại.

Vệ Cẩn khề thở phào, “Không được cử động, vi sư tìm đại phu cho con.” Vệ Cẩn xoay người lại, đi nhanh tới cửa phòng. Vừa mới tới cửa thì cảm giác lạnh lẽo chợt ập đến, trước mắt Vệ Cẩn xoẹt qua một tia kiếm.

Trầm Thủy kiếm sắc bén đặt ở đúng gáy Vệ Cẩn.

Cả người A Chiêu chỉ có một cái yếm và một cái quần trong. Tay nàng nắm chặt Trầm Thủy kiếm, giọng lạnh như băng.

“Người không được cử động!”

Đã nhiều lần sư phụ ra lệnh cho A Chiêu, giờ đến phiên nàng!

Đồ ăn vô cùng ngon ngay trước mắt, nàng sẽ không để bị mất!

Dù là Thần là Phật cũng không thể ngăn cản!

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Vệ Cẩn sững sờ!

A Chiêu lại nói: “Người không được cử động!”

“A Chiêu, con làm gì thế? Bỏ kiếm xuống!”, chân mày Vệ Cẩn nhăn lại. Ánh mắt chạm phải bờ vai trần của A Chiêu, tim của hắn bỗng nhiên đập nhanh một chút.

“A Chiêu khó chịu, sự phụ không được nhúc nhích!”, nàng từ từ áp lại Vệ Cẩn. Sau lưng là cửa, hắn không còn đường lui.

Người A Chiêu như rần nước, cứ quẩn lấy Vệ Cẩn.

Nàng không ngừng lắc lắc cái eo.

Vệ Cẩn nhìn chăm chăm thanh kiếm trên tay A Chiêu, chỉ sợ nàng không cẩn thận mà làm bản thân bị thương. Bỗng chợt A Chiêu kiễng chân lên, hôn vào môi Vệ Cẩn.

Nàng vươn đầu lưỡi, liếm liếm một chút, nhìn đôi môi mềm mại, đẹp đẽ trước mắt. Giống như thưởng thức quả lê ngọt lành mà nàng yêu thích nhất vậy. Đầu tiên nhẹ nhàng cắn một ngụm, rồi mút mạnh lấy nước lê ngọt mát.

Trong mắt nàng chỉ có cánh môi của Vệ Cẩn.

Từ trên xuống dưới, trái qua phải, không muốn bỏ qua bất cứ chỗ nào. Giống như đói khát đã lâu trên sa mạc mà gặp được ốc đảo vậy.

Vệ Cẩn vừa lo lắng A Chiêu làm bản thân bị thương lại vừa phải chống đỡ nàng.

Hắn cứ đẩy ra thì nàng lại dấn vào.

Một lần, lại một lần.

Khí nóng trong cơ thể càng lúc càng bốc cao, A Chiêu giận dữ, trừng mắt với Vệ Cẩn: “Đã bảo không được nhúc nhích mà!”. Nhưng đúng lúc này, Vệ Cẩn đánh bay Trầm Thủy kiếm trong tay nàng.

Cạch một tiếng, kiếm rơi xuống đất.

A Chiêu mở to mắt!

“Người...”

Vệ Cẩn cảm thấy khoe môi tê dại, hắn nhìn A Chiêu đang cách mình gang tấc, nói: “Không được hôn nữa! Con ở yên đó, không được nhúc nhích! Nước nguội mất rồi còn đâu!”

“Không, không được! A Chiêu không muốn nghe theo đâu! Con còn muốn ăn lê!”

“Bên kia còn có...”, hai chữ lê ngọt còn chưa thốt ra, thì đột nhiên A Chiêu nhào tới gặm một cái. So với liếm hôn khi nãy, lúc này A Chiêu vô cùng nóng bức.

Môi Vệ Cẩn đã bị cắn nát rồi.

Nàng áp người lên mình Vệ Cẩn, rồi bắt đầu kéo quần áo Vệ Cẩn ra.

Vệ Cẩn vô cùng bất đắc dĩ, hoàn toàn không biết nên làm thế nào cho đúng. Sự bình tĩnh với cơ trí ngày thường giờ phút này không rõ bay đến

đâu rồi. Mắt thấy A Chiêu đang cắn lên xương quai xanh của mình, Vệ Cẩn liền đẩy mạnh nàng ra.

Một dao chém tới gáy A Chiêu.

Không ngờ A Chiêu lại phản ứng quá nhanh, khiến Vệ Cẩn cũng không đoán được. Nàng khom người né tránh. Nàng nói: “Người đấu với con một trận! Con thắng là người không được nhúc nhích nữa!”

Còn chưa dứt lời, A Chiêu liền quét chân về phía Vệ Cẩn.

Vệ Cẩn tránh được liền nghiêng người, nhảy tới phía sau A Chiêu. Nàng lại đánh tới, hấn lại tránh đi. Vì được vật với cả thêm tâm tình đang bức bách, khí lực A Chiêu trở lên mạnh chưa từng thấy.

Hai người một đánh một né, rốt cuộc A Chiêu chiếm thế thượng phong.

Vệ Cẩn bị A Chiêu quét chân qua, ngã lên giường. A Chiêu phấn khởi nhảy lên, giạng chân ngồi lên lưng Vệ Cẩn, cười ha ha.

“A Chiêu thắng rồi! Sư phụ không được nhúc nhích! Còn cử động là con không khách khí đâu đấy!”

A Chiêu lần nữa muốn cắn lên xương quai xanh của Vệ Cẩn, thân mình cũng không ngừng cọ tới cọ lui lên người hấn. Bỗng nhiên, nàng như nhớ ra điều gì, liền nhảy xuống giường, tùy tiện vơ chỗ quần áo vừa mới xé lên, trói hai tay Vệ Cẩn lại.

Nàng cười ha một tiếng: “Thế là người không nhúc nhích được rồi!”

A Chiêu cúi đầu, dùng sức cắn xương quai xanh Vệ Cẩn, cái eo xoay tới xoay lui, như đuôi con cá chép tinh nghịch chạy loạn trên người Vệ Cẩn.

Mà nơi nào đó trong Vệ Cẩn cũng lén lút trào dâng.

Vệ Cẩn tức giận nói: “A Chiêu, con còn không dừng lại thì sau này không được ăn gì hết!”

Nàng lại cọ cọ lên.

Đáy quần Vệ Cẩn từ từ dựng lên. A Chiêu đụng phải, bất mãn nói: “Sư phụ, có cái gì trên người người vừa cứng vừa nóng cứ chạm vào A Chiêu, A Chiêu không thoải mái tí nào.”

Hai tai Vệ Cẩn nháy mắt đỏ bừng.

Hắn dùng sức vùng vẫy muốn thoát khỏi dây trói.

Vệ Cẩn bắt đầu có chút hối hận. Bình thường lo lắng cho an nguy của A Chiêu, nguyên liệu may quần áo đều là những thứ tốt nhất, không thể dễ dàng xé rách. Lúc này bị buộc trên người, nhất thời không tháo được. Lại thêm A Chiêu trên đang không ngừng gặm tới gặm lui trên người, đụng tới nơi chưa từng bị chạm qua bao giờ, khiến Vệ Cẩn đau ngứa khó chịu toàn thân.

Hắn...chưa từng có cảm giác như thế.

Ngày thường thanh tâm quả dục, đến tận bây giờ cũng không có nghĩ tới chuyện mây mưa.

Lúc này, môi A Chiêu không chút e dè, chạy loạn trên người mình, Vệ Cẩn vô cùng khó chịu. Hắn thấy vài phần nhục nhã. Mắt thấy A Chiêu thần trí mơ hồ nhưng lại không trách cứ được nàng.

Hắn nín thở tập trung, xốc lại tinh thần, tháo gỡ dây trói.

Nhưng lúc này, A Chiêu lại nhạy cảm cảm nhận được con mồi dưới thân đang giãy dụa. Nàng lại nhào lên, đè hai tay Vệ Cẩn lại, đôi ngực mềm

mại in lên hai má Vệ Cẩn. Ầm một tiếng, tim Vệ Cẩn đập nhanh như hươu chạy, màu hồng bên tai cũng lan dần ra cả khuôn mặt.

Thấy Vệ Cẩn không động nữa, A Chiêu hài lòng dừng lại.

Nàng lại tiếp tục cắn môi Vệ Cẩn.

Lần này, A Chiêu vươn đầu lưỡi ra thăm dò vào trong miệng hăn.

Nàng nhẹ nhàng đảo qua đảo lại, sau đó lại quấn lấy cái lưỡi mềm mại. Rồi như một bản năng, A Chiêu ngậm lấy lưỡi hăn, trần trọc mút lấy. Trong giấc mơ, nàng cũng từng có cảnh thế này. Sư phụ ôm nàng vào lòng, cúi đầu dịu dàng hôn lên môi nàng.

Hiện giờ, nàng cũng đang ở trong mơ, mút lấy miệng sư phụ còn ngon lành hơn so với quả lê.

Dù sao đây cũng là mơ thôi mà.

Trong mơ nàng muốn làm cái gì, sư phụ cũng không quản được.

Cho nên, nàng có thể thoải mái hưởng thụ.

Một cảm giác nhục nhã bỗng nhiên dâng lên trong Vệ Cẩn.

Không phải vì thầy trò mà loạn luân, cũng không phải do bị đè dưới thân đồ nhi, lại cũng không phải do không đánh lại được A Chiêu, mà là vì..... Trong cơ thể hăn, lại có thể khao khát A Chiêu.

Hăn vậy mà lại ao ước đồ nhi của mình, mong ước thân thể kiều diễm như hoa của nàng, thậm chí còn muốn chủ động hôn lưỡi nàng.

Vệ Cẩn tự hỏi trong lòng.

Hăn thực sự muốn gỡ bỏ dây trói trên tay sao?

Hắn mà muốn hất A Chiêu ra, không có tay thì còn chân. Thậm chí còn trăm ngàn phương pháp khác nữa. Thế nhưng, lúc này hắn lại mặc A Chiêu dang tay dặng chân tùy ý làm loạn trên người mình. Liệu có phải hắn sợ tổn thương A Chiêu hay còn vì...hắn căn bản không muốn thoát ra?

“Sư phụ.”

A Chiêu rời môi Vệ Cẩn, khoé môi nàng còn thấp thoáng sợi chỉ bạc. Khí nóng trong cơ thể vẫn như trước, nàng không ngừng gặm Vệ Cẩn. Nàng không biết phải giải quyết sự bức bối của mình như thế nào. Chỉ biết cứ thế cọ lên cọ xuống trên cơ thể Vệ Cẩn, giống như khát mà nhìn thấy được mơ vậy. (đoạn này có chú thích nhe, cái giai sử gì đó đó, ko nhớ)

“Sư phụ...”

“Sư phụ...”

“Sư phụ...”

A Chiêu cứ kêu một tiếng lại một tiếng. Nàng cứ không ngừng gọi Vệ Cẩn, giống như cứ gọi thêm một lần thì tâm trí sẽ yên bình hơn một chút. Nàng nhìn lại không giống như đang nhìn hắn, ánh mắt mơ màng, như nước long lanh, con người như có một lớp sương mù mờ mịt.

Vệ Cẩn nhìn A Chiêu một lúc lâu.

Hắn bỗng nhiên nằm im, không tiếp tục cựa quậy nữa. Biết thế là sai, nhìn A Chiêu như vậy, lại cứ để nàng sai càng thêm sai. Đại thành chi cảnh cũng thế, lịch lãm cũng vậy, hắn không cần gì hết, chỉ cần nàng hết khó chịu thôi.

“Sư phụ.”, A Chiêu lại gọi một tiếng.

Vệ Cẩn thấp giọng trả lời: “A Chiêu, ta ở đây.”

Nước mắt A Chiêu thi nhau rơi xuống, nàng nói trong tiếng khóc: “Sự phụ, A Chiêu khó chịu quá.”. Thực sự nàng rất khó chịu, nhưng môi cũng hôn rồi, đụng tới đụng lui cũng đụng rồi, nhưng vẫn còn khó chịu.

Cơ thể Vệ Cẩn cũng khó chịu.

Nhưng mà...lúc này hắn cũng không biết nên làm thế nào.

Trước kia không ai dạy hắn chuyện nam nữ. Lúc trước quỳ thủy của A Chiêu tới, hắn mới đặc biệt đi tìm sách để nghiên cứu, mới biết thiếu nữ tới một độ tuổi nhất định thì mỗi tháng sẽ có quỳ thủy một lần. Có người sẽ bị đau, có người lại không đau. Và rõ ràng A Chiêu thuộc nhóm trước.

Vệ Cẩn nói: “A Chiêu, nước nguyệt là được rồi. Con xuống trước đã.”

A Chiêu mếu máo: “Không cần.”

A Chiêu lại vắn vẹo, chợt động đến nơi kia của Vệ Cẩn. Vệ Cẩn hít một hơi, A Chiêu lại còn đưa tay sờ nhẹ nhàng qua một lớp vải mỏng.

Bất chợt nàng rút tay về.

... Thật là nóng.

Nhưng mà, nóng đến thoải mái.

A Chiêu cách lớp tiết khố của Vệ Cẩn, thấy một chỗ ngãng đầu ngay trước mắt mình thì nhướn người lên phía đó. Vệ Cẩn cứng đờ cả người. A Chiêu cọ cọ, bỗng nhẹ nhàng đưa tay vuốt lên, bản lên mặt mình thì cảm thấy ướt át, đặc dính.

A Chiêu chán ghét trừng mắt nhìn nó một cái, vươn tay ra đẩy.

Vệ Cẩn đau đến la thất thanh, bật mạnh dậy. A Chiêu nhất thời loạng choạng, ngã thẳng lên mặt đất. Bịch một cái, gáy A Chiêu đập mạnh vào

cái bao lớn, đau đớn lăn trên mặt đất.

Vệ Cẩn nhanh chóng dùng sức tháo xiêm y buộc trên cổ tay, ôm lấy A Chiêu đang lăn lộn trên đất, dùng xiêm y vừa rời trói chặt hai tay nàng, sau đó lại che chắn đệm lên trên. Rồi gọi Thái Thanh đem nước lạnh vào.

Thái Thanh thấy Vệ Cẩn thì không khỏi hoảng hốt.

Môi Vệ Cẩn vừa hồng lại vừa sưng, lại còn vài vết xước, trên cổ cũng có mấy dấu hôn. Nhưng Thái Thanh cũng không dám nhìn kỹ, vội chuẩn bị thùng nước lạnh to.

Vệ Cẩn ôm A Chiêu thả vào giữa nước lạnh, giằng co hơn nửa đêm thì A Chiêu dừng lại.

Vệ Cẩn đưa A Chiêu về phòng, dặn dò Thái Thanh chăm sóc cẩn thận.

Sau khi hẳn rời khỏi phòng A Chiêu, nhìn trời đêm rằm, chợt nhớ tới lời Đại trưởng lão.

Hẳn than thầm một tiếng.

A Chiêu quả thật là kiếp số của hẳn. Sau đêm này, thầy trò hai người bọn hẳn nên ở chung thế nào đây.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Sau khi A Chiêu tỉnh thì thấy cả người đau nhức.

Nàng mở mắt ra, vừa định xoa đầu không cẩn thận chạm vào gáy, đau đến nỗi nàng phải kêu một tiếng. Thái Thanh vui mừng nói: “A Chiêu tiểu thư, người tỉnh rồi.”

A Chiêu thực sự rất nhức đầu.

Nàng hỏi: “Có chuyện gì thế? Đầu ta...”

Thái Thanh dâng một bát canh giải rượu lên, nói: “Hôm qua mãi người vẫn chưa về nên công tử đi tìm người. Khi về thì hình như tiểu thư đã uống nhiều rượu, sau đó công tử chăm sóc tiểu thư một lát rồi phân phó cho nô tỳ trông tiểu thư.”

Nghe Thái Thanh nói vậy, đầu nàng bắt đầu hiện lên những cảnh tượng đêm qua.

Nàng cầm kiếm chìa vào sớ phụ, sau đó còn cỡi xiêm y của sớ phụ, ngồi giạng chân trên người sớ phụ. Sau đó, nàng... nàng... nàng...

A Chiêu không dám nhớ nữa.

Khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, vừa quẩn bách vừa xấu hổ, lại vừa hối hận vô cùng.

Nàng đã làm những chuyện như thế với sớ phụ!

A Chiêu hỏi: “Đêm qua sư phụ có nói gì không?”

Thải Thanh nghĩ một lát, nói: “Bẩm tiểu thư, công tử không nói gì.”

Nói cũng không muốn nói, chắc hẳn hẳn vô cùng chán ghét nàng.

Thải Thanh nói tiếp: “Tiểu thư, uống canh giải rượu lúc còn nóng đi, khi nguội sẽ giảm tác dụng đấy ạ. A, tiểu thư không khỏe sao?” Sắc mặt nàng tái nhợt, cả người run run dường như gặp phải chuyện gì vô cùng đáng sợ vậy.

Thải Thanh hỏi: “Tiểu thư, cần gọi đại phu tới không ạ?”

A Chiêu vội lắc đầu. Nàng nhỏ giọng hỏi: “Sư phụ giờ đang ở đâu?”

Thải Thanh nói: “Nô tì chỉ biết từ sáng công tử không nói gì đã ra ngoài, cũng không hề nói muốn đi đâu.”

A Chiêu nghe xong thì khép mắt lại.

Chưa nói gì đã ra khỏi phủ, xem ra sư phụ không muốn gặp nàng. Thân là đồ nhi, vậy mà làm những chuyện như vậy với sư phụ mình, sau này nàng còn mặt mũi nào gặp sư phụ đây.

Vệ Căn một đêm không ngủ.

Hắn không biết nên đối xử thế nào với A Chiêu, hẳn không thể nhẫn tâm với nàng. Nhất là từ khi biết tâm tư của mình với A Chiêu, Vệ Căn lại càng không biết nên làm thế nào cho phải.

Còn chưa nói đến quan hệ sư đồ của bọn họ.

Hắn vẫn khát vọng theo đuổi cảnh giới thành công, sao có thể để tư tình nhi nữ trong đó. Hắn xuống núi trải nghiệm hồng trần, sao khi về lại có thể để thân mình nhiễm đầy hồng trần?

Vệ Cẩn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng rời phủ tìm tới Dân Hầu.

Vì con nên trong phủ Dân Hầu có không ít giải dược. Dù A Chiêu đã không sao nữa, nhưng hẳn cũng không biết liệu còn hậu họa gì không, tốt nhất vẫn nên chuẩn bị giải dược trước.

Lúc Vệ Cẩn về phủ thì đã qua được nửa giờ Thìn.

*giờ Thìn: 7h-9h.

Vệ Cẩn gọi thị tì tới sắc thuốc.

Vệ Cẩn đi qua đi lại ở Thiên các, vô cùng lưỡng lự, không biết nên mở miệng nói chuyện thế nào với A Chiêu. Thị nữ đã sắc thuốc xong, tới xin lệnh của Vệ Cẩn, “Công tử, thuốc bưng tới cho tiểu thư ạ?”

Vệ Cẩn do dự, nâng cái khay trên bàn lên.

“Lui xuống đi.”

Chỗ ở của A Chiêu yên lặng bất thường, ánh mắt Vệ Cẩn dần đen lại, hẳn bước nhanh vào phòng A Chiêu. Thấy dưới đệm có người, Vệ Cẩn mới yên tâm lại.

Hắn đặt khay thuốc lên bàn, đi tới bên giường.

Vệ Cẩn im lặng hồi lâu mới cất giọng gọi một tiếng: “A Chiêu.”

Người nằm trên giường trùm kín chăn, không hề nhúc nhích.

Vệ Cẩn nói tiếp: “Hôm qua con uống phải thứ dược kia nên mới làm ra chuyện như vậy. Vi sư không trách con, con cũng đừng tự trách mình. Nếu nói sai thì thực ra vi sư cũng có sai. Vi sư...”

Đang nói thì dừng hẳn lại.

Vệ Cẩn thấy bên gối không có gì, cũng không thấy Trầm Thủy kiếm đâu. Từ trước tới giờ A Chiêu luôn để kiếm ra xa mình, dù hôm qua nàng say rượu, trước khi rời khỏi quán rượu cũng vẫn nhớ cầm theo Trầm Thủy kiếm.

Mắt Vệ Cẩn tối lại, hấn xốc chần lên.

Thấy người nằm trên giường, mặt Vệ Cẩn biến sắc. Đó không phải A Chiêu mà là Thái Thanh đang bị trói! Vệ Cẩn tháo miếng vải bịt miệng Thái Thanh ra, hỏi: “A Chiêu đi đâu rồi?”

Thái Thanh nói: “Sáng nay tiểu thư A Chiêu mới tỉnh đã không nói lời nào trối nô tỳ lại, nô tỳ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Sau đó Vệ Cẩn hỏi người trong phủ, cũng không ai biết A Chiêu đã đi đâu.

Vệ Cẩn chưa từng cảm thấy sợ như bây giờ.

A Chiêu dọn đồ xong, cầm theo Trầm thủy kiếm rời phủ. Nàng biết sư phụ sẽ tới tìm nàng, sư phụ đối xử với nàng rất tốt, dù có chán ghét cũng sẽ không mặc kệ không quan tâm tới nàng.

Nhưng nàng chẳng còn mặt mũi nào gặp sư phụ nữa.

A Chiêu không muốn bị Vệ Cẩn tìm thấy nên lấy ngọc quan* buộc tóc lại, mặc đồ nam tử rồi mua con ngựa, vội vã cưỡi ngựa ra khỏi kinh thành Khâu quốc. Trời đầy bao la, A Chiêu cũng không biết mình muốn đi đâu nữa.

*ngọc quan: đồ dùng để buộc/búi tóc của nam. Ảnh của ngọc quan ở cuối post.

Nàng chỉ biết rằng không thể quay về kinh thành, nếu không nhất định sư phụ sẽ tìm được nàng.

Dù sư phụ có thể tha thứ cho nàng, nhưng nàng cũng không cách nào đối mặt với lòng mình. Nếu gặp sư phụ, nàng sợ rằng mình sẽ sụp đổ. Vậy nên hãy cứ để nàng ích kỉ nhất gan, đến khi nàng có thể thực sự tha thứ cho mình thì sẽ gặp lại sư phụ.

Đột nhiên, một tiếng nói vang lên.

“... A Chiêu? Là cậu sao?”

A Chiêu nhận ra giọng Tạ Niên, nàng quay đầu, ngạc nhiên hỏi: “Tạ Niên, sao cậu lại ở đây?”

Tạ Niên nhìn gánh đồ trên vai A Chiêu, nói: “Đúng lúc có việc đi ngang qua. Cậu... muốn đi khỏi kinh thành sao?”

Tạ Niên sao lại vừa đúng lúc đi ngang qua được, A Chiêu vừa ra khỏi cửa đã có người báo cho Tạ Niên. Tạ Niên biết vậy thì cười ngửa đầu theo. A Chiêu dù mặc đồ nam tử nhưng hẳn vẫn có thể vừa nhìn qua đã nhận ra nàng.

Tạ Niên nhớ hôm qua gặp Vệ Cẩn, lại thấy vẻ mặt A Chiêu lúc này cũng đoán loáng thoáng ra sự tình. Hắn trầm giọng nói: “A Chiêu, nếu cậu không biết đi đâu thì tới Tạ phủ đã? Cậu không muốn bị ai tìm được, tôi nhất định sẽ giữ bí mật cho cậu.”

A Chiêu hơi do dự.

Tạ Niên lại nói: “Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, chẳng phải vậy sao?”

A Chiêu cuối cùng cũng gật đầu.

Đợi tin đồn qua thì nàng sẽ đi khỏi Tạ phủ, như vậy cũng tốt. A Chiêu nói với Tạ Niên: “Tôi giả làm tùy tùng của cậu để vào Tạ phủ, được không?”

Tạ Niên gật đầu nói: “Cũng được.”

Trong phủ Tạ Niên có một viện để trống, không được Tạ Niên cho phép thì không ai được vào. A Chiêu ở mấy ngày, chưa từng bước ra khỏi viện, những ngày qua đồ ăn đều do Tạ Niên đưa tới cho A Chiêu.

Ngày đầu A Chiêu tới Tạ Kiều đã biết, thấy vẻ mặt A Chiêu thì Tạ Kiều cũng không hỏi đã có chuyện gì xảy ra. Tạ Kiều biết A Chiêu thích ăn lê giống ca ca nàng nên khi dùng cơm trưa xong nàng cầm mấy quả lê đi vào trong viện của Tạ Niên.

A Chiêu đang ở trong phòng đọc sách, thấy Tạ Kiều tới thì vội đặt sách xuống, ngược mắt lên nhìn, cười nói: “Cô đến rồi à.”

Tạ Kiều mỉm cười nói: “Mang lê đến cho cô đây. Dù không phải là lê Kim sơn của Uyển quốc nhưng ăn cũng rất ngon, ca ca cũng rất thích. Cô có khẩu vị khá giống với ca ca, chắc hẳn cô cũng thích.”

A Chiêu nói: “Lê Kim sơn dù tốt nhưng tấm lòng của A Kiều lại càng tốt.” Nàng cắn một cái, cười nói: “Quả thực rất ngọt.”

A Chiêu đưa một quả cho Tạ Kiều, “Cô cũng ăn đi.”

Tạ Kiều lắc đầu, “Ta ăn rồi.” Thấy sách trên bàn, Tạ Kiều cũng nói: “Viện của ca rất chán, chả có gì để chơi, toàn sách là sách. Sao cô có thể ở trong viện của ca lâu như vậy.”

A Chiêu cười nói: “Nào có chán, có kiếm có sách, dù bắt ta ở một năm cũng không thấy không vui.”

Tạ Kiều cũng cười nói: “Phải rồi phải rồi, cô rất hợp tính ca ta mà.”

A Chiêu chợt nhớ tới một điều, nói tiếp: “À, A Niên hình như rất thích Uyển quốc, ta thấy sách của cậu ấy phần lớn đều có liên quan tới Uyển quốc.”

“Chuyện này...” Tạ Kiều nói: “Chắc cô không biết, phụ mẫu ta vốn là người Uyển quốc, sau tòi của phụ thân không được Uyển vương trọng dụng nên phụ mẫu cùng tới Khâu quốc. Đó là do ánh mắt Uyển vương bị làm sao, phụ thân Kiều Kiều nhất định là anh hùng dũng mãnh đệ nhất thiên hạ.”

A Chiêu cười cười, “Ra là vậy.”

Tạ Kiều nói: “A Chiêu, sau này cô định thế nào?”

A Chiêu khẽ nói: “Ta định nửa tháng sau ta sẽ rời khỏi Khâu quốc. Thế gian lớn như vậy, ta muốn đi những chỗ khác.”

Tạ Kiều ngần ra, nàng nói: “A Chiêu, những ngày qua sư phụ cô vẫn một mực tìm cô. Giờ cả kinh thành Khâu quốc đều biết đồ nhi Vệ lang mất tích, không quản ngày đêm tìm cô. Hôm qua ta còn gặp sư phụ cô ở Tinh Cơ lâu, nghe hẳn nói với chưởng quầy là nếu gặp cô thì nhất định phải giữ cô lại, còn nói là cô thích nhất canh phù dung ở quán đó. Dù ta không biết giữa A Chiêu cô với Vệ Công tử đã xảy ra chuyện gì nhưng dù thế nào thì hai người vẫn là sư đồ mà. Sư đồ nào có thù gì qua đêm*. Chi bằng...”

*nào có thù gì qua đêm: ý chỉ thầy trò thì không thù lâu, qua một đêm là lại bình thường.

Tạ Kiều đột nhiên không nói được nữa.

Đôi mắt A Chiêu đỏ lên, khiến mũi nàng cũng tê tê*. Nàng nói: “Được rồi, ta không nói nữa. Cô đừng khóc, nhờ ca về thấy ta làm cô khóc thế này

nhất định sẽ mang ta.”

*tê tê: không biết dùng từ gì hợp hơn nữa. Đây là kiểu trước khi khóc mũi nó có cảm giác như thế ấy.

A Chiêu dụi mắt, nói: “A Niên thương cô như vậy sẽ không mang cô đâu.”

Tạ Kiều nói: “Lúc ca giận cũng rất đáng sợ, cô chưa gặp phải lúc đấy thôi. Nếu cô tận mắt nhìn, nhất định sẽ không nói thế nữa đâu.”

A Chiêu cười cười.

Sau khi Tạ Niên về, A Chiêu nói quyết định của mình với hẳn. Tạ Niên nghe vậy thì nói: “Thật đúng lúc. Hôm nay tôi đã nói với phụ thân muốn đi trải nghiệm, cũng đã định ngày lành vào nửa tháng sau. Cậu muốn đi thăm thú xung quanh, tôi muốn ra ngoài trải nghiệm, chi bằng chúng ta đi với nhau? Trên đường đi cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.

A Chiêu hỏi: “Cậu muốn đi Quỳnh quốc à?”

Tạ Niên nói: “Ừ. Trước tôi định đi Uyển quốc trước, nhưng rồi phụ thân bảo đi Quỳnh quốc trước. A Chiêu muốn đi Uyển quốc sao?”

A Chiêu lắc đầu, “Thế nào cũng được.”

Tạ Niên cười ấm áp: “Vậy chúng ta cùng đi Quỳnh quốc được không?”

A Chiêu gật đầu.

“Ừ, được.”

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Vào lúc Tạ Niên khởi hành chuyến trải nghiệm, mặt trời cũng vừa lên.

Ngoài cửa Tạ phủ có một chiếc xe ngựa, hai tùy tùng đang đứng canh ở chiếc xe. Cả hai tên đều cúi thấp đầu, quần áo mặc gần cùng màu với chiếc xe, không hề bắt mắt.

Tạ Niên quỳ xuống đất từ biệt phụ mẫu.

Tạ Phàm cũng cảm thấy buồn ngủi, đứa trẻ mình đã nuôi mười lăm năm cuối cùng cũng tự đi trải nghiệm. Nhìn thấy vẻ chín chắn của Tạ Niên, đôi mắt Tạ Phàm đen thẫm lại như đang nghĩ tới chuyện gì, tim hình như đang đập nhanh.

Vương thị bình tĩnh liếc Tạ Phàm, không nhìn được khép mắt lại, lấy móng tay tự chọc vào tay.

Tạ Kiều đã khóc đến đỏ cả mắt, giờ nước mắt vẫn rưng rưng.

“Ca, nhớ phải viết thư cho Kiều Kiều.”

Tạ Niên xoa đầu nàng, cười nói: “Được, ta sẽ viết. Nếu thấy đồ chơi gì thú vị ta sẽ mua về cho muội. Chỉ hai năm thôi mà, sẽ rất nhanh thôi.”

Tạ Kiều gật đầu thật mạnh.

Tạ Niên lại quay sang từ biệt Tạ Phàm và Vương thị lần nữa rồi sau đó bước lên xe. Người Tạ gia nhìn chiếc xe càng lúc càng xa, đột nhiên, Tạ

Phàm nói: “Bình thường A Niên không thích có người đi bên cạnh, sao cạnh hẳn lại có thêm tùy tùng?”

Tạ Kiều vội vã nói: “Đó là tên bữa trước ca tìm được, ca thấy võ công của hắn ta xuất chúng nên mua về.”

Vương thị kéo tay Tạ Kiều, nói: “Chúng ta hồi phủ thôi, trời đang lạnh, đừng để bị ốm.”

Tạ Kiều vâng lời.

Nàng nhìn chiếc xe đang dần biến mất nơi xa, trong lòng âm thầm nói một câu.

Ca, A Chiêu, bình an thượng lộ.

A Chiêu ngồi lên xe.

Tạ Niên đưa cho nàng một hộp đựng đồ ăn, cười nói: “Sáng nay đi vội, tôi thấy cậu vẫn chưa ăn gì.” A Chiêu mở ra nhìn, bên trong quả nhiên là canh phù dung của Tinh Cơ lâu.

Nàng ngẩng đầu lên. Tạ Niên cười, nói: “Tôi nghe Kiều Kiều bảo cậu thích ăn canh phù dung ở nơi này.” Tạ Niên định nói là nhờ Vệ Cẩn mà biết, nhưng mấy ngày nay cứ nhắc tới Vệ Cẩn là A Chiêu lại không thoải mái. Giờ nhờ phúc của Vệ Cẩn, cả kinh thành Khâu quốc đều biết A Chiêu thích canh phù dung của Tinh Cơ lâu.

A Chiêu vui mừng: “A Niên quả thật như tri kỷ.”

Lòng Tạ Niên mừng rỡ.

Bát canh phù dung cũng không được nhiều, A Chiêu ăn chẳng mấy chốc đã hết. Nàng cầm khăn lên lau miệng. Tạ Niên đưa nàng một hồ lô, A Chiêu nói cảm ơn, đôi lông mày cong cong cười.

Đúng lúc này, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Ngay sau đó, giọng nói Vệ Cẩn vang lên, “Tạ công tử xin dừng bước.”

A Chiêu vừa nghe thấy giọng nói đột ngột vang lên thì vẻ mặt vô cùng kinh hoàng. Tạ Niên nhanh trí ho vài tiếng, bảo A Chiêu nằm sấp xuống. Tạ Niên mở nửa rèm xe, xuống xe.

Tạ Niên cúi người hành lễ, nói: “Không rõ Vệ công tử có gì chỉ giáo?”

Vệ Cẩn hỏi: “Cậu thực sự không thấy A Chiêu đâu?”

Tạ Niên bình tĩnh nói: “Vâng. Niên cũng biết công tử rất nóng lòng tìm được đồ đệ, nếu trên đường đi trải nghiệm có gặp A Chiêu thì sẽ nhất định sai người báo cho công tử.”

Vệ Cẩn khẽ liếc qua chiếc xe.

Trong xe không có một bóng người, chỉ thấy một cái hồ lô và một hộp đựng đồ ăn khắc hoa, trong hộp còn có một cái bát nhỏ đã cạn. Vệ Cẩn không nhìn nữa, nói: “Nếu cậu thấy A Chiêu, mong sẽ lập tức sai người báo cho ta.”

Tạ Niên nói: “Được.”

Vệ Cẩn khẽ than, “A Chiêu thật là một đứa nhỏ ngốc nghếch.” Dứt lời, Vệ Cẩn xoay người đi mất. Tạ Niên lại lên xe, thấy A Chiêu đang nằm sấp thì khẽ nói: “Sư phụ cậu đã đi rồi.”

Tạ Niên vừa định nói tiếp đã thấy A Chiêu đang khóc không thành tiếng.

Ban này nàng thật sự rất muốn nhảy xuống xe gặp sư phụ. Nhưng nàng đã làm chuyện như vậy, sao còn gặp sư phụ được nữa? Sư phụ không trách nàng, nàng vẫn tự trách mình.

Không những có tâm tư không đúng đắn với sư phụ, lại còn làm ra cái việc khiến người khác khinh thường nữa.

Nàng không thể vượt qua lòng mình.

Tạ Niên ngẫm nghĩ nhìn A Chiêu.

Mấy ngày sau, Tạ Niên và A Chiêu đã rời khỏi Khâu quốc, xe đang hướng tới biên giới Quỳnh quốc. Tùỳ tùng của Tạ Niên tên là A Cầu, xuất thân kiếm khách, cũng có một thân kiếm pháp khá tốt. Dọc đường hẳn luận bàn kiếm với A Chiêu vài lần, đều thua dưới kiếm A Chiêu nên giờ đang chán nản ngồi nướng khoai cho A Chiêu.

Tạ Niên cười nói: “A Chiêu, cậu còn luận bàn kiếm pháp với hẳn nữa, sợ rằng từ nay về sau hẳn chẳng bao giờ động tới kiếm nữa.”

A Chiêu nói: “Sao nào? A Niên đã đánh giá thấp A Cầu rồi. Người học kiếm, sao có thể dùng kiếm mà dễ nổi giận được chứ?” Liếc A Cầu đang cách đó không xa, A Chiêu nói tiếp: “Hơn nữa tôi thấy A Cầu cũng là một người cẩn thận tỉ mỉ, tuy so kiếm với tôi thì thua, nhưng ý chí chiến đấu vẫn rất quyết liệt. Tạ thái úy quả thật có con mắt tốt, tìm được cho cậu một tùỳ tùng tốt như vậy.”

A Cầu nướng khoai thật chín rồi mang tới.

A Chiêu vừa định cầm lấy thì Tạ Niên đã giành trước, hẳn cười híp mắt nói: “Khoai còn nóng mà. A Chiêu, để tôi giúp cậu bóc vỏ.” Tạ Niên vừa bóc vừa nói: “Thực ra ban đầu A Cầu là tùỳ tùng của phụ thân.”

A Chiêu nghe vậy thì tò mò: “A Cầu, ban đầu người cũng là người Uyển quốc sao?”

A Cầu nói: “Phải.”

Tạ Niên nói thêm: “A Cầu còn từng làm trong hoàng cung Uyển quốc.”

A Chiêu hỏi: “Vậy người từng gặp Nguyệt phu nhân chưa? Nghe nói Nguyệt phu nhân là đệ nhất mỹ nhân tam quốc, đến cả trời trăng sao cũng không sáng hơn bà.”

“A Cầu thân phận thấp hèn, chưa từng gặp được.”

A Chiêu tiếc nuối nói: “Thật sự muốn tận mắt gặp một lần.”

Dường như nhớ tới gì nữa, A Cầu nói tiếp: “Nhưng phu nhân nhất định đã gặp rồi, phu nhân là biểu muội của Nguyệt phu nhân.” Tạ Niên vô cùng ngạc nhiên, “Chuyện này ta chưa từng nghe mẫu thân nói tới.”

A Cầu nói: “Từ sau khi đại nhân tới Khâu quốc thì không cho bất cứ ai nhắc lại chuyện này. Hôm nay cũng do A Cầu lảm lời, xin công tử và tiểu thư đừng tiết lộ cho ai.” Dứt lời, A Cầu lại cầm mấy củ khoai lang sang chỗ khác.

A Chiêu đã từng gặp Vương thị, nhưng Vương thị dù được xưng danh mỹ nhân nhưng cũng không đẹp quá.

Tạ Niên bóc khoai xong, để vào một cái bát nhỏ.

“A Chiêu, cậu ăn thử xem.”

A Chiêu cười nói: “Đa tạ.” Tạ Niên nói: “Hai chúng ta không cần khách khí như vậy.” A Chiêu nói: “Trước đây Kiều Kiều nói với tôi là A Niên là một ca ca tốt, sau này A Niên cưới thê, nhất định nàng ấy sẽ không quen.”

A Chiêu cười cười, nói tiếp: “Đến khi A Niên cưới thê nhất định phải báo cho tôi một tiếng, dù ở chân trời góc bể A Chiêu cũng sẽ về uống một

li rượu cưới của A Niên.”

Lòng Tạ Niên trầm lại.

A Chiêu nói tiếp: “Những ngày qua ta đã nghĩ rất nhiều, thấy lời của sư phụ không hề sai. Thế gian này quá lớn, dùng cả đời cũng không lĩnh ngộ hết được. Trước kia tôi có một tâm nguyện, mong rằng ngày đêm đều không cách xa sư phụ. Nhưng hôm nay thấy mình đã đi được mấy ngày, cảm nhận được thế gian to lớn cỡ nào, tâm nguyện của tôi cũng đổi. Giờ lòng tôi chỉ một lòng với kiếm, theo đuổi cảnh giới thành công như sư phụ.”

A Chiêu nhìn Tạ Niên, “Vậy nên tôi cũng không muốn dính dáng tới tư tình nhi nữ. Quan quan thư cữu* quả thật động lòng người, nhưng việc luyện kiếm pháp lại càng khiến cho A Chiêu động lòng hơn.”

*Quan quan thư cữu: Một câu trong bài Quan thư, trích Kinh thi. Cả bài thơ như sau:

– Hán việt:

Quan quan thư cữu

Tại hà chi châu

Yếu điệu thực nữ

Quân tử hảo cầu.

– Bản dịch của Tạ Quang Phát:

Quan quan kì tiếng thư cữu

Bên cồn hát họa cùng nhau vang đầy

U nhàn thực nữ thế này

Xứng cùng quân tử sánh vầy lứa duyên.

Lời vừa dứt, Tạ Niên sao lại không biết A Chiêu thì ra đã sớm thấy rõ lòng hần.

Hần im lặng một lúc lâu, sau đó cười lớn: “A Chiêu bằng tuổi tôi, lại có cảnh giới để theo đuổi như vậy, thật sự khiến A Niên theo không kịp rồi.”

A Chiêu nói: “A Niên quá khen.”

“A Chiêu định đi đâu tiếp?”

A Chiêu nói: “A Niên nghe hiểu ý rất nhanh, tôi chưa mở miệng cậu đã biết tôi định rời đi.” Hơi dừng lại một chút, A Chiêu nhìn ra phía xa, “Tôi cũng không biết đi đâu, chắc tôi sẽ tới phía nam trước. Nghe nói phía nam có không ít cao nhân ẩn dật.”

Chưởng quầy Tinh Cơ lâu sai người tới nói với Vệ Căn có thấy một cô nương khá giống với người A Chiêu. Vệ Căn vội vàng tới thì mới biết là nhầm người. Chưởng quầy thấy Vệ Căn như vậy thì không khỏi thấy cảm khái A Chiêu thật may mắn khi có thể gặp một sư phụ để tâm đến mình như vậy.

Chưởng quầy sai người mang một bát canh phù dung tới cho Vệ Căn.

Vệ Căn thấy canh phù dung thì mặt biến sắc.

Hôm đó hần vốn đã thấy là lạ, nhưng lại không phát hiện ra lạ ở chỗ nào. Giờ nhìn thấy bát canh phù dung này thì vẻ mặt Vệ Căn trở nên nghiêm trọng.

Hôm đó trong xe nhất định còn người.

Nếu là tùy tùng thì cạnh xe đã có một người rồi. A Chiêu thân thiết với Tạ Niên, Tạ Niên lại từng mời A Chiêu cùng đi trải nghiệm... Vệ Cẩn đứng bật dậy, nhanh chóng tới Tạ phủ.

Hỏi được hành tung của Tạ Niên, Vệ Cẩn cưỡi ngựa trong đêm đi, rút ngắn được nửa đường.

Vệ Cẩn tìm thấy Tạ niên ở Quỳnh quốc.

Hắn hỏi gọn: “A Chiêu đâu?”

Tạ Niên nhìn Vệ Cẩn, ngày ngày đêm đêm đi liên tục khiến cho Vệ Cẩn thêm phần tiêu tụy, trên khuôn mặt hẳn đầy vẻ vội vã. Tạ Niên từ từ nói: “Mấy hôm trước trước khi vào Quỳnh quốc A Chiêu đã tách khỏi chỗ ta rồi.”

“Đi đâu?” Vệ Cẩn hỏi tới cùng.

Tạ Niên cũng không giấu, hẳn nói: “A Chiêu không nói rõ, chỉ nói rằng nàng muốn tới phương nam.”

Vệ Cẩn cảm ơn Tạ Niên rồi nhanh chóng lên ngựa.

Tạ Niên gọi Vệ Cẩn lại.

Hắn ý vị thâm trường* nói: “Trong lòng Vệ công tử, A Chiêu thực sự chỉ là đồ nhi sao?”

*ý vị thâm trường: ý tứ sâu xa.

Dứt lời, Tạ Niên cúi người hành lễ, thân nhiên quay người rời đi.

A Chiêu trao tâm cho sư phụ nàng.

Hắn... sẽ giúp nàng một lần.

Thế gian trôi ào ào như nước, khó mà gặp được một người lọt vào mắt, nhưng đáng tiếc trong lòng nàng không có hẳn. Hai người họ là sư đồ đã nhiều năm, hẳn biết rằng chen vào cũng không được. Nếu tranh bán sống bán chết cũng không được, vậy chi bằng rút lui trước.

Nếu nàng có thể như ý nguyện, vậy thì hẳn cũng chẳng còn nuối tiếc.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Một năm sau.

Mấy ngày gần đây. Ngũ Hoa Sơn đặc biệt náo nhiệt. Khách điểm trong phạm vi mười dặm dưới chân núi không tìm được một gian phòng trống, ngay cả quán trà và quán rượu cũng ngồi đầy người. Bàn tính của chưởng quầy nảy lên không ngừng, bạc chất đầy hòm, buôn bán thuận lợi.

Chưởng quầy cười đến ngoác miệng, trong lòng hận không thể để cho đại hội luận kiếm tại Ngũ Hoa Sơn tổ chức mỗi tháng một lần.

“Hai lồng bánh nướng, ba cân thịt dê, một bình chè xanh, thêm một vò rượu trái cây nữa. A, còn cả...” Tiểu nhị lẩm nhẩm nhớ lại mấy lần, đi qua quầy thì chưởng quầy lại đột nhiên đập cho hẵn một phát.

Tiểu nhị “au ui” một tiếng, sờ đầu mình: “Chưởng quầy, sao ngài lại đánh ta!”

Chưởng quầy liếc xéo hẵn một cái.

“Lại đang lười biếng có phải không? Ngay cả khách gọi đồ ăn gì cũng không nhớ! Một con gà quay, hai lồng bánh nướng, ba cân thịt dê, hai chén canh cá, một bình chè xanh, một vò rượu trái cây, còn cả hai cái bát nhỏ sạch sẽ!”

Tiểu nhị nói: “Chưởng quầy, trí nhớ của ngài thật tốt!”

Chưởng quầy tiếp tục liếc xéo: “Đi làm việc đi!”

Tiểu nhị vội vàng vâng vâng dạ dạ, trong lòng lại than thở thật lâu. Đúng là người không thể nhìn tướng mạo, rõ ràng là một cô nương, vậy mà sức ăn thật đáng sợ! Nhưng tiểu nhị cũng không cảm thấy lạ nhiều lắm, mỗi ba năm Ngũ Hoa Sơn luận kiếm đều xuất hiện những kiếm khách kỳ kỳ quái quái như thế.

Tiểu nhị đã thấy rất nhiều lần, không còn lạ nữa.

Đồ ăn rất nhanh được dâng lên.

Tiểu nhị trộm đánh giá cô nương có sức ăn khỏe như voi kia. Nàng mặc quần áo màu đỏ, tóc búi hơi nghiêng, mặt tuy không trang điểm nhưng nàng rất thanh tú xinh đẹp. Nếu không phải bên cạnh nàng là một thanh kiếm thì bất kể ai cũng không nghĩ rằng đây là một kiếm khách.

Bỗng dưng, cô nương váy đỏ hình như nhìn thấy cái gì đó, nàng cười hô: “Tu Nhi, ở chỗ này!”

Tiểu nhị nhìn theo ánh mắt của vị cô nương, liền thấy một thiếu niên môi hồng răng trắng đang chạy tới. Thiếu niên đứng trước bàn, bất đắc dĩ nói: “Sư phụ, sáng nay chúng ta mới ăn gà nướng.” Hắn có đôi lúc rất hoài nghi bụng sư phụ là thung lũng sâu vạn trượng, làm sao ăn lắm thứ thế mà vẫn chưa đầy!

A Chiêu cười nói: “Sáng nay ăn gà nướng, hiện tại không thể ăn tiếp hay sao? Còn nữa, sau này không thể tiếp tục nghi ngờ bụng của sư phụ.” Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Trong lòng cũng không được!”

Ninh Tu nói: “Vâng vâng vâng, Tu Nhi biết rồi ạ!”

Nửa năm trước, A Chiêu trên đường đi vòng qua Uyên quốc, vừa vặn thấy người ý lớn hiệp nhỏ. Nàng liền ra tay, thuận tiện cứu Ninh Tu. A Chiêu vốn định đưa Ninh Tu về nhà nhưng không ngờ đứa nhỏ này lại

muốn bái nàng làm sư. Thủ đoạn bảm người của Ninh Tu quá lợi hại, A Chiêu hết cách chỉ đành thu hãn làm đồ đệ.

Càng về sau, A Chiêu càng cảm thấy may mắn bởi quyết định của mình.

Ninh Tu rất hiểu chuyện, cũng có vài phần tuệ căn, vả lại A Chiêu cũng có thể sai sử hãn đi làm rất nhiều chuyện. Trước kia nàng không biết khổ tâm của sư phụ, hiện giờ chính nàng cũng làm sư, nàng mới biết quá thật thầy trò loạn luân chính là đại sự!

Nghĩ đến đó, nàng hiểu nàng đã gây ra cho sư phụ mình không ít phiền toái.

Lúc này, chợt có người nói: “Sắp luận kiếm đại hội rồi, người thắng tất nhiên lại là Phương Huyền.”

Có người lại nói: “Theo ta đoán, Phương Huyền chưa chắc đã tiếp tục tham gia. Hãn đã thắng liền hai lần, trong đám kiếm khách không ai là không biết Phương Huyền, kỳ danh sớm truyền tam quốc. Năm trước hãn được Uyển Vương mời chào, vào triều làm quan. Hiện tại luận võ đại hội, hãn nhất định không thềm nhìn vào mắt.”

Có người hừ nhẹ, nói: “Phương Huyền ấy à, khó nói khó nói.”

Lại có người nói: “Cho dù Phương Huyền tham gia, lần này chưa chắc đã thắng. Mọi người đều biết, hiện giờ Thiên Vân đại lục của chúng ta đã xuất hiện một kiếm khách kỳ quái không rõ danh tính, mọi người chỉ biết hãn thích mặc đồ đỏ.”

“Ồ? Người nói Hồng Kiếm Khách à?”

“Ờ, chính hãn! Năm vừa rồi không ít ác đồ nghe tên Hồng Kiếm Khách đã sợ mất mật. Nghe nói kiếm thuật của Hồng Kiếm Khách xuất quỷ

nhập thần, một người chống lại trăm người cũng không hề tổn thương một sợi tóc. Kiếm thuật của Phương Huyền không nhất định có thể so được với Hồng Kiếm Khách.”

“Không so bằng thì như thế nào chứ, ta dám cược một cân thịt dê, Hồng Kiếm Khách sẽ không tham gia luận kiếm đại hội.”

Ninh Tu nghe, liền liếc mắt nhìn người vừa nói một cái.

Người nọ sáng rực hai mắt, vẻ mặt tràn đầy sự sùng bái.

“Hồng Kiếm Khách là người có đức độ, không màng danh lợi. Cái tên Hồng Kiếm Khách hôm nay mọi người đều biết, trong tam quốc thế nào không có người muốn mời chào? Hẳn còn nổi danh hơn cả Vệ Cẩn phái Thiên Sơn vào mười năm trước.”

Nhắc tới Vệ Cẩn, mọi người không khỏi thốn thức vài phần. Đệ tử phái Thiên Sơn không người nào là không văn thao vũ lược. Mười năm trước, mọi người đều chờ đợi tài năng của Vệ Cẩn sẽ tạo lên sóng gió trong tam quốc, không ngờ hẵn lại lặng yên không tiếng động.

Lúc trước mặc dù Vệ Cẩn tới Khâu quốc, cũng dâng tặng không ít thượng sách trị quốc nhưng hẵn lại không ở lại đây, không biết hiện tại đã đi nơi nào.

Có người cảm khái: “Vệ mặc dù đã nhập thế nhưng đáng tiếc vẫn mang tâm tính của kẻ xuất thế.”

Một người khác nói: “Tâm cảnh của Vệ lang làm sao chúng ta có thể tưởng tượng, chỉ có thể nói cao nhân vẫn mãi là cao nhân, chúng ta khó mà suy đoán nổi.”

A Chiêu gặp một miếng thịt dê cho Ninh Tu rồi hỏi: “Có tìm được chỗ nào tốt không?”

Ninh Tu vỗ ngực nói: “Đồ nhi ra tay, sư phụ cứ yên tâm đi, là chỗ quan sát tốt nhất luôn!” Ninh Tu ăn thịt dê, lại uống một ngụm nước chè. “Sư phụ có kiếm thuật cao siêu, vì sao không tham gia luận kiếm đại hội? Lấy thực lực của sư phụ, nhất định có thể đoạt giải nhất.”

A Chiêu cười nhạt nói: “Vi sư chỉ đến xem náo nhiệt.”

Ninh Tu cười híp mắt nói: “Sư phụ, bọn họ đều đáng nói đến người đấy!” Nếu không bái vị cô nương trước mắt này làm thầy, Ninh Tu hẳn cả đời cũng không ngờ Hồng Kiếm Khách đỉnh đỉnh đại danh lại là một vị cô nương, ừm, còn là một vị cô nương có sức ăn siêu lớn.

Hắn vánh tai nghe người ta đàm luận, nhưng mà cũng chỉ trong thời gian ngắn vậy thôi, thức ăn trên bàn đã bị sư phụ càn quét hơn một nửa. Hiện giờ, trên bàn chỉ còn một cái đùi gà, hai cái bánh nướng. Thấy A Chiêu còn tiếp tục muốn lấy cái đùi, Ninh Tu nhanh tay cướp trước.

Tiếp tục ăn nữa, sư phụ không lo lắng, đồ nhi như hắn cũng phải lo lắng thay.

A Chiêu không so đo với hắn, lại vòng tay cầm cái bánh nướng.

Một cái bánh nướng vào bụng, A Chiêu uống hết chén rượu trái cây. Thấy Ninh Tu dùng ánh mắt thèm thường nhìn chén rượu, A Chiêu liếc hắn một cái, nói: “Trước mười sáu tuổi, người không được uống!”

Ninh Tu đành phải thất vọng hớp chè xanh.

A Chiêu nói: “Chờ luận kiếm đại hội kết thúc, vi sư sẽ dẫn người đi bái kiến sư tổ.”

Năm vừa rồi, nàng đi khắp tam quốc, còn đi ra hải ngoại một chuyến, đã trải qua nhiều vậy rồi, nàng hoàn toàn buông phần tình ý với sư phụ xuống, có thể thản nhiên đối mặt với người.

Thấy Ninh Tu chậm chạp không có phản ứng, A Chiêu hỏi; “Làm sao vậy?”

Ninh Tu uống ngụm trà, lắc đầu không nói.

Hắn tuy là chưa thấy qua sư tổ nhưng trong lòng lại luôn tồn tại cảm giác không thích sư tổ. Hắn cảm thấy sau khi gặp sư tổ, sư phụ sẽ không để ý tới hắn nữa. Nhớ tới bộ dáng ngày thường sư phụ ngẫu nhiên nhắc tới sư tổ, Ninh Tu lại rầu rĩ uống mấy ngụm trà.

Vệ Cẩn năm này đi rất nhiều nơi.

Hắn chờ đợi ở Cảnh Nam gần nửa tháng, đáng tiếc không tìm thấy A Chiêu đâu cả. Lúc sau, hắn rời Cảnh Nam, đi khắp tam quốc nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng A Chiêu như trước.

Mỗi khi đến một nơi, hắn lại tới quán ăn nổi danh nhất để hỏi thăm.

Có không ít người gặp A Chiêu nhưng đáng tiếc Vệ Cẩn lại không có vận khí đó.

Một năm cứ thế trôi qua.

Vệ Cẩn nhận được tin tức, có người nói ở quán ăn dưới chân Ngũ Hoa Sơn gặp A Chiêu. Vệ Cẩn lập tức ra roi thúc ngựa, không ngừng chạy tới Ngũ Hoa Sơn.

Vệ Cẩn cũng từng thu được thiệp mời đến dự đại hội luận kiếm ở Ngũ Hoa Sơn. Nhưng hắn từ trước đến giờ không ưa náo nhiệt, những năm gần đây cũng bỏ qua nhiều lần.

Hiện giờ, Vệ Cẩn biết A Chiêu ở Ngũ Hoa Sơn, dùng đầu ngón chân cũng biết nàng tới đó là để tham gia đại hội luận kiếm. Vệ Cẩn cảm thấy vô

cùng vui mừng, đại hội luận kiếm ít nhất phải cử hành nửa tháng, lần này hẳn nhất định có thể gặp được A Chiêu.

Một năm qua, Vệ Cẩn chưa bao giờ ngừng tìm kiếm nàng.

Mới đầu hẳn rất lo lắng cho A Chiêu, chỉ là càng về sau Vệ Cẩn càng phát hiện không biết từ khi nào, hẳn lại cũng có tâm tư y hệt như A Chiêu năm đó. Một năm rồi không gặp, hẳn rất nhớ nàng.

Hẳn muốn tìm A Chiêu, muốn nói cho nàng biết.

Vi sư cũng thích con.

Đại trưởng lão nói A Chiêu là kiếp số của hẳn, hẳn xuống núi là vì độ kiếp.

Nhưng bây giờ Vệ Cẩn cam nguyện để kiếp số độ hóa cho mình.

Hẳn nên sớm phát hiện, mỗi lần hẳn nhượng bộ A Chiêu đều không phải bởi vì A Chiêu là bé gái, cũng không phải A Chiêu là đồ nhi hẳn, mà bởi vì hẳn thích nàng.

Sắp tới Ngũ Hoa Sơn, lòng Vệ Cẩn lại có vài phần thấp thỏm.

Một năm rồi không gặp, không biết A Chiêu trở nên như thế nào.

Lần này nhìn thấy A Chiêu, hẳn nhất định phải nói rõ cho nàng hay, không thể để nàng tiếp tục chạy thoát khỏi hẳn.

Vệ Cẩn đưa tay sờ chiếc trâm ngọc cắm trên búi tóc.

Lúc trước hẳn không thích trâm ngọc, cảm thấy đeo vào rất nặng nề. Nhưng mà bây giờ cài trâm ngọc A Chiêu tặng, thời gian lâu rồi, hẳn đã trở nên thích nó, ngược lại một ngày không mang sẽ cảm thấy không quen.

Vệ Cẩn cười ngựa phóng tới trước.

Phía sau còn có một chiếc xe, bên trong chính là rất nhiều cuộn tre ghi chép cách nấu món ăn ngon. Mỗi lần đi tới một nơi mà ăn được món ngon, Vệ Cẩn liền dùng hết phương pháp để kiếm được cách làm món đó.

Tròn một năm, mấy cuộn tre ghi cách nấu ăn đó cũng đã chất thành một tòa núi nhỏ.

Vệ Cẩn nghĩ nếu A Chiêu nhìn thấy, sau này mặc dù nàng muốn vụng trộm trốn đi cũng phải dẫn đo suy nghĩ thật nhiều.

Đến Ngũ Hoa Sơn.

Vệ Cẩn sửa sang xiêm y, tay dắt ngựa, cất bước đi vào trấn nhỏ dưới núi.

A Chiêu, ta tới rồi.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Vệ Cẩn biết A Chiêu đang ở khách điểm Vân Lai. Sau khi hẳn vào trấn nhỏ đó thì hỏi thăm người qua đường xem khách điểm Vân Lai đi thế nào. Người đó rất nhiệt tình chỉ đường cho Vệ Cẩn, Vệ Cẩn đa tạ, trong lòng cảm thấy hơi hồi hộp.

Hẳn đi được một lát thì cảm thấy có mùi hương giòn ngọt bay tới.

Vệ Cẩn nhìn qua bên đường thì thấy có người bán hạt dẻ rang đường, mùi vị rất hấp dẫn. Người bán thấy Vệ Cẩn đang dừng lại nhìn quán mình thì vội vàng nói: “Hạt dẻ rang đường của chúng tôi ngon nhất trấn, những người ăn xong đều muốn mua thêm đó. Hôm nay tôi rang một mẻ lớn, vậy mà mới quá trưa đã chỉ còn một phần. Nếu công tử muốn mua thì tôi sẽ bán rẻ cho.”

Vệ Cẩn nghĩ rằng A Chiêu nhất định sẽ thích.

Hẳn mỉm cười bước tới, vừa định mở miệng thì bỗng nhiên có người bước tới cướp lời: “Ta mua, gói lại đi.”

Vệ Cẩn nhú mày.

Hẳn soi xét thanh niên đang đứng trước mặt này.

Trông cậu ta môi hồng răng trắng, người mặc loại vải tốt nhất, tóc được búi bằng ngọc quan phi thúy, có vẻ là một cậu công tử bột không biết trời cao đất dày. Vệ Cẩn ngăn lại, hẳn nói: “Ta tới trước.”

Ninh Tu liếc hẳn, nói: “Mua đồ đâu có phải xếp thứ tự trước sau, người có trả tiền trước đâu?”

Lời còn chưa dứt, đồng tiền đã vụt qua trước mắt Ninh Tu rơi vào tay người bán hàng. Vẻ mặt Vệ Cẩn không đổi, nói với người bán: “Gói lại đi.”

Vẻ mặt người bán hàng trở nên khó xử.

Vệ Cẩn nhàn nhạt nói: “Như vị công tử này đã nói, mua đồ không phân biệt đến trước đến sau, ai trả tiền trước là được.”

Người bán nghe xong thì đành phải nói với Ninh Tu: “Vị công tử này, ngày mai xin người đến lại sau. Mai nhất định tôi sẽ giữ cho người một phần.” Ninh Tu nói: “Lão bản đừng nói vậy. Không nên vì mới mà bỏ cái đã quen thuộc, lão cũng biết ngày nào ta cũng tới mua, không có lí gì hôm nay lại không có phần của ta.”

Người bán cũng biết Ninh Tu hàng ngày vẫn mua hạt dẻ rang đường ở đây, hẳn nói: “Công tử à, chi bằng thế này, tôi cũng biết lòng hiếu thảo đáng quý của người, mua hạt dẻ là để biếu sư phụ người. Vậy ngày mai người cứ tới, tôi không thu tiền, còn tặng thêm hai phần nữa.”

Nghe được hai chữ “sư phụ”, Vệ Cẩn lại liếc Ninh Tu một cái.

Hắn nói: “Với tâm ý này của người, ta hẳn cũng nên chia một nửa cho người, nhưng đồ nhi của ta rất thích ăn món lại, hơn nữa ăn lại không ít...”

Ninh Tu liếc mắt, “Ta không cần người giả mù sa mưa cho ta. Sư phụ ta cũng ăn không ít, mỗi một nửa thì thà rằng không cần.” Ninh Tu hất cằm nói: “Sư phụ ta một bữa ăn được ba cân thịt dê, năm cái bánh, đồ nhi người ăn được vậy sao?”

Vệ Cẩn nói: “Đồ nhi của ta trừ vậy ra còn ăn được thêm một con cá.”

Người bán nghe hai người họ cãi nhau mà choáng váng, sợ phụ với đồ nhi của hai vị này ăn quả thật quá nhiều.

Vệ Cẩn không muốn nói nữa, tay cầm lấy gói hạt dẻ, lên ngựa nghênh ngang đi mất. Ninh Tu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắn ta nhất định nói vớ vẩn, ta không tin có người ăn được nhiều hơn sợ phụ ta!”

Ninh Tu khổ não thở dài, lại hỏi: “Lão còn biết có chỗ nào bán hạt dẻ rang đường nữa không?”

Người bán hàng nghĩ một lát, “Bên phố Tây hình như còn một hàng nữa.”

Ninh Tu vội vã tới phố Tây.

A Chiêu ăn xong điếm tâm thì sai Ninh Tu ra ngoài mua hạt dẻ rang đường cho mình. Kể từ sau khi nàng nhận Ninh Tu làm đồ đệ, mỗi ngày sai hẳn việc cũng khiến A Chiêu cảm thấy vui, nhất là khi nhìn thấy đồ nhi nhỏ bé không thể trốn được, A Chiêu cũng rất vui vẻ.

Mấy ngày nữa là tới đại hội luận kiếm. Lần này nàng tới Ngũ Hoa Sơn vừa để góp vui lại vừa tới xem kiếm thuật của mọi người. Một năm nay tuy kiếm thuật của nàng đột nhiên tốt hơn nhiều, cũng coi như học có được kết quả khá tốt, nhưng sợ học vô biên mà..

A Chiêu thấy Ninh Tu vẫn mãi chưa về thì cũng bước ra khỏi khách điếm xem.

Vì đại hội luận kiếm lần này, nhiều ngày nay quầy bán đồ rất nhiều, cũng không hề ít cái ăn. A Chiêu dừng lại một lát trước một quán bán bánh nướng áp chảo, lúc đi thì trong tay đã cầm hai cái bánh. Thấy ngày liền có đại hội, vừa xem các kiếm khách đọ kiếm lại vừa ăn bánh, quả thật rất hay.

A Chiêu vui vẻ nghĩ.

Đột nhiên, A Chiêu ngửi thấy mùi hạt dẻ rang đường.

Ban này cũng không thấy quán bán hạt dẻ rang đường, lòng A Chiêu vui vẻ, cứ nghĩ là Ninh Tu tìm thấy mình. Nàng mỉm cười quay đầu lại, gọi “Tu Nhi”.

Lời chưa dứt, A Chiêu đã giật mình làm rơi bánh xuống đất.

Đập vào mắt nàng giờ không phải là Ninh Tu, mà lại là Vệ Cẩn đã một năm không gặp.

“Sư... sư phụ...”

Vệ Cẩn cũng không ngờ lại gặp được A Chiêu ở đây, giờ phút này đầu Vệ Cẩn không nghĩ được gì cả. Nghe thấy giọng nói đã lâu không nghe, lòng trống rỗng cuối cùng cũng được lấp đầy.

Hắn bước từng bước tới, trước mặt bàn dân thiên hạ ôm lấy A Chiêu.

“A Chiêu.”

“A Chiêu.”

“A Chiêu.”

Hắn cứ gọi một tiếng lại một tiếng, mỗi lần gọi thì lòng hắn lại đầy thêm một chút. Một năm nay hắn vẫn luôn mơ thấy ác mộng, mơ rằng A Chiêu gặp nguy hay là đến khi tóc mình đã bạc trắng mới thấy con cháu A Chiêu đầy sảnh. Mỗi lần tỉnh dậy hắn vẫn còn sợ hãi, tự trách mình đã quá ngốc nghếch.

Giờ đây A Chiêu vốn trong mộng lại được hắn ôm vào lòng, hắn có thể cảm nhận được hơi thở của nàng, nhịp đập tim nàng. Vệ Cẩn hiểu rằng thì ra mình đã sớm đắm chìm.

Nếu không giờ phút này hẳn đã không vui như vậy, thậm chí chỉ mong thời gian ngừng trôi để cho hẳn có thể ôm A Chiêu mãi mãi.

Cái ôm bất ngờ khiến A Chiêu kinh ngạc, nhưng sau đó vui vẻ đã lấn át.

A Chiêu cũng ôm lấy Vệ Cẩn.

Đã một năm sau, khi gặp lại sư phụ, nàng thật sự rất vui vẻ. Nhưng nàng lại càng vui hơn khi biết rằng một năm trải nghiệm vừa rồi đã rèn được mình, giờ đây được sư phụ ôm như vậy, tim nàng cũng không còn đập nhanh như trước.

Nàng quả thật đã buông bỏ tình cảm này, giờ cũng có thể bình tĩnh đối mặt với tội lỗi một năm trước.

Đột nhiên, Vệ Cẩn nhớ tới một tiếng “Tu Nhi” A Chiêu vừa gọi.

“A Chiêu...” Lời còn chưa hết thì đột nhiên một thanh kiếm đã lao tới. Vệ Cẩn nhanh chóng ôm A Chiêu né, lạnh lùng nhìn, lại là vị công tử ban nãy.

Ninh Tu tới phố Tây cũng không mua được hạt dẻ rang đường, lòng vẫn còn oán giận với Vệ Cẩn, không ngờ bất ngờ thấy người này chiếm tiện nghi* của sư phụ. Ninh Tu rút kiếm ra khỏi vỏ, vung kiếm tới, lớn giọng quát: “Đặng đồ tử*! Không muốn sống nữa à!”

*chiếm tiện nghi: sàm sỡ.

*Đặng đồ tử: chỉ đồ háo sắc. Câu nói về Đặng Đồ Tử này các bạn tra gg để rõ hơn.

Vệ Cẩn vừa rút kiếm ra, người ở ngã tư đường đã vội vã lui về phía sau.

Nhiều ngày nay, đám kiếm khách trên đường đấu đá cũng không ít, những người này nhìn mãi cũng quen, vui vẻ đứng một bên xem kịch vui. Hôm nay hai vị kiếm khách này có dung mạo rất tuấn tú, thiếu niên có vẻ đẹp của tuổi trẻ, còn vị áo trắng như tuyết kia lại trông như một vị tiên từ trong tranh ra.

A Chiêu còn chưa kịp giải thích, Vệ Cẩn đã đánh với Ninh Tu.

Nhưng Ninh Tu đâu phải là đối thủ của Vệ Cẩn, chỉ trong hai chiêu, Vệ Cẩn đã đánh rơi kiếm của Ninh Tu. Thấy kiếm sắp đâm vào ngực Ninh Tu, A Chiêu rút kiếm ra, quát lớn: “Dừng tay!”

Một tiếng vang lên, chiếc kiếm trong tay Vệ Cẩn đã rơi xuống.

Mọi người xung quanh đều ngạc nhiên, không ai nhìn ra A Chiêu đã ra tay thế nào. Mọi người chỉ thấy có ánh kiếm sáng lên, cô nương mặc váy hồng xinh đẹp kia lướt qua, thanh kiếm trên tay nam tử như tiên kia đã rơi xuống đất.

Tốc độ nhanh đến khó tin.

Ai cũng không ngờ một cô nương trông chỉ tầm mười sáu tuổi lại có thể có kiếm thuật cao như vậy!

Vệ Cẩn sững sốt.

A Chiêu lo lắng đỡ Ninh Tu dậy từ trên mặt đất, nàng vội vàng nhìn hăn, hỏi: “Tu Nhi, có bị thương chỗ nào không?” Thấy cánh tay Ninh Tu bị xước một vết, A Chiêu nhăn mày lại.

Kể từ khi A Chiêu nhận Ninh Tu làm đồ đệ, có một lần hai người gặp phải sơn tặc ở trong rừng, Ninh Tu không may bị sơn tặc chém một vết trên vai. Tuy miệng vết thương rất nông nhưng cái mạng của Ninh Tu như mất một nửa, lúc ấy A Chiêu hoảng sợ vô cùng.

Rõ ràng chỉ là một vết đao dài bằng cái ngón tay nhưng máu của Ninh Tu lại chảy không ngừng.

A Chiêu tìm một đại phu tới, chỉ nhìn qua đã biết thể chất của Ninh Tu khác với người thường, không thể bị thương được. Nếu không, dù chỉ một vết thương rất nhỏ đi nữa cũng dễ lấy đi mạng Ninh Tu.

Thường ngày A Chiêu vẫn sai Ninh Tu này nọ, dù có mục đích riêng thật, nhưng cũng là muốn để Ninh Tu rèn luyện cơ thể mình.

Giờ đây nhìn thấy miệng vết thương của Ninh Tu, mặt A Chiêu biến sắc.

Nàng nói: “Vi sư đưa con tìm đại phu.”

Ninh Tu biết bình thường nếu sư phụ biết mình bị thương nhất định sẽ hoảng. Hắn vội vàng nói: “Sư phụ, con không sao, không sao đâu mà. Cơ thể con dạo này đã tốt hơn nhiều rồi, dù bị rách da hấn thì về khách điểm bôi thuốc là được rồi.”

Thấy A Chiêu vẫn cau mày, Ninh Tu khẽ nói: “Sư phụ, con thật sự không sao mà, sư phụ đừng lo.”

A Chiêu nhìn trái nhìn phải, nhìn một lúc lâu vẫn thấy sắc mặt Ninh Tu vẫn hồng hào thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Vệ Căn thấy A Chiêu như vậy, lòng chợt thấy mất mát.

Ban nãy rõ ràng cậu ta giờ kiểm trước, lại có thể khiến cho A Chiêu ra tay với hắn, giờ đến liếc cũng không thèm liếc một cái, ánh mắt đều nhìn về phía cậu thiếu niên kia, quên hẳn hắn còn đang ở bên cạnh.

Lòng Vệ Căn ngay lập tức trầm xuống.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Vệ Căn im lặng không nói năng gì, nhặt trường kiếm trên mặt đất lên, lúc này Ninh Tu bước lên trước đứng chắn trước mặt A Chiêu, vô cùng cảnh giác. Hắn nói: “Người cũng nhìn thấy rồi đấy, sư phụ ta kiếm thuật cao siêu, lần sau muốn chiếm ưu thế thì trước đó rửa sạch mắt đi đã.”

A Chiêu giữ chặt Ninh Tu, lạnh giọng trách mắng: “Tu Nhi, không được vô lễ.”

Bị A Chiêu mắng, Ninh Tu oan ức nói: “Sư phụ! Rõ ràng là hắn...” A Chiêu ngắt lời Ninh Tu, nàng đi đến trước người Vệ Căn, cúi người hành lễ, “Sư phụ, vừa rồi Tu Nhi đã mạo phạm người, A Chiêu thay Tu Nhi xin lỗi người.”

Hai chữ “sư phụ” thốt ra khiến Ninh Tu đứng ngây tại chỗ.

Thường ngày nghe sư phụ nhắc đến sư tổ, sư phụ cũng chỉ nói sư tổ là đệ tử phái Thiên Sơn danh dương thiên hạ, là người sư phụ kính nể nhất. Ninh Tu nghe thế cứ ngỡ sư tổ phải trên ba mươi, không ngờ hôm nay nhìn lại trẻ tuổi như thế.

A Chiêu cười nói với Vệ Căn: “Sư phụ, Tu Nhu là đồ nhi nửa năm trước A Chiêu thu nhận.”

Vệ Căn nghiêm túc đánh giá Ninh Tu, thiếu niên trước mắt nhìn có vẻ cũng chẳng nhỏ hơn A Chiêu là bao, hắn nói: “Nhanh... nhanh vậy đã nhận đồ đệ rồi.”

A Chiêu cười nói: “Khi sư phụ mười sáu tuổi cũng nhận A Chiêu làm đồ đệ, A Chiêu nhận Tu Nhu làm đồ đệ cũng không kém mười sáu.” Nàng kéo Ninh Tu đến, nói: “Tu Nhu, còn không qua đây bái kiến sư tổ.”

Vệ Căn nhìn hai người tay nắm tay, khẽ nhú mào.

Tuy Ninh Tu không cam lòng nhưng cũng phải đành ngoan ngoãn nói: “Đồ tôn bái kiến sư tổ.” Nghĩ đến sư tổ vừa thấy mình cướp hạt dẻ rang đường, còn đấu mấy chiếu với mình, đầu Ninh Tu bỗng to ra.

Nhưng vào lúc này, một tràng vỗ tay vang lên.

Một đám người đi đến, người đi đầu mặc y phục cẩm y, bên hông là bảo kiếm, vó kiếm cực kỳ hoa lệ, bên trên có khảm vài viên bảo thạch. Chỉ nghe thấy người nọ vỗ tay khen: “Tuyệt vời tuyệt vời.”

Hắn đứng trước người A Chiêu nói: “Kiếm thuật của cô nương tuyệt lắm, không biết có thể tham gia luận kiếm đại hội lần này?”

A Chiêu thản nhiên đáp: “Không.”

Người nọ lại nói: “Nếu cô nương muốn tham gia, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta. Ta nhất định sẽ mở tiệc chào đón cô nương trên Ngũ Hoa sơn. Với thân thủ của cô nương, muốn đoạt giải nhất trong luận kiếm đại hội thì chẳng khó gì. Ta họ Phương, tên một chữ Huyền.”

Lời này vừa thốt khiến xung quanh không ít người khiếp sợ.

Phương Huyền!

Kiểm khách hai lần chiến thắng trong luận kiếm đại hội đó sao?

A Chiêu cũng có nghe qua, nhưng nàng vẫn khách khí từ chối, “luận kiếm đại hội là nơi cao thủ tập hợp, kiếm thuật của tại hạ rất bình thường,

hơn nữa ta cũng không có ý định tham gia. Đa tạ lòng tốt của người, ta xin nhận.”

Dứt lời, A Chiêu chấp tay nói: “Cáo từ.”

Trên mặt Phương Huyền là vẻ khó chịu.

Một người áo xám bên cạnh hần khó hiểu nói: “Cô nương vừa rồi cũng chỉ là ra một chiêu, tuy tốc độ nhanh nhưng chưa hẳn thấy được kiếm thuật cao siêu nhường nào. Sao đại nhân lại đối xử nhiệt tình như thế?”

Phương Huyền nói: “Nàng chính là Hồng kiếm khách.”

Người áo xám kinh hãi.

“Hồng kiếm khách... là nữ tử.”

“Đúng thế.” Vừa nãy nhìn hần đã hơi nghi ngờ, hơn nữa lại còn mặc Hồng y, lại có thân thủ như thế, hần liên tiếp thăm dò nàng nhưng lại bị từ chối. Phương Huyền nói: “Chúng ta bị mấy lời đồn gạt rồi, người đời đều nói Hồng kiếm khách lợi hại nên theo bản năng chúng ta cứ nghĩ Hồng kiếm khách là nam tử, cho nên truy xét đã lâu mà vẫn chẳng có kết quả.”

Người áo xám nói: “Đại nhân, vương thượng cố ý chiêu lãm Hồng kiếm khách...”

Phương Huyền thôi không cười, con người sẫm lại, hần nói: “Đúng thế, nhà vua (???) có ý chiêu lãm.” Kiếm khách dốc sức vì Uyển quốc không nhiều lắm, hần khó lắm mới đứng vững ở vị trí này, há lại có thể để một tiểu cô nương miệng còn hôi sữa đến làm hỏng đại sự của hần sao?

Hần ngoắc tay.

Người áo xám đưa tai đến gần.

Phương Huyền nói nhỏ vài câu, thần sắc người áo xám không khỏi ngưng đọng, hần gật đầu.

“Thuộc hạ hiểu rồi.”

***

Sau khi trở về khách điểm, Vệ Cẩn đi theo A Chiêu và Ninh Tu vào sương phòng. Vệ Cẩn ngồi trên ghế, Ninh Tu ngồi trên giường, ánh mắt hai người chạm nhau rồi vắt sang một bên.

A Chiêu rót chén trà đưa cho Vệ Cẩn.

“Sư phụ uống trà đi.” A Chiêu cười dịu dàng, hỏi: “Sư phụ cũng đến tham gia luận kiếm đại hội sao?”

Vệ Cẩn nhìn chăm chú, âm thanh dịu dàng: “Không phải, A Chiêu, vì sư đến là vì...”

Ninh Tu bỗng “ai ôi” một tiếng, A Chiêu vội vàng đứng dậy hỏi: “Tu Nhi làm sao thế?”

Ninh Tu chỉ chỉ vết thương trên cánh tay nói: “Lúc này không thấy đau mà chẳng hiểu sao vừa về đến nơi là bắt đầu đau rồi.” Ninh Tu liếc Vệ Cẩn, lạnh nhạt nói: “kiếm của sư tổ thật là sắc.”

A Chiêu vội vàng đi lấy kim sang dược, ngồi xuống bên cạnh Ninh Tu. Ninh Tu vén tay áo lên, A Chiêu cẩn thận bôi kim sang dwojc lên vết thương, dáng vẻ cực kỳ chăm chú.

Vệ Cẩn đưa mắt nhìn Ninh Tu.

Ninh Tu híp mắt cười khẽ.

Mặt Vệ Cẩn tối sầm, ngẩng đầu uống cạn ly trà. Một ly trà vào bụng khiến lòng tỉnh hơn, Vệ Cẩn lại rót một ly, lần này uống hơi nhanh nên không cần thận bị sặc. Vệ Cẩn đưa mắt nhìn, A Chiêu nhẹ giọng hỏi: “Tu Nhi còn chỗ nào không thoải mái?”

Ninh Tu nói: “Đầu hơi đau, sư phụ giúp con xoa bóp đi.”

Vệ Cẩn lại ho vài tiếng, thấy A Chiêu không có ý định quay đầu lại, sắc mặt Vệ Cẩn có vài phần cô đơn.

Hắn đặt mạnh ly trà xuống.

A Chiêu và Ninh Tu đồng loạt ngừng đầu nhìn, Vệ Cẩn ho nhẹ một tiếng, “Trà hết rồi, ta ra ngoài bảo tiểu nhị đổi bình trà mới.” Sau khi Vệ Cẩn rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại hai người A Chiêu và Ninh Tu.

A Chiêu liếc Ninh Tu một cái.

“... Còn giả vờ sao.”

Ninh Tu biết bị sư phụ nhìn thấy, cũng không thấy ngượng ngùng mà cười hì hì: “Sư phụ có hỏa nhãn kim tinh, đồ nhi biết không thể nào gạt được sư phụ mà.”

A Chiêu đưa tay gõ nhẹ lên đầu Ninh Tu, thở dài “Phải cư xử tốt với sư tổ, không được bướng bỉnh.”

“...Vâng, đồ nhi hiểu rồi.”

A Chiêu lại hỏi: “Thật không có chỗ nào khó chịu sao?”

Ninh Tu gật đầu, “Vâng, chỉ là vết thương có hơi tê tê thôi.”

A Chiêu nói: “Sau này không được lỗ mãng như thế nữa.”

Ninh Tu nói: “Thấy giữa ban ngày ban mặt có người ăn đậu hủ của sư phụ, đồ nhi nhất thời nóng lòng không quan tâm nhiều.” A Chiêu cười nói: “Tu Nhi cũng không nghĩ xem nếu sư phụ không đồng ý, thế gian này liệu có bao nhiêu người có thể ăn được đậu hủ của vi sư?”

A Chiêu vỗ vào tay Ninh Tu.

“Nhớ phải cư xử tốt với sư tổ, không được làm bậy như thế nữa. Nếu lần sau con làm càn, vi sư không giúp con đâu.”

***

Khi Vệ Cẩn quay lại sương phòng thì chỉ còn một mình A Chiêu.

A Chiêu đứng dựa bên cửa sổ, tỉ mỉ lau chùi Trầm Thủy kiếm. Nghe tiếng mở cửa, nàng đưa mắt lên nhìn, ý cười nhẹ nhàng nói: “Sư phụ quay về rồi.” Trong lòng Vệ Cẩn vốn tích tụ vài phần, nhưng giờ khắc này nhìn nụ cười trên mặt A Chiêu, mấy phần tích tụ kia cũng dần tiêu tan.

Vệ Cẩn mặc niệm trong lòng một câu.

Ninh Tu là đồ nhi của A Chiêu, hẳn phải thương cả cậu ta. (gốc là “yêu ai yêu cả đường đi” mà nghe sên sến nên chuyển thành thế =,= ko thích thì đổi lại đi)

Trong mắt Vệ Cẩn mang theo ý dụ dằng, hãnh bước lên, khẽ nói với A Chiêu: “Trầm Thủy kiếm vẫn như cũ.”

A Chiêu nói: “Sư phụ tặng A Chiêu Trầm Thủy kiếm, A Chiêu luôn xem như là vật báu.”

Nàng dụ dằng vuốt ve thân kiếm, như là đang nhìn chính mình.

Tuy nói A Chiêu xem trọng đồ mình tặng là bảo bối, nhưng ánh mắt như thế khiến trong lòng Vệ Cẩn không thoải mái. Hãnh gọi: “A Chiêu.”

A Chiêu lấy lại tinh thần.

Trong mắt Vệ Cẩn có vẻ phức tạp, A Chiêu như ý thức được điều gì đó, nàng vội nói: “Sư phụ, A Chiêu không có ý đó.” A Chiêu đặt Trầm Thủy kiếm xuống, nghiêm túc nói: “Sư phụ, lần trước A Chiêu còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, làm ra nhiều chuyện sai, còn suýt nữa lâm vào đại họa, may có sư phụ cứu A Chiêu. Một năm này A Chiêu đi đến rất nhiều nơi, cũng trải qua rất nhiều chuyện, mới biết lúc trước sư phụ nói rất đúng.”

Vệ Cẩn ngẩn ngơ nhìn A Chiêu.

A Chiêu cứ ngỡ những lời này nói ra thì sẽ có chút khó khăn, nhưng hôm nay thốt ra khỏi miệng, nàng phát hiện lòng mình bình tĩnh đến lạ lùng. Nàng nói tiếp: “Sư phụ nói sau khi A Chiêu lịch lãm, sẽ biết thiên hạ này lớn đến bao nhiêu, chuyện tình cảm nhi nữ chỉ là con kiến phù sinh, không đáng để nhắc đến. A Chiêu cho rằng lúc đó là sư phụ không muốn để A Chiêu bối rối, nhưng bây giờ A Chiêu đã biết rõ nỗi khổ tâm của sư phụ. Thiên hạ này lớn quá, cho dù dùng hết cả đời này A Chiêu cũng không thể đi hết, tình cảm của A Chiêu đối với sư phụ lúc trước, thật nhỏ bé không đáng kể đến. Hơn nữa một năm này, A Chiêu cũng đã lĩnh ngộ được, A Chiêu năm sáu tuổi lần đầu nhìn thấy sư phụ, tất có cảm giác sư phụ như thiên nhân không thể nào chạm đến, nhưng sau đó sư phụ lại đối với A Chiêu cẩn thận từng li từng tí, A Chiêu thích sư phụ cũng là hợp tình hợp lý...”

Sắc mặt Vệ Cẩn biến đổi mạnh.

Hắn nói: “A Chiêu, vi sư...”

A Chiêu vội vàng nói: “Nhưng sư phụ yên tâm, bây giờ A Chiêu đã hoàn toàn buông tay mảnh tình này rồi.”

Ba chữ “cũng thích con” lập tức bị nghẹn trong lòng Vệ Cẩn.

Lúc này, A Chiêu bỗng quỳ xuống, “Một năm trước A Chiêu phạm phải sai lầm ngấp trời, mạo phạm sư phụ. A Chiêu biết sư phụ sẽ không trách cứ A Chiêu, nhưng A Chiêu luôn tự trách mình không thôi, xin sư phụ nhận một bái của đồ nhi.”

Nhớ đến đêm hôm đó, Vệ Căn đỡ A Chiêu dậy, hăn khẽ nói: “Ta chưa từng trách con, con cũng đừng tự trách mình. Thật ra hôm đó vi sư cũng sai.”

“Sư phụ không cần phải nhận lấy trách nhiệm, đều là A Chiêu không tốt.”

Vệ Căn nói: “Chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa.”

A Chiêu cười gật đầu, nàng cong mi cười nói: “Không biết sư phụ có đi qua chùa Cửu Hoa của Quỳnh quốc chưa? A Chiêu từng đợi nửa tháng ở trong chùa Cửu Hoa, ngày ngày nghe tiếng bọn họ lên khóa sớm thì trong lòng liền tĩnh lặng vô cùng, cũng tại nơi đó A Chiêu mới nhận ra làm kiếm giả, không phải vì giết chóc cũng không phải là vì công danh lợi lộc, có thể trở thành người tài, mới có thể ở trên kiếm đạo càng chạy càng xa.”

A Chiêu lộ ra vẻ tiếc nuối, “Đáng tiếc trong chùa không thể ăn đồ mặn, nếu không A Chiêu cũng muốn ở lại lâu thêm một chút.”

Thấy A Chiêu hướng đến như thế, trong lòng Vệ Căn hối hận không thôi.

Lúc trước không nên nói với A Chiêu như thế, may mà nàng còn thích đồ mặn, nếu như không thích, không phải là muốn xuất gia hay sao? Trong ẩn tượng, bên cạnh chùa Cửu Hoa có một am ni cô.

Vệ Căn nghiêm mặt nói: “Không được.”

A Chiêu ngẩn ra.

Vệ Cẩn nói: “Trong chùa miếu không có cá không có thịt, con làm sao chịu được. Hơn nữa một khi xuất gia, thì lục căn phải thanh tịnh, ngay cả tình sư đồ của chúng ta cũng không còn.”

A Chiêu bật cười nói: “Sư phụ nghĩ nhiều rồi, A Chiêu chỉ nói muốn ở lại lâu một chút, chứ không có ý xuất gia.”

Vệ Cẩn nhẹ nhàng thở ra.

A Chiêu lại nói: “Huống hồ bây giờ A Chiêu còn nhận đồ nhi, cho dù không vì mình, cũng phải nghĩ vì Tu Nhi.”

Chỉ trong một năm ngắn ngủn, A Chiêu không còn luôn miệng gọi sư phụ sư phụ nữa, nói hai ba câu đều nhắc đến Tu Nhi. Chênh lệch như thế, Vệ Cẩn không kìm được mím chặt môi.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Hiện giờ đại hội luận kiếm sắp tới, tất cả khách điếm ở Ngũ Hoa Sơn đều chật kín phòng. Hôm nay Vệ Cẩn mới đến nên không còn phòng trống. Đến đêm, A Chiêu hỏi: “Sư phụ cũng tới xem đại hội luận kiếm sao?”

Vệ Cẩn muốn nói không phải, nhưng nhớ tới lời của A Chiêu lúc xế chiều, Vệ Cẩn lại không nói nữa. Với tâm tình bây giờ của A Chiêu, lại thấy được hăn chán ghét đồ tôn thế nào, thật sự không phải là lúc thích hợp để bày tỏ.

Ninh Tu nói: “Sư tổ đại lão từ xa tới, không phải vì đại hội thì còn vì gì ạ?” Hăn cười híp mắt nhìn Vệ Cẩn, “Phải không, thưa sư tổ?”

Lời này của đồ tôn quả nhiên có gai, hăn thật sự muốn lấy cái chén này ném cậu ta.

Vệ Cẩn mặc niệm trong lòng: yêu ai yêu cả đường đi yêu ai yêu cả đường đi yêu ai yêu cả đường đi...

Hăn mím cười, nói: “Cũng không hăn là thế.”

Vệ Cẩn nhìn về phía A Chiêu, “Vi sư nghe nói con đang ở Ngũ Hoa Sơn, vậy nên muốn thăm con một chút. Luôn không biết hành tung của con khiến vi sư thực sự rất lo lắng.”

A Chiêu áy náy nói: “Là do A Chiêu không hiểu chuyện, khiến sư phụ phải phiền lòng. A Chiêu cũng định chờ đến khi đại hội luận kiếm kết thúc

thì sẽ dẫn Tu Nhi về thỉnh tội với sư phụ, không ngờ lại gặp được sư phụ ở đây.”

Vệ Căn nói: “Chuyện đã qua cũng không cần nhắc lại nữa.” Thấy vẻ tự trách của A Chiêu, hắn cũng không đành lòng.

Ninh Tu nhìn Vệ Căn rồi lại nhìn A Chiêu. Hắn ngáp một cái, nói: “Sư phụ, đêm đã khuya rồi.”

A Chiêu nhìn sắc trời bên ngoài, cười nói: “Quả thật đêm đã khuya.”

Ninh Tu đứng dậy chuẩn bị về phòng ngủ. Đi vài bước cậu vẫn thấy Vệ Căn không nhúc nhích ngồi ở đó. Cậu dừng bước, hỏi: “Sư tổ không đi nghỉ sao?”

A Chiêu nói: “Sư phụ hôm nay vừa đến, chắc hắn không còn phòng trống.”

Vệ Căn nói: “Vi sư cùng con ngủ một đêm.”

A Chiêu ngẩn ra, mặt Ninh Tu biến sắc.

“Vi sư ngủ đất, con ngủ giường.” Vệ Căn bình tĩnh nói: “Chẳng nhẽ A Chiêu còn lạ với vi sư sao? Chẳng phải trước kia đã ngủ cùng vi sư chín năm rồi sao?”

A Chiêu vừa định nói gì, Ninh Tu đã bước tới cạnh A Chiêu, ôm lấy tay A Chiêu, “Sư tổ ngủ phòng của đồ tôn đi ạ, để sư tổ phải cùng sư phụ chen chúc ở một chỗ, đồ tôn bất hiếu rồi.”

Ninh Tu nói với A Chiêu: “Sư phụ, Tu Nhi ngủ cùng người, dù sao cũng không phải chưa từng ngủ cùng.”

Mặt Vệ Căn biến sắc.

Ninh Tu bám lấy A Chiêu, “Sư phụ, được không ạ?”

Thấy vẻ sùng nịnh trong mắt A Chiêu, lòng Vệ Cẩn lại run run, còn chưa để A Chiêu kịp mở miệng đã kéo Ninh Tu đi, “Đều là người lớn cả rồi mà còn bám lấy sư phụ như vậy. Nam nữ khác nhau, cứ để ta với Tu Nhi ngủ cùng một phòng.”

Dứt lời, Vệ Cẩn kéo thẳng Ninh Tu ra ngoài.

Phòng Ninh Tu ở ngay cạnh phòng A Chiêu.

A Chiêu vểnh tai lên nghe một lúc, ban đầu còn thấy Tu Nhi nói vài câu, sau đó cũng không rõ sư phụ đã nói gì khiến Tu Nhi yên lặng hẳn. A Chiêu mỉm cười, Tu Nhi dù hơi bướng bỉnh nhưng tâm địa lương thiện, cũng biết chừng mực, ngủ cùng sư phụ một đêm, chắc hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì.

A Chiêu ngáp một cái, không nghĩ nữa mà nằm xuống giường ngủ.

Mà trong lúc đó, Vệ Cẩn và Ninh Tu đang nhìn chăm chăm nhau.

Vừa vào phòng, Ninh Tu đã chiếm lấy cái giường, cậu nói: “Vốn con cũng nên nhường giường cho sư tổ, nhưng đồ tôn hôm nay vì người mà bị thương, nếu ngủ trên sàn, cũng không biết có bị chạm vào vết thương không nữa.

Vệ Cẩn nói: “Không sao.”

Hắn cầm sách, ngồi xuống một chỗ trong phòng, “Vết thương còn đau thì ngủ đi, ta ngủ thế nào cũng được.”

Ninh Tu nghe vậy lại cảm thấy mình so với sư tổ thật trẻ con.

Cậu xoay người ngồi dậy, nhìn Vệ Cẩn.

Ninh Tu đột nhiên nói: “Hình như sư tổ không hề thích đồ tôn, lẽ nào là do sáng nay đồ tôn đã mạo phạm sư tổ ở quán hạt dẻ rang đường sao?”

Vệ Cẩn lật sách, nói: “Không phải, con là đồ nhi của A Chiêu, A Chiêu đối xử với con thế nào, ta cũng sẽ đối xử với con như vậy. Ta đang có một bình kim sang được, con bơi mấy ngày thì miệng vết thương sẽ liền hẳn. Nếu con không bơi được thì sư tổ cũng có thể giúp con.”

Cảnh A Chiêu bơi thuốc cho Ninh Tu ban nãy quả thật hơi chướng mắt.

Ninh Tu run người.

Dường như hẳn nghĩ tới chuyện gì, mắt lại sáng ngời nhìn Vệ Cẩn.

Vệ Cẩn ung dung, mắt hơi khép, sách trên tay lại lật qua trang khác. Ánh lửa chiếu rọi khuôn mặt nghiêng của Vệ Cẩn. Ninh Tu cứ nhìn rồi lại nhìn, rồi bất chợt cậu quay sang một bên, trèm chần lên, môi mím chặt.

Ninh Tu lại nhớ về một lần cậu với sư phụ ở trên biển.

Mấy ngày đầu sư phụ không quen với cuộc sống trên thuyền, nôn ọe liên tục, thậm chí còn phát sốt. Khi cậu không quản nhọc, chăm sóc sư phụ suốt một đêm thì thấy sư phụ dường như đang gặp ác mộng, miệng nói mơ.

“Sư phụ... Sư phụ... Sư phụ...”

Ninh Tu cũng không đếm được cuối cùng sư phụ đã gọi bao lần “sư phụ”, cậu chỉ đoán được là nhất định sư phụ với sư tổ đã cùng gặp nguy, nếu không tại sao sư phụ kiên cường như vậy lại gọi sư tổ không ngừng vào lúc yếu ớt nhất?

Giờ đây thấy sư tổ, quả thật như lời sư phụ đã nói, sư tổ là một người vô cùng xuất sắc.

Mà so ra, mình không hề đáng thể sánh cùng.

Cảm giác tự ti đột nhiên trỗi dậy.

Cũng không biết đã bao lâu, Ninh Tu dần thiếp đi. Vệ Cẩn lật sách, mắt nhìn vào Ninh Tu. Hắn nhìn chăm chú, đôi mày khẽ nhướn lên. Một thiếu niên như vậy, hẳn không hiểu rõ cuộc A Chiêu coi trọng cậu ta ở điểm nào.

Dung mạo không tệ, nhưng chỉ một vết thương nhỏ đã kêu đau như vậy, sao có thể là một nam tử hán đại trượng phu?

Đã vậy còn không phải con gái mà lại bám A Chiêu như vậy, thật sự quá vô lí!

Lại nhớ tới câu vừa rồi của Ninh Tu – “dù sao cũng không phải chưa từng ngủ cùng”, lòng Vệ Cẩn mãi không tĩnh lại được.

Đã một năm, A Chiêu không có mình bên cạnh đã trải qua những chuyện gì với cậu thiếu niên nhìn trái nhìn phải cũng không thuận mắt này?

Giờ tuy đã tìm được A Chiêu, nhưng... lòng hắn vẫn trống rỗng, thậm chí còn hơi đau.

Vệ Cẩn khẽ thở dài, tiếp tục lật sách đọc.

Đêm khuya thanh vắng.

Tất cả các phòng trong khách điếm đều đã tắt đèn, chỉ còn một ngọn đèn nhỏ ở chỗ Vệ Cẩn. Ngoài cửa, tiếng gõ mõ của người báo canh vang lên, Vệ Cẩn lúc ấy mới nhận ra giờ đã là canh ba.

Hắn ngáp một cái, chẳng buồn ngủ chút nào.

Ninh Tu đang nằm trên giường xoay người, miệng lẩm bẩm: “Sư phụ, cứu con.” Dù tiếng nói không lớn nhưng tai Vệ Cẩn rất thính, hẳn nghe được hết cả câu. Vệ Cẩn lạnh lùng nhìn Ninh Tu.

Vừa không nhìn nữa thì đột nhiên giọng nói A Chiêu từ phòng bên cạnh vang lên.

“Ai?!”

Mặt Vệ Cẩn biến sắc, mặc kệ có chuyện gì mà cứ thế cầm kiếm xông thẳng vào, “A Chiêu!” Lời còn chưa dứt đã thấy mùi máu tươi xộc đến, thi thể trên đất nằm đó, một kiếm trí mạng*.

*một kiếm trí mạng: chỉ bằng một kiếm đâm vào chỗ hiểm, giết chết một mạng người

Máu trên Trầm Thủy kiếm nhỏ từng giọt xuống.

A Chiêu đang nhìn ra cửa sổ thì quay lại nhìn Vệ Cẩn.

“Sư phụ sao lại qua đây ạ?”

Vệ Cẩn đi vòng qua thi thể, lo lắng hỏi: “A Chiêu, có bị thương ở đâu không?”

A Chiêu mỉm cười nói: “Sư phụ đừng lo, chỉ là mấy tên thích khách thôi, A Chiêu còn không thềm để chúng vào mắt.” Nàng cầm khăn lau vết máu trên Trầm Thủy kiếm, gió đêm thổi tới khiến tóc mai A Chiêu khẽ bay.

Nàng vén tóc lại, cười nói với Vệ Cẩn: “Không sao ạ, sư phụ cứ về nghỉ đi ạ.”

Tiếng bước chân gấp gáp vang lên, chỉ trong nháy mắt, Ninh Tu đã xuất hiện trong phòng. Cậu nhìn thi thể trên đất, mặt biến sắc. Ninh Tu vội hỏi: “Sư phụ có bị thương không?”

A Chiêu nói: “Không sao, chỉ là mấy tên thích khách bình thường thôi.”

Vệ Cẩn hỏi: “Một năm nay con có đắc tội với ai sao?”

A Chiêu nói: “Hành tẩu giang hồ, chuyện có đắc tội với ai không cũng khó nói. Sư phụ, chuyện này A Chiêu sẽ tự giải quyết, người cứ về nghỉ đi. Tu Nhi cũng về đi, nếu nghe thấy tiếng gì cũng không cần qua đây, vì sư tự ứng phó được.”

Vệ Cẩn nói: “Không được, dù kiếm thuật cao cũng có thể có chuyện khác không lường tới xảy ra.”

Hắn vừa định xem xét thi thể trên mặt đất thì đột nhiên Ninh Tu nói: “Sư tổ, mấy chuyện nhỏ nhặt này cứ để đồ tôn làm là được.” Cậu che trước người Vệ Cẩn, cúi đầu nghiêm túc kiểm tra thi thể.

Ninh Tu sờ sờ, nói: “Sư phụ, trên người thích khách không có gì cả.”

Thấy Vệ Cẩn nhìn mình chăm chăm, Ninh Tu lại nói: “Nếu sư tổ không tin thì lại kiểm tra xem.”

“Tu Nhi!”

Thấy sư phụ đang tức giận, Ninh Tu vội nói: “Dạ, đồ nhi về đây ạ.” Ninh Tu nhanh chóng rời đi, trong phòng chỉ còn A Chiêu và Vệ Cẩn. A Chiêu nói: “Sư phụ, A Chiêu cũng không còn là A Chiêu của năm đó, việc này A Chiêu có thể tự xử lí được.”

Thấy A Chiêu cố chấp như vậy, Vệ Cẩn cũng chỉ còn cách rời đi.

Ninh Tu ngồi trên giường nhe răng cười với Vệ Cẩn, “Sư phụ có chuyện thì vẫn toàn tự mình gánh lấy, nếu có ai muốn xen vào thì sẽ giận.”

Con đoán nhất định sư phụ đã phát hiện ra chuyện gì. Sư tổ, người có tin lát nữa sư phụ sẽ rời khỏi khách điểm không?”

Đây là lần đầu tiên Vệ Cẩn cảm thấy đồ tôn này cũng không đến nỗi chướng mắt. Hắn cũng phát hiện ra A Chiêu ban nãy quả thật hơi kì lạ, cũng đoán ra A Chiêu muốn bọn hắn về nhanh là để tìm manh mối.

Không ngờ Ninh Tu cũng phát hiện ra điều đó.

Ninh Tu thấy vẻ mặt Vệ Cẩn thì biết là hắn tin, cậu cười hì hì hỏi: “Sư tổ, nếu không lát nữa chúng ta cùng lên theo sư phụ đi?” Sư phụ giận cậu, nhưng sẽ không giận sư tổ.

Vệ Cẩn “ừ” một tiếng.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Ban này số thích khách tới cũng không chỉ có một.

A Chiêu giết một người, còn một người cố tình tha, chỉ đâm cho trọng thương. Nàng định thừa thắng xông lên, tra ra người đứng sau, không ngờ sư phụ lại tới nhanh như vậy.

A Chiêu không muốn để Vệ Cẩn lo lắng, vậy nên cũng không nói với Vệ Cẩn.

Chờ đến khi Vệ Cẩn và Ninh Tu đã đi khỏi, A Chiêu mới cầm Trầm Thủy kiếm khẽ khàng rời khỏi khách điếm. Ban này thích khách bị trọng thương, nhảy từ cửa sổ xuống, chắc hẳn chạy chưa được xa.

A Chiêu lần theo dấu vết đuổi theo, cuối cùng dừng lại trước một gian khách điếm.

A Chiêu ngẫm nghĩ.

Sau khi A Chiêu đi, Vệ Cẩn và Ninh Tu bước ra từ chỗ tối.

Vệ Cẩn tới chỗ ban này A Chiêu đứng, hẩn ngẩng đầu nhìn, cảm thấy khách điếm này hơi không giống với các khách điếm khác, bề ngoài trông rất khí khái. Ninh Tu nói: “Khách điếm này chỉ cho phép kiếm khách tham gia đại hội vào ở, không có ngoại lệ.”

Vệ Cẩn nói: “Xem ra người đứng sau sai khiến ở đây.”

Ninh Tu ngẩn ra.

“A Chiêu đã lần theo vết máu mà tới, trong phòng lại chỉ có một thi thể của tên thích khách, nhất định đã có một tên trốn thoát.” Vệ Cẩn cân nhắc, “Chúng ta về thôi.”

Ninh Tu nói: “Cứ thế về thôi?”

Vệ Cẩn nói: “Mấy ngày nữa là tới đại hội luận kiếm, giờ không được, nhất định sẽ hành động tiếp. Bây giờ không nên đả thảo kinh xà.”

*Đả thảo kinh xà: đánh cỏ động rắn.

Dám có ý đồ với A Chiêu sao!

Vẻ mặt Vệ Cẩn lạnh lùng.

Hôm sau.

A Chiêu ra khỏi cửa phòng, cửa phòng bên cạnh cũng mở ra. Ninh Tu mỉm cười nhìn A Chiêu: “Sư phụ, sớm.” A Chiêu gật đầu cười, hỏi: “Sư tổ con tỉnh chưa?”

Ninh Tu xoa mũi, nói: “Từ sáng sớm con đã không thấy sư tổ đâu.”

A Chiêu cười nói: “Sư tổ con nhất định lại đi luyện kiếm rồi. Mấy năm gần đây sư tổ con cứ một tháng đọc sách hai tháng luyện kiếm, cứ đến giờ nào là lập tức thực thi.”

Ninh Tu “À” một tiếng.

A Chiêu nói: “Chúng ta xuống dưới ăn sáng thôi.”

A Chiêu dậy rất sớm, lúc xuống cũng chỉ thấy có mấy người đang ngồi. A Chiêu và Ninh Tu ngồi vào bàn cạnh cửa sổ. Tiểu nhị tới hỏi: “Khách quan muốn ăn gì ạ?”

A Chiêu nói: “Giống hôm qua.”

Tiểu nhị có ấn tượng sâu sắc với A Chiêu, mấy bữa sáng nay A Chiêu vẫn ăn giống hệt nhau. Tiểu nhị vui vẻ nói: “Được, xin khách quan chờ một lát.”

Bóng hình Vệ Cẩn chột đập vào mắt A Chiêu, A Chiêu vẩy vẩy tay.

“Sư phụ, ở đây!”

Ninh Tu liếc qua, nói: “Sư phụ, sư tổ có đi luyện kiếm đâu? Rõ ràng là đi mua hạt dẻ rang đường.” Nhớ tới vụ hôm qua bị Vệ Cẩn giành trước, hôm nay lại bị Vệ Cẩn mua được trước, Ninh Tu nhìn vẻ vui mừng của A Chiêu mà lòng nặng trĩu.

Vệ Cẩn ngồi xuống, cười nói: “Hôm qua cũng mua, nhưng tiếc là bị nguội rồi. Hôm nay có mẻ mới rang đây.”

A Chiêu vui vẻ nói: “Sư phụ mua cho A Chiêu hạt dẻ rang đường!” Nàng vui mừng nhận lấy, ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào của hạt dẻ, hai hàng lông mày của A Chiêu cong lên. Lòng Vệ Cẩn lại dịu dàng hơn mấy phần.

A Chiêu dù đã nhận đồ nhi, cũng cảm thấy hơi xa lạ với mình, nhưng với đồ ăn vẫn luôn không thay đổi.

A Chiêu bóc hạt dẻ, đang định ăn thì thấy Ninh Tu hơi âm đạm. Tay ngập ngừng, A Chiêu xẻ một ít hạt dẻ ra cho Ninh Tu. Ninh Tu nói: “Sư phụ bóc cho đồ nhi.”

A Chiêu gõ đầu Ninh Tu, “Có bao nhiêu người ở đây mà còn muốn sư phụ bóc hộ.”

Nhưng dù A Chiêu nói vậy, nàng vẫn bóc vỏ hạt dẻ, từng viên từng viên bỏ vào bát Ninh Tu. Ninh Tu thỏa mãn ăn, khẽ liếc qua Vệ Cẩn.

Mặt Vệ Cẩn đen lại.

Hắn hít thật sâu, lại mặc niệm trong lòng.

Yêu ai yêu cả đường đi yêu ai yêu cả đường đi yêu ai yêu cả đường đi...

Ninh Tu hỏi: “Sư tổ có ăn hạt dẻ không?”

Vệ Cẩn vừa định nói “có”, A Chiêu đã nói trước, “Sư tổ con không thích ăn ngọt.”

Lời Vệ Cẩn nghẹn lại ở họng, không nói ra mà cũng không nuốt lại được.

Thấy hơn nửa phần hạt dẻ đã vào bát Ninh Tu, Vệ Cẩn cuối cùng cũng không chịu được, hắn nói: “Để ta.” Vệ Cẩn đặt hai cái bát nhỏ ra trước, bắt đầu bóc cho A Chiêu và Ninh Tu.

Chẳng mấy chốc, vỏ hạt dẻ đã chất thành đống.

A Chiêu thụ sủng nhược kinh*.

*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái, yêu chiều mà lo sợ.

Trước kia lúc nàng ăn hạt dẻ đều phải tự bóc, Vệ Cẩn chỉ ở bên cạnh nhìn.

A Chiêu vội vàng nói: “Sư... sư phụ, A Chiêu tự làm được mà.”

Vệ Cẩn vẫn không ngừng bóc, hắn nói: “Trước đây vì sư không bóc hạt dẻ cho A Chiêu, sau này khi A Chiêu muốn ăn, vì sư sẽ bóc cho con.” A

Chiêu ngăn người, chỉ một năm không gặp, sự phụ hình như có gì khác trước.

Ninh Tu ăn hết một bát cháo hoa thì phải đi nhà xí.

Vệ Cẩn nhìn Ninh Tu dần khuất, nói với A Chiêu: “Tu Nhi là người nước nào?”

A Chiêu nghĩ một lát, đặt đũa xuống, nói: “Chuyện này.... A Chiêu cũng không biết. Nhưng A Chiêu gặp được Tu Nhi ở Uyển quốc, chắc thằng bé là người Uyển quốc.”

Vệ Cẩn nhíu mày nói: “Con không hề biết chút nào thân phận của thằng bé?”

“Không biết ạ.”

Vệ Cẩn nói: “Trên người Tu Nhi là ngọc rất xa xỉ, cái giơ tay nhắc chân cũng không hề có chất dân dã, vừa nhìn qua đã biết là con nhà quý tộc.”

A Chiêu cười nói: “Chuyện này A Chiêu cũng nhìn ra được. Nhưng Tu Nhi đã không muốn nói nên A Chiêu cũng không hỏi nữa. A Chiêu nhận Tu Nhi làm đồ đệ, không ham gì của cải nhà hăn, cũng chẳng vì mong muốn gì, chỉ bởi vì thằng bé là Tu Nhi.”

Vệ Cẩn nói: “Nhờ thằng bé không có ý tốt...”

A Chiêu ngắt lại Vệ Cẩn, nàng phản bác: “Trước đây sự phụ nhận A Chiêu làm đồ đệ cũng chưa từng hỏi tới thân phận của A Chiêu mà?” Hơi ngập ngừng một chút, A Chiêu nói tiếp: “Không những vậy A Chiêu cũng có gì khiến người khác muốn cướp đâu? Tu Nhi không phải người có tâm địa độc ác, dù thằng bé hơi bướng bỉnh nhưng lòng không xấu, cũng rất biết nghe lời.”

Nghe A Chiêu nhất quyết bảo vệ Ninh Tu như vậy, trong lòng Vệ Cẩn rất buồn bực.

Hắn im lặng không nói gì ăn xong bữa.

Khi Ninh Tu quay lại, Vệ Cẩn đã đi mất. Cậu hỏi: “Sư phụ, sư tổ đâu rồi ạ?”

Nàng khẽ cắn môi, hình như ban nãy sư phụ đã giận. A Chiêu nhớ lại lời mình nói mà vẫn không rõ mình đã sai chỗ nào.

A Chiêu nói: “Sư tổ bảo muốn ra ngoài một chút.”

Vệ Cẩn cứ ngỡ rằng A Chiêu sẽ vẫn như trước, thấy mình chuẩn bị tức giận sẽ ôm lấy tay áo mình, làm nũng nói: “Sư phụ, đừng giận mà.”

Nhưng giờ hắn đứng ngoài đã được một lúc mà vẫn không thấy A Chiêu tới.

Hắn lặng lẽ quay đầu lại nhìn.

Không xem thì chớ, đã xem Vệ Cẩn lại càng bực thêm. A Chiêu không biết đang nói gì với Ninh Tu, cười rạng rỡ, Ninh Tu cũng cười rất vui vẻ. Vệ Cẩn mím chặt môi, nhanh chóng rời khỏi khách điếm.

Gần nửa canh giờ sau, lòng Vệ Cẩn cũng đã bình tĩnh lại.

Ninh Tu là đồ nhi của A Chiêu, A Chiêu bảo vệ cậu cũng là chuyện thường tình, cũng như việc A Chiêu là đồ nhi của hắn, nếu có ai nói với hắn A Chiêu có tâm địa độc ác, chắc rằng hắn sẽ giơ kiếm chém.

Đồ nhi của mình không thể để bất kì ai nói xấu.

Vệ Cẩn tự mình an ủi.

Lúc về khách điểm thì cả A Chiêu và Ninh Tu đã không thấy đâu. Vệ Cẩn lên gác, vào trong phòng A Chiêu, thấy phòng trống không, kể cả hành lí cũng không thấy đâu.

Lòng Vệ Cẩn lại phát hoảng.

A Chiêu đâu rồi? Nàng vừa đi đâu rồi?

Hắn nhớ lại vẻ mặt ban nãy của A Chiêu, nhưng giờ trong đầu trống rỗng, không nghĩ được gì. Lo lắng choán hết tâm trí Vệ Cẩn, hắn vội vàng ra khỏi phòng, vừa lúc có tiểu nhị đi qua, Vệ Cẩn hỏi: “Có thấy vị khách ở chỗ này đâu không? Một cô nương mặc váy hồng, trên người có kiếm.”

Tiểu nhị giật mình.

Hắn đáp: “Có... hình như đi hướng kia kìa.”

Lời còn chưa dứt, Vệ Cẩn đã như trận gió thổi qua biển mất khỏi tầm mắt tiểu nhị. Tiểu nhị không hiểu đã có chuyện gì, nhưng thấy sắc mặt trắng bệch của vị công tử kia, chắc hẳn đã xảy ra chuyện lớn.

Vệ Cẩn vội vàng rời khỏi khách điểm, theo hướng tiểu nhị kia đã chỉ mà đuổi theo.

Cũng không biết đã bao lâu sau, Vệ Cẩn tới được một chỗ có rất ít người. Chợt có tiếng vung kiếm vang lên, Vệ Cẩn nhìn sang thì thấy một bóng dáng màu đỏ đang ở cách đó không xa.

Dù chỉ mờ mờ, nhưng Vệ Cẩn chỉ cần nhìn qua đã biết đó là A Chiêu.

Hắn nhịn thở bước tới, cố gắng nhìn, quả thật là A Chiêu.

A Chiêu đang vô cùng chăm chỉ luyện kiếm trong rừng.

“A Chiêu.”

Đột nhiên, giọng Vệ Cẩn vang lên khiến A Chiêu ngẩn ra, tay dừng lại. Vừa mới ngẩng đầu lên nhìn, nàng đã thấy lồng ngực của Vệ Cẩn. Hắn ôm chặt lấy A Chiêu.

A Chiêu không hiểu gì, sững sờ hỏi: “Sư phụ sao vậy?”

Vệ Cẩn nói: “Ta cứ nghĩ con lại biến mất.”

“A Chiêu chỉ đi luyện kiếm thôi...”

“Đồ trong phòng con cũng không thấy đâu cả.”

“Hả?” A Chiêu nói: “Đâu ạ, chẳng phải vẫn ở trên giường sao? A Chiêu đặt dưới chăn mà.”

Vệ Cẩn nghe vậy mới biết mình đã quá hấp tấp, cứ nghĩ A Chiêu lại rời đi nên mới không để ý tới chuyện đó.

Việc cứ phải lo lắng thế này thật khó chịu.

Rõ ràng ban nãy hắn rất đau khổ, nhưng giờ ôm lấy A Chiêu trong lòng thì đau khổ lập tức biến mất. Tay Vệ Cẩn siết chặt hơn, “A Chiêu, sau này đi đâu nhất định phải báo cho vì sư một tiếng.”

A Chiêu không ngờ vì một năm trước nàng không từ mà biệt đã ảnh hưởng tới sư phụ như vậy.

Nàng tự trách nói: “Sư phụ, là A Chiêu không tốt. Trước đây A Chiêu không hiểu chuyện mới không từ mà biệt như vậy.” A Chiêu giãy người, thoát khỏi cái ôm của Vệ Cẩn. Nàng nhìn về phía Vệ Cẩn, nói: “Sư phụ, sau khi này A Chiêu đi đâu nhất định sẽ nói với sư phụ. Hôm nay khiến sư phụ phải lo lắng, là lỗi của A Chiêu. A Chiêu nhất định sẽ không không hiểu chuyện như trước nữa.”

Vệ Cẩn thở dài một tiếng.

Nếu trước đây nghe được những lời thế này, nhất định lòng hẳn sẽ vui mừng. Nhưng giờ đây, thấy A Chiêu nghiêm túc nói như vậy, lòng hẳn lại vui không nổi.

Hắn thà rằng để A Chiêu không thấu đáo như vậy trước mặt mình.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Mấy ngày sau, đại hội luận kiếm chính thức bắt đầu.

Trên Ngũ Hoa Sơn đã bày sẵn lôi đài, phía bên khán đài đã có nhiều kiếm khách có danh tiếng tới ngồi. Phương Huyền cũng là một trong số đó, áo bào hoa lệ trông rất nổi bật.

Tiếng ào ào bàn tán ở dưới vang lên.

“Nghe nói Hồng kiếm khách cũng tới, ẩn ở trong đám người đấy.”

“Tôi còn nghe nói hôm nay Hồng kiếm khách tới khiêu chiến Phương Huyền cơ. Vị Hồng kiếm khách này kiêu ngạo thật, dù có kiếm thuật cao cỡ nào nhưng Phương Huyền chưa chắc đã kém. Nhỡ thua thì sau này chẳng biết để mặt vào đâu.”

“Mấy người có nghe tin đồn này không? Nghe nói Hồng kiếm khách là một cô nương đấy!”

“Này...”

Phương Huyền mở miệng cười, nói với kiếm khách mặt đồ đen bên cạnh: “Năm nay không ít người xuất sắc, quả thật là sóng sau xô sóng trước.”

Kiếm khách đồ đen cũng cười nói: “Đại hội luận kiếm năm nay quả thật đáng mong đợi. Mấy năm trước Phương đại nhân đã thành danh ở đại

hội luận kiếm, nếu năm nay có vị kiếm khách nào được như Phương đại nhân thì quả thật không thể tốt hơn.”

Phương Huyền cười cười.

Giờ đây A Chiêu cùng Ninh Tu và Vệ Cẩn đang đứng dưới một gốc đại thụ rất cao, A Chiêu rướn cổ nhìn, phấn chấn nói, “Tu Nhi, đây là vị trí xem tốt nhất mà con nói à?”

Ninh Tu nói: “Vâng. Tu Nhi đã lên xem, từ chỗ đây có thể nhìn được hết lô đài, hơn nữa cành cây chịu được lực lớn, hơn nữa lại có cả tán lá che ánh mắt trời, còn thoải mái hơn cả ngòi ở khán đài đấy ạ. Sư phụ đừng xem nhẹ cái cây này, người nhìn xem, quanh quanh toàn người tới xem, chen không được đều ngòi cả lên cây. Đây là cái cây chắc nhất đấy ạ.”

A Chiêu nghe xong, nói: “Cũng được.”

Vệ Cẩn nhăn mày.

“... Phải leo cây sao?”

Ninh Tu nói: “Đương nhiên rồi ạ, nếu không thì lên thế nào ạ?”

A Chiêu quả thật không tưởng tượng nổi sư phụ vốn trông giống như trích tiên lại trèo cây, nàng vội nói: “Không thì sư phụ qua khán đài ngòi đi ạ.”

Chỉ cần sư phụ nói tên, nhất định sẽ có được vị trí tốt trên trên khán đài.

Vệ Cẩn hỏi: « Con thì sao? »

« A Chiêu ngòi đây thôi ạ, khán đài nhiều người, chẳng bằng ngòi trên cây tĩnh lặng. » Thấy Ninh Tu đã bắt đầu trèo lên, A Chiêu vội dặn: « Tu Nhi, cẩn thận, đừng để bị thương. »

Vệ Cẩn im lặng một lúc lâu, nói: “Vi sư ngồi với con.”

A Chiêu run run. Vệ Cẩn chỉ khẽ nháy một cái, chỉ trong chớp mắt đã ngồi trên cây, từ trên cao nhìn xuống Ninh Tu.

A Chiêu nuốt một ngụm nước bọt.

Xem ra sư phụ đúng là giấu nghề, trèo cây cũng không giống người thường.

Vệ Cẩn vươn tay ra với A Chiêu, “A Chiêu, vi sư kéo con lên.”

A Chiêu cười nói: “Sư phụ đừng nhìn A Chiêu thế, A Chiêu trèo cây cũng thành thạo lắm. Sư phụ cứ kéo Tu Nhi lên đi.” Ninh Tu nghe thế thì cũng không khách khí nắm chặt lấy tay Vệ Cẩn, trèo lên.

Vệ Cẩn thấy A Chiêu như một con khỉ bám chỗ này chỗ nọ trèo lên rất nhanh, ngồi yên ổn ở ngọn cây bên kia thì Vệ Cẩn chợt thấy hơi hối hận. Trước đây đáng lẽ không nên dạy kiếm cho A Chiêu, giờ đây A Chiêu đã không không ỷ lại mình.

Trên lôi đài, kiếm khách đến đến đi đi, A Chiêu nhìn mà thấy thú vị.

Ninh Tu khó hiểu hỏi: “Sư phụ, kiếm thuật của họ không bằng người, có một số thậm chí người chỉ cần dùng không đến ba chiêu đã đả bại được, làm sao sư phụ lại cảm thấy thú vị đến thế?”

A Chiêu nói: “Quan sát thiếu sót của họ, mình mới có thể tiến bộ nhiều hơn. Tu Nhi, người xem cái người áo đen kia, kiếm thuật của hắn tương đương người có khi còn thặng người một bậc. Kiếm thuật của đối thủ người này tương đương với hắn, người xem kỹ nhé, nếu để người đánh thì người sẽ đánh thế nào, làm thế nào để tránh né công kích?”

Ninh Tu nghiêm túc lắng nghe.

Vệ Cẩn xen vào: “Tư chất của Tu Nhi không tệ, A Chiêu có từng nghĩ tới việc đưa hãn tới phái Thiên Sơn?”

Hai mắt A Chiêu tỏa sáng: “Sư tổ sẽ đồng ý nhận Tu Nhi sao?”

Vệ Cẩn lại cười nói: “Tu Nhi là học trò của vi sư, vài vị sư phụ trong phái tất nhiên sẽ đồng ý.”

Phái Thiên Sơn.

Đại trưởng lão đột nhiên rùng mình một cái. Hãn nói với nhị trưởng lão: “Ta bấm tay tính toán, có họa sắp tới!”

Nhị trưởng lão miễn cưỡng xua đuổi bộ dạng say rượu.

“Họa gì?”

Đại trưởng lão thở dài: “Lâu rồi không có tin tức của Tử Khanh.”

Nghe thấy tên Vệ Cẩn, nhị trưởng lão vút ngay bộ dạng uể oải, đau lòng nói: “Tử Khanh xuống núi lại học cách trở nên hư hỏng, lần trước tới đây còn cuỗm đi Uyên Ương tỵ kiếm của ta! Chờ khi nào gặp nó, thế nào ta cũng phải bắt nó bồi thường cho mình mười xe rượu ngon!”

Đại trưởng lão vuốt chòm râu trắng của mình, nói: “Ta bấm tay tính, lần tới gặp Tử Khanh chỉ sợ có việc vui.”

Nhị trưởng lão cười giễu: “Người lần nào xem bói mà chẳng là lừa gạt, lại cứ nhiều người cho rằng người đoán đúng!”

Đại trưởng lão lại cười nói: “Trời xanh phù hộ, chuyện này đúng là không có biện pháp!”

Nhị trưởng lão dường như nhớ tới cái gì rồi đột nhiên cười híp mắt nói: “Thật ra cũng không tính là đoán được nhiều lần, chuyện của A Đàn người

đoán sai!”

Nhắc tới Thảm Đàn, vẻ mặt của đại trưởng lão cao thâm khó lường. Hãn híp mắt nói: “Số mệnh của A Đàn cũng không ở trong thẻ bói.”

Nghe được lời của Vệ Cẩn, A Chiêu vô cùng mừng rỡ. Ninh Tu nóng vội, giật giật tay áo của A Chiêu. “Sư phụ, ta không muốn lên phái Thiên Sơn, ta muốn theo sư phụ cơ!”

A Chiêu vừa nghe, không khỏi cười nói: “Vi sư sẽ không miễn cưỡng người.”

Lúc này, Ninh Tu mới yên tâm. Hãn liếc mắt nhìn Vệ Cẩn một cái, hừ một tiếng từ trong lỗ mũi.

Vệ Cẩn cũng không thất vọng, ngược lại còn nói với A Chiêu: “Trước kia người cũng nói như thế!”

A Chiêu nhớ lại chuyện cũ, cười nói: “Lúc đấy còn quá nhỏ, không hiểu chuyện, nói ra toàn lời ngốc nghếch. Sau này chờ Tu Nhi xuất sư sau liền sẽ hiểu rõ thôi, đệ tử nào có thể đi theo sư phụ cả đời!”

“Không...”

A Chiêu nhìn về phía Vệ Cẩn.

Lời Vệ Cẩn đến miệng lại ngừng lại. Hãn vốn định nói đệ tử vẫn có thể theo sư phụ cả đời. Nhưng vừa nghĩ tới Ninh Tu, hãn lại không nói ra nữa. Vệ Cẩn tiến thoái lưỡng nan, đành phải lảng sang chuyện khác: “Người kia... kiếm thuật của hãn không tệ.”

A Chiêu giương mắt nhìn. Trên lôi đài không biết lúc nào xuất hiện một vị kiếm khách mặc áo đỏ.

Chỉ ngần ngừ trong năm chiêu, hắn đã đánh bay một kiếm khách khác đang trên đài. Người thua cuộc kia bị kiếm khách áo đỏ chặt cụt tay, máu tươi bắn tung tóe. Mọi người không khỏi cực kỳ hoảng sợ, luận kiếm đại hội chủ yếu là luận kiếm thuật, điểm đến là dừng. Nhưng mà vị kiếm khách áo đỏ kia, mọi chiêu đều vô cùng ngoan độc, rõ ràng là muốn lấy mạng người ta!

Có người khiển trách: “Người so kiếm hay là giết người vậy? Không có một chút đức nào của kiếm khách!”

Kiếm khách áo đỏ cười lạnh lùng, giống như không thèm nghe. Trường kiếm nhuộm máu đỏ lôm chỉ về phía Phương Huyền đang ở trên đài.

“Phương Huyền, xuống so đấu với ta!”

Kiểm thuật cao siêu, xiêm y màu đỏ, khiêu chiến Phương Huyền...

Có người tỉnh ra, kinh ngạc nói: “Hắn... hắn là Hồng Kiếm Khách!” Lời vừa ra, đám người liền xì xào bàn tán. Nhất thời, cả khán đài âm ỉ hẳn.

“Hồng Kiếm Khách là hắn sao?”

“Giết người lung tung, không có đạo đức!”

“Thì ra đạo đức tốt không màng danh lợi đều là đồn nhảm...”

Phương Huyền lúc này mới chậm rãi đứng lên, hỏi: “Người chính là Hồng Kiếm Khách?”

“Bớt sàm ngôn, lên đây so đấu với ta!” Kiếm khách áo đỏ nói.

Phương Huyền rút kiếm ra khỏi vỏ, nhảy lên lôi đài. Kiếm khách áo đỏ lạnh nhạt nói: “Nếu ta thắng, tính mạng người phải lưu lại!” Mọi người

ồ lên, Phương Huyền nói: “Nếu ta thắng, cuộc đời này người không được phép đặt chân vào luận kiếm đại hội.”

Trên khán đài có người khen: “Tính tình Phương Huyền tốt thật...”

“Đúng thế.” Không ít người phụ họa.

Ninh Tu chau mày, nói: “Sư phụ, người nọ rõ ràng là giả mạo người!” Không được, ta muốn...” A Chiêu giơ tay ngăn Ninh Tu lại. “An tâm, chớ nóng vội! Trước hết xem bọn họ muốn diễn cái trò gì đã.”

Ninh Tu ngẩn ra.

Vệ Căn nhìn về phía Phương Huyền, thần sắc hơi trầm xuống.

Trên lôi đài, hai người qua lại mười chiêu. Hồng Kiếm Khách tuy ra chiêu ngoan lệ nhưng Phương Huyền vẫn thủ vững. Bỗng nhiên, Hồng Kiếm Khách ra sát chiêu, đầu Phương Huyền suýt chút thì bị chặt đứt.

Mọi người hít một hơi lạnh khí.

Thật ác độc!

Có người la lớn: “Hồng Kiếm Khách, có phải người muốn giết chết toàn bộ kiếm khách trong thiên hạ không?”

Dần dần, có người phụ họa.

Không ít người vung tay hô to: “Hồng Kiếm Khách rút ra khỏi luận kiếm đại hội!”

Kiếm khách áo đỏ thấy thế, hung hăng trừng mắt nhìn Phương Huyền một cái, nhanh chóng rời đi. Chỉ qua một lát, hẳn đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Ninh Tu đột nhiên nói. “Sư phụ, sư tổ đâu mất rồi!”

A Chiêu ngẩn ra, lập tức phản ứng lại.

Nàng nói: “Sư tổ người đi bắt người!”

Ninh Tu nói: “Sư phụ cứ tùy ý để bọn họ vu vạ cho thanh danh của Hồng Kiếm Khách thế sao?”

“Tất nhiên là không!”

Lúc này, Phương Huyền tỏ ra xúc động cảm khái: “Ta vẫn luôn muốn luận bàn với Hồng Kiếm Khách, không ngờ, Hồng Kiếm Khách lại là con người như vậy, thật sự là...”

Một giọng nói thanh lệ đột nhiên cắt ngang lời Phương Huyền nói.

“Phương Huyền, thanh danh của Hồng Kiếm Khách không chấp nhận sự sỉ nhục!”

Mọi người vừa nhìn liền thấy trên lôi đài xuất hiện một thân ảnh đỏ rực, anh khí凛 nhiên.

Là một vị cô nương váy đỏ.

A Chiêu nói: “Phương Huyền, người dùng trăm phương ngàn kế chẳng qua muốn lộ ta ra.” A Chiêu vung Trầm Thủy kiếm lên. “Người phải người reo rắc tin đồn ở chung quanh rằng ta muốn khiêu chiến người, hiện giờ ta đã tới, như người mong muốn.”

Nàng lại nói: “Ta không biết vì sao người phải phải người tới ám sát ta, ta chỉ muốn nói cho người một câu, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta ta tất phải đánh lại!”

Phương Huyền nói: “Vị cô nương này, người đang nói bậy bạ gì đó?”

Trầm Thủy kiếm chỉ vào Phương Huyền. A Chiêu nói: “Ta nói cái gì, người đều rõ cả!” Nói xong, A Chiêu huy kiếm, Phương Huyền theo bản năng tránh né. A Chiêu cười to: “Xem ra người đã sớm biết ta là Hồng Kiếm Khách, vừa rồi khi đối mặt với gã áo đỏ kia, người cũng chưa khẩn trương như vậy!”

Mọi người nhìn kỹ sắc mặt của Phương Huyền, thấy trên trán hẳn đúng là thấm ra mồ hôi.

Dưới đài ồ lên, cuối cùng chẳng biết nên tin vào ai.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Phương Huyền then quá hóa giận, so chiêu với A Chiêu trên lôi đài.

Lần này các chiêu của Phương Huyền ra rất tàn nhẫn. A Chiêu dễ dàng tránh, điều luyện như Phương Huyền ban nãy. Hay đại cao thủ đấu nhau, người trên khán đài nhìn không chớp mắt, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ cái gì hay ho.

Ninh Tu hồi hộp, đến thở cũng không dám.

Dao kiếm không có mắt, Phương Huyền kia lại tàn nhẫn như vậy, nhờ khiến sư phụ bị thương, Ninh Tu nhất định sẽ liều mạng với hắn!

Ninh Tu siết chặt hai nắm tay.

Đúng lúc đó, A Chiêu nghiêng người, chiếc kiếm bất ngờ đặt ngang trên cổ Phương Huyền. A Chiêu hỏi: « Phương Huyền, người chịu thua chưa? » Người trên khán đài vỗ tay liên tục, một thân kiếm thuật như vậy, không ai còn nghi ngờ cô nương mặc y phục màu hồng trên lôi đài không phải là Hồng kiếm khách nữa.

Sắc mặt Phương Huyền âm u, trong ánh mắt như có hàng vạn mũi tên phi ra.

Hắn nói: “Người không phải Hồng kiếm khách.”

A Chiêu nói: “Đừng cố chối nữa.”

Phương Huyền nói: “Người có chứng minh được mình là Hồng kiếm khách không?”

“Ta có phải Hồng kiếm khách không không quan trọng, quan trọng là... không được vũ nhục thanh danh của Hồng kiếm khách.” Lời chưa dứt, Vệ Cẩn đã túm tên kiếm khách mặc đồ màu hồng ban nãy lên lôi đài.

Trường kiếm đặt ngang cổ hắn.

Vệ Cẩn lạnh lùng nói: “Sai người giả trang Hồng kiếm khách, Phương Huyền người đã có tâm muốn giết người.”

Kiếm khách kia quỳ xuống đất xin xỏ, “Phương đại nhân, cứu ta.”

Lời vừa nói, tất cả mọi người đều hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, ánh mắt nhìn Phương Huyền cũng trở nên kì lạ. A Chiêu nói: “Còn lần sau, ta sẽ lấy mạng người.”

Dứt lời, A Chiêu thu Trầm Thủy kiếm về.

Phương Huyền nghiêng răng, hăm hăm xuống lôi đài.

Có chuyện như vậy xảy ra, A Chiêu cũng không quan tâm đến đại hội luận kiếm nữa. Hơn nữa kể từ khi tin A Chiêu là Hồng kiếm khách được lan truyền, ngày nào trong khách điểm cũng có người nhìn chăm chăm A Chiêu. A Chiêu dù thích xem náo nhiệt, nhưng cũng không muốn mình trở thành náo nhiệt để người khác xem.

Mấy ngày sau, A Chiêu dọn đồ chuẩn bị rời khỏi Ngũ Hoa Sơn.

Trước khi đi, A Chiêu hỏi: “Sư phụ định đi đâu nữa?”

Vệ Cẩn ngăn người, “Đi đâu cơ?”

A Chiêu khẽ run người, nàng hỏi: “Sư phụ muốn đi với A Chiêu sao?”

Vệ Cẩn nói: “Nếu không thì..?”

A Chiêu cười cười, nói: “Trước khi sư phụ bảo A Chiêu đến mười sáu tuổi phải ra ngoài trải nghiệm, A Chiêu dù đi trước một năm nhưng giờ cũng đang mười sáu tuổi. Sư phụ đã nói khi đi trải nghiệm phải một mình mình rèn luyện nhân cách.”

Đã nghe là không quên cũng tính là chuyện xấu.

A Chiêu sao lại nhớ rõ từng câu hăn nói như vậy chứ...

Vệ Cẩn ho vài cái, đang nghĩ cách phản bác lại lời mình nói trước đây thì đột nhiên nhớ tới đồ tôn Ninh Tu, dù hăn phản bác được, sau này Ninh Tu cũng xin A Chiêu đi cùng như vậy thì mất còn nhiều hơn được.

Nghĩ tới cảnh tượng như vậy, Vệ Cẩn hơi đau đầu. Hăn hỏi: “A Chiêu định đi đâu?”

A Chiêu nghĩ một lát, nói: “A Chiêu muốn xuống phía nam, nhưng phải qua Uyển quốc trước đã. Trước đây con được người ta nhờ đưa đồ tới Ngũ Hoa Sơn.”

Sau khi A Chiêu rời khỏi Vệ Cẩn thì chỉ mang theo ít bạc, chưa được nửa tháng đã dùng hết. Sau đó A Chiêu cùng làm vài công việc, mấy tháng trước lại cùng Tu Nhi cướp của cướp, cũng có không ít bạc, tiền nong giờ không thành vấn đề.

Giờ đồ đã đưa tới, nàng cũng nên về Uyển quốc nhận nốt một nửa số bạc còn lại. Cũng vừa đúng mùa thu hoạch lê Kim Sơn, tiện thể mua vài sọt để ăn luôn.

Vệ Cẩn nghe vậy thì suy tính một lát rồi nói: “Đúng lúc vi sư cũng có việc tới đó, tiện đường thì đi cùng đi.”

Từ đây đến Uyển quốc mất khoảng nửa tháng, tới lúc đó chắc sẽ tìm được biện pháp khác. Dù sao hẳn cũng không muốn tách khỏi A Chiêu. Hẳn đi tìm đồ nhi một năm trời, giờ mới gặp được mấy ngày thì làm sao thấy đủ. Không những vậy còn có một đồ tôn rất chướng mắt, để hai người họ đi một mình hẳn thực sự không chịu được.

Vệ Cẩn lại âm thầm thở dài.

Lúc trước hẳn còn không hiểu sao A Chiêu lại cố chấp như vậy, dù tuyệt thực* cũng không chịu đi trải nghiệm, đến giờ thì hẳn đã hiểu được.

*tuyệt thực: không ăn gì cả.

Tiếc rằng lúc hẳn hiểu ra thì đã muộn.

Sớm biết như vậy, trước đây hẳn đã không nghiêm khắc như vậy.

Cuối cùng, ba thầy trò cùng nhau khởi hành.

Trên đường núi, hai chiếc xe ngựa từ từ đi. Hôm qua trời đổ mưa, đất hơi trơn, gió khẽ thổi từ cửa sổ xe vào mang theo cái se lạnh của mùa thu.

Vệ Cẩn cầm sách ngồi yên một chỗ, tiếng lật sách vang lên đều đều. A Chiêu tựa vào vách xe, lau sạch Trầm Thủy kiếm. Ninh Tu nhìn Vệ Cẩn rồi lại nhìn A Chiêu, nhỏ giọng ghé vào tai A Chiêu hỏi: “Sư phụ, đằng sao không phải còn một chiếc xe sao?”

A Chiêu cười, khẽ trả lời: “Sư tổ con đi đâu cũng mang theo một xe chứa sách.” Trước đó thấy sư phụ mà lại không thấy xe sách, cứ ngỡ sư phụ đã bỏ thói quen này, thì ra là do xe chưa tới mà thôi.

Xem ra sư phụ vẫn không thay đổi.

A Chiêu cất Trầm Thủy kiếm đi, ngược mắt nhìn Vệ Cẩn, đúng lúc thấy Vệ Cẩn cũng đang nhìn.

Vệ Căn ôn hòa hỏi: “A Chiêu đang nói gì thế?”

“Nhớ hồi trước A Chiêu đi cùng sư phụ tới Quỳnh quốc, gặp phải sơn tặc trên đường, sư phụ cầm kiếm lấy một địch mườì.” A Chiêu cười, nói: “Sư phụ lúc ấy còn đang phạt A Chiêu học thuộc cơ. Cũng chính khi đó thấy phong thái dùng kiếm oai hùng của sư phụ mới khiến A Chiêu muốn trở thành một kiếm khách.”

Nhớ tới chuyện xưa, khóe môi Vệ Căn lại nở nụ cười.

A Chiêu lại nói: “Nhưng mấy năm nay, sư phụ cũng không thay đổi gì, khi đi xa cũng không để sách rời người.” Ánh mắt dừng trên mái tóc Vệ Căn, A Chiêu kinh ngạc trừng mắt: “Sư phụ, đây chẳng phải cây trâm ngọc bích trước kia A Chiêu tặng sư phụ sao?”

Vệ Căn gật đầu.

A Chiêu còn nhớ sư phụ rất ít đi dùng trâm, trước không để ý nhưng hay nhìn kĩ mới nhận ra đây chính là cây trâm trước kia nàng đã tặng cho sư phụ. Nàng nói: “Lúc đó A Chiêu tới Quỳnh quốc gặp Thẩm sư bá, nói chuyện với sư bá mới biết được thì ra sư phụ không thích trâm ngọc.”

“Cũng không phải là không thích, chẳng qua...”

Ninh Tu nói chen lời: “Ngại nặng phải không ạ?”

A Chiêu cười thành tiếng, nói: “Thẩm sư bá nói vậy, A Chiêu mới nhớ ra trên người sư phụ không hề có đồ gì.”

Vệ Căn ho khụ một tiếng, nói: “Không phải vậy.”

A Chiêu ngẩn người.

Vệ Căn nghiêm túc nói: “Vi sư dù không thích đồ linh tinh, như đây là vật A Chiêu tặng.” Vệ Căn nhìn chăm chú, trong mắt dường như hơi khác

thường. Lòng A Chiêu hồi hộp, cảm giác như hình như mình phát hiện ra chuyện gì, nhưng nghĩ lại, A Chiêu lại thấy mình nghĩ nhiều rồi. Nàng đang không biết nên nói gì thì Ninh Tu đã nói: “Ngọc bội sư phụ tặng con, con cũng rất thích.”

Ninh Tu vuốt vuốt ngọc bội bên hông, ngón tay khẽ nâng niu.

Vệ Căn nhìn vậy, đột nhiên nói: “A Chiêu, vi sư cũng thích ngọc bội.”

“Dạ?” Ý của sư phụ... là gì?

Đúng lúc này, tiếng đao kiếm vang lên ngoài xe, xa phu hoảng sợ hét lên. Ninh Tu còn chưa kịp phản ứng đã thấy A Chiêu theo phản xạ rút kiếm xông ra ngoài.

Ninh Tu rướn người ra nhìn, đường núi đang rộng không biết từ khi nào đã có năm hắc y nhân* đầy sát khí đứng đó. Vệ Căn nhíu mày, vừa định xuống xe thì đã nghe A Chiêu nói: “Sư phụ, bảo vệ Tu Nhi!”

*hắc y nhân: người mặc đồ đen (để nguyên hán việt cho đỡ dài dòng)

Ninh Tu thở dài.

“Sư tổ, người ra giúp sư phụ đi.” Cậu cũng có thể tự bảo vệ mình, sư phụ lúc nào cũng lo lắng thái quá như vậy.

Vệ Căn nói: “Con đợi ở trong xe.”

Ninh Tu gật đầu.

Ở ngoài, A Chiêu đã đang đánh với năm hắc y nhân.

Các chiêu thức của năm hắc y nhân kia vô cùng tàn nhẫn, chỉ sơ suất một chút thôi là sẽ chết dưới kiếm bọn hắc. A Chiêu rùng mình, biết năm hắc y nhân này không vừa, cách đánh rất giống của sát thủ.

A Chiêu không dám lơ là, vô cùng tập trung đánh với bọn hăn.

Lấy một địch năm cũng phải dùng hết sức mình, A Chiêu đánh một lúc mới giải quyết được một tên. Bỗng chốc, một bóng trắng vụt lên, một kiếm trí mạng đâm vào hắc y nhân đằng sau A Chiêu.

“Sư... Sư phụ.”

Vệ Cẩn nói: “Vi sư sẽ không để bọn hăn yên.”

A Chiêu gật đầu, xoay người, áp lưng vào lưng Vệ Cẩn, kiếm trên tay chém dọc chém ngang khiến quần áo trên người hắc y nhân đều rơi xuống, lộ ra hai chân lớn và một chân nhỏ... khụ khụ.

A Chiêu phì cười.

Mặt Vệ Cẩn đen lại, nhanh chóng giải quyết hai hắc y nhân. Còn một người còn lại thấy vậy thì lui về sau mấy bước, giơ kiếm lên định chém vào xe ngựa còn lại.

A Chiêu kinh hãi, vội chạy tới chiếc xe.

Mặt Vệ Cẩn trắng bệch.

May mà A Chiêu tới nhanh, đâm hắc y nhân kia một kiếm trí mạng. Máu phun ra, hắc y nhân ngã xuống.

A Chiêu thở phào nhẹ nhõm.

Nàng xoa ngựa, nói với Vệ Cẩn: “May mà tới kịp, không xe chứa sách của sư phụ nhất định bị hỏng...” Lời nàng còn chưa dứt, Vệ Cẩn đã quát lớn: “Hỏng thì hỏng! Nếu ban nãy có chuyện gì không may, người bị hỏng* sẽ là con đấy!”

*hông: hông ở đây mang nghĩa A Chiêu sẽ bị thương. Trong nguyên văn Vệ Cẩn dùng cùng một từ nên tớ không đổi sang từ khác với từ ở trên.

Tim hấn ban nãy như ngừng đập!

A Chiêu mím chặt môi, nàng nói: “Lời của sư phụ, A Chiêu luôn nhớ kĩ.”

Chỉ có sách là không được bỏ rơi.

Vệ Cẩn hít thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói: “Sách vở không quan trọng bằng đồ nhi của vi sư. Sách mất đi còn chép lại được, nhưng con thì chỉ có một.”

Hấn giơ tay lau vết máu bắn lên mặt A Chiêu, “A Chiêu nhớ thật kỹ, sau này không được bông bột như vậy. Trước đây vi sư quả thật đã nói là chỉ có sách là không được bỏ rơi, nhưng giờ đây chỉ có đồ nhi mới không được bỏ rơi.”

Tim A Chiêu đập nhanh.

Đúng lúc đó Ninh Tu ra khỏi xe, nghe được lời Vệ Cẩn thì mở to hai mắt hỏi: “Sư phụ cũng chỉ có đồ nhi là không được bỏ rơi đấy!”

A Chiêu hồi hồn, cười nói: “Còn cả Trầm Thủy kiếm nữa.”

Lòng Vệ Cẩn se lại.

Kém Ninh Tu còn nói được, giờ đến cả thanh kiếm cũng không bằng

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Sau khi trở vào trong xe ngựa, Vệ Cẩn nhìn thấy trên cổ A Chiêu vẫn còn vết máu, liền đưa khăn cho nàng. A Chiêu nhận khăn, trầm giọng nói: “Mấy tên hắc y nhân vừa rồi nhất định là sát thủ!”

Vệ Cẩn nói: “Đúng là sát thủ, kiếm khách bình thường sẽ không ra chiêu như thế.”

A Chiêu lau vết máu trên cổ, cầm khăn trong tay, nàng nói: “Đầu tiên là thích khách, sau đó lại là sát thủ, người giết dây này... nếu con đoán không sai thì hẳn là Phương Huyền.”

Lời còn chưa dứt, Ninh Tu vẫn không tập trung ở bên cạnh đột nhiên khẳng định: “Nhất định là Phương Huyền!”

Cậu lặp lại một lần nữa, vạ phần chắc chắn. “Nhất định là hẳn! Phương Huyền là một tên tiểu nhân! Kiếm thuật đã không sánh bằng sư phụ, lại nghĩ cách mời sát thủ về giết hại người!” Nói tới chỗ này, Ninh Tu nghiêng răng nghiêng lợi: “Lúc ấy ở trên lôi đài nên giải quyết hẳn mới phải!”

Vệ Cẩn nhìn về phía A Chiêu: “Con định làm thế nào?”

A Chiêu trầm ngâm một lát, nói: “Con muốn xem Phương Huyền kia còn định bày ra chiêu trò gì. Hiện giờ con đã rời khỏi Ngũ Hoa Sơn, cũng không muốn quay lại nữa. Hơn nữa, đại hội luận kiếm đã kết thúc, Phương Huyền chắc hẳn phải về Uyển quốc, vừa hay chúng ta lại đi Uyển quốc, đến lúc đó tính sổ với hắn cũng không muộn.” A Chiêu nhìn trời bên ngoài. “Tối rồi, chúng ta mau tìm khách quan để ở thôi.”

Ban đêm

Ngoài trời đang mưa nhỏ, gió đêm thổi tới mang chút hơi lạnh. Trong khách điếm, A Chiêu mở đôi mắt còn ngái ngủ ra, nghe thấy âm thanh bên ngoài liền than một tiếng, lại tiếp tục lăn ra ngủ.

Khách điếm im ắng.

Đúng lúc này, một gian sương phòng khẽ hé cửa. Một người mặc áo tơ rời khỏi khách điếm, lén ra chuồng ngựa. Vệ Cẩn dẫn một con ngựa ra ngoài, đúng lúc này, một giọng nói vang lên.

“Sư tổ, đã trễ thế này mà còn muốn đi đâu vậy?”

Ninh Tu cũng khoác áo tơ, đứng ở phía xa sau lưng Vệ Cẩn.

Vệ Cẩn nghiêng đầu nhìn, thấy Ninh Tu cũng đang dắt một con ngựa. Đôi mắt trở tối đen lại, Vệ Cẩn nói: “Con không được đi!”

Ninh Tu nói: “Không cho đi đâu ạ? Chẳng lẽ đồ tôn không ngủ được, muốn đi ra ngoài một chút sư tổ cũng không cho hay sao?”

Đêm hôm khuya khoắt, lời của Ninh Tu đương nhiên Vệ Cẩn không tin. Hãn thản nhiên nói: “Tên Phương Huyền này, ta sẽ giải quyết, con đi cùng chỉ thêm phiền thôi.”

Ninh Tu ảo não, cậu nói: “Con cũng tự bảo vệ được mình mà.”

Vệ Cẩn cười xòa: “Không còn nhiều thời gian, con về khách điếm đi, đừng để A Chiêu phải lo nhiều.” Dứt lời, Vệ Cẩn nhảy lên ngựa, thúc ngựa rời đi.

Tiếng vó ngựa vang dội trong màn đêm yên tĩnh.

Ánh mắt của Ninh Tu lập lòe, hấn cắn chặt răng, cũng tung mình nhảy lên ngựa, lén lút đi theo.

Hôm nay, Phương Huyền thật sự rất bực mình, dùng tiền thuê đến năm sát thủ đầu bảng mà cuối cùng ngay cả sợi tóc của Hồng Kiếm Khách cũng không chạm tới được, đúng là uống công hấn tổn nhiều bạc như thế.

Bộ ngực sữa để lộ hơn nửa của mỹ tử hầu hạ bên cạnh Phương Huyền dán sát vào tay hấn. Mỹ tử kia rót cho hấn một chén rượu, mềm giọng dụ dàng nói: “Đại nhân, uống chén rượu đi.”

Phương Huyền véo mạnh vào người mỹ tử một cái, bộ ngực sữa trắng nõn xuất hiện một vết đỏ ửng.

Mỹ tử bị đau rên lên một tiếng.

“Đại nhân...”

Phương Huyền đẩy mạnh mỹ tử kia ra. Mỹ tử ngã ra đất, vẻ mặt không khỏi sợ hãi. Phương Huyền phất tay, cả giận nói: “Cút ra ngoài!” Thật bực mình! Tin đồn quả nhiên không không đáng tin, nhọc cho hấn nghe người ta nói mà tổn nhiều bạc mỗi năm sát sát thủ ở Thiên Sát Lâu tới, cuối cùng chẳng được gì cả!

Phương Huyền uống rượu, cứ một chén rồi lại một chén.

Đột nhiên, hai tùy tùng canh ở ngoài cửa hét lên một tiếng rồi ngã gục. Phương Huyền đã choáng váng trong men say nên cũng không để ý. Hấn lại rót thêm một chén nữa nhưng rượu trong bình đã hết sạch, chỉ còn lại hai giọt. Phương Huyền vung bầu rượu, vỗ bàn nói: “Mang rượu tới!”

Không ngờ đợi một lúc lâu vẫn chẳng thấy ai trả lời, Phương Huyền vừa định đứng lên thì một thanh kiếm lạnh lẽo đã đặt ngang cổ hấn.

Phương Huyền cả kinh, men rượu cũng bay đi phân nửa.

“Người...”

Vừa nhìn thấy Vệ Cẩn, Phương Huyền mới nhớ ra đây chính là kẻ hôm trước đứng sau Hồng kiếm khách. Phương Huyền run rẩy, nói: “Ta không phải người đi giết Hồng kiếm khách!”

Vệ Cẩn lạnh nhạt đáp: “Người không nên tính kế với đồ nhi của ta.”

Phương Huyền nói: “Người có biết ta là ai không? Ta chính là tâm phúc bên người Uyển Vương! Nếu người giết ta, Uyển Vương nhất định sẽ không bỏ qua cho người!”

Vệ Cẩn lạnh lùng nói: “Vậy sao?”

Lông tơ trên người Phương Huyền bỗng nhiên dựng đứng lên. Nam nhân trước mắt này rốt cục là thần thánh phương nào, không để hấn phản kháng được chút nào. Sư phụ của Hồng kiếm khách sao, hấn chưa từng nghe nói Hồng kiếm khách có sư phụ.

Bỗng nhiên, Phương Huyền nhìn thấy có hai bóng người đứng ngoài cửa sổ, vội vàng kêu: “Cứu...”

Trường kiếm khẽ động một cái, máu chảy ra từ cổ Phương Huyền, tiếng kêu cứu cũng ngừng lại. Vệ Cẩn liếc thấy hai bóng người ở ngoài cửa sổ, dù không biết là địch hay là bạn nhưng tối nay mục tiêu của Vệ Cẩn chỉ có Phương Huyền.

Hấn nói: “Hồng kiếm khách tên là A Chiêu, chính là đồ nhi của Vệ Cẩn ta. Sau này ai dám động tới đồ nhi ta thì chính là dám đối lập với cả phái Thiên Sơn.”

Phương Huyền kinh ngạc vô cùng.

Hồng kiểm khách là người phái Thiên Sơn!

Lời Vệ Cẩn vừa dứt, trường kiếm đã vung lên. Phương Huyền ngã ra sau, mắt trợn trừng. Vệ Cẩn lau máu trên thân kiếm, liếc mắt nhìn hai người đứng ngoài cửa sổ rồi im lặng rời đi.

Một người đứng ngoài cửa vừa động lại bị người còn lại kéo lại.

Hắc y nhân lắc đầu, nói: “Phương Huyền chết không hết tội, hơn nữa Hồng kiểm khách là người phái Thiên Sơn, Thiên Sát Lâu chúng ta không nên đối đầu với họ.”

“Cũng được, dù không hoàn thành nhiệm vụ nhưng Phương Huyền đã chết, chúng ta không cần tiếp tục nữa.” Lam y nhân* miễn cưỡng ngáp một cái. “Về bẩm báo lâu chủ thôi.”

*lam y nhân: người mặc áo xanh (chú thích cho có --)

Hắc y nhân gật gật đầu.

Bỗng dưng, hắc y nhân biến sắc, hẩn hạ giọng nói: “Nhìn kia, người kia...”

Lam y nhân nhìn theo hướng hắc y nhân chỉ. Một bóng người lén lút đi trên đầu tường, gió lớn thổi bay nó của người đó. Tuy rằng trời đang tối nhưng hai vị sát thủ cũng không phải người bình thường, diện mạo của Ninh Tu đã sớm bị họ rõ.

Hai người nhìn nhau.

Hắc y nhân nhếch môi cười: “Quả là đi mòn cả gót tìm không thấy, lúc không tìm thì lại chẳng tốn công đã gặp được.”

Hôm sau.

Lúc dùng điểm tâm ở khách điểm, A Chiêu không thấy Ninh Tu đâu. Mới đầu nàng cũng không để ý, nghĩ chắc rằng Ninh Tu đi ra ngoài. Khi nàng uống hết một bát cháo hoa, Vệ Căn cũng đi xuống dưới.

A Chiêu cười nói: “Sư phụ, chào buổi sáng.”

Vệ Căn mỉm cười gật đầu, ngồi xuống bàn. A Chiêu lại nói: “Ngày hôm qua mưa to, thời tiết bắt đầu trở lạnh.” Dường như nhớ tới cái gì đó, A Chiêu cười cười. “Ngủ vào ngày mưa thật thoải mái, A Chiêu vốn nghĩ hôm nay Tu Nhi sẽ không dậy, ai ngờ mới sáng sớm đã không thấy tăm hơi. Xem chừng cậu bé ra ngoài luyện kiếm rồi.”

Nghe lời A Chiêu nói, Vệ Căn biến sắc.

Đêm qua lúc trở về, hắn cũng không để ý là Ninh Tu có ở đó hay không, nếu như...

Vệ Căn khẽ ho một tiếng. “A Chiêu, con ăn trước đi, vi sư chợt nhớ ra là có chút việc, vi sư ra ngoài một lát.” Vệ Căn vội vàng rời khỏi khách điểm, đi vòng ra phía chuồng ngựa, quả nhiên thấy thiếu một con.

Vệ Căn trở về khách điểm, hắn sờ lên giường Ninh Tu. Đệm chăn lạnh lẽo, vừa nhìn là biết người nằm đây rời đi đã lâu.

Vệ Căn than thở trong lòng.

Dù hắn không có cảm tình gì với tên đồ tôn này nhưng A Chiêu lại coi nó như bảo bối, nếu Ninh Tu mất tích, A Chiêu nhất định sẽ rất lo lắng.

“Sư phụ?”

A Chiêu ngơ ngẩn nhìn Vệ Căn. “Sao sư phụ lại ở trong phòng Tu Nhi?”

Vệ Căn không biết nên nói thế nào.

A Chiêu mẫn cảm nói: “Có phải... Tu Nhi đã xảy ra chuyện rồi không?”

Vệ Cẩn biết không thể giấu được A Chiêu, đành phải nói rõ chi tiết. Thấy sắc mặt A Chiêu dần trắng bệch, Vệ Cẩn nói: “Hôm qua lúc ta đi cũng không để ý xem Tu Nhi có đi theo không.”

A Chiêu mím chặt môi.

Vệ Cẩn cảm thấy không dễ chịu, hăn nói: “Chúng ta quay về Ngũ Hoa Sơn nhìn một chút.”

Một lúc lâu sau, A Chiêu mới bình tĩnh lại. Nàng hỏi: “Phương Huyền đã chết rồi?”

Vệ Cẩn gật đầu.

A Chiêu nói: “Đi Ngũ Hoa Sơn xem thế nào đã.” Lập tức, hai người thúc ngựa quay về Ngũ Hoa Sơn. A Chiêu không muốn bị người nhân ra là Hồng kiếm khách nên đã đeo nón, thay một bộ quần áo màu tím đỏ.

Vừa mới tới chân núi liền nghe được tin Phương Huyền chết bất đắc kỳ tử.

A Chiêu và Vệ Cẩn liếc mắt nhìn nhau. Hai người đi tới phía khách điểm của Phương Huyền đề dò xét, lúc sau đã hỏi được tin tức. Tiểu nhi khua môi múa mép kể: “Phương Huyền chết rồi, bị một kiếm trí mạng luôn! Nghe nói Phương Huyền đắc tội với người phái Thiên Sơn, cũng có người nói Hồng kiếm khách chính là đệ tử phái Thiên Sơn.”

A Chiêu hỏi: “Đêm qua còn xảy ra chuyện gì nữa không?”

Tiểu nhị nghĩ ngợi rồi nói: “Hình như không.”

Vệ Cẩn hỏi: “Ai là người đầu tiên phát hiện ra thi thể của Phương Huyền?”

“Một tiểu nhị trong khách điếm. Hắn định mang rượu tới cho Phương Huyền nhưng khi đi vào thì chỉ thấy xác Phương Huyền. À, nghe nói, hôm qua tầm canh ba, người gõ canh* có nghe thấy tiếng người cãi vã đánh nhau.”

*gõ canh: gõ mõ để báo đã tới giờ nào.

Vệ Cẩn nói với A Chiêu: “Lúc ta đi là gần canh ba.”

A Chiêu hỏi: “Người gõ canh đang ở đâu?”

Hai khắc sau, A Chiêu và Vệ Cẩn tìm tới chỗ ở của người gõ canh. A Chiêu hỏi: “Đêm qua người nhìn thấy ai đánh nhau?”

Người gõ canh nói: “Nhìn dáng người thì hình như là một thiếu niên. Nhưng mà trời quá tối, tôi không thấy rõ mặt được. Hai người còn lại, một mặc áo đen, một mặc áo lam, thân thủ nhìn qua cũng không tồi.”

A Chiêu hỏi: “Bọn họ cãi vã chuyện gì?”

Người gõ canh nói: “Tôi cũng không nghe rõ, chỉ biết cậu thiếu niên kia mắng cái gì đấy độc phụ. À phải rồi, tôi còn nghe được chữ Uyển nữa, còn lại thì chịu.”

A Chiêu im lặng suy nghĩ.

Vệ Cẩn cảm ơn người gõ canh.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 40

A Chiêu mím chặt môi, vẻ mặt trầm tư, đôi mày khẽ nhíu lại. Vệ Căn hỏi: “Con gặp được Tu Nhi ở Uyển quốc sao?”

A Chiêu gật đầu.

Vệ Căn nói: “Ban nãy người gõ canh nói rằng nghe thấy chữ ‘uyển’, có lẽ Tu Nhi đang ở Uyển quốc.” Ngừng lại một chút, Vệ Căn nói tiếp: “Bình thường con có nghe Tu Nhi nói gì về chuyện của thằng bé không?”

A Chiêu lắc đầu nói: “Tu Nhi chưa từng nhắc đến.”

Người gõ canh nói Tu Nhi có mắng chữ “độc phụ”, chắc hẳn là người bắt Tu Nhi đi và đương nhiên là người Tu Nhi biết. Nghĩ tới điều này, lòng A Chiêu cảm thấy nhẹ nhõm hơn, Tu Nhi chắc hẳn vẫn an toàn tạm thời, người bắt Tu Nhi đi cũng chưa muốn lấy mạng Tu Nhi.

Vệ Căn không nghĩ như A Chiêu.

Hắn nhớ tới tên thích khách Phương Huyền phái tới giết A Chiêu. Thi thể hắn ta nằm thẳng dưới đất, nhưng hắn vừa định tới xét thi thể thì Ninh Tu đã vội chắn trước, đôi mắt còn có chút bối rối. Sau đó Phương Huyền lại phái sát thủ tới, vẻ mặt Ninh Tu cũng không bình thường, dường như đang sợ cái gì đó.

Khi ấy Vệ Căn vẫn nghĩ không ra Ninh Tu sợ cái gì, vậy mà hôm nay Ninh Tu đã bị bắt đi.

Vệ Cẩn thật ra đã nghĩ thông rồi.

Nhất định Ninh Tu đã biết có người đuổi giết thẳng bé, vậy nên lần trước thấy thích khách vẽ mặt mới bối rối như vậy. Đêm qua Ninh Tu tách khỏi A Chiêu, một mình ra ngoài, bị người đuổi giết thừa cơ bắt.

Chắc hẳn người đã sai người đến truy sát Ninh Tu là độc phụ trong miệng Ninh Tu.

A Chiêu khẽ thở dài.

“Biết vậy hôm qua con đã tự tay giải quyết Phương Huyền.”

Nếu như dự đoán này, Ninh Tu bị bắt sợ rằng sẽ lành ít dữ nhiều. Vệ Cẩn không muốn để A Chiêu đã lo lại càng lo, hẳn không nói suy tính của mình cho A Chiêu. Vệ Cẩn khẽ nói: “Chúng ta tới Uyển quốc, xem có dấu vết nào không.”

A Chiêu nói: “Đành vậy.”

Từ Ngũ Hoa Sơn đi Uyển quốc mất khoảng nửa tháng, vì vội nên A Chiêu và Vệ Cẩn cưỡi ngựa đi trước còn xe sẽ tới sau. Đi được vài ngày, đột nhiên trời bỗng mưa to.

Xung quanh đó khoảng trăm dặm cũng không có người ở, hai người dầm mưa đi tìm chỗ trú, cuối cùng tìm được một cái miếu đổ nát.

Trong ngôi miếu, cỏ dại mọc lên thành bụi, trên nóc cũng đầy vết dột, ít ra may mà cũng có chỗ trú mưa. Ngựa lắc lắc cổ, nước bắn đầy ra đất. A Chiêu cởi búi tóc ra, mái tóc đen mượt như mây xõa xuống, nước tí tách chảy xuống từ đuôi tóc.

A Chiêu vừa cầm tóc vừa nhìn cơn mưa như trút nước, nói: “Sáng không sao, vậy mà đột nhiên trời lại mưa.”

Vệ Căn nói: “Có vẻ sẽ mưa cả đêm.”

A Chiêu “ừm” một tiếng, nói: “Đêm nay đành ở đây thôi.” A Chiêu nhóm lửa. Nàng cởi áo ngoài ra, đặt cạnh ngọn lửa, nhưng vừa định cởi áo trong ra thì tay A Chiêu ngừng lại.

Nàng liếc qua Vệ Căn.

Dù là sư phụ, nhưng...

A Chiêu đang nhớ tới đêm nọ nàng say túy lúy, bá vương ngạnh thượng cung*. Thực ra nàng cũng không nhớ rõ mình đã làm gì, nhưng nàng vẫn nhớ mình đã cởi hết quần áo của sư phụ, thậm chí còn nhớ tới... một chỗ.

*bá vương ngạnh thượng cung: tương đương với cường hiếp. Chi tiết xin Google.

A Chiêu rút tay lại, chợt thấy xấu hổ.

Vệ Căn cũng cởi áo ngoài ra, thấy A Chiêu cúi gằm, Vệ Căn chợt nhớ ra chuyện, hai tai đỏ ửng lên. Hắn quay đầu sang chỗ khác, nói: “A Chiêu, con cởi áo trong ra không cảm lạnh đấy.”

Dứt lời, Vệ Căn quay hẳn người sang hướng khác.

Vệ Căn cũng nhớ lại đêm đó. Hắn không giống A Chiêu, đêm đó hắn rất tỉnh táo, dù đã qua một năm nhưng hắn vẫn nhớ lại rõ ràng A Chiêu đã làm những gì.

Đáng ra mình phải thanh tâm quả dục*, giờ nhớ tới việc này, hắn lại khó có thể kiềm chế lòng mình.

*Thanh tâm quả dục: Thanh tâm nghĩa là tâm trí luôn trong sáng, loại bỏ lục dục thất tình.

Quả dục, nghĩa là phải tiết chế tất cả ham muốn mà không riêng gì ham muốn sinh hoạt với nữ giới.

Vệ Căn nuốt nước miếng.

Rõ ràng y phục ẩm ướt khiến người hăn hơi lành lạnh, nhưng giờ hăn lại cảm thấy hơi nóng.

Ngon lửa vẫn hừng hực cháy sáng. Vệ Căn quay lưng về phía A Chiêu, lòng cũng như đang thắp lên một ngọn lửa. Vệ Căn cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hăn vội mặc niệm trong lòng.

A Chiêu là bé gái, A Chiêu là bé gái...

Không phải, mặc niệm thế này sai rồi.

Vệ Căn hít một hơi thật sâu.

Bắc minh hữu ngữ, kỳ danh vi côn, côn chi đại, bất tri kỳ kỳ thiên lý dã. Hóa nhi vi điệu, kỳ danh vi bằng, bằng chi bối...*

*Trích Nam Hoa Kinh – Trang Tử. Về dịch nghĩa thì có lẽ thôi, vì mình cũng k hiểu lắm *gãi đầu*.

“Sư phụ...”

... kỳ dục nhược thù thiên chi vân... thù thiên chi vân... Sau là gì nhỉ?

“Sư phụ?”

A Chiêu tới cạnh Vệ Căn, cúi đầu nói: “Sư phụ, người sao vậy? A Chiêu gọi nhiều lần mà...” Vệ Căn vô thức hỏi: “Sau câu ‘kỳ dục nhược thù thiên chi vân’ là gì?”

A Chiêu run run, “Thị điều dã, hải vận tắc tương tỹ vu nam minh...”

Vệ Căn bấy giờ mới hồi hồn, thấy A Chiêu chỉ mặc một cái áo mỏng manh, mái tóc đen buông xuống, đôi mắt thâm thiết nhẹ nhàng nhìn mình, cái nóng trong lòng khó khăn lắm mới dập tắt lại bùng lên như lửa.

Vệ Căn khẽ ho vài tiếng, quay đầu sang chỗ khác, nói: “Tốt, xem.. xem ra con vẫn nhớ bài.”

A Chiêu khẽ cười, “Sư phụ quên rồi sao? A Chiêu đã nhớ là không quên, từng câu sư phụ nói A Chiêu đều nhớ rất rõ.” A Chiêu ngồi xuống, nói: “Sư phụ, người cũng cởi áo hong khô đi, để ướt như thế không mặc được đâu.”

Vệ Căn lúc lâu sau cũng không động đậy gì.

A Chiêu chần chừ nói: “....Sư phụ.”

Vệ Căn nhìn về phía A Chiêu, đôi mắt sâu thẳm, “A Chiêu, vì sư không phải thánh nhân, lời cũng có chỗ sai. Con không cần phải cái gì cũng nhớ.”

A Chiêu nghĩ một lát, hỏi: “...Ví dụ ạ?”

Trong lòng nàng, lời của sư phụ luôn đúng.

A Chiêu vẫn luôn sùng bái Vệ Căn, chưa hề giảm phân nào. Dù nàng không còn tình yêu nam nữ với sư phụ nữa, nhưng sự sùng bái vẫn ở trong lòng nàng như trước.

Vệ Căn bỗng chốc không biết nên trả lời thế nào.

Nếu hắn nói ra, sợ rằng A Chiêu sẽ né tránh hắn. Nếu nàng lại trốn đi một, hai năm nữa, hắn đương nhiên không muốn.

Vệ Cẩn hắt hơi một cái.

A Chiêu vội nói: “Sư phụ mau cởi áo ra đi.” Nàng quay đầu lại. Một lát sau, Vệ Cẩn lấy lương khô từ trong túi đồ ra, “Hôm nay đi cả ngày, con cũng chưa ăn được bao nhiêu.”

A Chiêu vốn không để ý, nghe Vệ Cẩn nhắc vậy thì bụng cũng kêu lên.

A Chiêu cười nói: “Quả thật đã đói rồi.”

Vệ Cẩn đưa hồ lô cho A Chiêu, “Trong là chút rượu trắng, uống cho ấm người đi. Giờ trời vừa vào thu, sợ rằng đêm sẽ rất lạnh.”

A Chiêu uống một ngụm, rượu trắng nóng rất chảy xuống cổ họng.

A Chiêu sặc một cái, nàng liếm khóe môi, ánh mắt sáng ngời, “Rượu ngon.”

Vệ Cẩn dịu dàng nói: “Trước đây mỗi lần thấy vi sư uống rượu, mắt con cũng sáng lên như vậy.”

A Chiêu cười nói: “Sư phụ không cho A Chiêu uống rượu mà. May mà giờ A Chiêu cũng tới tuổi cập kê rồi, uống rượu được rồi. Nhưng nói tới việc này, Tu Nhi lại không giống A Chiêu. A Chiêu cũng không cho Tu Nhi uống rượu, vậy mà mỗi lần thằng bé thấy con uống rượu đều thấy thèm.”

A Chiêu hí mắt cười.

Vệ Cẩn đột nhiên lấy hồ lô từ trong tay A Chiêu lại, uống một ngụm rượu lớn.

Nghe A Chiêu nhắc tới Ninh Tu, lòng hẩn không dễ chịu.

Rõ ràng trước đây trong mắt A Chiêu chỉ có mình hăn, dù nói gì cũng sẽ mềm giọng nhắc tới hai chữ “sư phụ”, vậy mà vẫn ngữ điệu như vậy, đáng tiếc hai chữ “sư phụ” ấy lại thành “Tu Nhi.”

Vệ Cẩn lại uống rượu tiếp.

A Chiêu đột nhiên khẽ than, “Sau khi tìm được Tu Nhi, chắc nên cho phép thẳng bé uống rượu.”

Vệ Cẩn cũng không muốn thấy A Chiêu khó chịu.

Dù hăn không muốn gặp Ninh Tu, nhưng hăn vẫn mong Ninh Tu giờ đây sống thật tốt, sau đó đứng trước mặt A Chiêu, không thiếu dù chỉ một cọng tóc. Đến lúc đó hăn sẽ có cách đưa Ninh Tu tới phái Thiên Sơn.

Kiểm thuật bình thường, thân thể suy nhược, nói không chừng còn phải nhọc lòng nhiều.

Hăn lại cầm hồ lô lên, ôn hòa nói: “Tu Nhi lai lịch bất phàm, đối nhân xử thế cũng khá nhanh trí, chắc hăn không sao đâu. Đêm đã khuya, uống thêm vài ngụm nữa rồi ngủ đi. Vì sư sẽ gác đêm, con cứ yên tâm ngủ.”

A Chiêu nói: “Mai còn phải đi tiếp, A Chiêu sẽ canh lúc gần sáng.”

Đến canh hai thì mưa bắt đầu nhỏ dần, gió đêm luồn qua vết dột trên mái ngói miếu đổ nát mang theo cái lạnh thấu xương. A Chiêu cuộn tròn người lại, lông mi khẽ run. Vệ Cẩn ngồi cạnh A Chiêu, chăm chú nhìn A Chiêu.

Ánh lửa làm nổi bật lên đôi môi xinh đẹp mọng nước khiến người khác phải mơ màng.

Ánh mắt Vệ Cẩn từ từ dừng lại ở môi A Chiêu.

Đôi mắt ngẩn ngập ngừng.

Bỗng nhiên, Vệ Cẩn nhớ tới nụ hôn đêm đó với A Chiêu sau khi uống rượu, nàng cắn môi dưới của hắn, đầu lưỡi mềm mại tiến vào, như bão táp cuốn hết những gì trong miệng hắn.

Nếu không nhận ra tình cảm của mình với A Chiêu thì Vệ Cẩn cũng khó lòng tưởng tượng ra một ngày chính hắn lại hoài niệm cảm giác đầu lưỡi của người khác ở trong miệng mình.

Nếu các đệ tử trong phái khác biết một người không chịu dùng chung một cái bát với người khác như hắn mà lại nhớ tới cảm giác được A Chiêu hôn trong đêm, hắn... hai mươi năm sau cũng không dám quay về phái Thiên Sơn nữa.

Vệ Cẩn vội vàng dừng lại suy nghĩ trong đầu, nhưng ánh mắt hắn không dứt khỏi môi A Chiêu được.

Vệ Cẩn từ từ cúi xuống.

Hắn khẽ gọi một tiếng, “A Chiêu.”

A Chiêu không trả lời.

Hắn lại từ từ cúi xuống nữa, khẽ nghiêng đầu, đôi môi mỏng khẽ khàng chạm vào môi A Chiêu.

Nụ hôn thoáng qua.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Mưa dần dần ngừng, trời cũng sáng dần lên.

Trên mái miếu đọng vài vũng nước mưa, mặt trời ló sau những đám mây. Những giọt nước đọng lại ấy nhỏ giọt từ mái, thấp thoáng dưới màn nước mưa rơi là một ánh lửa.

Ánh kiếm lóe lên, A Chiêu thành thực luyện kiếm bên đám lửa.

Sau khi tỉnh dậy lúc nửa đêm qua, nàng cảm thấy không buồn ngủ nữa. Ra ngoài miếu bắt được một rắn, trước đây khi tu luyện trên núi với sư phụ A Chiêu cũng thường nướng ăn, giờ nàng thêm ít muối nướng lên, trong miệng giờ vẫn vương vị thịt.

Vệ Căn mơ.

Chính xác hơn, Vệ Căn mơ phải mộng xuân*.

*mộng xuân: mơ về chuyện nam nữ abcxzyz =))

Hắn mơ thấy trên người A Chiêu chỉ có một cái yếm màu vàng nhạt, nút thắt đỏ thắm ở cổ càng làm tôn lên làn da trắng như tuyết của A Chiêu. Người nàng mềm mại đến lạ, nàng giống như một chú cá nghịch ngợm cọ xát trên người hắn, giọng nói lại dịu dàng khe khẽ, cứ gọi một tiếng rồi lại một tiếng.

“Sư phụ...”

“Sư phụ...”

“Sư phụ...”

Nàng ngước mắt lên, đôi mắt quyến rũ lại càng khiến cho lòng hãn vội vàng, hãn khó chịu gọi tên nàng một tiếng. A Chiêu mỉm nhĩ như tơ*, từ từ cười tiết khổ của hãn ra.

*mỉ nhĩ như tơ: đại khái là ánh mắt dịu dàng, mềm mại như tơ lụa.

A Chiêu cười thật phong tình vạn chủng*.

*phong tình vạn chủng: quyến rũ.

Sau đó...

Một tiếng rầm vang lên, Vệ Cẩn giật mình tỉnh dậy.

Hãn ngồi bật dậy, nhìn xung quanh, ngựa vẫn đây nhưng A Chiêu đáng ra đang ngủ lại không thấy đâu. Vệ Cẩn hoảng hốt, chợt nhớ tới đêm qua. Hãn còn định chờ trời sáng mới gọi A Chiêu dậy, không ngờ đến nửa đêm A Chiêu đã tỉnh.

Nàng dụi đôi mắt còn ngái ngủ, nói: “Sư phụ, đến phiên A Chiêu canh rồi, người ngủ đi.”

Vệ Cẩn im lặng nhìn A Chiêu một lúc mới thở phào nhẹ nhõm.

Giờ nghĩ lại, Vệ Cẩn lại thấy kì lạ thế nào. Hãn cố gắng nhớ lại vẻ mặt lúc A Chiêu tỉnh giấc trước đây, cứ nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn không rõ hôm qua rốt cuộc A Chiêu có đang ngủ hay không.

Bên ngoài có mùi thịt bay tới.

Vệ Cẩn mặc kệ quần áo lộn xộn, bước vài bước ra ngoài, thấy A Chiêu đang nướng răn, lòng bỗng bình tĩnh lại.

“A Chiêu.”

A Chiêu quay đầu sang cười nói: “Sư phụ đã dậy rồi ạ.”

“Ừm”, Vệ Cẩn gật đầu, nhìn thoáng qua A Chiêu, “Sao con dậy sớm vậy?”

A Chiêu dập lửa, chia con răn thành hai nửa.

Nàng cười nói: “A Chiêu thính mũi, ngửi thấy có mùi thịt thì dậy ạ.” Nói xong, A Chiêu đưa cho Vệ Cẩn một nửa con răn, nói: “Mời sư phụ ăn ạ.”

Vệ Cẩn ngồi xuống cạnh A Chiêu.

A Chiêu lại nói tiếp: “Sư phụ, con có lời muốn nói với người.”

Vệ Cẩn hồi hộp, lòng không yên. Hắt khẽ ho một tiếng, mặt không đổi sắc nói: “Nói đi.”

A Chiêu chăm chú nhìn hẳn, hỏi: “Sư phụ từng nói với A Chiêu, cả đời chỉ có một mục tiêu duy nhất, đó chính là đại tới cảnh giới đại thành, cũng sẽ không cưới vợ. Giờ sư phụ còn nghĩ vậy không?”

Vệ Cẩn lại càng lo lắng, hồi hộp.

Vẻ mặt A Chiêu rất nghiêm trọng.

“Ý của vi sư cũng có chút thay đổi.” Ngập ngừng một chút, Vệ Cẩn nghĩ, định tỏ lòng mình luôn thì A Chiêu đột nhiên vỗ ngực, mặt như người phạm tội nặng được tha, “Thật tốt quá!”

Vệ Cẩn ngẩn ra.

A Chiêu nói: “Sư phụ có người trong lòng rồi, hôm qua sư phụ nhằm A Chiêu với người trong lòng sao? Hẳn là vậy rồi. Đêm qua sư phụ làm con sợ quá, cứ tưởng rằng sư phụ muốn trả thù con làm những việc kia với sư phụ, nên giờ sư phụ làm lại như vậy với con. Nhưng hôm qua sư phụ uống cũng nhiều rượu, nhằm lẫn cũng khó tránh khỏi. Sư phụ yên tâm, A Chiêu không có ý gì nữa đâu.”

Phải rồi! Thế này mới đúng!

Sư phụ sao có thể thích nàng được.

Việc lén hôn trộm này, sư phụ như thiên nhân sao có thể làm thế được.

Nhất định là do sư phụ say, phải rồi, nhất định là vậy.

“Không...”

A Chiêu đột nhiên đứng lên, ngắt lời Vệ Cẩn. Nàng nói: “Sư phụ, A Chiêu đi tìm cỏ cho ngựa đây, nó mà không ăn thì sẽ không đi được bao lâu.” Còn thịch rần cũng vội vàng tống vào miệng, A Chiêu nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt Vệ Cẩn.

Còn chưa tỏ lòng đã bị từ chối hoàn toàn...

Vệ Cẩn thấy lòng thật nặng.

Hắn cứ ngỡ rằng dù A Chiêu có biết cũng sẽ như mình lúc trước giả bộ như không biết. Nhưng giờ A Chiêu lại trốn tránh hẳn, lòng Vệ Cẩn mất mát vô cùng.

Hắn mím chặt môi.

Vệ Cẩn nhìn thịch rần trong tay, đột nhiên than thở, nếu mình biết nấu ăn thì thật tốt, A Chiêu rất dễ ăn, thấy cái ăn mắt sẽ sáng lên, sao lại trốn tránh như bây giờ được chứ.

Với tư chất của hắn, có thể làm được nhiều món ăn, cũng nhất định có thể khiến cho A Chiêu không dứt khỏi đồ ăn ngon được.

Phong Dương thành. Uyển quốc.

Phong Dương chính là kinh đô Uyển quốc, vô cùng phồn hoa. Vệ Cẩn và A Chiêu dắt ngựa vào Phong Dương thành. Nửa tháng qua A Chiêu vẫn luôn tìm kiếm, cũng đã nhờ bằng hữu giúp đỡ nhưng vẫn không hề có tin gì.

A Chiêu vô cùng lo lắng.

Vệ Cẩn nói: “Mấy ngày nữa, vi sư sẽ cùng con vào cung gặp Uyển vương, xin Uyển vương giúp chúng ta lần này. Dù không muốn nhưng vi sư sẽ cố thuyết phục ông ta. Hơn nữa với danh tiếng phái Thiên Sơn, nhất định Uyển vương sẽ giúp chúng ta.”

A Chiêu lo lắng, “Nhưng như thế phái Thiên Sơn sẽ nợ ơn Uyển vương.”

“Chẳng còn cách nào, Tu Nhi giờ cũng coi như là người phái Thiên Sơn rồi, ta tìm Tu Nhi cũng là chuyện phải lẽ.” Vệ Cẩn khẽ nói: “Con đừng lo quá, đã nhiều ngày vất vả tìm rồi, vi sư nhìn con cũng thấy đau lòng.”

Dứt lời, Vệ Cẩn giơ tay định xoa đầu A Chiêu.

Không ngờ còn chưa chạm tới A Chiêu, A Chiêu đã quay người rě, bước tới nhà trọ. Vệ Cẩn nhìn bóng người A Chiêu mà thở dài. Đã nhiều ngày rồi, cứ mỗi khi hắn muốn chạm vào A Chiêu là A Chiêu sẽ tránh, vẻ mặt rất lúng túng.

Vệ Cẩn đã rě.

Chắc chắn hôm đó A Chiêu đã thức, nếu không cũng không có phản ứng như thế này.

Đúng lúc đó, một tiếng gọi vui vẻ vang lên, “A Chiêu!”

A Chiêu quay lại nhìn thì thấy Tạ Niên. Đã lâu không gặp nhưng chỉ cần liếc qua A Chiêu vẫn nhận ra Tạ Niên. Vẻ ngoài Tạ Niên vốn tuấn tú, hơn một năm đi trải nghiệm lại càng khiến cho khuôn mặt tuấn tú ấy thêm phần trưởng thành, kiếm mi tinh mục mang vài phần thông minh.

Rời quê gặp được bạn cũ.

A Chiêu cũng rất vui, “A Niên!”

Tạ Niên bước tới, cậu cũng không ngờ lại gặp được A Chiêu ở đây. Hẳn nhìn A Chiêu, khuôn mặt lại dịu dàng hơn. Đã hơn một năm không gặp, A Chiêu vẫn tốt, nhất là đôi mắt nàng, còn êm đềm dịu dàng hơn trước.

Nhận ra Vệ Căn đứng sau A Chiêu, Tạ Niên nở nụ cười, sau đó nói: “Vệ công tử, đã lâu không gặp.”

Gió lạnh thổi qua khiến cọng tóc trước trán A Chiêu bay bay. A Chiêu vén tóc ra sau tai. Vệ Căn thấy A Chiêu mặc ít thì nói: “Ở ngoài lạnh, chúng ta vào nhà trọ đã rồi nói tiếp.”

Vẻ ngoài xuất sắc của Vệ Căn và Tạ Niên khiến người xung quanh để ý nhưng hai người vẫn rất bình tĩnh. Tiểu nhị mang đồ ăn tới, Vệ Căn tự nhiên gắp cho A Chiêu một miếng thịt dê.

A Chiêu nhỏ giọng nói: “Sư phụ cũng ăn đi, A Chiêu tự mình gắp được mà.”

Tạ Niên nhìn hai thầy trò, như đột nhiên hiểu được gì đó, miệng khê cười. Tạ Niên cười nói: “Sao A Chiêu tự dừng lại tới Uyển quốc vậy?”

A Chiêu nói: “Cũng không dám dấu, tôi tới Uyển quốc để tìm người. Nửa năm trước tôi nhận một đồ đệ tên là Ninh Tu, cách đây không lâu bị bắt ở Ngũ Hoa Sơn, tôi vẫn luôn tìm nhưng không thấy thẳng bé đâu. Tôi định vài ngày nữa cùng sư phụ tới nhờ Uyển vương giúp.”

Tạ Niên nghe vậy, nói: “Trùng hợp thật, mai tôi cũng định vào yết kiến Uyển vương, không bằng cậu với Vệ công tử cùng tôi vào cung luôn đi. Đi Quỳnh quốc một năm, tôi cũng học được không ít.”

A Chiêu cười nói: “Thanh danh A Niên cả ba nước đều biết, đến cả tôi là người rất ít khi để ý tới lời đồn ở ba nước mà cũng nghe được đại danh của cậu. Nghe nói Quỳnh vương cũng khen cậu không ít.”

Tạ Niên khiêm tốn nói: “A Chiêu quá khen rồi, chuyện ở Quỳnh quốc cũng chỉ là bốn phận của tôi thôi.”

Như nhớ tới gì, Tạ Niên nói tiếp: “Người cậu muốn tìm là Ninh Tu đúng không? Mai khi tôi vào cung sẽ nói với Uyển vương. Còn một năm, tôi cũng muốn ở lại Uyển quốc, sẽ làm không ít việc vì Uyển vương, chắc hẳn Uyển vương sẽ không từ chối.”

A Chiêu nghe xong thì vui mừng nói: “Đa tạ.”

Tạ Niên dụi dàng nói: “Không phải trước tôi đã nói với cậu rồi à? Giữa chúng ta không cần phải cảm ơn.”

Vệ Căn nheo mắt lại.

A Chiêu thẳng thắn nói: “Do A Chiêu quên mất, A Chiêu xin kính cậu một ly để tạ lỗi.” Dứt lời, A Chiêu tự rót một chén rượu, nâng đầu uống hết.

Cậu nhìn A Chiêu, đột nhiên nói: “À, chẳng nhẽ A Chiêu chính là Hồng kiếm khách?”

Trước đó hẳn cũng biết tin Hồng kiếm khách xuất hiện ở Ngũ Hoa Sơn, hôm nay gặp phải A Chiêu mặc đồ màu hồng, A Niên đoán rằng A Chiêu chính là Hồng kiếm khách.

A Chiêu mỉm cười gật đầu.

Tạ Niên đoán đúng, cười càng tươi.

“Vậy năm qua cậu cũng đi không ít đâu nhỉ?”

A Chiêu nói: “Một năm của A Niên cũng có không ít chuyện đâu.”

Hai người nhìn nhau cười.

Tạ Niên nói: “Năm ngoái ở Quỳnh quốc cũng làm ra không ít lê vàng, cũng gần ngang tầm với lê Kim Sơn, đúng lúc tôi có không ít ở đây, không bằng tối nay chúng ta cùng ngồi ôn chuyện cũ?”

A Chiêu nói: “Được thôi.”

Vệ Cẩn nhíu mày, nhìn Tạ Niên, không vui tí nào. Một Ninh Tu vừa đi lại có một Tạ Niên tới, mà tính ra, Tạ Niên còn nguy hiểm hơn Ninh Tu nhiều.

Để hai người bọn họ ở cùng nhau, Vệ Cẩn rất lo lắng.

Hắn khẽ ho, “Ta cũng tới. Mà người ở Quỳnh quốc, làm việc cho Quỳnh vương, vậy có gặp sư huynh Thẩm Đan của ta không?”

Nhắc tới Thẩm Đan, Tạ Niên cười bảo: “Thẩm quả thực là kỳ tài, Niên cũng cảm bái hạ phong*. Mà nói mới nhớ, trước khi đi Thẩm có gieo cho ta một quẻ, cũng là quẻ đại cát, nói rằng ta đi Uyển quốc sẽ gặp được người

quan trọng, giờ mới thấy quả thật là vậy, ta vừa tới Phong Dương thành đã gặp được bạn cũ rồi.”

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Tạ Niên sai người bày tiệc rượu trong gian phòng ở khách điếm.

Trên bàn bày đủ loại hoa quả món ngon, còn có một hũ rượu ngon cực, nhất là mấy trái lê vàng mọng nước trên bàn lưu ly, rửa sạch không dính chút bụi, vô cùng hấp dẫn.

A Chiêu nói: “A Niên thật có lòng.”

Vệ Cẩn nói: “Đúng thế, đúng là rất có lòng, đã lâu như vậy rồi mà vẫn còn nhớ rõ đồ nhi ta thích ăn gì.”

Tạ Niên mỉm cười nói: “Những thứ Niên thích cũng gần giống A Chiêu thôi.”

A Chiêu cũng cười nói: “Sự phụ, mấy thứ A Chiêu thích cũng như A Niên, cơ bản là A Chiêu thích ăn gì, A Niên cũng thích ăn.”

Vệ Cẩn không nói gì.

Tạ Niên nhìn Vệ Cẩn một cách sâu xa, trong lòng như đã rõ điều gì đó. Hắn mỉm cười rồi lại tiếp tục trò chuyện cùng A Chiêu, nghe A Chiêu kể chuyện một năm qua đã xảy ra những gì, mới đầu Tạ Niên không để ý, nhưng nghe cũng vô cùng say mê, nhưng đến khi nghe A Chiêu suýt nữa gặp nạn thì tim hắn dường như dán lên cổ họng.

Tạ Niên nói: “Thật là trùng hợp, ngày A Chiêu cậu gặp nạn là mồng năm tháng sáu à?”

A Chiêu gật đầu.

Tạ Niên nói: “Hôm đó tôi vào cung gặp vua, không may gặp phải thích khách, cũng may tránh được. Nhưng mà vẫn bị thương, bị mưa tên bắn vào tay trái, bây giờ ở đó vẫn còn lưu lại sẹo.”

A Chiêu mở lớn hai mắt, “Quả nhiên là trùng hợp, dù tôi không bị mưa tên làm bị thương nhưng ngã từ trên cao xuống thì cũng bị đá nhọn đâm vào tay trái. May mà chỉ bị thương ngoài da, nghỉ ngơi nửa tháng đã khỏi.”

Vệ Cẩn cup mắt, tự rót rượu uống một mình, như đang nghe A Chiêu và Tạ Niên nói chuyện, lại như đang trầm tư.

Hơn nửa canh giờ sau, bỗng bên ngoài truyền đến tiếng khóc của một người đàn bà.

Ngay sau đó là âm thanh của chưởng quỳ vang lên, “Cút đi cút đi, đừng có đứng đây nữa, thật hôi hám.”

A Chiêu đẩy cửa sổ ra, chỉ thấy đứng trước khách điếm là một người đàn bà đang mang bầu, nhìn có lẽ đã có mang khoảng bảy tám tháng rồi. Người đàn bà kia một tay đỡ bụng, trong mắt ngập tràn vẻ khẩn cầu, “Chúng tôi chỉ ở đây một đêm thôi, xin chưởng quỳ ông thương xót.”

Người chồng đứng bên cạnh người đàn bà cũng khẩn cầu: “Chỉ một đêm mà thôi.”

Nhưng chưởng quỳ vẫn từ chối, “Không được, không phải ta không muốn, nhưng thê tử người nhìn như sắp sinh, hơn nữa cái bụng to thế này chẳng khác gì thai song sinh. Khách điếm bọn ta làm ăn kiếm sống, ngộ nhờ thê tử người không khéo sinh ở đây, người muốn sau này khách điếm của ta phải làm thế nào hả?”

Rồi chưởng quầy khoát tay, “Đi đi, đừng có đứng đây nữa.”

Người đàn ông với vợ thất vọng rời đi.

Người qua lại trên đường nhìn thấy cái bụng của người đàn bà kia thì cũng lộ ra vẻ ghét bỏ, vội vàng tránh sang một bên, giống như người phải mùi hôi vậy.

A Chiêu đóng cửa sổ lại, nàng uống một chén rượu làm ấm bụng, thở dài nói: “Không nghĩ đến hủ tục của Uyển quốc vẫn còn giữ lại đến nay, trước kia đọc trong sách đã không tưởng tượng nổi rồi, không ngờ hôm nay lại tận mắt chứng kiến.”

Tạ Niên nói: “Mấy trăm năm trước khi vu thuật ở Uyển quốc vẫn thịnh hành thì nghe đồn là thai song sinh sẽ làm diệt vong vu thuật, Uyển vương nghe tin người vu tộc gièm pha, hạ lệnh phạm là phụ nữ sinh song thai đều bắn chết. Dần dà cũng trở thành tượng trưng cho điềm xấu.” Tạ Niên cười hừ một tiếng rồi lại nói: “Có điều bây giờ vu thuật đã diệt, nhưng tập tục hoang đường này vẫn còn lưu truyền đến nay, thật sự là nực cười.”

A Chiêu nói: “Khó thấy huynh thấu đáo như vậy.”

“Lần này Tạ Niên đến Uyển quốc, thứ nhất là vì để thay đổi những tập tục hủ lậu như thế này đây.” Tạ Niên thở dài: “nhưng mà đường đời là con đường dài đằng đẵng, tập tục mấy trăm năm cũng không phải có thể thay đổi sớm chiều được.”

A Chiêu nghiêm nghị kính nể, “Vì ý nguyện vĩ đại này của A Niên, A Chiêu mời cậu một ly.”

***

Sau đó hai người uống rượu trò chuyện vui vẻ một hồi lâu, cho đến tận khuya mới dừng dậy rời đi. A Chiêu đi đường có chút lảo đảo, Vệ Cận đã

lấy A Chiêu, lo lắng nói: “A Chiêu, con có thể đi về phòng được không?”

A Chiêu đang trong cơn say, hất tay Vệ Cẩn ra.

“Được! A Chiêu có thể tự mình về phòng, sư... sư phụ không cần đỡ A Chiêu.”

A Chiêu cảm thấy trước mắt mờ lung, nhất là đầu của sư phụ, lúc thì nghiêng bên trái, lúc lại nghiêng bên phải, nàng chỉ thấy hoa mắt chóng mặt. A Chiêu đưa tay giữ mặt Vệ Cẩn, “Sư phụ, đừng cử động nữa.”

Cảm giác ấm áp trên mặt truyền đến, Vệ Cẩn thở dài: “A Chiêu, con say rồi.”

A Chiêu hừ hai tiếng, “Còn lâu con mới say. Năm đó con uống nhiều vò rượu đến vậy mà vẫn không say, hôm nay chỉ mới có uống mấy bình, sao có thể say được. Trời ạ, sư phụ đừng có lắc nữa, người lắc khiến đầu A Chiêu choáng váng cả lên.”

Vệ Cẩn phủ lên tay A Chiêu, nhẹ nhàng cầm lấy, “Được, A Chiêu không say, là vi sư say.”

Hắn ngồi xổm xuống rồi nói: “Lên nào, vi sư công con.”

A Chiêu nhảy lên lưng Vệ Cẩn, Vệ Cẩn thận trọng đón lấy. A Chiêu lại nắc một cái, nói: “A, sao cảnh này quen thế nhỉ? Sư phụ đã công A Chiêu lần nào rồi?”

Vệ Cẩn trả lời: “Một ngày trước khi con bỏ đi.”

A Chiêu cười hì hì nói: “A Chiêu không có bỏ nhà đi, A Chiêu là, A Chiêu là...” A Chiêu say bí tỉ, hai má cọ xát lên lưng Vệ Cẩn.

Vệ Cẩn hỏi: “... Là cái gì?”

A Chiêu nói: “Sư phụ ấy, A Chiêu là người nhất gan, A Chiêu sợ sư phụ sẽ không tha cho A Chiêu, cho nên dứt khoát đi luôn.”

Bước chân Vệ Cẩn khựng lại.

Hắn đứng trước cửa phòng, khẽ thở dài một tiếng.

Lúc này A Chiêu lại nói: “May mà A Chiêu đã ra đi, nếu không cũng không biết phải đối mặt với sư phụ như thế nào nữa. Bây giờ thật tốt, A Chiêu không thích sư phụ, nên có thể thản nhiên đối mặt với sư phụ. Nhưng mà trong lòng vẫn thấy áy náy, A Chiêu ngang ngạnh như thế, hại sư phụ tìm A Chiêu lâu đến vậy...”

Vệ Cẩn đẩy cửa phòng ra, hắn đem A Chiêu đặt trên giường. Vệ Cẩn ngồi ở bên giường, hắn nhìn A Chiêu một lúc lâu rồi cất tiếng gọi: “A Chiêu.”

A Chiêu khẽ mở mắt, đáp một tiếng.

“Con thật sự không thích sư phụ sao?”

A Chiêu sáng khoái đáp lại.

“Đúng thế.”

Vệ Cẩn hỏi: “Sau này cũng không thích nữa?”

A Chiêu nói: “Đúng thế.”

“Tạ Niên thì sao?”

“Không thích.”

Trái tim rướm máu của Vệ Cẩn miễn cưỡng được an ủi chút đỉnh, hắn lại nhìn A Chiêu một lúc lâu rồi mới nói: “A Chiêu, không được thích Tạ

Niên, biết chưa?”

A Chiêu ngoan ngoãn đáp: “Ừm, biết rồi.”

“Cũng không được không thích sự phụ, biết chưa?”

“Ừm... Ừm?” A Chiêu mơ màng nói: “A Chiêu nhớ là sự phụ có nói... không được thích sự phụ mà...”

Vệ Căn thở dài: “Uống say còn vẫn không quên chuyện này... Thật đúng là chuyện xấu.”

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên má A Chiêu.

“Không được phép nhớ đến câu nói kia nữa.”

A Chiêu mở mắt ra, im lặng nhìn Vệ Căn. Vệ Căn bị làm cho hoảng sợ, cả người đông cứng, hai người nhìn nhau một hồi, A Chiêu lại nắc một cái rồi nói: “Sự phụ luôn không được cái này không được cái kia, A Chiêu không nhớ hết được.”

Thấy A Chiêu lại khép mắt, Vệ Căn mới nhẹ nhàng thở ra, hãnh diện dàng nói: “Đây là lần không được cuối cùng, sau này vì sự sẽ không nói không được nữa, được chứ?”

A Chiêu cười hì hì: “Vậy sẽ do A Chiêu nói? Sau khi A Chiêu trở thành sự phụ, cũng thích nói không được. Mỗi lần nói ra từ không được này, trong lòng vô cùng vui vẻ, nhất là nhìn dáng vẻ mong chờ tha thiết của Tu Nhi, A Chiêu thật nhớ mình trước kia.”

Vệ Căn thấy trên trán A Chiêu có một lớp mồ hôi mỏng, liền đưa tay lau đi, ánh mắt dịu dàng có thể so với ánh trăng bên ngoài.

“Được, sau này đều do con nói.”

A Chiêu nói: “Vậy sư phụ không được thích A Chiêu, được chứ?”

Cả người Vệ Cẩn cứng đờ.

“Gần đây sư phụ thật không bình thường, sư phụ trong lòng A Chiêu không có đi hôn trộm người ta, hôm nay nhất định sư phụ say rồi. Sư phụ, người nhất định không được thích A Chiêu, bằng không A Chiêu cũng không biết phải đối mặt thế nào với người đâu. Sư phụ đã nói rồi, sư đồ không được loạn luân, phải có luân lý cương thường... Nhưng mà A Chiêu đã nghĩ kỹ rồi, cũng hiểu sư phụ không thể nào thích A Chiêu, có lẽ chỉ là cảm giác của A Chiêu mà thôi.”

Rồi như nhớ đến điều gì đó, sắc mặt A Chiêu trở nên vui vẻ, “Nói riêng cho người biết nhé, sư phụ nhìn thì có vẻ rất thông minh, nhưng mà sư phụ vẫn có chút hồ đồ, con gái của Lâm Bồng rõ ràng chính là nuôi để lấy làm vợ, năm trước Lâm Bồng lấy con gái mình A Chiêu cũng có đến xem, chuyện gì sư phụ cũng học Lâm Bồng, vậy mà chẳng phân biệt nổi, đồ nhi là đồ nhi, con gái là con gái, thiên hạ này chỗ nào có thầy trò ngủ cùng nhau. Người nhớ nói giúp A Chiêu với sư phụ, sau này nếu có nhận đồ đệ, cũng không được ngủ với nhau, nếu không ngày một lâu, chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.”

Một lúc lâu sau không nghe thấy tiếng đáp, A Chiêu mở mắt ra.

Thần sắc Vệ Cẩn tương đối phức tạp.

A Chiêu còn bồi thêm: “Lúc này nhìn người thật giống sư phụ.”

Vệ Cẩn nhìn A Chiêu.

A Chiêu lại nói: “Người nhớ giúp A Chiêu nói với sư phụ đấy, sau này không được hồ đồ nữa, cũng không được thích A Chiêu.”

Vệ Cẩn im lặng một lúc lâu.

Cũng không biết đã qua bao lâu, A Chiêu cảm thấy buồn ngủ, bỗng Vệ Cẩn cúi đầu xuống, hôn mạnh lên môi A Chiêu. Hắn Hắn liếm lấy ngọt ngào nơi môi nàng, mút lấy chiếc lưỡi mềm mại của nàng.

Động tác có chút thô bạo.

Cầm A Chiêu bị nâng lên, đón nhận màn tấn công vũ bão công thành lướt trè của Vệ Cẩn.

Lúc hai người thở gấp thì Vệ Cẩn nói: “A Chiêu, vì sư rút lại câu kia, không được chỉ có thể do ta nói.”

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Lúc A Chiêu tỉnh dậy chỉ cảm thấy đầu như nứt ra, cả người đau nhức đến lạ thường. Nàng mở mắt ra, đập vào mắt nàng chính là một lồng ngực trơn láng. Nàng từ từ ngược mắt lên nhìn, không khỏi hít sâu khiếp sợ.

Là mặt sư phụ!

Khoảng cách gần như vậy, nàng thậm chí còn có thể nhìn được lỗ chân lông trên mặt sư phụ và bạc môi hơi bị cắn.

A Chiêu cố gắng nhớ lại chuyện đêm qua.

Theo nàng nhớ, đêm qua nàng trò chuyện với A Niên rất vui, uống cũng khá nhiều rượu, uống xong thì cũng khá say, sau đó... sau đó...

A Chiêu nuốt ực một cái, nàng không nhớ nổi chuyện tiếp theo là gì. Tại sao nàng và sư phụ lại cùng nằm trên giường? Hơn nữa sư phụ còn không mặc gì, mà nàng... cũng không có tấc vải nào trên người!

Đêm qua... đêm qua....

Chẳng nhẽ... chẳng nhẽ...

A Chiêu sợ quá, nàng đột nhiên ngồi dậy. Đột nhiên, một cánh tay ấm áp kéo nàng xuống.

A Chiêu nhìn ngực Vệ Căn, mùi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Vệ Căn ôm vai A Chiêu, giọng nói mơ màng: “A Chiêu, ngủ thêm đi.”

A Chiêu trợn mắt lên, chuyện... chuyện gì đã xảy ra vậy? A Chiêu kéo tay Vệ Cẩn ra, đúng lúc đó Vệ Cẩn cũng dần tỉnh. Hả ngáp một cái, nói: “A Chiêu, con tỉnh rồi, đau đầu à?”

Lúc này A Chiêu nhìn rất rõ vết hồng trên cổ vệ cẩn, cứ một vết lại một vết, trên cánh tay cũng có, nhất là ở eo, vết to vết nhỏ, không rõ là vết cắn hay... dấu hôn nữa.

A Chiêu nói: “Sự phụ, đêm qua có chuyện gì xảy ra thế ạ?”

“Đêm qua à...” Vệ Cẩn trầm mặc.

Hôm qua sau khi hấn hôn A Chiêu, đột nhiên cảm thấy mình nên hành động thôi. A Chiêu hẳn đã đoán được lòng hấn, như theo tính tình nàng, có lẽ tìm xong Ninh Tu sẽ chạy mất tích luôn.

Mà còn không nói tới việc tìm được Ninh Tu, hấn đã có một đồng chướng ngại vật rồi. Ninh Tu luôn ở bên A Chiêu, lòng hấn không hề thoải mái, nhớ tới ánh mắt cương chiều của A Chiêu và ánh mắt Ninh Tu nhìn A Chiêu, vẻ mặt hấn trở nên kì lạ.

Có trường hợp của hấn với A Chiêu trước, khó mà đoán được Ninh Tu có nghĩ tới chuyện đó không...

Vậy nên Vệ Cẩn quyết định hạ quyết tâm.

Hấn bảo tiểu nhị mang một vài vò rượu tới, uống hai vò, sau đó còn vò còn lại đổ cả lên người. Sau đó hấn cởi hết xiêm y của mình, cũng tiện thể cởi luôn quần áo A Chiêu.

Hấn vốn cũng xấu hổ, may mà A Chiêu cũng rất phối hợp. Hấn vừa cởi áo ngoài, nàng đã chủ động cởi nốt áo trong, cái yếm cũng bỏ xuống.

Vệ Cẩn mặt không biến sắc nói: “Đêm qua vì sử uống rượu, cũng không nhớ rõ nữa. Ta.. chỉ nhớ con uống say, đi cũng không vững nên ta công con về phòng.”

“Trở về phòng rồi sao ạ?”

Vệ Cẩn ra vẻ vất óc ra nhớ, “Hình như A Chiêu nói muốn uống rượu, sau đó vì sử cho tiểu nhị mang vài vò rượu lên rồi chúng ta tiếp tục uống...”

Vệ Cẩn nhìn A Chiêu, “Sau đó vì sử cũng không nhớ rõ nữa, nhưng giờ xem ra...”

Vệ Cẩn nhìn mấy vết trên người mình, khẽ than.

“A Chiêu...”

A Chiêu vẫn không dám tin. Nàng chỉ vào vết hồng trên cánh tay Vệ Cẩn, hỏi: “Sử... sử phụ, cái này là ta làm sao?”

Vệ Cẩn vô cùng khổ sở nói: “Hắn là vậy.” Không, thực ra đây là dấu hằn từ nút.

Nàng cũng chỉ bên thắt lưng Vệ Cẩn, “Cái này... cũng là ta làm?”

Vệ Cẩn lại gật đầu.

“Phải.”

Không, thật ra đây là dấu hằn từ véo mình. Để tạo ra mấy dấu này, thật không dễ... Không ngờ lại có ngày hằn làm ra chuyện như thế này. Hơn nữa quan trọng là, lòng hằn chẳng thấy áy náy xấu hổ gì.

Hồ thẹn hồ thẹn.

A Chiêu hít thật sâu.

Vẻ mặt nàng trắng bệch. Vết hôn trên người sư phụ thâm thương như vậy, chính là do mình hôm qua say rượu nổi thú tính mà gây ra, cường bạo sư phụ. Cách một năm rồi, nàng lại có thể làm ra chuyện đó!

Nàng phải đối mặt với sư phụ thế nào đây!

Vệ Căn khê ho, nói: “A Chiêu, cho tới giờ, sợ là hai thầy trò chúng ta...” Vừa một tiếng, Trầm Thủy kiếm là tuốt ra khỏi vỏ. A Chiêu dâng lên Trầm Thủy kiếm bằng hai tay, “Sư phụ, A Chiêu đã mạo phạm người rồi. A Chiêu nguyện bị sư phụ trừng phạt, muốn giết muốn chém A Chiêu cũng không một câu oán hận.”

“Chuyện này...” Ý hấn đâu phải vậy!

Ngắt lời hấn, A Chiêu nói tiếp: “Nhưng trước đó, xin sư phụ cho A Chiêu chút thời gian. Sau khi A Chiêu tìm được Tu Nhi, A Chiêu sẽ mặc sư phụ xử lí.”

Dứt lời, A Chiêu mặc áo vào, vội vàng rời khỏi phòng, để lại Vệ Căn vẫn giật mình trong phòng.

Không đúng, không đúng, không khớp với tình cảnh mình đoán trước rồi, việc sao lại thành ra như vậy chứ!

Vệ Căn mặc xiêm y vào, đi xuống lầu. Tạ Niên đang dùng điểm tâm dưới lầu, A Chiêu ngồi một bên. Tạ Niên vẫy Vệ Căn, “Vệ công ử.”

A Chiêu cúi gục như đang suy nghĩ gì.

Vệ Căn ngồi đối diện A Chiêu, hấn nhìn A Chiêu, A Chiêu vẫn cúi đầu ăn cháo hoa, hấn nhìn không ra vẻ mặt nàng.

Tạ Niên cười nói: “Hôm qua có thể cùng A Chiêu và Vệ công tử tâm sự đêm qua là chuyện mừng nhất trong đời.” Tạ Niên nói với A Chiêu: “Lát nữa cậu có đi với tôi tiến cung hả? Chắc hẳn Uyển vương cũng vô cùng muốn gặp Hồng kiếm khách.”

A Chiêu ngẩng đầu lên, nói: “Ừm.”

Nàng ngẩng đầu cũng không nhìn Vệ Cẩn, lại vội vàng cúi đầu xuống. Vệ Cẩn gấp cho A Chiêu cái bánh bao, nói: “A Chiêu, con đừng ăn cháo hoa mãi thế, ăn bánh bao đi. Hôm qua không phải con bảo bánh bao này rất ngon sao?”

A Chiêu nói: “Vâng, đa tạ sư phụ.”

Tạ Niên ngẩn người.

Sao chỉ sau một đêm, hai thầy trò này lại như vậy?

Tạ Niên hỏi Vệ Cẩn: “Vệ công tử có muốn vào cung không?”

Vệ Cẩn nói: “Có.”

Tạ Niên cười nói: “Đã hơn một năm nay ba nước vẫn không có tin Vệ công tử. Nếu Uyển vương gặp được Vệ công tử, hẳn sẽ không cho đi. Niên hôm nay vào yết kiến Uyển vương, có thêm Vệ lang và Hồng kiếm khách đại danh ngời ngời, hẳn Uyển vương sẽ vô cùng vui mừng, cho Niên quan to lộc lớn.”

A Chiêu ăn như chết đói, chỉ trong chớp mắt, bánh bao đã vào hết bụng nàng.

A Chiêu đứng lên, nói: “Con no rồi, sư phụ và A Niên cứ ăn tiếp.”

Từ đầu tới cuối, A Chiêu chẳng hề liếc qua Vệ Cẩn dù chỉ một lần.

Tạ Niên như nghĩ ngợi gì đó, nhìn bóng A Chiêu chạy trốn, ánh mắt lại quay sang nhìn Vệ Cẩn. Hắn khẽ cười, nói: “Niên từng nghe qua câu này: Phong thủy luôn đổi. Không rõ Vệ công tử biết không?”

Vệ Cẩn liếc Tạ Niên một cái, từ từ nói: “Có ý gì?”

Tạ Niên lại nói tiếp: “Hôm qua Niên nghe nói Vệ công tử sai tiểu nhị mang mấy vò rượu lên.”

Vệ Cẩn đứng lên, nói: “Ta no rồi, ngươi cứ ăn từ từ đi.”

Tạ Niên nói: “Vệ công tử không muốn biết vừa rồi A Chiêu nói gì với Niên sao?”

Chân vừa bước dừng lại. Vệ Cẩn ngồi xuống, nhìn Tạ Niên, ho khụ một tiếng rồi hỏi: “Nói gì?”

Tạ Niên mỉm cười, “A Chiêu nói hôm qua Vệ công tử cũng say. Theo Niên biết, Vệ công tử vốn ngàn chén không say. Trước ở Khâu quốc, Vệ công tử và Khâu vương cùng nhau uống rượu cả đêm, cũng không hề thấy say tí nào.”

Mặt Vệ Cẩn biến sắc.

Tạ Niên nói: “Nhưng công tử cứ yên tâm, Niên không phải dạng người nhiều lời. Niên chưa từng nói với A Chiêu chuyện gì. Tuy nhiên thấy A Chiêu như vậy, Niên rất lo. Chỉ mong công tử đừng khiến A Chiêu bị tổn thương.”

Vệ Cẩn nghiêm túc đứng lên, nói: “Tạ công tử hình như quan tâm quá tới đồ nhi của ta rồi.”

Tạ Niên thở dài: “A Chiêu thông minh, nhưng lại rất thiện lương. Niên không hợp với A Chiêu, hơn nữa khi xưa A Chiêu và Niên làm bạn, cùng

lắm chỉ có thể gọi là thanh mai trúc mã. A Chiêu dù vô tình với Niên, nhưng Niên cũng vẫn mong A Chiêu có thể hạnh phúc.”

Tạ Niên lại nói tiếp: “Nhưng xem ra, A Chiêu hình như đã buông bỏ tình ý với Vệ công tử rồi. Nếu A Chiêu không yêu nữa, Vệ công tử định làm gì?”

Vệ Căn nghiêm mặt nói: “Người đối tốt với đồ nhi của ta, ta rất cảm kích. Chẳng qua chuyện giữa ta và A Chiêu, Tạ công tử không nên xen vào. Ta không giống với người, chuyện Vệ Căn ta phải làm, một lần không được sẽ còn lần tiếp theo, ngày qua ngày năm qua năm, ta có thời gian cả đời để làm xong chuyện.”

Trong đời hắn, chưa từng có hai chữ “buông bỏ”.

Tạ Niên nghe xong, ngẩn người nhưng cũng không buồn bực, lập tức cười nói: “Vệ công tử nói có lý. Ta và người không giống nhau, cách làm việc cũng không giống. Tuy nhiên Vệ công tử hắn đã may mắn rồi, nếu Niên giống Vệ công tử, chuyện Vệ công tử muốn làm hắn là sẽ khó hơn.”

Tạ Niên mỉm cười, nâng chén nói: “Ta kính người một chén trà.”

Tạ Niên uống cạn một hơi.

Sau khi đặt chén trà xuống, Vệ căn nói: “Tạ công tử đã đánh giá thấp người phái Thiên Sơn rồi..” Vệ Căn tự rót một chén, nâng đầu uống cạn, “Dù có trăm ngàn Tạ Niên cũng chẳng sao cả.”

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Người tới đón Tạ Niên chính là Lâm Phúc được Uyển Vương trọng dụng.

Lâm Phúc vốn là thực khách của một trọng thần Uyển quốc, đột nhiên được Uyển vương coi trọng, từ đó một bước lên trời. Uyển vương biết Tạ Niên tới Phong Dương thì phái Lâm Phúc tới đón.

Một chiếc xe ngựa tinh xảo, xa hoa dừng trước khách điếm.

Lâm Phúc thấy Tạ Niên thì hai mắt sáng rực lên. Hắn đã nghe trước rằng Tạ thị A Niên này tuổi còn nhỏ, tuy nhiên cũng không ngờ hôm nay gặp lại thấy cậu ta trẻ đến như vậy. Đúng là sông Trường Giang sóng sau đè sóng trước*.

*Sông Trường Giang sóng sau đè sóng trước: thế hệ sau ngày càng tài giỏi hơn thế hệ trước.

Lâm Phúc hành lễ với Tạ Niên.

Tạ Niên khiêm tốn đỡ Lâm Phúc lên, nói: “Lâm đại nhân đa lễ rồi.”

Lâm Phúc nói: “Với danh tiếng của Tạ công tử, hẳn là xứng với lễ này của Phúc. Còn chưa nhắc tới việc sau đây Tạ công tử yết kiến Vương thượng xong, chức quan được ban hẳn cũng cao hơn Phúc, lễ này, Tạ công tử quả thực rất xứng.”

Vừa nói Lâm Phúc vừa để ý hai người đứng sau Tạ Niên.

Nam một thân áo trắng, tướng mạo vô cùng xuất sắc, dù đứng cũng Tạ Niên cũng không hề thua kém chút nào. Tuy nhiên, vẻ mặt hắn có vẻ kì lạ, cứ luôn liên tục lén nhìn cô nương y phục hồng bên cạnh.

Vị cô nương kia tướng mạo thanh tú, nhưng khiến người khác phải để ý nhất hẳn là bội kiếm bên người nàng, một thanh kiếm vừa dịu dàng lại không mất phần khí khái anh hùng. Ấy vậy mà cô nương ấy lại đang khẽ khép mắt, bộ dạng trông... cũng hơi kỳ quái.

Lâm Phúc hơi ngần ra, hỏi: “Tạ công tử, hai vị này là...”

Tạ Niên nói: “Đều là bằng hữu của Niên.”

Lâm Phúc nói: “Vương Thượng chỉ triệu kiến mình Tạ công tử thôi, chi bằng để Phúc chiêu đãi hai vị bằng hữu này của Tạ công tử.”

Tạ Niên cười nói: “Không sao cả, Uyển vương thấy hai vị bằng hữu này của Niên hẳn cũng sẽ vui mừng.” Tạ Niên nhìn đôi thầy trò thần thái khác nhau, nói tiếp: “Không biết Lâm đại nhân đã từng nghe danh Vệ lang phái Thiên Sơn?”

Lâm Phúc nghe xong, giật mình nhìn về phía Vệ Căn.

“Là... là... Vệ lang Vệ Căn?”

Tạ Niên gật đầu nói: “Phải.” Hắn nói tiếp: “Cô nương đứng cạnh Vệ công tử là Hồng kiếm khách rất mạnh mấy năm gần đây. Tuy nhiên lần này hai người họ muốn cùng ta vào cung là để tìm người.”

“Tìm... Tìm người?”

A Chiêu vốn trầm mặc đã lâu mở miệng nói: “Phải, là tìm đồ nhi của ta. Thăng bé tên Ninh Tu, là người Uyển quốc.” A Chiêu lấy bức vẽ ra, “Lâm đại nhân đã từng gặp qua chưa?”

Ở lâu với Tu Nhi như vậy, nhìn vẻ nhân trung long phượng của Tu Nhi, A Chiêu cũng đoán được thân thế của thằng bé không hề tầm thường. Lâm Phúc là quan Uyển quốc, có lẽ cũng đã từng gặp qua.

Bức vẽ dần được mở ra.

Lâm Phúc nói: “Quả đáng tiếc, Phúc chưa từng gặp người này.”

Chiếc xe ngựa Uyển vương phái tới vô cùng lớn.

Tạ Niên, Vệ Cẩn và A Chiêu mỗi người ngồi một phía. Lâm Phúc cười ngựa ở trước, từ từ đi tới Uyển cung.

A Chiêu lên xe xong hai hàng lông mày vẫn luôn nhíu lại.

Nàng ló đầu nhìn Lâm Phúc đi trước, lại ngồi lại, nhẹ giọng nói: “Sự phụ và A Niên có để ý vẻ mặt Lâm Phúc vừa nãy không?”

Tạ Niên ngẩn ra.

Vệ Cẩn ban nãy luôn nhìn A Chiêu, không để ý vẻ mặt Lâm Phúc. Hắn hỏi: “Có gì lạ sao?”

A Chiêu nói: “Nếu có người đưa bức vẽ tới hỏi đã từng gặp người trong tranh chưa, hai người sẽ trả lời thế nào?”

Tạ Niên nói: “Đương nhiên là sẽ nhìn chăm chú bức họa một lúc, sau đó trả lời, có thì có mà không thì không.” Ngập ngừng một chút, hắn chợt nhận ra, nói: “Ý A Chiêu là...”

A Chiêu gật đầu, nói: “Lâm Phúc chỉ nhìn qua một cái, hẳn thậm chí còn không thèm nghĩ đã trả lời.”

Vệ Cẩn nói: “Vô cùng khả nghi.”

Tạ Niên nói: “Tôi sẽ cho người đi điều tra Lâm Phúc.”

Nội thị dẫn ba người vào trong nội điện. Điện rất tráng lệ, cột trụ được lấy bằng gỗ lim, trên có khắc hình rồng bay, vô cùng tinh xảo. Nội thị quỳ xuống hành lễ, nói: “Vương Thượng còn đang thay đồ, xin ba vị hãy chờ một lát.”

Trong điện vẫn có vài bàn ăn, trên bàn để không ít điểm tâm, trái cây.

Khoảng hai khắc sau, nội thị hô: “Vương Thượng giá lâm...”

Một bóng người tiến vào điện. A Chiêu ngược mắt nhìn, hơi kinh ngạc, không ngờ rằng Uyển vương trông vẫn còn trẻ, cường tráng như vậy. Cặp lông mày của ông toát lên vẻ uy nghiêm vô cùng.

Uyển vương đã nghe Lâm Phúc nói hôm nay trừ Tạ Niên còn có Vệ lang và Hồng kiểm khách danh chấn tam quốc.

Uyển vương biết vậy, vẻ mặt cũng rất vui mừng.

Giờ đây gặp người, ánh mắt Uyển vương nhận thấy A Chiêu mặc đồ hồng đầu tiên. Trước đó ông đã từng chiêu dụ Phương Huyền, tuy nhiên thái độ của hắn vô cùng ngạo nghễ, thật sự không phải là người làm được đại sự. Uyển vương sau đó còn biết Phương Huyền và Hồng kiểm khách có xung đột, cũng đã sai người tới tặng đồ cho Hồng kiểm khách, muốn chiêu dụ nàng về nhưng rốt cuộc lại không tìm được người. Ông còn đang vô cùng buồn phiền, Hồng kiểm khách đã chủ động đưa tới cửa.

Dù là một cô nương nhưng cũng là người có tài, quả thật có thể trọng dụng.

Đột nhiên, Uyển vương lại thấy Hồng kiểm khách dễ gần hơn so với Tạ Niên và Vệ Cẩn.

Uyển vương biết chắc không giữ được nhân tài như Vệ Cẩn. Quỳnh vương thì đã từng hứa cho Tạ Niên chức quan dưới một người trên vạn người nhưng Tạ Niên vẫn bất vi sở động*, hơn nữa Tạ Niên lại là người Khâu, Uyển vương chắc chắn rằng Tạ Niên sẽ không ở lại Uyển quốc lâu.

*bất vi sở động: không lay chuyển, không có hành động gì.

Nhưng vị Hồng kiểm khách lại không giống thế.

Uyển vương cảm giác rằng cô nương này có lẽ dễ thuyết phục hơn hai vị kia rất nhiều.

“Bình thân, bình thân, các người là khách quý của quả nhân, không cần đa lễ.” Uyển vương ngồi ở ghế trên, cười vui vẻ, nói rằng: “Các vị đã đi đường xa tới đây, Vệ lang và Tạ...”

Ánh mắt Uyển vương lướt qua Vệ Cẩn và Tạ Niên.

Đột nhiên, hần dừng lời lại.

Uyển vương thất thần nhìn Tạ Niên, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, thần sắc ông lại như thường. Uyển vương tiếp tục nói: “Tối nay quả nhân đã cho người bày yến tiệc giúp các vị tẩy trần.”

Sau đó Uyển vương nói không ít lời khách sáo nữa, Tạ Niên cũng khen Uyển vương vài câu.

A Chiêu đánh giá Uyển vương, lúc quay đi lại gặp phải ánh mắt Vệ Cẩn, nàng theo phản xạ cúi đầu xuống. Vệ Cẩn thở dài một tiếng, xem ra A Chiêu lại bắt đầu tránh mình rồi.

Uyển vương đột nhiên nói: “Quả nhân nghe nói Hồng kiểm khách và Vệ lang cần tìm người phải không?”

A Chiêu hoàn hồn, nói: “Vâng. Lần này A Chiêu tới cũng là để xin Vương thượng giúp đỡ. Đồ nhi của A Chiêu, tên Ninh Tu, là người Uyển quốc. Nửa tháng trước đã bị người bắt đi, hiện có lẽ đang ở trong Uyển quốc.”

A Chiêu lấy bức vẽ ra.

Cung nhân nhận lấy rồi đưa cho Uyển vương. Uyển vương nói: “Chỉ cần đồ nhi của người còn ở trong Uyển quốc, quả nhân nhất định có thể tìm ra.” Uyển vương thân nhiên cúi đầu xuống nhìn người trong bức vẽ, đột nhiên vô cùng kinh ngạc.

A Chiêu thấy vẻ mặt Uyển vương như vậy, lòng thầm vui vẻ, vội hỏi: “Có chăng Vương thượng đã từng gặp đồ nhi của thần?”

Uyển vương nói: “Người trong bức vẽ này chính là nhi tử thứ bảy của quả nhân, Minh Tu.”

Uyển cung. Minh Phượng điện.

Một bóng đen tránh ánh mắt thị vệ tuần tra và cung nhân, không một tiếng động lén vào trong điện. Trước tấm bình phong, xiêm áo thêu hình Bách điều triều phượng thấp thoáng trên ghế quý phi bọc da hổ. Uyển hậu dáng người đầy đà đang nửa nằm trên ghế.

Hai cung nữ chải tóc đang quỳ gối bên ghế, xoa bóp hai chân Uyển hậu.

Không chỉ vậy, một cung nữ khác còn đang cầm trong tay mâm đựng trái cây bằng lưu ly có khắc hình chim tước đứng nho đã được bóc cẩn thận, quỳ thẳng ở một bên. Uyển hậu ăn một quả nho, vừa phun hạt nho ra thì đột nhiên chú ý tới lê Kim Sơn đang đặt trên cái bàn không xa.

Uyển hậu nhíu mày, giơ tay tát thẳng vào mặt cung nữ đang cầm mâm đựng trái cây một cái.

Mặt cung nữ hiện ra dấu năm ngón tay đỏ bồng, nho trên tay cũng đã rơi hết xuống đất.

Cung nữ đó vội vàng quỳ sát đất lạy.

“Xin nương nương tha tội.”

Uyển hậu trừng mắt, lạnh nhạt nói: “Hỗn trưởng, làm có mỗi tí việc mà cũng không xong. Người đâu, ném đồng lê Kim Sơn trên bàn đi. Bồn cung vừa thấy đã bực rồi.” Thấy lê Kim Sơn, nàng lại nhớ tới ba nước đều biết chuyện xưa Uyển vương đoạt mỹ nhân.

Nhớ tới Dung Nguyệt, lòng Uyển hậu lại có lửa trời dậy, dù thế nào cũng không dập tắt được.

“Cút ra hết đi.”

Nhóm cung nữ vội vàng thưa “Vâng.”

Đúng lúc đó, một bóng đen xuất hiện bên cạnh Uyển hậu. Uyển hậu ngược mắt nhìn, bình tĩnh lại, “Có chuyện gì?”

Bóng đen nhỏ giọng nói: “Lâm đại nhân chuyển lời tới Vương hậu nương nương. Hôm nay khách mà Vương thượng triệu kiến có tì Minh Tu. Minh Tu lúc ở ngoài gặp được Hồng kiểm khách, được Hồng kiểm khách nhận làm đồ đệ.”

Uyển hậu cười xòa một tiếng.

Bóng đen lại nói: “Lâm đại nhân bảo nên phòng ngừa vạn nhất*, mong nương nương hãy sớm giải quyết. Nhớ...”

*phòng ngừa vạn nhất: chuyện nhớ xảy ra ngoài ý muốn.

Uyển hậu xoa tay.

“Không phải nói nhiều, bốn cung biết rồi.”

Bóng đen vừa rời đi, Uyển hậu đứng dậy từ ghế, bà ta thong thả đi vào trong điện, đứng trước một cái rương thì dừng lại. Bà ta mở rương, bỏ hết quần áo bên trong ra rồi ấn vào một vết lõm lên ở đáy rương.

Trong chớp mắt, bóng Uyển hậu đột nhiên biến mất.

Uyển hậu lấy một viên dạ minh châu ra, soi sáng đường đi phía trước. Bà ta bước xuống thang đá, đẩy cửa mật thất ra. Sau tiếng đình tai nhức óc vang lên, hiện ra trước mắt Uyển hậu chính là một nhà giam lớn.

Nằm trong nhà giam là một người mặt cắt không ra máu.

Môi của người đó khô lại, hốc mắt đen sì, quanh miệng có râu đã mọc lên, nhìn qua rất tiêu tụy.

Đây chính là Ninh Tu mà A Chiêu tìm đã lâu.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Uyển vương vô cùng nhiệt tình, không nói hai lời đã lập tức để Tạ Niên ở Tường Vân điện với A Chiêu và Vệ Cẩn. A Chiêu cảm thấy thụ sủng nhược kinh, dù nàng rất ít khi quan tâm tới chính sự nhưng ít nhất cũng biết việc mới gặp một lần đã khiến vua cho ở lại trong cung là một điều vô cùng vinh hạnh.

Tuy nhiên A Chiêu hay Vệ Cẩn cũng hiểu được, vinh hạnh này lấy Tạ Niên làm trọng.

Ở Yến tiệc, Uyển vương nhìn mặt Tạ Niên, vẻ mặt trở nên kỳ lạ.

Sau khi yến tiệc kết thúc đã là giờ Tuất hai khắc, trời tối đen như mực, thỉnh thoảng mới có một đốm nhỏ lóe sáng trên nền trời. Các cung như bước đi chỉnh tề, cầm đèn hoa sen đi trước dẫn đường, đi sau nhóm người A Chiêu cũng là các cung nữ.

Từ sau khi biết Ninh Tu là hoàng tử Uyển quốc, A Chiêu lại càng lo lắng hơn.

Chuyện mật của hoàng gia rất nhiều, hậu cung phi tần cũng không kém, chuyện lục đục đấu đá nhau là chuyện bình thường. Tuy nhiên cái chính là Tu Nhi đang bị liên lụy trong vòng xoáy đó. Nếu Tu Nhi là con nhà bình thường, A Chiêu tin chắc rằng có thể tìm được thẳng bé, nhưng giờ mọi chuyện lại trở nên phức tạp gấp bội.

A Chiêu bần khoản suy tư.

Tâm trạng Tạ Niên cũng nặng nề.

Đột nhiên, một quả tú cầu đập vào đầu A Chiêu. A Chiêu hoảng sợ, lui về sau vài bước. Vệ Cận đỡ lấy A Chiêu. Cảm thấy cánh tay man mát chạm vào hai vai mình, người A Chiêu đỡ ra, theo phản xạ nhảy ra khỏi vòng tay ấy.

Tay Vệ Cận ngập ngừng giữa không trung, có chút xấu hổ. Hấn liếc qua A Chiêu, hai tay lại thất vọng buông xuống.

Tạ Niên đi ở phía trước cảm thấy có điều lạ thường thì quay lại nhìn, phát hiện ra dưới đất có một quả tú cầu đã cũ.

“Gì đây?”

A Chiêu lắc đầu, “Không biết nữa, tôi thấy tự dưng nó đập vào đầu tôi.”

Vệ Cận xem xét xung quanh, chỉ vào hướng tây bắc, nói: “Từ bên kia ném sang.” Các đó không xa là một mái ngói đỏ cũ nát, trong bóng đêm lại càng thêm phần âm u.

Vệ Cận trầm giọng hỏi: “Ai ở đằng kia?”

Cung nữ thấy quả tú cầu thì biến sắc, quỳ xuống, đáp lời: “Thưa công tử, đằng kia là lãnh cung, chắc ở trong lãnh cung có người chơi đá tú cầu, không cần thận để nó bay ra đây, va phải công tử, nô tì xin công tử trách phạt.”

Cung nữ đập mạnh đầu xuống nền đất.

Vệ Cận nói: “Thôi.”

Cung nữ đó liếc qua một cái, một cung nữ khác đã nhặt quả tú cầu vội vàng lui vào trong bóng đêm.

Tới Tường Vân điện rồi, Tạ Niên cho toàn bộ cung nữ và nội thị lui xuống. Vệ Cẩn và A Chiêu ngồi ở ghế giữa, cả hai người đều trầm mặc. Tạ Niên mở miệng nói: “Chuyện này hình như hơi lạ.”

A Chiêu tiếp lời: “Cậu nói Uyển vương sao?”

Tạ Niên nói: “Không phải. Tôi vừa nghe vài cung nhân nói chuyện, thấy bảo Tu hoàng tử vốn là do một cung nữ có một đêm phong lưu với Uyển vương mà sinh ra. Con do cung nữ sinh ra, Uyển vương đương nhiên chưa từng coi trọng, luôn để Tu hoàng tử một mình trong cung điện hẻo lánh tự sinh tự diệt.”

A Chiêu nói: “Chuyện này cũng không lạ, qua lời nói và hành động cũng đủ biết Uyển vương không hề coi trọng Tu Nhi, nếu không Tu Nhi rời cũng đã gần một năm mà Uyển quốc lại không hề phát tin tìm người.”

Tạ Niên lắc đầu, “Không, đây không phải cái quan trọng.”

Tạ Niên ngập ngừng một lúc, nói: “Tu hoàng tử là đứa con thứ bảy của Uyển vương, trước Tu hoàng tử cũng có sáu huynh trưởng. Vậy mà trong một năm hoàng tử Tu trốn đi, đến giờ chỉ còn Sóc hoàng tử và Duyên hoàng tử còn sống, trong đó Sóc hoàng tử nửa tháng trước đã bị ngã ngựa, giờ chỉ còn một chân.”

Vệ Cẩn nói: “Người hoài nghi có người muốn hại chết nhi tử của Uyển vương?”

Tạ Niên gật đầu nói: “Vệ Công tử đoán đúng rồi. Niên đoán là trong Uyển quốc có người muốn hại hết con nối dõi của Uyển vương, tuy nhiên Uyển vương vẫn còn khỏe mạnh, cũng không lo không thể có con nối dõi, nếu không chưa chắc đã bình tĩnh được như vậy.”

Tạ Niên nhớ tới vẻ mặt Uyển vương kì lạ nhìn mình lại cảm thấy mơ hồ.

Sáng nay lúc Uyển vương vào hậu điện, ánh mắt nhìn A Chiêu có vẻ chăm chú. Vậy mà sau đó lại lập tức khác lạ, thậm chí còn để hẳn ở Tường Vân điện. Vinh hạnh tốt cùng như vậy, Tạ Niên không cho rằng đó là do Uyển vương coi trọng tài năng của mình.

Vậy thì...

Cuối cùng là tại sao?

Trên cái giường tinh xảo êm ấm trong tấm điện, có lẽ do suy nghĩ quá nhiều nên A Chiêu lăn qua lăn lại mãi trên giường cũng chưa thấy buồn ngủ. Kể từ lúc vào Uyển cung, lòng A Chiêu vẫn cảm thấy bất an, nàng cứ có cảm giác không ổn chút nào.

Rốt cuộc có chuyện gì không hợp lí, A Chiêu lại không nói ra được.

Suy nghĩ như vậy khiến A Chiêu rất buồn bực.

Nàng không ngủ được, mắt cứ thao láo.

May mà tâm điện cũng rộng, A Chiêu vẫn luyện kiếm như ý muốn được. Mấy năm gần đây A Chiêu đã có thói quen, mỗi khi buồn bực thì chỉ cần luyện kiếm đến khi mồ hôi đầy người thì lòng cũng sẽ bình tâm lại.

A Chiêu vừa mới rút kiếm đã xuất một chiêu thì cửa điện đột nhiên mở ra. Vệ Cẩn vội vàng bước vào, thấy A Chiêu cầm Trầm Thủy kiếm trên tay không thôi thì thở phào nhẹ nhõm.

Vệ Cẩn cũng không ngủ được, A Chiêu cứ tránh mặt khiến Vệ Cẩn buồn bực không ít.

Vậy nhưng đến giờ Vệ Cẩn cũng không biết làm thế nào cho phải.

Hắn cũng không rõ từ khi nào, nếu không có A Chiêu thì lòng lại có cảm giác hoảng hốt, dường như tỉnh giấc sẽ không gặp được A Chiêu, cũng

sẽ không tìm thấy nàng nữa.

A Chiêu vào tắm điện rồi, Vệ Cẩn lại ngồi ôm một bầu rượu ngồi cạnh cửa sổ cách tắm điện A Chiêu đang ở gần nhất, tự mình độc ẩm.

Một lúc lâu sau, Vệ Cẩn nghe thấy trong phòng A Chiêu có tiếng rút kiếm khỏi đao. Hắn vừa mới nhận ra thì người đã đứng trước mặt A Chiêu rồi.

A Chiêu giật mình.

“Sư phụ?”

Vệ Cẩn nhíu mày, “Con làm cái gì thế?”

“Luyện... luyện kiếm ạ.” A Chiêu bấy giờ cũng đã hồi hồn, như nhớ tới chuyện gì, A Chiêu có vẻ lúng túng, “Sư phụ vẫn chưa ngủ sao?”

Vệ Cẩn không đáp, hắn bình tĩnh nhìn A Chiêu.

A Chiêu bị nhìn tới mất tự nhiên, nàng liếc mắt sang chỗ khác, nói: “Sư phụ, A Chiêu buồn ngủ rồi. Đêm đã khuya, sư phụ cũng sớm...” Còn chưa nói xong, Vệ Cẩn đột nhiên ngắt lời A Chiêu.

“A Chiêu.”

Nàng giật mình, không nói nữa.

Vệ Cẩn bước tới trước mặt A Chiêu, nói: “Con đang trốn ta.”

“Ta... Ta...”

“Đêm qua không xảy ra chuyện gì đâu.”

Lời vừa dứt, A Chiêu đã vô cùng kinh ngạc. Nàng ngẩng phắt đầu lên, mắt mở to. Vệ Cẩn nói: “Đêm qua con nói rất nhiều với vi sư. Từng câu

từng chữ con nói, vì sư vẫn nhớ hết.”

A Chiêu nói: « Đêm... đêm qua con say. »

Vệ Cẩn nói: « Con say nhưng lòng con thì không. Con cũng biết, kéo được nhất thời cũng không kéo được cả đời. A Chiêu, từ lúc năm, sáu tuổi con đã ngủ cạnh vi sư, chúng ta ở cạnh nhau ngang đêm, con nghĩ gì ta đều biết, dù không biết thì ta cũng đoán ra được. Con có nhớ lúc con tám tuổi, vi sư từng nói với con rằng, dù làm chuyện gì cũng phải kiên trì. Lòng con đã có ta, vậy cứ để nó có ta đi. »

Vệ Cẩn nói rất rõ ràng.

A Chiêu thở dài một tiếng, “Sư phụ, sao lại nói ra những lời này? Vì những lời này, có lẽ A Chiêu không thể đối diện với sư phụ như trước nữa.”

Chỉ cần sư phụ không nói, nàng có thể làm bộ như không biết, có thể cứ nhắc đi nhắc lại mình rằng, thiên nhân như sư phụ sao lại có thể có ý với mình được?

A Chiêu xây nên một bức tường ngăn cách, giờ Vệ Cẩn một lời đập nát bức tường đó.

A Chiêu cũng không còn chỗ nào để trốn nữa.

Vệ Cẩn nói: “A Chiêu, đừng tránh né nữa.”

Những lời thế này, Vệ Cẩn vốn muốn để đến sau khi tìm được Ninh Tu mới nói với A Chiêu. Tuy nhiên hẳn không nhận được cách A Chiêu cứ tránh né hẳn mãi như thế, cảm giác như như đang lắng trĩ bản thân hẳn vậy.

A Chiêu lúng túng.

“Nhưng sư phụ, A Chiêu không còn...”

Lời còn chưa dứt, Vệ Cẩn đã cúi người xuống, hôn lên môi A Chiêu.

Đây là lần đầu tiên hai người hôn nhau lúc còn tỉnh táo. A Chiêu không tránh, nàng mở to mắt. Nàng cảm giác được vị rượu, hơi chua cay, qua lưỡi Vệ Cẩn vào trong miệng nàng.

A Chiêu cứng ngắc nhận lấy cái hôn của Vệ Cẩn.

Nàng không động đậy gì nhìn Vệ Cẩn, như rung động, như do dự.

Một lúc lâu sau, Vệ Cẩn buông A Chiêu ra.

Hắn nói: “A Chiêu, không được không thích vi sư.”

Vẻ mặt này của hắn trước nay chưa từng xuất hiện, cứ giống như đêm đó, hắn gằn từng tiếng nói cho nàng biết, A Chiêu, con không được thích vi sư.

Những lời này cứ như tâm ma trong lòng A Chiêu, chưa từng biến mất.

A Chiêu nhắm mắt lại, nói: “Sư phụ trước đây nói A Chiêu không được thích người, giờ lại nói không được không thích người. Chuyện này sao có thể do sư phụ nói được chứ.”

Nàng mở mắt ra, bình tĩnh nhìn Vệ Cẩn.

Nàng khẽ mở miệng, nói từng chữ một: “Sư phụ, A Chiêu không thích người.”

Nàng nói tiếp: “Cái hôn vừa rồi, A Chiêu không tìm lại được cảm giác tim đập mạnh như trước kia nữa. Sư phụ có biết không? Ban nãy bị sư phụ hôn, lòng A Chiêu chỉ có sợ hãi và... chán ghét.”

A Chiêu quỳ xuống.

“Sư phụ, A Chiêu xin người, xin người đừng thích A Chiêu.”

Cái quỳ này của A Chiêu như một mũi tên đâm thẳng vào ngực Vệ Cẩn. Tay chân hẫng như bị nước đá dội vào, sắc mặt Vệ Cẩn trắng bệch như giấy.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Đêm qua sự phụ thất hồn lạc phách đi, tâm tình A Chiêu cũng rất rối bời. Trời vừa mới rạng sáng A Chiêu đã dậy. Sau đêm qua, A Chiêu không biết nên đối mặt với Vệ Cẩn thế nào nữa.

Giờ A Chiêu trăm nghìn lần không muốn gặp Vệ Cẩn.

A Chiêu nói với cung nữ trong Tường Vân điện một tiếng rồi đi ra ngoài. Đi không được bao lâu, đột nhiên có người gọi A Chiêu lại.

“Hong kiểm khách cô nương.”

A Chiêu quay đầu lại nhìn thì thấy một nữ tử mặc cung trang màu xanh lam bước tới, cúi người thi lễ với nàng và nói: “Mai Lan ra mắt cô nương.”

Phục sức* của cô gái này không giống các cung nữ thông thường, hơn nữa lại không xưng “nô tỳ”, chắc hẳn địa vị trong cung không thấp. A Chiêu nhìn nàng, hỏi: “Người là ai?”

*Phục sức: trang phục và trang sức.

“Mai Lan là thị tỳ bên Vương Hậu. Vương Hậu nhiều lần nghe được đại danh Hồng kiểm khách, vốn đã muốn gặp. Vậy nên người sai Mai Lan qua đây mời Hồng kiểm khách cô nương tới điện Minh Phượng một chuyến. “

A Chiêu nói: “Được.”

Tới điện Minh Phượng, A Chiêu gặp được Uyển hậu.

A Chiêu hơi ngạc nhiên, Uyển hậu trông có khi còn già hơn Uyển vương. Trên mặt bà có không ít nếp nhăn, dù có trát rất nhiều phấn lên mặt cũng khó mà che được dấu hiệu của tuổi già.

Nhưng dù trông già, tuy nhiên hoàng hậu một nước ung trung đoan chính vẫn là điều đương nhiên.

A Chiêu quỳ xuống hành lễ.

Uyển hậu tự mình đỡ A Chiêu dậy, cười hành lành, “Đứng lên đứng lên, không cần đa lễ.” Uyển hậu nói tiếp: “Bốn cung đã sớm nghe danh Hồng kiểm khách, không ngờ Hồng kiểm khách danh tiếng ngời ngời lại là một cô nương trẻ như vậy. Một cô nương mà có thể học được kiếm pháp như vậy, quả là khiến đám nam nhi phải hổ thẹn rồi.”

A Chiêu nói: “Vương Hậu nương nương quá khen rồi.”

Uyển hậu dường như nhớ tới chuyện gì, mặt lộ vẻ tiếc nuối. Bà nói: “À, nói ra thì người và Tu Nhi cũng thật có duyên, không ngờ Tu Nhi xuất cung xong lại gặp được người.”

“Ngẫu nhiên thôi ạ.”

Uyển hậu thở dài: “Không biết giờ Tu Nhi đang ở đâu nữa. À phải rồi, người vào cung cùng Tạ Niên phải không? Không ngờ Hồng kiểm khách vang danh thiên hạ lại là người quen cũ của Tạ lang.”

A Chiêu cười nói: “Phải ạ.”

Uyển hậu hỏi: “Quen thế nào vậy?”

A Chiêu lại cười, nói: “Tình cờ gặp được thôi ạ.” Sau đó Uyển hậu lại hỏi A Chiêu những điều ít nhiều liên quan tới Tạ Niên. Đến trưa, A Chiêu

mới rời khỏi Điện Minh Phượng.

Vừa ra khỏi điện Minh Phượng, A Chiêu cảm thấy mình cười nhiều quá tới cứng cả miệng. Nói chuyện cùng vương hậu một nước thật mệt mỏi.

Uyển hậu dù hỏi với vẻ mặt vân đạm phong khinh nhưng A Chiêu biết trong mỗi lời của bà ta đều ẩn chứa thâm ý, khiến nàng không thể không suy nghĩ kỹ mới trả lời.

Nói chuyện suốt cả buổi sáng, Uyển hậu như nói chuyện với mình, nhưng thực ra toàn bộ các câu đều liên quan tới A Niên.

Uyển vương coi trọng Tạ Niên còn hiểu được, nhưng tại sao Uyển hậu cũng để ý tới Tạ Niên như vậy?

“A Chiêu.”

Giọng Tạ Niên đột nhiên vang lên.

A Chiêu cười quay đầu lại, nói với Tạ Niên: “May quá, tôi vừa định đi tìm cậu, cậu đã xuất hiện rồi.” Tạ Niên bước tới, sóng vai với A Chiêu. Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

“Sáng sớm nay chưa gì tôi đã bị Uyển vương gọi tới nên giờ mới ra.”

A Chiêu nói: “Xem ra Uyển vương vô cùng coi trọng A Niên.”

Tạ Niên lắc đầu, “Hôm nay Uyển vương nói chuyện với tôi, vậy mà lại không nói chuyện Uyển quốc mà lại nói không ít chuyện phiếm, hỏi tôi vài chuyện ở Khâu quốc, hơn nữa giọng điệu lúc đó...”

Tạ Niên dừng bước.

A Chiêu cũng dừng lại, nghiêng đầu nhìn Tạ Niên, hỏi: “Giọng điệu thế nào?”

Tạ Niên sờ mặt mình, nói: “Tuy tôi từng nghe nói Uyển quốc có tập tục nuôi trẻ con, nhưng ánh mắt Uyển vương nhìn tôi rất kì lạ.” A Chiêu phì cười một tiếng, nói: “Dung mạo A Niên quả thật rất xuất sắc.”

Tạ Niên nói: “Chuyện này cũng không nên bàn tới, nhưng nếu luận về dung mạo, Uyển vương hẳn nên để ý tới Vệ công tử mới phải.”

Nghe Tạ Niên nhắc tới Vệ Căn, ánh mắt A Chiêu lóe lên tia sáng.

Nàng khẽ nói: “A Niên sáng nay đi ra khỏi điện Tường Vân có thấy sự phụ tôi không?”

Tạ Niên nói: “Không. Nhưng ta nghe cung nữ nói Vệ công tử vẫn luôn ở trong điện, chưa hề ra ngoài.”

A Chiêu gượng cười, nói: “Tôi vừa nhớ ra tôi làm rơi đồ ở điện Minh Phượng. A Niên về trước đi...” Lời còn chưa dừng, đột nhiên một quả tú cầu bay tới, nhưng A Chiêu tránh được nên tú cầu đập vào đầu Tạ Niên.

A Chiêu nhìn kĩ, thấy vẫn là chiếc tú cầu hơi cũ hôm qua.

“Chẳng phải tối qua...”

A Chiêu nhìn lãnh cung cách đó không xa, nhỏ giọng nói: “A Niên, cậu có nghĩ đây chỉ là trùng hợp không?”

Tạ Niên lập tức hiểu ý A Chiêu.

Hắn nhanh chóng nhìn xung quanh, nhặt tú cầu lên rồi nói nhỏ với A Chiêu: “Cậu muốn tới lãnh cung xem không?”

A Chiêu nói: “Có lẽ có người muốn dùng tú cầu nói cho chúng ta biết chuyện gì đó. Giờ cứ lặng lẽ vào đi, nhờ bị phát hiện thì nói là chúng ta lạc đường.”

Lúc từ điện Minh Phượng ra, sau A Chiêu vốn có nhiều cung nữ theo sau nhưng cũng đã bị A Chiêu đuổi đi hết rồi.

Nàng không quen đi đâu cũng có người theo.

Tạ Niên nói: “Tôi cũng mới biết một đường đi tránh được thị vệ. Theo tôi.”

Chỉ là một bức tường cách ra thôi, dù bên ngoài phần hoa lộng lấy cỡ nào thì bên trong cũng đã bị vẻ âm u tàn phá, đôi lúc còn có tiếng kêu thảm thiết vang tới.

Rõ ràng vẫn đang giữa ngày, vậy mà mới bước một bước vào cả người đã nổi hết da gà rồi. A Chiêu xoa xoa bàn tay với nhau, nói: “Không biết đã bao người chết trong lãnh cung rồi.”

Đột nhiên một phụ nhân vui vẻ chạy tới, búi tóc bằng chiếc đũa, trên đó còn cắm không ít cái thìa. Nàng cười đến run người, “Vương thượng, người tới thăm thần thiếp sao?”

Không đợi Tạ Niên trả lời, ánh mắt phụ nhân đột nhiên sắc bén, hung hăng trợn mắt nhìn A Chiêu.

“Hồ ly tinh, tất cả là do ngươi!”

Nói xong đã định đánh A Chiêu. Tạ Niên theo phản xạ che trước người A Chiêu, tuy nhiên A Chiêu nhanh hơn, nhắc tay Tạ Niên lên, chạy nhanh đi.

Phụ nhân kia cũng không đuổi theo, ngồi phịch xuống đất người ngây ngốc cười.

Tạ Niên thở dài: “Người trong hậu cung thật khổ.”

A Chiêu gật đầu nói: “Ta rất biết ơn sư phụ, nếu không có ơn của sư phụ, sợ rằng ta cũng không thấy nổi cảnh này.” Nữ nhân hậu cung rất đông, sự hiện hữu của các nàng chỉ là vì mang lại niềm vui cho Uyển vương. Ăn mặc, trang điểm xinh đẹp, vì một nam nhân mà cười mà khóc, tính ra Uyển vương chính là ông trời của các nàng. Nàng đi trải nghiệm vài năm nay mới biết trời đất lớn cỡ nào, nếu chỉ để tâm lên một nam nhân không thôi, A Chiêu sẽ không hề biết đến những ngày như vậy.

Tạ Niên cười nói: “Vệ công tử hẳn đã đối tốt với cậu.”

A Chiêu mấp má môi.

Đúng lúc đó, một giọng nói thì thào vang tới, “Công tử.”

Tạ Niên và A Chiêu quay người nhìn thì thấy một cung nữ đã già, nhìn tú cầu trong tay Tạ Niên. A Chiêu hỏi: “Bà muốn gặp bọn ta sao?”

Người nọ gật đầu. Bà nói: “Mời hai người đi cùng lão nô.”

Đi tới một phòng, bà lão lén khóa cửa lại.

A Chiêu đánh giá bà lão trước mắt mình. Thoạt nhìn trông bà trên bốn mươi tuổi, xiêm y trên người đã cũ nát. Bà nhìn Tạ Niên, nước mắt rưng rưng.

Bà lão quỳ xuống.

“Công tử, không ngờ lúc lão nô còn sống vẫn được nhìn thấy người.”

Tạ Niên ngăn người. A Chiêu và Tạ Niên nhìn nhau.

Bà lão lau nước mắt, nói: “Lão nô vốn là Quế Phương mama hầu bên cạnh Nguyệt phu nhân, công tử không biết lão nô cũng là chuyện bình thường. Mười sáu năm trước công tử còn ở trong tã, không ngờ sau từng ấy

năm, công tử đã quay lại thật. Phu nhân quả thật đã không nhờ sai, Tạ đại nhân đã chăm sóc công tử thật tốt.”

Tạ Niên kinh ngạc hỏi: “Người biết ta?”

Quế Phương mama gật đầu. Bà lấy mẫu giấy vàng ố từ trong vạt áo ra, mở ra. Trên giấy là một mũi nhân đệ nhất, dù giấy Tuyên thành ấy đã ố vàng cũng không hề tổn lại tới nhan sắc mũi nhân đó.

A Chiêu đột nhiên nhớ tới một câu nói...

Nguyệt phu nhân xuất hiện, Mặt trời, trăng, sao đều không dám tranh tỏa sáng.

Nàng buột miệng nói: “Đây là Nguyệt phu nhân sao?”

Quế Phương mama gật đầu. A Chiêu nhìn giấy Tuyên thành, đột nhiên vô cùng ngạc nhiên. Nàng nhìn Tạ Niên, lại nhìn Nguyệt phu nhân. Đường như đã nhận ra được điều gì, nàng hít sâu một hơi.

Tạ Niên trông giống Nguyệt phu nhân đến bảy phần!

Quế Phương mama nói: “Nếu hồn thiêng phu nhân biết công tử lớn lên bình an, lòng hẳn rất vui mừng.”

Tạ Niên nói: “Nguyệt phu nhân...”

“Vâng, người là mẫu thân của công tử.”

Tạ Niên nhú mày, nói: “Bà nói vợ vẫn gì thế, mẫu thân của ta ở Khâu quốc. Có trông giống cũng chẳng nói lên được gì, hơn nữa mẫu thân ta lại là biểu muội của Nguyệt phu nhân.”

Quế Phương mama vô cùng kinh ngạc, “Công tử, Tạ đại nhân chưa nói với người sao? Mười sáu năm trước, vương cung Uyển quốc đại loạn,

phu nhân sinh non. Phu nhân lo Vương hậu nương nương làm gì công tử nên giao công tử cho Tạ đại nhân chăm sóc. Trước đây lúc công tử được sinh ra, lão nô cũng ở bên cạnh đỡ đẻ. Lão nô cũng nhớ rất rõ là trên ngực công tử có một vết bớt.

Tạ Niên mím chặt môi.

Trên ngực hẳn quả thật có một vết bớt.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 47

A Chiêu thấy vẻ mặt Tạ Niên như thế thì nhận ra chuyện Quế Phương ma ma nói là thật. Đột A Chiêu hiểu ra, nếu A Niên là con của Nguyệt phu nhân, vậy cũng lí giải được chuyện vì sao Uyển vương lại coi trọng A Niên như vậy.

Năm đó, Nguyệt phu được nhận hết yêu chiều của bậc quân vương, là ước ao của không biết bao phi tần chốn hậu cung.

Có lẽ khi ấy Uyển Vương cũng có chút tình ý với Nguyệt phu nhân, vậy nên khi gặp A Niên vẻ mặt ông mới kì lạ như vậy. Ừm, nói như vậy thì, Việc Uyển hậu cứ luôn hỏi chuyện của A Niên cũng lí giải được.

Lúc lâu sau, A Niên cũng đã hồi hồn lại.

Hắn bình tĩnh hỏi: “Tại sao ma ma lại ở trong lãnh cung?”

Quế Phương ma ma trả lời: “Mười sáu năm trước, Uyển cung xảy ra đại loạn. Kẻ chết, người bị thương ở khắp nơi, lão nô may mắn còn sống sót. Lão nô đoán rằng đó chắc là mưu kế của vương hậu, nên đành phải giả ngây giả dại để tự bảo vệ mình, trốn tránh trong lãnh cung, cứ như vậy mười sáu năm trời.”

Mưu kế của Vương hậu?”, A Chiêu hỏi.

Quế Phương ma ma thở dài: “Vương thượng vì thái hậu nương nương mà bắt đả dĩ phải cưới Vương hậu lớn hơn mình tận mười tuổi. Vương hậu vốn là biểu tỳ của Vương thượng. Cũng không hiểu sao, thành thân đã

nhiều năm mà Vương hậu chưa từng có thai, mãi sau đó khó khăn lắm mới mang thai, đến lúc sinh ra đứa bé thiếu mất cánh tay. Từ đó về sau, Vương hậu vô cùng ghét trẻ con, trong cung chỉ cần có phi tần nào mang thai đều bị Vương hậu hạ độc thủ. Những năm gần đây luôn như thế, tiếc là thủ đoạn của Vương hậu không có sơ hở nào, vậy nên Vương thượng vẫn luôn bị che mắt.”

Ngừng một lúc, Quế Phương ma ma lại nói thêm: “Sau này phu nhân mang thai, may nhờ trời cao phù hộ nên tránh được mưu kế của Vương hậu ba bốn lần. Trong lúc tức giận, Vương hậu đã liên kế với vài vị đại thần, nhân lúc loạn lạc mà ra tay giết phu nhân.”

Nói đến đây, Quế Phương ma ma lấy tay lau khóe mắt: “Việc này Tạ đại nhân cũng biết, nhưng toàn bộ bằng chứng về việc Vương hậu gây ra đã bị tiêu hủy hết. Vương thượng vô cùng tín nhiệm Vương hậu, chưa từng nghi ngờ bà ta. Cũng may là công tử vẫn còn sống bình an.”

Vẻ mặt Tạ Niên nặng nề chưa từng thấy.

Lúc hai người rời khỏi lãnh cung thì cũng đã trời cũng đã chập tối. Chân trời thoáng hiện một vệt đen như mực, trông nặng nề, hệt như tâm trạng Tạ Niên lúc này.

Suốt đường đi, hai người không ai lên tiếng.

Sau khi trở lại điện Tường Vân, Tạ Niên chợt nhớ đến một chuyện, liền lập tức rảo bước nhanh hơn. A Chiêu còn đang do dự có nên đi theo hay không thì thấy bóng dáng Vệ Cẩn trên cửa sổ gần chỗ rẽ. Tâm trạng A Chiêu rối bời, giật mình theo phản xạ bước theo sát Tạ Niên.

Tạ Niên đẩy cửa phòng ra, rồi mở một cái rương.

Trong rương toàn là sách vở.

Hắn lấy cầm một cuốn sách lên lật qua, vé mặt hơi vội vàng. A Chiêu thăm hiểu, hỏi: “Cậu cần tìm cái gì?”

Tạ Niên nói: “Túi gấm, là cái túi sáu màu có thêu hình Tùng Hạc”.

A Chiêu nói: “Để tôi giúp cậu”. Hai người mở hết toàn bộ thư quyển (quyển sách), cuối cùng A Chiêu tìm thấy túi gấm kẹp trong quyển “Tề Vật Luận”: “Là cái này phải không?”

Tạ Niên vừa nhìn liền nói: “Đúng rồi, chính là cái này. Khi tôi ra ngoài trải nghiệm, phụ thân có cho tôi một túi gấm, dặn tôi khi nào yết kiến Uyển Vương thì mở ra.”.

Tạ Niên mở túi gấm ra, trong đó là một phong thư.

Chữ trên thư vô cùng quen thuộc với Tạ Niên. Hơn mười sáu năm qua hắn có thể đạt đến trình độ này đều do một tay phụ thân từng bước dạy dỗ. Giờ đây Quế Phương ma ma lại nói Nguyệt phu nhân mới là mẹ ruột của hắn, nếu vậy....

Cha ruột hắn chính là Uyển vương.

Với tính phụ thân hắn, tuyệt đối sẽ không làm gì với phu nhân của vua một nước.

Một lúc lâu, sắc mặt Tạ Niên trắng bệch như giấy, tay vô lực buông xuống. Phong thư khẽ bay, rơi trên nền gạch xanh. Mặc dù không biết trong đó viết những gì nhưng lúc này, ít nhiều trong lòng A Chiêu cũng hơi khó chịu.

“A Niên...”

Tạ Niên ngón ngang bao mối tơ lòng, hắn ngẩng đầu nhìn A Chiêu, nói với giọng rất nhỏ: “Thì ra, tôi thực sự không phải con của phụ thân.

Không chỉ vậy, tôi còn có một muội muội song sinh nữa”.

Ngập ngừng một chút, Tạ Niên khẽ than: “Tiếc rằng trong lúc loạn lạc đã lạc mất.”.

A Chiêu thấy Tạ Niên như vậy, lòng như có kim đâm phải. Nàng cũng không biết nên nói gì, đành đưa tay nhẹ nhàng vỗ vai Tạ Niên. Tạ Niên thở dài một tiếng, nhếch môi khẽ cười: “Lòng tôi hơi rối bởi thôi.”.

Trước hôm nay, hãn vốn có đầy đủ phụ mẫu, còn có một muội muội xinh đẹp đáng yêu, vậy mà giờ lại thành ra mẹ ruột mất, lại còn dính dáng đến tranh chấp hậu cung. Nhưng ít ra cũng có tin tốt là hãn còn có một muội muội song sinh.

Mặc dù không biết ở đâu nhưng hãn tin rằng, một ngày nào đó sẽ gặp được.

Cung nhân gõ cửa phòng: “Công tử, người đã muốn dùng bữa tối chưa?”

Nghe đến bữa tối, A Chiêu mới nhớ ra mình hôm nay chưa ăn gì, bụng còn kêu lên hai tiếng. Tạ Niên nói với A Chiêu: “Cậu đi ăn đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

A Chiêu nhìn Tạ Niên nói: “Được. Nếu tâm trạng cậu không tốt, tôi sẽ tâm sự với cậu.”.

Tạ Niên gật đầu.

Sau khi A Chiêu rời đi, Tạ Niên thở dài một tiếng.

Thảo nào mẫu thân vẫn luôn không thích hãn. Hãn thậm chí đã từng nghĩ mình không phải con đẻ của mẫu thân, không ngờ sự thật lại đúng như thế.

Sắc trời tối dần, đèn lồng đã treo lên trên hành lang dài.

A Chiêu đi qua dãy hành lang thì gặp phải Vệ Cẩn. A Chiêu khép mắt, cảm thấy xấu hổ vô cùng. Nàng muốn làm bộ như không có gì nhưng cứ nghĩ tới những gì mình nói đêm qua, nàng lại không biết nên làm cái gì nữa.

Hôm qua, sự phụ đột nhiên hôn nàng, khiến nàng rất hoang mang.

Thật ra thì nụ hôn đó, cũng không thể nói là ghét, nhưng..... nhưng nàng không biết làm thế nào để đối mặt. Khi sự phụ hôn nàng, nàng thực sự không cảm nhận được cảm giác tim đập thành thịch như xưa mà trong đầu chỉ có một câu duy nhất ——

“Thôi tiêu rồi.”.

Giờ nàng thích sự phụ, cũng như con gái thích phụ thân vậy. Lúc này, nàng chỉ muốn được yên tĩnh. Nhưng với tình huống này thì...

A Chiêu cúi đầu, tránh ánh mắt Vệ Cẩn đang nhìn thẳng vào mình, lướt nhanh qua.

Bỗng nhiên, Vệ Cẩn kéo tay A Chiêu lại.

Hắn nói: “Đêm qua ta uống rượu say. A Chiêu, con có nhớ chuyện gì xảy ra không?”

A Chiêu ngẩn người.

Vệ Cẩn mặt không đổi sắc nói: “Sáng nay, khi vi sự tỉnh lại thì thấy rất đau đầu, rượu trong cung nặng hơn bên ngoài khá nhiều. Cung nhân nói, đêm qua vi sự có đến phòng con, phải không?”

Nhất thời, A Chiêu cũng không phân biệt nổi Vệ Cẩn rốt cuộc là đang nói thật hay giả vờ.

“Chuyện này...”, hôm qua rõ ràng sư phụ vẫn tỉnh táo mà.

Vệ Căn bỗng nhiên ho khan vài tiếng, rồi lại ho nặng tiếng hơn: “Mùa đông sắp đến rồi, đông ở Uyển quốc có vẻ lạnh hơn Khâu quốc lạnh, khụ khụ khụ...”. Nói xong thì buông tay A Chiêu ra, từ từ rời đi.

A Chiêu mơ màng.

Cả Thiên các to như thế mà chỉ có mình A Chiêu, Tạ Niên vốn yên lặng ngẫm nghĩ trong phòng, Vệ Căn cũng không ở lại. A Chiêu dùng bữa tối xong thì trở về tắm điện. Ngoài cửa, một thân ảnh màu trắng bỗng xuất hiện cách đó không xa.

Vệ Căn hỏi cung nhân: “Ban này A Chiêu có nói gì không?”.

Cung nhân lắc đầu.

Vệ Căn hỏi: “Một câu cũng không?”

Cung nhân gật đầu.

Vệ Căn lại hỏi: “Không hỏi tại sao sư phụ không đi ăn sao?”

Cung nhân lại gật đầu, trả lời: “Thực sự cô nương không hề nói câu nào ạ.”.

Vẻ mặt Vệ Căn hơi ảo não. Biết rõ rồi, hẳn lại nhỏ giọng dặn dò cung nhân vài câu. Cung nhân kinh ngạc nói: “Công tử...công tử...Người không bị bệnh mà..”

Vệ Căn nói như đinh đóng cột: “Có.”.

Tim hẳn cảm giác như tối qua vậy, bị rất nhiều tên đâm xuyên qua, máu chảy đầm đìa.

Nửa canh giờ sau, A Chiêu vào phòng Vệ Căn. Vệ Căn nằm trên giường, đắp hai lớp chăn bông thật dày. Nghe tiếng bước chân, hần nạng nề ho khan vài tiếng, không mở nổi mắt, nói: “A Chiêu!”.

A Chiêu nhìn Vệ Căn, không nhìn được lo lắng.

“Sư phụ, người sao vậy? A Chiêu cho người gọi ngự y qua đây nhé...”

Vệ Căn nói: “Vi sư đã nhờ ngự y xem qua rồi. Người ta bảo do không hợp khí hậu thôi.” Rồi lại ho vài tiếng: “Nghỉ ngơi vài ngày sẽ tốt hơn.”.

A Chiêu biết Vệ Căn không sợ lạnh. Trước kia, lúc lạnh nhất, sư phụ cũng chỉ đắp chăn mỏng, thế mà hôm nay lại trùm hai tầng chăn bông, hẳn là thực sự bị bệnh.

Thấy Vệ Căn khó chịu, lòng A Chiêu cũng không mấy thoải mái.

Vệ Căn nói: “A Chiêu, vi sư muốn uống nước.”

A Chiêu vội vàng nói: “Được ạ.”

Nhân lúc A Chiêu quay người đi rót nước, Vệ Căn vội vàng lấy chiếc khăn trong chăn ra, lau nhanh lớp mồ hôi mỏng trên trán. Hần liếc trộm A Chiêu một cái, lấy cây quạt không tiếng động quạt vài cái.

A Chiêu quay người lại, thấy sắc mặt Vệ Căn hồng hồng.

“Sư phụ, có phải người bị sốt không?”

“...Vậy sao?” Hần...vô cùng... nóng!

A Chiêu đưa ly trà qua, Vệ Căn ho khan vài tiếng, không cầm mà nói: “Vi sư bị nóng theo cơn, tay chân không nhấc lên được...”. Vậy nên, A Chiêu hẳn đã hiểu rồi!

A Chiêu vô cùng lo lắng.

Nàng chưa từng thấy sư phụ bị bệnh, không ngờ lần này lại bị nặng đến mức này, không còn chút sức lực nào cả.

“Vậy... vậy... để A Chiêu bón cho người.”

Vệ Cẩn nói: “Ừm, vậy cũng được, khụ khụ khụ khụ....”

A Chiêu đỡ Vệ Cẩn dậy, lót chiếc gối mềm sau lưng Vệ Cẩn, cẩn thận đưa chén trà tới gần miệng Vệ Cẩn, hơi nước tỏa lên khuôn mặt Vệ Cẩn.

A Chiêu nói: “Sư phụ, hơi nóng đấy, người uống từ từ thôi. Một năm A Chiêu trải nghiệm ở ngoài, khi bị bệnh, đều uống nhiều nước ấm như vậy đấy ạ.”

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Uống được một chén nước nóng, Vệ Cẩn thấy sau lưng mình đã ướt cả mảng

A Chiêu thân thiết hỏi thăm: “Sư phụ, người muốn uống nữa không?”

Tuy rằng được A Chiêu tự tay rót nước cho rất vui, nhưng uống nữa có lẽ A Chiêu sẽ phát hiện ra mất, Vệ Cẩn nói: “Không cần đâu, một chén là đủ rồi.” Hơi ngừng lại chút, Vệ Cẩn nói tiếp: “Uống vào nên hơi nóng rồi...”

Hắn quang minh chính đại lấy tay áo lau mồ hôi trên mặt.

A Chiêu cười nói: “Sư phụ thấy chưa, uống nước nóng rất hữu hiệu mà. Mồ hôi ra rồi, người cứ ngủ một giấc, sáng hôm sau dậy sẽ không sao nữa đâu.” A Chiêu đặt chén về chỗ cũ. Nàng vừa quay người đi, Vệ Cẩn đã hỏi: “Con... con đi đâu thế?”

A Chiêu bảo: “Con đi gọi cung nhân* mang chậu nước nóng tới.”

*Cung nhân: người hầu trong cung, để người hầu nghe mất hay nên mình vẫn để cung nhân vậy.

Vệ Cẩn khẽ ho một tiếng.

“...Đi đi.”

Lát sau, cung nhân mang nước nóng tới, lúc chuẩn bị rời khỏi thì nhìn liếc qua Vệ Cẩn một chút, trong lòng cảm thấy không sao hiểu nổi. Rõ ràng

ban này người đó mới phân phó thời gian lịch làm của nàng, vẫn luôn khỏe mạnh, sao nháy mắt đã ốm như thế được?

A Chiêu vắt khăn, nói: “Sư phụ, người lau mặt chút đi, trước đó lúc Tu Ninh không khỏe con cũng lấy khăn ấm giúp nó lau người.”

Hai chữ “lau người” kia đi dạo một vòng quanh đầu Vệ Cẩn, tuy nhiên bên ngoài, Vệ Cẩn vẫn rất bình tĩnh.

Đồ nhi này quả thật không khiến cho người khác bớt lo được!

“Sư phụ không lau ạ?”

Vệ Cẩn hoàn hồn, nói: “Vi sư... không có sức...”

A Chiêu hơi do dự.

Thế nhưng vừa thấy Vệ Cẩn vì bệnh mà mặt đã trắng bệch, A Chiêu vẫn không đành lòng. Sư phụ chưa bao giờ trông yếu ớt đến như vậy. Nàng tiến đến, cẩn thận lau lớp mồ hôi mỏng trên mặt Vệ Cẩn.

Vệ Cẩn chăm chú nhìn A Chiêu đang gần trong gang tấc, ánh mắt sâu hút không cần thận nhìn đến môi nàng, lòng Vệ Cẩn bỗng nhiên giật mình.

Hắn nuốt nước miếng.

A Chiêu vẫn không để ý Vệ Cẩn khác thường. Đột nhiên, Vệ Cẩn quay đầu đi, ho khan vài tiếng.

A Chiêu vội hỏi: “Sư phụ sao thế ạ?”

Vệ Cẩn quay lại, vẻ mặt nặng nề nói: “A Chiêu, vi sư cũng lớn tuổi rồi, thân thể không bằng trước kia được nữa.” Hắn nắm lấy tay A Chiêu, “Con chạm thử tay vi sư mà xem, cũng không có lực như trước nữa, năm tháng quả thật đã làm già con người.”

A Chiêu khẽ xoa tay Vệ Căn, nói: “Không đâu ạ, người còn trẻ mà.”

Vệ Căn khẽ thở dài một tiếng: “Chỉ bàn tay nhìn cũng không rõ bao nhiêu, con không tin thì thử xem cánh tay vi sư xem, sợ rằng tiếp được vài kiếm chiêu cũng không nổi. Nhỡ gặp phải người lớp sau, chắc cũng khó tránh khỏi cái chết...”

Nghe vậy, A Chiêu cuống quýt.

“Sư phụ! Người đừng nói lời không hay như vậy, người còn có A Chiêu mà! Dù sư phụ có không cử động được thì cũng còn có A Chiêu! A Chiêu là Hồng y kiếm khách, mọi người đều khen kiếm thuật của A Chiêu rất giỏi, A Chiêu sẽ bảo vệ sư phụ!”

Lòng Vệ Căn như có một dòng nước ấm áp chảy qua.

Hắn khẽ than: “Con vẫn sẽ ở bên vi sư sao?”

A Chiêu khẽ run.

Vệ Căn nhìn nằng không rời mắt. Một lát sau, A Chiêu nhẹ nhàng nói: “Sư phụ, chuyện sau này không nói trước được. Nhưng A Chiêu dám nói rằng, A Chiêu sẽ bảo vệ sư phụ. Nhất nhật vi sư chung sinh vi phụ*, sư phụ cũng như phụ thân của A Chiêu vậy, đến sau này sư phụ già rồi, A Chiêu vẫn sẽ hiếu kính sư phụ.”

*Nhất nhật vi sư chung sinh vi phụ: Một ngày là thầy, cả đời là cha.

Dù nghe được lời mình không muốn nghe, Vệ Căn cũng không nản lòng. Bàn tay trong tay hắn nhỏ bé, ấm áp, mềm mại đến vậy, dường như chỉ cần được nắm lấy, dù trời có sập, đất có rung chuyển thì hắn vẫn có thể tự tin làm lại trời cao đất rộng.”

Đột nhiên, A Chiêu rút tay về.

Nàng nói: “Sư phụ đừng lo, người cứ nghỉ ngơi đi ạ. Sư phụ vì bệnh nên mới nghỉ vậy, đến khi khỏi hẳn, người nhất định sẽ lại được như trước thôi.”

A Chiêu đỡ Vệ Cẩn nằm xuống, thay Vệ Cẩn đắp chăn.

Nhìn bóng lưng A Chiêu, Vệ Cẩn cảm thấy mất mát.

Hắn gọi A Chiêu lại.

A Chiêu quay lại, “Dạ?”

Vệ Cẩn thấy diễn đến mức này rồi, mặt mũi cũng mất hết rồi, cứ làm chuyện xấu hổ thêm một lần cũng không sao. Hắn nói: “A Chiêu, vì sư đến giờ vẫn giấu con một việc.”

A Chiêu hỏi: “...Việc gì ạ?”

Vệ Cẩn nói: “Vi sư... sợ tối, con ở lại với ta đi.”

Sợ tối?! Sư phụ sợ tối?!

A Chiêu vô cùng kinh ngạc.

Nàng và sư phụ sống cùng nhiều năm, vậy mà nàng không phát hiện ra thì ra sư phụ sợ tối! A Chiêu nói: “... Vậy sư phụ ngủ rồi A Chiêu mới đi.”

A Chiêu ngồi bên giường Vệ Cẩn, vừa nghĩ tới chuyện đây là lần đầu Vệ Cẩn ốm, lại vừa nghĩ rằng sư phụ vì bệnh mà hai người lại như lúc nàng hồi sáu tuổi ngủ cùng nhau.

Vệ Cẩn hài lòng nhắm mắt lại.

Lát sau, A Chiêu cho rằng Vệ Cẩn đã ngủ, đang định khẽ khàng rời đi thì nghe Vệ Cẩn nói: “A Chiêu, con đang nghĩ gì vậy?”

A Chiêu đáp theo phản xạ: “Tu Nhi mất tích.”

Vệ Cẩn nói: “Tu Nhi có lẽ đã bị người hãm hại.”

A Chiêu cũng nghĩ vậy, hôm nay biết được chuyện xưa từ Quế mama xong, A Chiêu cảm thấy nhất định Tu Nhi đã bị lén lút hãm hại. A Chiêu gật đầu nói: “Có lẽ Lâm Phúc cũng biết chuyện Tu Nhi mất tích.”

Đột nhiên, A Chiêu ngẩn người.

Nàng nhìn Vệ Cẩn đang không chút buồn ngủ, dường như đang nghĩ chuyện gì, thì híp mắt lại hỏi: “Sao sư phụ đoán được?”

Vệ Cẩn nói: “Hôm nay vi sư nghe cung nhân nói không ít chuyện, từ đó mà đoán ra.” Lời còn chưa dứt, tay A Chiêu đã lướt qua mặt hấn, sau đó, trong tay A Chiêu đã xuất hiện một cái quạt giấy.

Giọng A Chiêu lạnh lùng.

“Sư phụ gạt A Chiêu phải không? Sư phụ thực sự không bị bệnh phải không? Không nhớ ra chuyện xảy ra tối qua cũng là gạt A Chiêu, phải không?”

A Chiêu vô cùng chán nản, nhớ tới vẻ sốt ruột ban nãy của mình, tức giận trong lòng nàng dâng từng chút từng chút một, lan ra khắp tứ chi bách hài*.

*tứ chi bách hài: tay chân xương cốt.

“A Chiêu...”

“Có phải không ạ?”

Vệ Cẩn im lặng.

A Chiêu hít sâu một hơi, xoay người rời đi. Vệ Cẩn nhảy xuống giường, vội vàng nắm lấy tay A Chiêu: “A Chiêu, vi sư...”

A Chiêu ngắt lời Vệ Cẩn: “Sư phụ đã từng nói lúc A Chiêu còn nhỏ là không được gạt sư phụ. Nhưng giờ sư phụ lại đang làm gì với A Chiêu đây? Sư phụ gạt A Chiêu! Người nói xem A Chiêu làm thế nào tin người nữa đây. Người buông tay ra đi, con thực sự rất giận!”

Vệ Cẩn dùng sức kéo A Chiêu vào lòng, ôm chặt lấy nàng.

“Ta... thực sự không biết nên làm thế nào mới giữ con bên mình được...”

“Con giận rồi, là ta không tốt...”

“A Chiêu, vi sư... không muốn buông con. Ta cũng không biết bắt đầu từ bao giờ đã không muốn đuổi theo cảnh giới đại thành, trong đầu chỉ còn hai chữ ‘A Chiêu’.”

Biết rõ A Chiêu chính là kiếp nạn của hắn, nhưng hắn vẫn vạn kiếp bất phục*.

*vạn kiếp bất phục: ngàn kiếp không chống dậy nổi.

A Chiêu đứng yên, nói: “Người nói xong chưa?”

Nàng cố bình tĩnh lại, ra sức đẩy Vệ Cẩn ra, “Sư phụ đang trải qua đoạn thời gian khổ vì tình thôi, đến khi người suy nghĩ rõ ràng lại sẽ thấy chẳng qua đó là chấp niệm mà thôi. Đêm đã khuya, A Chiêu cũng mệt rồi, xin sư phụ đừng bao giờ gạt A Chiêu như vậy nữa, A Chiêu... không chịu được.”

Tiếng đập cửa vang lên, bóng hình A Chiêu đã biến mất trong màn đêm.

Vệ Cẩn lấy tay chạm ngực trái tim đang đau của mình.

...Lại bị cự tuyệt rồi.

Giả sơn* trong Uyển cung có vô số, trên một trong số đó có xây một lương đình* ngũ góc. Từ lương đình có thể nhìn được hơn nửa cảnh sắc Uyển cung. Sáng sớm cuối thu mang theo hơi lạnh, trên chậu thu cúc trong lương đình một giọt sương đọng lại.

*Giả sơn: Núi giả

*Lương đình: Đình nghỉ ngơi.

Mai Lan dâng lò sưởi tay lên.

Uyển hậu ôm nó trong tay, liếc nhìn cung nhân đang tu bổ hoa, nói: “Sao còn chưa tới?”

Mai Lan nói: “Nương nương, thường ngày Tạ công tử vẫn đi qua vào giờ này. Đi từ Tường Vân điện ra, sau đó tới phòng giảng bài của Vương thì đây là con đường chắc chắn phải đi qua. Có lẽ hôm nay... có chuyện gì đó.”

Từ sau khi Tạ Niên vào cung, ngày nào Uyển vương cũng triệu kiến cậu. Đến nay tất cả mọi người trong triều đều biết Tạ Niên được Uyển vương coi trọng.

Nghĩ tới đây, tay Uyển hậu siết chặt lấy lò sưởi, nhú mào.

Mai Lan nhỏ giọng nói: “Nô tì đã từng thấy dung mạo Tạ công tử. Nương nương, dung mạo ấy có bảy phần tương tự với Nguyệt phu nhân...”

Uyển hậu liếc qua Mai Lan.

“Im miệng.”

Đúng lúc đó, một bóng dáng màu lam rơi vào tầm mắt Uyển hậu.

Thiếu niên trẻ kia ngày thường vô cùng tuấn lãng, nhìn quả thật giống tiện nhân kia đến bảy phần! Đúng là oan hồn không tan!

Móng tay tinh xảo tú lệ kia cào lên mu bàn tay một vết xước, Mai Lan nhìn thấy thì giật mình nói: “Vương hậu nương nương xin trọng phượng thể.”

Uyển hậu mím chặt môi, lát sau mới nói: “Điều tra xong chưa?”

Mai Lan nói: “Thưa nương nương, phụ mẫu Tạ công tử là người nước Uyển, vì không được Uyển vương trọng dụng mà rời Uyển quốc tới Khâu quốc. Không những thế... Thân mẫu Tạ công tử.. là biểu muội của Nguyệt phu nhân.”

Uyển hậu đột nhiên nói: “Thật là biểu muội của tiện nhân kia?”

Mai Lan nói: “Thiên chân vạn xác*.”

*Thiên chân vạn xác: Vô cùng chính xác, không sai được.

Uyển hậu híp mắt, nhỏ giọng phân phó Mai Lan vài câu. Sau khi Mai Lan đi, Uyển hậu từ từ ngồi xuống ghế, chấp tay nhìn về phương xa. Mây trôi để lộ mặt trời mới mọc, ánh sáng chói lọi chiếu sáng nụ cười sâu xa bên môi Uyển hậu.

Biểu muội sao...

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGỰ

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Sau đêm đó, A Chiêu lần nào gặp Vệ Cẩn cũng rất lạnh nhạt. Vệ Cẩn nghĩ ngợi, thấy rằng để cải thiện quan hệ hiện tại của hai người, trước tiên phải tìm được Ninh Tu về.

A Chiêu vì đồ tôn mà đã bôn ba nhiều chốn, tuy nhiên vẫn không có đầu mối. Chỗ Uyển hậu như bức tường kín, không thể chui lọt được.

Một hôm, Tạ Niên lấy được tin tức về Lâm Phúc, cậu tìm quanh điện Tường Vân cũng không thấy A Chiêu nên hỏi cung nhân quét dọn gần đó. Tạ Niên tới đình viện, quả nhiên, A Chiêu một thân hồng y đang luyện kiếm dưới tàng cây.

“A Chiêu.”

Thấy Tạ Niên tới, A Chiêu dừng lại, định lấy tay lau lớp mồ hôi trên trán thì Tạ Niên đã đưa ra một chiếc khăn lụa. A Chiêu cong mi cười, “Xem ra A Niên cũng bình phục rồi.”

Tạ Niên nói: “Cũng qua nhiều ngày, tôi cũng nghĩ thông rồi. Nhưng thật ra A Chiêu cậu, mấy ngày nay có vẻ không được ổn cho lắm. Vẫn lo cho Tu hoàng tử sao?”

A Chiêu than thở: “Đã nhiều ngày như vậy mà vẫn không có chút tin tức nào của Tu Nhi.”

Tạ Niên nói: “Tôi nghĩ tính mạng Tu hoàng tử cũng không có gì đáng ngại, cậu cứ yên tâm. Nếu như thật sự Uyển hậu đứng sau chuyện này, với

tính khí của bà ấy, hẳn là sẽ không giết. Uyển hậu giết các vị hoàng tử khác chẳng qua là lo lắng sau khi Uyển vương băng hà sẽ có vị hoàng tử khác lên, quyền lực bị ảnh hưởng. Đến giờ Uyển quốc chỉ còn có Diên hoàng tử, theo như tôi biết, Duyên hoàng tử thực ra kết giao với không ít trọng thần trong triều. Duyên hoàng tử rất khó để khống chế, Uyển hậu hẳn sẽ tìm hướng khác, chọn Tu hoàng tử có thân mẫu đã qua đời.”

Ngừng lại, Tạ Niên cười: “Nhắc mới nhớ, đồ nhi của A Chiêu cũng coi như có chung huyết thống với tôi.”

A Chiêu ngẩn người, nháy mắt lại cười nói: “Quả thật là như vậy.”

Tạ Niên nói: “À, tôi đã tra ra được tin tức về Lâm Phúc.”

Tạ Niên nhìn quanh, không thấy bóng người xung quanh mới nhỏ giọng nói: “Trần quốc công là họ hàng xa của Lâm phúc,

Trần quốc công có thể lực trong triều không nhỏ, không ít người âm thầm ủng hộ Trần quốc công.”

A Chiêu nhíu mày: “Trần quốc công sao..”

Tạ Niên nói: “Trần quốc công là phụ thân Uyển hậu, cũng chính là quốc cữu Uyển vương.”

A Chiêu kinh ngạc nói: “Như thế chẳng phải quyền lực ngoại thích rất lớn? Hơn nữa hoàng tử Uyển quốc lần lượt chết, chẳng nhẽ Uyển vương không thấy gì bất thường sao?” Lần đầu gặp Uyển vương, nàng thấy Uyển vương là một quân chủ uy nghiêm, nhìn qua cũng không vô dụng theo như lời Quế Phương mama.

Tạ Niên dường như nhìn thấu suy nghĩ của A Chiêu, nói: “Mấy ngày nay Uyển vương vẫn luôn triệu kiến ta. Theo như cách nói của Uyển vương, người không giống như một người dễ bị lừa.”

Trong mắt ông có vẻ cơ trí, hơn nữa còn thêm vẻ lạnh lùng, hoàn toàn hợp với tính cách một vị vua nên có.

Đột nhiên, hai người cùng nghĩ ra điều gì đó, bốn mắt nhìn nhau, từ mắt của đối phương thấy cùng một suy nghĩ.

Tạ Niên phun ra hai chữ.

“Câu cá.”

A Chiêu gật đầu, “Phải kiên nhẫn đợi thời cơ đến mới câu được cá ngon.”

Hai người nhìn nhau, Tạ Niên nói: “A Chiêu không chỉ có sở thích giống tôi, mà cũng có thần giao cách cảm đấy... Nếu như tôi tìm được muội muội, hẳn là sẽ giống cậu.”

Tạ Niên đột nhiên nhíu mày, nói rằng: “Hôm đó Quế Phương mama cũng không đề cập đến chuyện của muội muội song sinh với ta, hẳn là có ẩn tình gì đó. A Chiêu, đi một chuyến tới lãnh cung không?”

A Chiêu nói: “Ừ, được.”

Điện Minh Phượng.

Một bóng đen lén vào, xuất hiện trước mặt Uyển hậu. Bóng đen chính là ám vệ của Trần quốc công, tên là Hắc. Hắc quỳ dưới chân Uyển hậu, “Vương hậu nương nương.”

Uyển hậu thấy Hắc xuất hiện bất thành linh đã quen, đến mí mắt cũng không chớp, nói: “Phụ thân có chuyện gì?”

Hắc nói: “Mong vương hậu sớm xử lí Tu hoàng tử.”

Uyển hậu nói: “Chuyện này không vội. Người bảo với phụ thân rằng, Minh Duyên đã có lòng khác, giờ như ngựa hoang, một ngày bỏ cương ra sẽ không giữ được trong tầm tay. Ngược lại Tu Ninh thì lại khá dễ dàng.”

Hắc hơi ngập ngừng hỏi: “Nhưng hôm nay nương nương đã lộ diện với Tu Ninh...”

Uyển hậu lạnh nhạt nói: “Trong Uyển cung không có kẻ địch vĩnh viễn, người cứ đi báo cho phụ thân đi.” Ngừng lại một chút, Uyển hậu nói tiếp: “Không những thế... giữ lại một Tu Ninh, sau này sẽ có chỗ hữu ích.”

Tạ Niên kia quá giống với tiện nhân, mười phần là con của ả ta.

Danh tiếng Tạ Niên đã vang xa tam quốc, muốn đối phó lại càng khó khăn.

Sau khi Hắc rời đi không lâu, Mai Lan vội vã bước vào. Uyển hậu hỏi: “Đã hỏi ra gì chưa?”

Nàng lấy một phong thư từ trong vạt áo ra, “Vương hậu nương nương, đây là thư Lâm đại nhân dặn nô tỳ giao cho nương nương. Chuyện nương nương muốn biết Lâm đại nhân đều đã viết trong thư.”

Uyển hậu mở phong thư ra.

Một lát sau, Uyển hậu thắp nến lên, thư dần trở thành tro bụi. Về mặt Uyển hậu lạnh lùng, “Giới cho thị tỳ của tiện nhân kia, dám giả ngây giả dại gạt bốn cung.”

Mai Lan kinh ngạc nói: “Vương hậu muốn nói tới Quế Phương mama ở lãnh cung?”

Uyển hậu hừ một tiếng: “Tối nay giờ Tuất bốn cung muốn gặp tiện nhân Quế Phương kia.”

Mai Lan “vâng” một tiếng.

Có kinh nghiệm từ trước, lần này Tạ NIên và A Chiêu vào lãnh cung có thể nói là cũng quen hơn. Không bao lâu sau hai người đã tới phòng nhỏ Quế Phương mama lần trước đã dẫn tới.

Đang định đi vào thì A Chiêu đột nhiên kéo Tạ Niên núp vào bức tường bên kia.

Tạ Niên thắc mắc nhìn A Chiêu.

A Chiêu giơ ngón tay lên miệng ý muốn im lặng, sau đó chỉ vách tường, nói nhỏ bên tay Tạ Niên: “Có người.”

Tạ Niên nín thở nghe, quả thật bên trong có vài âm thanh phát ra.

Tường không dày, tuy nhiên cũng không tẽ, A Chiêu và Tạ Niên cũng chỉ nghe được vài câu, không thể rõ được chuyện gì.

Sau đó tiếng kêu sợ hãi của Quế Phương mama phát ra từ trong phòng. A Chiêu vừa định xông vào đã bị Tạ Niên giữ lại.

Tạ Niên lắc đầu.

Đúng lúc đó, cửa mở ra, hai người lén nhìn thì thấy Quế Phương mama đã ngất, bị một thái giám xách đi, dáng vẻ lén lút, cũng không rõ là thái giám cung nào.

Tạ Niên nhỏ giọng nói: “Chuyện này chắc chắn liên quan tới vương hậu. Chúng ta theo sau đi.”

A Chiêu gật đầu nói: “Được.”

Quế Phương mama tỉnh lại thì chỉ thấy màn đen, đưa tay lên cũng không thấy được, có lẽ đang ở trong mật thất tối tăm âm ỉ. Bà nhớ tới

chuyện trước lúc ngắt đi, đột nhiên đoán được ai đã bắt mình tới đây.

Đúng lúc này, một tiếng “kêu kệt” vang lên, ánh sáng dần soi vào trong.

Quế Phương mama ngẩng đầu lên, quả đúng như bà suy đoán, chính là Vương hậu ác độc kia. Quế Phương mama nghiêng răng, vừa định cắn lưỡi tự tử thì Uyển hậu đột nhiên nói: “Bóp miệng bà ta, giờ không phải lúc bà ta nên chết.”

“Vâng.”

Mai Lan bóp cằm Quế Phương mama.

Uyển hậu thong thả ngồi xuống ghế, trong tay cầm một viên dương chi bạch ngọc chất lượng thượng phẩm.

Bà ta nói: “Quế Phương mama, trước đây lúc phu nhân nhà người mang thai, trong bụng đúng ra là thứ gì bốn cung đã biết hết.”

Khi đó Nguyệt phu nhân mang thai, hài tử của hoàng hậu đã chết được nửa năm. Uyển hậu trong lòng ghen ghét, chỉ hận không giết được Nguyệt phu nhân, vậy mà đúng lúc đó, bà ta lại được biết từ miệng Quách ngự y một chuyện. Đó chính là Nguyệt phu nhân có lẽ mang thai sinh đôi.

“Người có biết tại sao trước đây bốn cung không hạ thủ với Dung Nguyệt không?” Uyển hậu cười lạnh lùng, “Bốn cung muốn để cho ả ta tận mắt thấy hài tử được sinh ra, cũng tận mắt thấy chúng nó chết trước mặt mình!”

Nhưng không ngờ rằng trong triều lại có người muốn tạo phản, bà ta không đợi được mỗi ngày nhìn Dung Nguyệt với Vương thân mật với nhau, bà ta cảm thấy trong lòng như có con sâu đang cắn xé! Bà ta không chịu được, mua chuộc một người, sai giết Dung Nguyệt.

May mà sau đó có phụ thân giải quyết hậu quả, trừ khử chứng cứ và nhân chứng, vương thượng không nghi ngờ bà ta.

Quế Phương mama mím môi không nói gì.

Uyển hậu đột nhiên cười thành tiếng.

“Quế Phương mama, người nhìn thấy Tạ Niên chắc hẳn rất vui đúng không? Máy người các người đã khổ sở bảo vệ tiểu chủ tử bình an sống còn gì. Nhưng người cũng không biết một chuyện.” Uyển hậu ngừng lại, cầm khê nhếch lên, “Tiểu chủ tử còn lại của các người đang ở trong tay bổn cung. Trước đây Dung Nguyệt diễn trò giỏi lắm, tiếc là vẫn không qua được mắt bổn cung. Dung Nguyệt là cái thá gì mà dám tranh sủng với bổn cung? Hừ, đến giờ thì con ả ta cũng chỉ thể ở trong tay bổn cung, để bổn cung tùy ý tra tấn.”

Quế Phương mama trừng mắt, sắc mặt trắng bệch.

“À? Quế Phương mama muốn gặp sao?”

Quế Phương mama đột nhiên hét lên, “Độc phụ! Trả vương cơ đây!”

Uyển hậu cười thâm sâu.

“Mai Lan, thả bà ta ra.”

Uyển hậu đứng lên, “Thì ra Dung Nguyệt kia sinh được huynh muội song sinh, đa tạ Quế Phương mama đã báo. Bổn cung cũng chỉ đoán mà thôi, may mà có Quế Phương mama.”

Nếu thực sự là song sinh nam hài không may mắn, dù cho Vương có nhận Tạ Niên thì kết cục của hẳn cũng chỉ có thể là cái chết.

“Người đâu, trông coi Quế Phương mama cho tốt, đừng để bà ta tự sát.”

Có người lên tiếng đáp dạ.

Uyển hậu nhìn Quế Phương mama từ trên cao xuống, ngênh ngang đi ra cùng Mai Lan.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Mặt thất lại chìm vào bóng đêm, Quế Phương mama bị trói lại, trong miệng bị nhét một miếng vải rách. Ánh mắt bà trở nên tuyệt vọng. Bà khổ sở canh giữ bí mật của phu nhân nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn bị vương hậu phát hiện ra.

Bà thật hồ thẹn với phu nhân có linh trên trời.

“A.”

Ngoài kia đột nhiên có tiếng động khác thường vang tới, Quế Phương mama nghe được tiếng gãy xương rất rõ. Ngay sau đó là tiếng chìa khóa và tiếng mở cửa. Cửa sắt được mở ra, ánh sáng lan vào căn phòng.

Quế Phương mama theo phản xạ nheo mắt lại. Sau khi thấy người đứng trước mặt mình, bà kích động đến rơi lệ.

“Ừm.. ừm...”

“Quế Phương mama.” Tạ Niên ngồi xổm, cởi trói cho bà. Quế Phương mama nhổ miếng vải ra, cầm lấy tay Tạ Niên, “Công... công tử...”

Tạ Niên nhẹ nhàng nói: “Mama đừng sợ, bọn ta sẽ cứu bà ra.”

A Chiêu, tay cầm Trầm Thủy kiếm, xem xét xung quanh rồi nói: “A Niên, chúng ta phải đi nhanh.”

Tạ Niên kéo Quế Phương mama dậy nhưng bà lại nói: “Công tử không cần cứu lão nô đâu. Vương hậu hôm nay đã biết được bí mật vốn chôn sâu

nhều năm từ lão nô, lão nô sống cũng sẽ thành gánh nặng cho công tử. Lão nô chỉ khẩn cầu công tử một chuyện, mong công tử nhất định phải nhận lời!”

Tạ Niên nhíu mày: “Mama muốn nói tới muội muội của ta?”

Quế Phương mama gật đầu, nói: “Hồi ấy phu nhân mang thai song sinh, sinh được một nam một nữ. Công tử cũng biết song sinh không mang điềm lành, trước đây lão nô không nói tới cũng là vì lẽ sợ chuyện đó sẽ ảnh hưởng tới công tử. Nhưng giờ vương hậu đã biết, mong công tử nhất định phải tìm được vương cơ. Nếu như vương cơ rơi vào tay vương hậu, vậy thì...”

Quế Phương mama run run.

Tạ Niên hỏi: “Muội muội ta đang ở đâu?”

Quế Phương mama nói: “Lão nô cũng không rõ, nhưng cũng có một tin về vương cơ lão nô được biết từ Tạ đại nhân. Lúc phu nhân sinh hạ thai song sinh, sợ rằng công tử và vương cơ quá giống nhau sẽ dẫn tới họa sát thân nên một đại sư đã được mời tới để phong ấn dung mạo vương cơ.”

A Chiêu ngẩn người, lòng đột nhiên giật mình.

Tạ Niên nói: “Làm thế nào mới nhận ra được muội muội ta?”

“Trên lưng vương cơ có năm hạt châu, công tử nếu tìm được vương cơ thì hãy tìm Bạch Đồ đại sư để giải phong ấn.” Quế Phương mama thở dài, “Chẳng qua tung tích đại sư hiện giờ khó tìm, muốn tìm cũng tốn không ít công sức.”

“Cạch” một tiếng, Trần Thủy kiếm trong tay A Chiêu đã rơi xuống đất.

Tạ Niên quay đầu lại, “A Chiêu?”

A Chiêu nhìn thẳng vào Quế Phương mama, “Năm hạt châu có phải to cỡ này không?” A Chiêu dùng tay miêu tả.

Quế Phương mama ngẩn ra, “Cô nương sao biết vậy?” Ngay sau đó, Quế Phương mama ngạc nhiên nói, “Cô nương đã gặp qua vương cơ sao?”

A Chiêu mím chặt môi.

Nàng chưa từng nghĩ năm viên châu vốn rất phiền lúc ban đầu lại là thứ mẫu thân dùng để bảo vệ mình, cũng không ngờ lúc còn sống lại có thể gặp được thân nhân lần nữa, nhất lại là ca ca song sinh.

“Phải, ta từng gặp rồi.”

Quế Phương mama vui mừng nói: “Vương... vương cơ ở đâu vậy? Cô nương gặp được vương cơ ở đâu?” Tạ Niên cũng nhìn chăm chăm A Chiêu. Cậu đang nhớ tới một chuyện, cậu và A Chiêu có sở thích giống nhau, hơn nữa A Chiêu trước khi được Vệ Căn nhận làm đồ nhi là một cô nhi.

Cậu nói: “A Chiêu, là cậu sao?”

A Chiêu cởi áo ngoài ra, vén mái tóc dài ra trước. Năm hạt châu tỏa ra ánh sáng dịu dàng hiện ra trước mắt Tạ Niên và Quế Phương mama. Quế Phương mama mừng đến nỗi đã rơm rớm nước mắt.

Tim Tạ Niên đập mạnh.

Lòng cậu đầy vui mừng.

A Chiêu là muội muội của cậu. Là muội muội song sinh của cậu. Là thân nhân của cậu.

Đúng lúc đó, đột nhiên một tiếng âm vang lên trong mật thất. Một bức tường đột nhiên được mở ra. Thì ra vách đá này ẩn giấu cơ quan. Một bóng người trang sức đầy mình đi từ vách đá ra.

Cả A Chiêu lẫn Tạ Niên đều giật mình kinh hãi.

“Đường lang bộ thiên hoàng tước hậu*.” Uyển hậu cười lạnh một tiếng, “Quả nhiên là đi đập phá thiết hài vô mịch xử đặc lai toàn bất phí công phu**, phải cảm tạ Quế Phương mama người rồi. Bốn cung còn định tổn chút sức tìm đứa song sinh kia, xem ra không cần nữa rồi.”

*Đường lang bộ thiên hoàng tước hậu: ‘bộ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau, ý nói một người định làm việc gì, bị người khác lợi dụng chờ cơ hội hãm hại mưu lợi.

**Phá thiết hài vô mịch xử đặc lai toàn bất phí công phu: đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tổn công.

Bà ta còn đang định xem xét xử lí Hồng kiếm khách kia thế nào, hôm nay lại biết được nàng ta cũng là con của tiện nhân Dung Nguyệt kia. Thai song sinh vốn chắc chắn phải bị bỏ, được thêm cả Tạ Niên, có thể nói là một tên trùng hai con chim.

A Chiêu nhanh chóng nhặt Trầm Thủy kiếm lên.

Nàng chìa kiếm về phía Uyển hậu, “A Niên, cậu đưa Quế Phương mama ra đi.”

Ám vệ của Uyển hậu chắn trước mặt nàng.

Tạ Niên không do dự đỡ Quế Phương mama dậy dưới sự bảo vệ của A Chiêu, rời khỏi mật thất. Uyển hậu cũng bất vi sở động*, “Người cho rằng bọn họ thoát được sao? Người của bốn cung đã ở ngoài kia rồi.”

*Bất vi sở động: không có động tĩnh.

Ám vệ xuất kiếm, A Chiêu tập trung hết sức so chiêu với hắn. Uyển hậu đánh giá năng lực của A Chiêu, các ám vệ đều bị chiêu thức của A Chiêu gây thương tích.

Uyển hậu đột nhiên cười nói: “Hồng kiếm khách quả nhiên danh bất hư truyền, tiếc là đồ đệ của người lại chẳng có năng lực được như vậy. Người muốn biết Tu Ninh ở đâu không?”

A Chiêu nói: “Bà giấu Tu Nhi ở đâu?”

Uyển hậu nói: “Chỗ người không đoán được.”

A Chiêu lại nói: “Bà làm nhiều chuyện thương thiên hại lý* như vậy, không sợ bị Uyển vương biết sao?”

*Thương thiên hại lý: nhẫn tâm, không có tính người.

Uyển hậu nói: “Bổn cung có thể làm nó thiên y vô phùng, đương nhiên sẽ không ai biết cả.” Kể cả có người biết được, phụ thân sẽ giúp bà ta giải quyết.

*Thiên y vô phùng: Áo trời không có một vết rách nào. Ý nói làm chuyện trót lọt, không để lại dấu vết gì.

“Phải vậy không?”

Đột nhiên có bóng người mày kiếm mắt sáng, uy nghiêm vô biên bước vào từ cửa mật thất. Giọng nói của Uyển vương vang tới: “Quả nhiên vẫn luôn biết.” Ông nhẫn nhịn đã lâu, kìm chế với Trần quốc công như vậy, tất cả chỉ vì ngày hôm nay.

Cái lưới được giăng ra nhiều năm, nay cuối cùng cũng thu lại được rồi.

Uyển vương nói: “Vương hậu, người cho rằng quả nhân không biết gì sao? Người thật sự cho rằng quả nhân sẽ để người hại vương tử, vương cơ của quả nhân? Người cũng quá ngây thơ rồi, tất cả chúng nó đến hôm nay vẫn sống tốt, không bị làm sao cả.”

Uyển vương nói tiếp: “Vương hậu định chờ viện binh sao? Tiếc là người không đợi được rồi, phe phái của Trần quốc công đều bị giam ở thiên lao, thiếu mỗi vương hậu người thôi. Âm mưu mưu phản từ mười sáu năm trước, quả nhân vẫn luôn biết.”

Uyển hậu đột nhiên nghĩ tới một chuyện, thê lương cười, “Vương thượng biết nô tỳ hại chết Dung Nguyệt nhưng vì đại cục mà vẫn giả vờ không biết?”

Uyển vương không trả lời.

Uyển hậu đột nhiên cười lớn, “Ta ghen ghét Dung Nguyệt nhiều năm như vậy, hóa ra thứ vương thượng để ý cũng chỉ có giang sơn của người. Dung Nguyệt ơi Dung Nguyệt, người với ta cũng thật đáng thương. À không, người còn đáng thương hơn cả ta, khó khăn bảo vệ được hai đứa con cuối rồi cùng cũng vẫn phải chết.”

Uyển vương nói: “Kể từ hôm nay, việc của Uyển quốc đều do quả nhân định đoạt.” Loại bỏ được phe phái của Trần quốc công rồi, dư đảng từ các phe phái cũ cũng không còn lại bao nhiêu, muốn diệt trừ để đứng đầu quả thật dễ như trở bàn tay.

Uyển vương nói: “Người đâu, áp giải vương hậu đi.”

Tình huống xoay chuyển quá bất ngờ, A Chiêu không khỏi giật mình, bần thần một lúc lâu mới hoàn hồn. Đúng lúc này, một thị vệ tới báo, “Bẩm vương thượng, ty chức đã tìm được vật bên người của Tu vương tử trong mật thất.”

A Chiêu nghe thế thì vội hỏi: “Tu Nhi đang ở đâu?”

Thị vệ nhìn Uyển vương, sau đó nhìn A Chiêu. Uyển vương gật đầu, ý bảo hãy được phép trả lời. Lúc ấy hắn mới đáp, “Chỉ tìm được tín vật, chưa thấy Tu vương tử.”

A Chiêu nhíu mày, “Đang ở mật thất rồi, dẫn ta đi xem xem.”

Thị vệ kia vâng một tiếng, dẫn A Chiêu vào sâu trong mật thất. Bên trong là một nhà giam lớn, ở đó còn có một cái khay, trên khay chỉ có một bộ quần áo với nửa bát cháo.

A Chiêu sờ thử, vẫn còn hơi ấm.

“Tu Nhi vừa rời khỏi chỗ này không lâu.”

Uyển vương nói: “Sai người thẩm vấn vương hậu, hỏi ra chỗ của Tu Nhi.”

A Chiêu không muốn đợi thẩm vấn Uyển hậu. Cháo còn ấm, cũng có nghĩa là Tu Nhi trước đây vẫn ở đây, mà rất có thể là Uyển hậu chỉ vừa mới đưa Tu Nhi rời khỏi chỗ này. Vậy bà ta đã đưa Tu Nhi đi đâu?

Uyển vương nhẹ nhàng nói với A Chiêu: “Tu Nhi sẽ không sao đâu, con đừng lo.”

Hôm nay tâm tình Uyển vương không tệ chút nào.

Ông thu lại được tấm lưới giăng ra đã nhiều năm, sau đó biết Tạ Niên là con của Dung Nguyệt, vốn lo rằng Tạ Niên sẽ đi khỏi Uyển quốc, nhưng đến giờ thì không phải lo nữa.

Cậu ta là con của ông.

Hơn nữa lại còn có Hồng kiếm khách, nữ kiếm khách có kiếm thuật tốt như vậy cũng lại là con ông, cả hai đứa đều là vương tử vương cơ của ông.

Uyển vương nhìn A Chiêu trù mẩn.

Lòng A Chiêu lúc này chỉ lo nghĩ tới Tu Ninh, không để ý tới vẻ mặt của Uyển vương.

Đúng lúc này, Vệ Cẩn xuất hiện trước mắt A Chiêu. Không đợi nàng mở miệng, Vệ Cẩn đã cầm tay A Chiêu, nói: “Theo ta, ta biết Tu Nhi ở đâu.”

Hắn tìm đã mấy ngày nay, hôm nay cuối cùng đến khi trời nhá nhem tối cũng đã tìm ra đầu mối.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 51

“Đây là...”

Vệ Cẩn đưa A Chiêu rời khỏi Uyển cung. Hai người đi một lúc thì dừng ở trước một ngọn núi phía ngoại ô rồi trèo lên núi, trên sườn núi có một phòng đá.

Vệ Cẩn nói: “Tu Nhi ở đây. Trước đây ta phát hiện ra dưới Minh Phượng điện có mật thất, bên trong còn có một mật đạo thông ra hướng này.” Vệ Cẩn vốn định một mình cứu Tu Ninh ra, nhưng sau khi xem xét địa hình và số thủ vệ, bản thân hẳn cũng không dám chắc.

Sườn núi ở đây hơi đứng, nếu đứng ở phía sau nhà đá thì không thấy được điều đó.

A Chiêu đếm, “Có bảy người.”

Vệ Cẩn nói: “Bốn người bên phải để ta.”

“Được.” Tay A Chiêu đã nắm lấy chuôi kiếm, chỉ chờ thời cơ hành động.

Hai người nhìn nhau một cái, thân thủ nhanh như chớp, hai mũi kiếm xuất hiện giữa đêm lóe ra tia sắc lạnh. Sau gần nửa canh giờ, A Chiêu đã giải quyết hết toàn bộ, sau đó nhìn sang Vệ Cẩn. Vệ Cẩn nói: “Con vào trước đi.”

A Chiêu một cước đá tung cửa phòng.

Quả nhiên là thấy Tu Ninh đang bị giam ở trong một nhà lao. Cậu bé nằm trên mặt đất, trên người đầy mồ hôi, hình như đã gầy đi rất nhiều, hốc mắt đã lõm sâu xuống. Tu Ninh vốn hấp hối nhìn thấy người tới thì trong mắt đầy tia hi vọng.

Dường như cậu bé định nói gì đó, nhưng vì miệng bị bịt nên A Chiêu chỉ nghe được tiếng ưm a.

“Tu Nhi đừng sợ, vì sư tới cứu con đây.”

Tu Ninh lắc đầu, nhưng không có tí sức nào cả, chỉ tiếp tục kêu.

A Chiêu nhìn cái khóa của nhà lao, sau đó nhìn xung quanh nhà đá nhưng không tìm thấy chìa khóa. Nàng rút Trầm Thủy kiếm chém sắc như chém bùn ra, vung mạnh lên. Cái khóa bị chặt đứt.

A Chiêu vui mừng, đang định bước tới mở cửa lao thì có một tiếng xé gió mang lên. Nàng chưa kịp phản ứng thì đã có mũi tên bay từ trên mái nhà xuống.

Nàng hoảng sợ, vội lui về phía sau. Cánh tay nàng cũng không dừng dùng Trầm Thủy kiếm, chém hết số mũi tên đó.

A Chiêu liên tục bị mũi tên ép lùi, nàng lùi tới tường, trên trán toàn mồ hôi lạnh.

“Ưm ưm ưm...!” Tu Ninh lo lắng cố kêu.

A Chiêu lau mồ hôi lạnh, thở phào nhẹ nhõm. May mà nàng phản ứng nhanh, chứ không đã biến thành con nhím rồi. A Chiêu nói với Tu Ninh: “Vì sư không sao.” Vì đám tên vừa rồi, nàng không dám lơ là cảnh giác nữa

Nàng cẩn thận xem xét nhà đá, không bỏ qua một chỗ nào.

Nàng cẩn thận bước lên phía trước một bước. Đột nhiên, một mũi tên bay vèo tới. A Chiêu nghiêng người tránh tên, nhưng còn chưa kịp thở phào thì nhận ra tường đá phía sau không còn nữa.

“A...”

Gió núi nổi lên, A Chiêu thấy thân mình như nhẹ bẫng đi, bên tai chỉ còn tiếng gió rít âm ỉ.

“Ưm ưm...” Trong mắt Tu Ninh đầy sự kinh hoàng. Đúng lúc đó, Vệ Cẩn cũng vào nhà đá. Chính mắt hắn nhìn thấy cảnh A Chiêu rơi xuống vách đá dựng đứng. Mái tóc đen như mực bị gió thổi lòa xòa, A Chiêu hét lên một tiếng, trong chớp mắt đã biến mất.

Sắc mặt hắn trắng bệch ra.

“A Chiêu!”

Vệ Cẩn dường như chỉ còn lao đảo bước được tới chỗ tường đá đã biến mất. Vách đá kia sâu không thấy đáy, chỉ nhìn được một màn đen sâu thăm thẳm, cái gì cũng không thấy được. Tim Vệ Cẩn như ngừng đập.

Đúng lúc đó, nhà đá đột nhiên rung mạnh.

Tu Ninh “ưm ưm..” kêu.

Vệ Cẩn hồi hồn, không chút do dự đá vào cửa nhà đá, một tay xách lấy Tu Ninh, nhanh chóng rời khỏi. Mới bước ra được vài bước thì một tiếng “âm vang lên. Nhà đá đã đổ sập.

Vệ Cẩn buông Tu Ninh ra, vội chạy tới vách đá, hét gọi: “A Chiêu!”

Hắn cứ gọi mãi, nhưng vọng lại chỉ là tiếng vang từ vách núi.

A Chiêu rơi xuống vách đá đã hơn nửa tháng.

Sau khi hồi cung, Tu Ninh trở bệnh nặng. Lúc biết sự phụ mình lại chính là tử tử ruột, trong lòng cậu vô cùng phức tạp. Uyển vương phải đi vô số người tìm, nhưng vẫn bật vô âm tín.

Vệ Cẩn cũng không bỏ cuộc.

Không tìm được thi thể là tin tốt. Hơn nữa anh trai song sinh với A Chiêu là Tạ Niên cũng nói: “A Chiêu nhất định sẽ được người tốt cứu giúp”. Thường nghe những cặp song sinh có thể cảm nhận được người kia, thấy Tạ Niên nói vậy, A Chiêu chắc chắn còn sống.

Dù thật hay giả, Vệ Cẩn cũng nguyện tin là thật.

A Chiêu của hãn nhất định là còn sống!

Chờ đến khi hãn tìm được A Chiêu xong, hãn sẽ không bao giờ cho phép nàng tự mình đi cứu đồ tôn nữa, phải giữ nàng lại, không cho nàng dấy vào những chuyện như thế kia! Cảnh tượng A Chiêu rơi xuống vách đá dựng đứng kia cứ mỗi đêm lại hiện lên trong giấc ngủ của Vệ Cẩn.

Dưới vách đá kia chính xác là một rừng cây rậm rạp.

Vệ Cẩn mang theo lương khô cho nửa năm, không quản ngày đêm tìm kiếm. Cũng không rõ đã bao nhiêu ngày sau, Vệ Cẩn tìm được vỏ kiếm của Trầm Thủy kiếm trên một ngọn cây.

Hãn mừng khôn kể xiết.

A Chiêu cảm thấy dường như mình đã có một giấc mơ rất dài.

Trong giấc mơ ấy của nàng có rất nhiều người. Có sư phụ, có Tu Ninh, cũng có Tạ Niên, Tạ Kiêu, còn có cả người mới có duyên gặp mặt một lần. Bọn họ không ngừng xoay tròn trước mặt nàng với tốc độ nhanh đến kì lạ,

sau đó biến thành một nguồn sáng chói mắt tới mức làm nàng không mở mắt ra được.

Nàng nhắm chặt hai mắt lại, ánh sáng dần mờ đi, chỉ còn lại một màu đen kịt. Nhưng đến lúc nàng mở mắt ra lần nữa thì trước mắt vẫn lại là một màu đen ấy.

“Ừm, sắc thêm một ấm thuốc nữa đi.”

A Chiêu cảm giác một giọng nói xa xôi đang vang tới nhưng lại rất mơ hồ, không nghe ra được gì cả. Nàng cố gắng tập trung tinh thần, muốn nghe lại cho rõ thì giọng nói ấy lại như có như không.

“Thôi thì cũng tỉnh được rồi.”

Bạch Đờ đặt tay lên mạch của A Chiêu, một lát sau thì thu tay về. Một tiểu đồng mặc lục y không chớp mắt nhìn cô nương trên giường, hỏi: “Tiên sinh, cô nương ấy tỉnh chưa ạ?”

Bạch Đờ nói: “Chắc là tỉnh rồi.”

Tiểu đồng ấy lại hỏi: “Tiên sinh, cô nương này rơi từ trên trời xuống, có lẽ nào lại là tiên nhân?” Hơn nữa dù nàng ấy cũng thật đẹp, dù đang hôn mê thì cậu cũng chưa từng nhìn thấy cô nương nào xinh như vậy.

Bạch Đờ liếc cậu bé tiểu đồng một cái, “A Thanh.”

Bị gọi một tiếng như vậy, A Thanh bĩu môi, “Vâng vâng vâng, tiên sinh, A Thanh đi sắc thuốc ạ.” Cậu ta đi được mấy bước thì lại quay đầu lại nói với Bạch Đờ: “Tiên sinh, cô nương này xinh như vậy, hẳn là thê tử được trời ban cho của tiên sinh đó!”

Bạch Đờ lại liếc cậu.

Tiểu đồng ngượng ngùng đi ra.

Bạch Đờ quay đầu lại, nhìn cô nương trước mặt, thở dài một tiếng.

Đúng là nghiệp chướng mà.

Đáng ra trước đây hẳn không nên đồng ý với Dung Nguyệt cái chuyện kia, nhưng mà vì nhân quả tuần hoàn, hẳn nợ Dung Nguyệt một phần nhân tình, vậy nên đã đồng ý phong ấn dung mạo con gái nàng. Hôm nay con gái nàng lại tới gian nhà này của hẳn, còn đặc biệt rơi xuống trúng nhà trúc hẳn vừa xây xong không lâu.

Nhớ tới đêm đó, Bạch Đờ đã cảm thấy chân đau nhức.

Một người sống sờ sờ từ trên trời rơi xuống, rơi trúng phòng mình thì thôi, đây lại còn rơi trúng cả vào chân phải của mình. Hẳn phải đi khắp khiêng tới gần nửa tháng mới khỏi được.

Bạch Đờ thở dài, quả nhiên là già rồi.

Hẳn chăm chú nhìn.

Phải công nhận là dung mạo của Dung Nguyệt với con gái nàng rất giống nhau, ngũ quan như từ một khuôn đúc ra vậy. Bạch Đờ chợt nhớ tới một người. Năm ngoái lúc dạo chơi thì gặp được hẳn, dù tình tình không ưa nổi, nhưng không thể không thừa nhận đó là một người vô cùng tài hoa. Chỉ tiếc rằng quá cố chấp, ở chung được nửa tháng, hẳn lúc nào cũng chỉ nhắc tới đồ nhi mình tốt ra sao.

Bạch Đờ thấy tay mình như sắp đóng thành kén.

Lúc từ biệt, hẳn còn nói với Bạch Đờ, nếu nhìn thấy đồ nhi của hẳn thì hãy nói hẳn biết. Hẳn nói rằng, đồ nhi ấy tên A Chiêu, dung mạo xinh đẹp, là mỹ nhân hiếm có trên đời.

Lúc ấy Bạch Đờ chợt nhớ tới Dung Nguyệt

Mỹ nhân hiểm có, Bạch Đờ cho rằng chỉ có Dung Nguyệt mới nhận nổi cái danh này. Nhưng hôm nay nhìn thấy nữ nhi của nàng, hẳn cũng có thể nói là như vậy.

A Thanh thôi thuốc cho nguội.

Bạch Đờ bón từng thìa thuốc vào miệng A Chiêu. A Thanh nói, “Tiên sinh, A Thanh chưa từng thấy người dụ dàng chăm sóc bệnh nhân nào như vậy.”

Bạch Đờ nói: “Đây là con gái của một cố nhân.”

A Thanh lại nói: “Con gái của cố nhân thì cũng có thể thành...” Hai chữ “thê tử” còn chưa ra khỏi miệng, Bạch Đờ đã ngắt lời A Thanh, “Đừng có làm nhảm linh tinh nữa, thuốc uống xong rồi, mang chén đi rửa đi.”

Bạch Đờ cau mày.

Đáng ra ngày hôm qua cô gái này có thể tỉnh lại rồi, vậy mà đến giờ vẫn chưa tỉnh trong khi mạch lại không vấn đề gì. Chẳng nhẽ vu thuật hồi trước có vấn đề? Hẳn đã lâu không dùng tới vu thuật, đã sớm đổi thành nghề y.

Mười sáu năm trước dung mạo bị bằng năm hạt châu, hẳn cũng phải mất sức chín trâu hai hổ mới làm được.

Hôm nay dung mạo đã khôi phục lại rồi, sau người vẫn chưa tỉnh lại?

Bạch Đờ không hiểu nổi.

“Tiên sinh! Tiên sinh!” A Thanh đột nhiên gọi lớn.

Bạch Đờ nhíu mày, “Nói bao lần rồi, không được hét to!”

A Thanh nói, “Có người tìm tiên sinh! Là Vệ công tử kết giao với tiên sinh!”

Bạch Đồ ngạc nhiên.

Trùng hợp vậy sao? Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới.

Bạch Đồ đi ra khỏi nhà trúc, quả nhiên Vệ Cẩn đang đứng đó. Cả người hấn bần thiêu, y phục màu trắng lầy lội đầy bùn, còn gãy hơn năm ngón không ít, nhìn qua có vẻ tiêu tụy, tơ máu trong mắt thật dọa người.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh
www.dtv-ebook.com

Chương 52

A Chiêu mơ một giấc mơ kì quái.

Nàng mơ thấy mình mặc một bộ đồ đen chạy theo một con đường dài vô tận. Nàng đi được một lúc thì gặp phải rất nhiều người, họ đều mặc đồ trắng, còn xì xào bàn tán gì đó. Dù không nghe ra bọn họ đang nói gì, nhưng nàng biết nàng chính là chủ đề bàn tán của họ.

Nàng muốn đi nhưng tứ chi vô lực, vẫn không nhìn thấy điểm cuối như ban nãy.

Lòng nàng hơi hoảng sợ, theo bản năng lần tới Trầm Thủy kiếm, nhưng vừa cúi đầu nhìn thì thấy người nàng tối đen như mực, không có gì cả.

Nàng sợ hãi tột cùng.

Đúng lúc đó, đám người xung quanh im bật, một tiếng nói xa xăm như vọng về.

Giọng nói ấy quá mơ hồ khiến nàng chỉ nghe được rằng có tiếng nói nhưng không nghe ra rốt cuộc là đang nói gì. Nhưng A Chiêu vẫn nhận ra được rằng đó là giọng của sư phụ.

“Sao còn chưa tỉnh?”

Bạch Đồ cũng bách tư bất đắc kỳ giải*. Hắn vuốt cằm, nói: “Mạch tượng của nàng không khác với người thường, đáng lẽ ra nàng đã phải tỉnh

từ mấy hôm trước rồi. Đợi thử mấy ngày nữa xem, nếu như vẫn không tỉnh thì ta sẽ thử cách khác.”

*Bách tư bất đắc kỳ giải: dùng nhiều cách nhưng không giải đáp được.

Vệ Căn nhìn A Chiêu tựa quen thuộc tựa xa lạ nằm trên tháp, khẽ thở dài một tiếng.

Mấy ngày trước hẳn tìm được tới nhà Bạch Đồi, dù A Chiêu đã được giải phong ấn nhưng hẳn chỉ cần liếc qua cũng nhận ra đó là A Chiêu. Tuy vẻ ngoài có khác đi, nhưng trong lòng Vệ Căn, thực ra cũng chẳng có thay đổi gì.

A Chiêu là A Chiêu, là đồ nhi hẳn nuôi lớn mất mười năm, cũng là cô nương hẳn đem lòng yêu.

Đột nhiên, ngón tay A Chiêu khẽ cử động.

Vệ Căn vốn luôn để ý tới A Chiêu nên ngay lập tức phát hiện ra. Hẳn như ngừng thở, sợ rằng đó chỉ là ảo giác. Hẳn nhìn chăm chăm tay A Chiêu, không dám chớp mắt dù chỉ một chút.

Bạch Đồi cũng thấy được vẻ kì quái của Vệ Căn.

Hắn hỏi: “Sao thế?”

Vệ Căn nói: “Ngón tay A Chiêu mới động đậy.”

Một khắc sau, hẳn thở dài nói: “Có lẽ là ảo giác rồi...” Đúng lúc đó, A Chiêu khẽ rên một tiếng, giọng nàng vô cùng yếu ớt. Nhưng đối với Vệ Căn, điều đó tuyệt đối như cảm giác của một người đang đói khát đi trên sa mạc thì gặp được ốc đảo.

“Nước...” A Chiêu hơi hé mắt, sau đó lại khép lại.

Vệ Cẩn lập tức rót lấy một chén nước ấm. Bạch Đờ nói: “Nàng mới tỉnh lại, đừng để nàng uống nhiều quá. Người để ý nàng trước để ta tới phòng bếp xem thuốc sắc xong chưa.”

Vệ Cẩn gật đầu.

A Chiêu vẫn nhắm chặt hai mắt, đôi môi khô vẫn lẫm bẫm rằng muốn uống nước.

Vệ Cẩn dùng thìa từ từ đút nước cho A Chiêu, ánh mắt đầy dịu dàng yêu thương. Bạch Đờ vừa quay lại thì gặp phải cảnh này. Hãn ngăn người, không thích ứng kịp nổi.

Hãn suy tư nhìn Vệ Cẩn rồi tới bên giường, nói: “Thuốc được rồi.” sau đó nhìn nước ấm trong chén, lại nói: “Cũng ổn rồi, đừng để nàng uống nữa.”

Vệ Cẩn cất chén đi.

Đúng lúc đó, A Chiêu từ từ mở mắt ra. Có lẽ đã lâu lắm rồi nàng không nhìn thấy ánh sáng nên đôi mắt cũng chỉ nhìn thấy hư vô. Nàng không nhìn về phía Vệ Cẩn mà chỉ chớp mắt, nói bằng giọng khàn khàn: “Đây là đâu?”

Bạch Đờ nói: “Ta là Bạch Đờ, là một đại phu. Con bị rơi từ trên xuống, ta thấy nên cứu con.”

A Chiêu đã nhớ ra.

Nàng và sư phụ cùng đi cứu Tu Nhi, sau đó nàng bất cẩn chạm phải cơ quan, rơi từ trên vách đá xuống. A Chiêu nói: “Đa tạ ân nhân đã cứu, tên ta là A Chiêu.”

Vệ Cẩn cảm thấy bất thường.

Vừa rồi A Chiêu nói chuyện chỉ nhìn chăm chăm vào một chỗ. Rõ ràng hắn đang ở bên người nàng, nhưng nàng lại không hề phát hiện ra.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, A Chiêu hoảng hốt.

Nàng nói: “Người là Bạch Đờ? Bạch Đờ đại sư?” Quế Phương mama đã nói Nguyệt phu nhân đã mời Bạch Đờ đại sư phong ấn dung mạo nàng, năm hạt châu trên lưng nàng chính là do vu thuật của Bạch Đờ tạo nên.

Nàng theo phản xạ sờ lên lưng mình. Bằng phẳng trơn mịn, không hề còn hạt châu nữa.

A Chiêu hít sâu một hơi.

“Người... người đã giúp con giải trừ phong ấn?”

Bạch Đờ nói: “Phải.”

A Chiêu nói: “Làm ơn cho con mượn cái gương!” Ngập ngừng một chút, A Chiêu lại nói: “Có thể thả nến lên được không ạ? Nhà đại sư tối như vậy sao lại không đốt nến lên ạ?”

Bạch Đờ kinh hãi.

Hiện giờ bên ngoài đang vào lúc trời sáng, trong phòng cũng đầy ánh nắng chiếu vào.

Bạch Đờ quơ tay trước mắt A Chiêu. Ánh mắt nàng không hề động đậy, vẫn như trước, vô định và vô thần. Lòng Vệ Căn cũng rất căng thẳng, hắn nhìn Bạch Đờ.

Bạch Đờ nói: “A Chiêu, đừng động đậy.” Hắn kéo mí mắt A Chiêu lên một chút, sau khi xem một hồi lâu, hắn lại bỏ tay xuống. A Chiêu bấy giờ cũng đã phát hiện ra, nàng lo lắng hỏi: “Đại sư, mắt... mắt con sao vậy ạ?”

Dứt lời, A Chiêu nhận ra vấn đề mình vừa hỏi dường như thật buồn cười.

Đối với người bình thường mà nói, rơi từ trên cao như vậy thì chưa chết là đã mừng lắm rồi, chỉ mất có đôi mắt cũng là bình thường. A Chiêu bình tĩnh lại, nàng hỏi: “Có phải tại con không nhìn thấy không? Giờ là ban ngày phải không ạ?”

Vệ Căn nắm chặt tay, cảm giác trong lòng như có kim đâm vào.

Bạch Đồ còn đang không biết nên trả lời A Chiêu thế nào thì nàng đã nói tiếp: “Đại sư, người cứ nói cho con biết đi. Con có thể tiếp nhận được.” Bạch Đồ thở dài một tiếng, nói: “Nếu chỉ xem mạch tượng thì mắt con cũng không làm sao cả.”

“Vậy sao con lại không nhìn thấy ạ?”

Bạch Đồ nói: “Chuyện này... ta cũng chưa rõ lắm. Lúc con ngã xuống thì có một hạt châu đã rơi ra. Năm hạt châu đại diện cho ngũ quan của con, có lẽ chính khi đó đã xảy ra chuyện, để ta xem lại sách xem sao. Con cứ yên tâm, ta sẽ chữa khỏi mắt cho con.”

A Chiêu gật đầu, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Nàng nói: “Vâng.”

Bạch Đồ nói tiếp: “Sư...”

Vệ Căn lắc đầu với hấn, vậy nên Bạch Đồ lại ngừng lại. A Chiêu hỏi: “Sư gì ạ?” Bạch Đồ khẽ ho, nói: “Con là A Chiêu phải không?”

A Chiêu “Vâng” một tiếng.

Đột nhiên, lông mày A Chiêu nhíu lại. Nàng cảm giác trong phòng này có hơi thở của một người khác, không phải Bạch Đồ. A Chiêu nói ra

thắc mắc của mình: “Trong phòng này còn người khác ạ?”

A Chiêu vươn tay, chạm phải tay áo Vệ Cẩn.

“Người... người là ai?”

Vệ Cẩn lắc đầu với Bạch Đờ, Bạch Đờ nói: “Hắn... là bạn của ta.”

A Chiêu nói: “Sao lại không nói gì ạ?”

Bạch Đờ khẽ ho, nói: “Tại... hắn bị câm.” A Chiêu buông tay áo Vệ Cẩn ra, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, con không cố ý đâu.”

Bạch Đờ nói tiếp: “Con đừng để tâm, hắn vẫn luôn như vậy mà. Con cứ nghỉ ngơi đi, ta đi xem thuốc xong chưa.”

Bạch Đờ nháy mắt với Vệ Cẩn.

Lúc hai người rời khỏi gian nhà, Bạch Đờ mới hỏi: “Tử Khanh, người làm trò gì thế?”

Vệ Cẩn nói: “Người giúp ta một chuyện đi. Đừng nói cho A Chiêu biết ta là ai. Nguyên nhân thì... ta sẽ nói sau.”

Giờ đây ở căn phòng nhỏ dưới vách núi này, không có Tạ Niên, cũng không có Tu Ninh, chỉ có hai người bọn họ.

Vệ Cẩn biết rằng, thời cơ đã tới.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Sau khi đi lại được, A Chiêu thường rời khỏi phòng trúc, lần theo hàng rào mò đường xung quanh. Mấy ngày sau, A Chiêu đã tìm hiểu xong, không cần vịn cái gì cũng có thể ra ngoài được.

Một buổi sáng, A Chiêu sau khi đứng dậy thì đi ra khỏi phòng.

Dù không nhìn được nhưng thân thể nàng vốn có thói quen luyện kiếm vào sáng sớm, hơn nữa đã hơn nửa tháng chưa động chạm gì đến kiếm, A Chiêu vẫn cảm thấy người không được thoải mái cho lắm. Tuy nàng không tìm được Trầm Thủy Kiếm, nhưng lấy cành cây thay thì cũng tạm được.

Hôm qua A Chiêu nhặt được một cành cây, hôm nay đã có chỗ tận dụng.

Đã lâu không luyện kiếm, đột nhiên nàng thấy có chút lạ lẫm. A Chiêu nhắm mắt lại, nhớ về những chiêu thức trước kia. Đột nhiên, nàng cảm giác có người tới gần. Vẻ mặt A Chiêu mang vẻ đề phòng: “Ai? Ai đó?”

Vệ Căn nhìn hai mắt A Chiêu không có tiêu cự, trong lòng chợt thấy đau xót.

Sau đó, A Chiêu lại nói: “À, là người sao? Người là bằng hữu của Bạch Đồ đại sư?”

Vệ Căn vỗ tay vài cái, ý bảo nàng đã đoán đúng.

A Chiêu tươi cười nói: “Nói mới nhớ, con còn chưa biết tên người là gì nữa kìa.” Hôm ấy Bạch Đờ cũng không nói gì nhiều, chỉ bảo đó là bạn hẳn.

Vệ Cẩn suy nghĩ một chút rồi bước tới gần A Chiêu, viết vào lòng bàn tay A Chiêu hai chữ “Tử Côn”.

A Chiêu ngẩn người, xong cười nói: “Thì ra là Côn trong côn bằg, trước giờ con vẫn mong tìm được côn bằg đó!”

*Côn bằg: loài đại bàng do cá côn hóa thành (lấy từ trong “Tiêu Dao Du” của Trang Tử) (hồi trước chú thích cái này không rõ vì khi đó mình chưa quen QT nên không giải thích rõ được xin lỗi nhớ khi làm eb sẽ beta tử tế

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Phòng A Chiêu và Vệ Cẩn sát nhau, ở giữa chỉ cách một lớp gỗ mỏng. A Chiêu chỉ cần phát ra tiếng động gì, Vệ Cẩn đều nghe được rõ ràng.

Vệ Cẩn ngủ không sâu, cứ cách nửa canh giờ lại lén đi nhìn A Chiêu một lần. Nếu không phải do khả năng nghe của A Chiêu quá tốt, Vệ Cẩn còn muốn bày giường nhỏ ngủ trong góc. Từ khi nhận A Chiêu làm đồ nhi xong, nhìn lại hơn mười năm nay, Vệ Cẩn phát hiện không có ngày nào hẳn không quan tâm, lo lắng cho A Chiêu.

Nhất là sau khi A Chiêu không nhìn được nữa, hẳn lại càng lo lắng, ngày nào cũng thúc giục Bạch Đờ tìm ra phương pháp chữa mắt tốt nhất cho A Chiêu, tự tay làm đồ ăn đặc biệt, còn luôn luôn để mắt tới A Chiêu. Tuy hiện giờ A Chiêu đã thích ứng hơn nhiều, mấy ngày nay nếu không nhìn kĩ thì không nhận ra nàng không nhìn được, nhưng Vệ Cẩn vẫn luôn lo lắng, sợ rằng A Chiêu sẽ ngã mất.

Bạch Đờ nói: “Người lo lắng quá mức rồi.”

Vệ Cẩn nói: “Người không hiểu được đâu.”

Hai người mỗi người một câu bắt đầu khắc khẩu, Bạch Đờ có tài ăn nói không bằng Vệ Cẩn, đương nhiên nói cũng không lại hẳn. Ở bên ngoài, A Thanh đột nhiên kêu lên: “A Chiêu tiểu thư.”

Vệ Cẩn bật người dậy không nói gì.

Bạch Đờ cười híp mắt nói: “Đúng là người quá để ý rồi mà, đừng có cãi lại ta, người không thắng nổi đâu.”

Vệ Cẩn nhú mày.

Bạch Đờ bật cười, cũng không đùa Vệ Cẩn nữa. Hắn ho nhẹ, nói nhỏ: “Người gạt nàng như thế, rồi nàng sẽ phát hiện ra thôi. Xem tính tình cố chấp của đồ nhi nhà người, nhớ đâu...”

Vệ Cẩn khẽ thở dài một tiếng.

Hắn cũng biết A Chiêu cố chấp, mười năm trước lúc lần đầu phạt A Chiêu hắn đã biết. Cũng bởi A Chiêu cố chấp nên hắn mới gạt được nàng. Chuyện nàng đã nhận định, cả chục con bò cũng không kéo lại được. Hắn hiểu được tính A Chiêu, với thân phận thực sự của hắn, dù làm gì cũng không khiến A Chiêu vượt qua được cái ngưỡng thầy trò này.

Vệ Cẩn có nỗi lòng không nguôi, ban đêm quay đi quay lại cũng không ngủ được, hắn bèn rời giường, đến trước cái bàn trải giấy Tuyên Thành, bắt đầu vẽ. Lát sau, phòng bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng động không nhỏ.

Vệ Cẩn gác bút, nhẹ nhàng bước tới.

Đẩy cửa gỗ ra, Vệ Cẩn thấy A Chiêu đang ngã ngồi trên sàn nhà, ngoài cửa trăng sáng, chiếu lên khuôn mặt bất lực của nàng. Cảnh tượng như vậy lọt vào mắt Vệ Cẩn, cảm giác tựa như có một con sâu làm cách nào đó chui được vào người hắn, cắn xé trái tim hắn.

Vệ Cẩn như ngừng thở.

A Chiêu một tay chống dưới sàn, một tay vịn lên bàn, từ từ đứng lên. Nàng khẽ xoa bên vai vì ngã mà bị thương, hít sâu một hơi.

Ở trong giấc mơ, nàng mơ thấy sứ phụ cũng rơi xuống vách đá, nhưng lại không được may mắn như nàng mà rơi thẳng xuống vách núi sâu vạn dặm, mặt hướng thẳng xuống đất, quần áo rách tả tơi. Nàng bước tới, lật lại người sứ phụ, sau đó thì tỉnh.

A Chiêu ôm lồng ngực mình.

Giấc mộng kia thật đáng sợ, giờ nhớ tới vẫn sợ hãi trong lòng, cả người nàng toát đầy mồ hôi lạnh. Lúc bừng tỉnh dậy, cả người nàng như không thể nói ra lời, như thể đè một cái gì lên ngực, vô cùng khó chịu.

Một lát sau, A Chiêu đã bình tĩnh lại. Nàng để ý thấy trong phòng vẫn còn một hơi thở khác, lau đi mồ hôi lạnh, thử nói: "...Tử Côn?"

Vệ Cẩn ngẩn ra một lúc mới nhận ra đây là tên mình. Hắn bước tới, nắm lấy tay A Chiêu, viết trong lòng bàn tay nàng: "Ta nghe bên con có tiếng động nên ngó qua một chút."

A Chiêu cười nói: "Con gặp một ác mộng, rồi không cần thận mà ngã thôi ạ."

Vệ Cẩn viết: "Có phải đau ở vai không?"

A Chiêu: "Không đau lắm đâu, người đừng lo."

Vệ Cẩn viết: "Ta có thuốc trị thương."

A Chiêu lắc đầu, "Không cần đâu ạ, thật sự không đau đâu ạ. Người đi ngủ đi, giờ hắn vẫn đang đê mà?" Vệ Cẩn nắm lấy tay A Chiêu, cọ xát trong lòng bàn tay nàng một chút, không muốn buông tay ra. Hắn hỏi: "Ác mộng gì vậy?"

A Chiêu trầm mặc.

Vệ Cẩn cảm nhận được tay A Chiêu run lên, hấn nắm chặt lấy tay nàng, viết nhanh: “Chỉ là mơ mà thôi, con...”

Còn chưa viết xong, A Chiêu đã cầm lấy tay Vệ Cẩn, nắm ngón tay siết chặt, hơi dùng sức, nhỏ giọng nói: “Con mơ thấy sư phụ.”

Mặt Vệ Cẩn tối sầm, người cứng ngắc.

Hắn... là ác mộng?

Vệ Cẩn nhìn chăm chăm, A Chiêu nói một câu rồi lại yên lặng, trong phòng đột nhiên yên tĩnh lạ thường. Vệ Cẩn giục hỏi trong tay A Chiêu: “Mơ thế nào?”

Vẻ mặt A Chiêu rất nặng nề, thấy vậy Vệ Cẩn cũng kinh hãi.

Không ngờ nàng đột nhiên nhoẻn miệng cười, nói: “Ác mộng không nhắc tới cũng được, nhưng vì giấc mộng này, con đột nhiên nghĩ thông một chuyện.” Nàng ngáp một cái, nói tiếp: “Tử Côn, con mệt rồi.”

Trong lòng Vệ Cẩn bồn chồn, nhưng thấy vẻ mệt mỏi của A Chiêu, hắn cũng chỉ viết: “Ừ, con ngủ đi.”

Ngừng lại, như nhớ tới cái gì, hắn lại bổ sung: “Chờ ta một chút.” Vệ Cẩn nhanh chóng về phòng hắn, tìm ra một bình sứ màu trắng tinh xảo trong bọc quần áo, bên trong đó là thuốc trị thương tốt nhất của phái Thiên Sơn.

Hắn để bên cạnh giường A Chiêu, sau đó viết vào lòng bàn tay nàng: “Ta để thuốc trị thương bên giường con, nếu như đau thì nhớ bôi.”

A Chiêu híp mắt cười.

“Vâng.”

Sau khi Vệ Cẩn rời đi, A Chiêu cầm lấy bình sứ trắng, nhẹ nhàng vuốt lên thân bình, rút ra nút gỗ mở bình. Nàng ngửi thử, sau đó mỉm cười đầy ẩn ý.

Mấy ngày gần đây, lòng Vệ Cẩn có chút rối bời.

Cũng không hiểu từ khi nào, A Chiêu lại rất thân mật với hắn. Có lẽ do bình thường hắn viết chữ trong lòng bàn tay A Chiêu nên giờ nàng không hề ngại ngùng với hắn, dù ở trước mặt A Thanh và Bạch Đờ cũng có thể mặt không đổi sắc mà nắm lấy tay hắn.

Bàn tay mềm mại nhỏ bé chạm vào rất thích, nhưng Vệ Cẩn thật ra cũng phải nếm vị đắng.

Có một hôm nàng không buộc được đai lưng, cũng không hề do dự bảo hắn giúp. Mà hôm đó còn là đầu hạ nên quần áo rất mỏng, từ góc nhìn của hắn có thể thấy một phần thân thể trắng mịn, thậm chí hắn còn nhìn thấy cả cái yếm màu đỏ.

Thực ra cái yếm này không phải Vệ Cẩn chưa từng nhìn thấy. Ở đây chỉ có mình A Thanh hầu hạ, A Chiêu nhìn không thấy, quần áo mặc hai ngày cũng nên được giặt sạch, Vệ Cẩn lại không muốn A Thanh nhìn thấy quần áo hằng ngày của A Chiêu, nhất là mấy thứ như yếm hay quần trong, vậy nên Vệ Cẩn sẽ lén lút lấy quần áo của A Chiêu để tự giặt. Nhưng giặt là giặt, chạm là chạm, lúc giặt Vệ Cẩn cũng không có ý niệm gì đen tối, nhưng hôm nay thấy cái yếm đỏ đang ôm lấy người A Chiêu...

Vệ Cẩn cố gắng đè nén sự rạo rức lại, đột nhiên nghĩ tới thân phận Tử Côn, trong lòng lại có chút khó chịu.

Bạch Đờ cười nhạo Vệ Cẩn: “Tử Khanh, người đúng là tự tìm khổ mà.”

Vệ Căn liếc nhìn Bạch Đồi, nói: “Không nói nhiều với người, ta đi lấy cá chưng đây.” Vệ Căn đi rồi, A Thanh vuốt cằm, xúc động nói: “Trước giờ con thấy Vệ công tử như hồ li, giờ Vệ công tử lại có vẻ giống kiêu... nghi gia nghi thất*.” Hình tượng như tiên của Vệ công tử trong lòng hẳn đang tuột dốc không phanh.

*Nghi gia nghi thất: yên nhà yên cửa, thường để nói về trách nhiệm của người vợ trong nhà.

Bạch Đồi cười nói: “Thánh nhân cũng khó thoát khỏi một chữ tình.”

Vệ Căn không ngờ lúc mang bữa trưa đến phòng A Chiêu lại gặp được cảnh hoạt sắc sinh hương* này.

*Hoạt sắc sinh hương: Hình dung nhan sắc xinh đẹp diễm lệ của phụ nữ (Ẩn dụ so sánh với hoa) – Tham khảo Tàng Thư Viện.

Ngay lúc đó, mái tóc đen dài như mực được vén hẳn lên, lộ ra cần cổ thon dài, trên cổ có một dây buộc màu hồng tinh tế*, vốn ở thắt lưng cũng có một đai buộc màu hồng, nhưng giờ cũng đã rơi xuống.

*Dây buộc: ở đây là dây của cái yếm ấy, còn đai buộc ở thắt lưng chắc mn quen rồi

Trên mặt đất là quần áo lộn xộn, cùng một vũng nước.

Vệ Căn có thể đoán được là A Chiêu không cẩn thận làm đổ trà, dính vào xiêm y.

Ngoài cửa sổ, một chiếc lá rời cành, bay ngang qua mắt Vệ Căn rồi rơi xuống đất.

Cả người A Chiêu chỉ còn lại cái yếm sắp tháo nốt, mà ngón tay nàng đang chạm vào dây yếm rồi, chỉ cần kéo nhẹ một cái nữa thôi, chiếc yếm

màu vàng nhạt thêu hoa mẫu đơn hôm trước Vệ Cẩn vừa mới giặt cũng sẽ rơi xuống như chiếc lá kia.

Đúng lúc đó, A Chiêu ngửi thấy mùi cá.

Nàng giặt mình, dù không nhìn thấy nhưng vẫn theo phản xạ quay đầu lại, “Tử... Tử Côn?”

Tay cầm khay đồ ăn run run, tiếng bước chân Vệ Cẩn rời khỏi có chút vội vàng và hoảng hốt.

A Chiêu thực ra lại mặt không đổi sắc mà buộc lại dây yếm, mặc vào một bộ xiêm y sạch. Nàng đi ra khỏi phòng, nói: “Tử Côn, người làm xong bữa trưa rồi sao?”

Vệ Cẩn mãi mới bình tĩnh lại được, thấy A Chiêu thản nhiên bước tới.

Vệ Cẩn tự dưng hơi bực bội.

A Chiêu còn không để ý, hần còn so đo làm gì?

“Tử Côn.” Giọng nói A Chiêu như dùi đi vài phân, điều này làm cho Vệ Cẩn nhớ lại hồi trước A Chiêu cũng hay nói như vậy, nhẹ nhàng êm ái gọi “sư phụ”. Nhưng rồi, giọng nói ấy sau này chỉ còn xuất hiện lúc có Tu Ninh.

Giờ được nghe lại lần nữa, Vệ Cẩn nhận ra mình không vui vẻ và thỏa mãn như đã nghĩ.

Hần bước tới bên A Chiêu, vừa định viết chữ trên tay nàng thì A Chiêu đã chủ động cầm lấy tay hần, cười vui vẻ, lại gọi một tiếng: “Tử Côn”.

Vệ Cẩn nghĩ ngợi một lúc, viết lên tay nàng.

“Thật ra ta còn một tên chữ, gọi là Tử Thanh*.”

*Thanh (清) và Khanh (卿) đồng âm, đều đọc là qīng.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 55

“Tử Thanh? Tên chữ của người ạ?” A Chiêu hỏi.

Vệ Cẩn viết: “Ừ.”

A Chiêu mỉm cười nói: “Nhắc mới nhớ, sư phụ con tên chữ cũng là Tử Khanh, nhưng lại không giống với Tử Thanh của người.” Vệ Cẩn đỏ tai, viết trong lòng bàn tay A Chiêu: “Thật trùng hợp.”

A Chiêu vẫn mỉm cười nói: “Vâng, trùng hợp thật ạ.” Nàng vuốt lòng bàn tay Vệ Cẩn, “Con vừa ngủ thấy mùi cá, hôm nay người chưng cá ạ?”

Ngón nàng mang theo sự ấm áp, như đang vuốt ve lòng hãn. Vệ Cẩn cảm thấy tê dại, đột nhiên nhớ tới cảnh vừa rồi, sắc hồng ở hai tai càng lan rộng ra.

May mà A Chiêu không thấy nên Vệ Cẩn có thể quang minh chính đại mà đỏ mặt.

Hãn viết: “Do sáng nay câu được con cá.”

A Chiêu thấy vậy, hỏi: “Gần đây có sông ạ?”

Đúng lúc đó, Bạch Đồi tới để bắt mạch cho A Chiêu, nghe vậy thì cười đáp: “Có, đương nhiên có rồi. Ở sâu trong cánh rừng kia là một con sông nhỏ rất trong, cũng có nhiều cá ngon đấy. Thật ra A Chiêu con có thể cùng Tử Côn qua bên đó đấy, cũng tốt cho việc hồi phục mắt con.”

Thấy tai Vệ Cẩn đỏ bừng, Bạch Đồi không nhin được mà mỉm cười.

Thật muốn gọi A Thanh tới xem vẻ xấu hổ đỏ mặt của Vệ Cẩn mà.

A Chiêu nói: “Cũng được ạ, mấy ngày nay con cũng quen đường rồi, hẳn là có thể đi xa hơn chút. Chắc cố thì con cũng câu được vài con cá đấy ạ.”

Bạch Đồ đặt ngón tay lên mạch A Chiêu, sau thời gian một chén trà mới buông tay ra.

Vệ Cẩn nhìn Bạch Đồ, ý hỏi: Đã tốt lên chưa?

Bạch Đồ khẽ lắc đầu.

Vệ Cẩn thở dài trong im lặng.

Những ngày này A Chiêu đã uống không ít thuốc đắng, dù thở ra cũng toàn vị đắng nhưng mắt lại vẫn cứ vậy. Nhưng A Chiêu không nản lòng, nàng cười híp mắt nói: “Mẫu thân con tin tưởng Bạch đại sư như vậy, A Chiêu cũng sẽ tin tưởng người có thể chữa mắt cho con được.”

Bạch Đồ khẽ thở dài, nói: “Con yên tâm, ta nhất định sẽ chữa lành cho con. Ta sẽ tìm cách khác xem sao.”

Trước khi đi Bạch Đồ còn nói thêm: “Phải rồi, hai người đi ra sông thì nhớ đừng qua bên kia sông. Ở đó có dã thú, lần trước A Thanh đi còn gặp một con cự mãng đấy.”

*cử mãng: mãng xà to, để cự mãng có vẻ hợp bối cảnh hơn là mãng xà to nhỉ?:))

A Chiêu ăn trưa xong, Vệ Cẩn đưa nàng rời khỏi phòng. Sau khi qua cây cầu trúc, Vệ Cẩn viết vào lòng bàn tay A Chiêu: “Trước mặt con là một chim trĩ đấy.”

A Chiêu cười khò: “Cách con xa không ạ?”

Vệ Cẩn viết: “Khoảng mười bước.”

A Chiêu “Vâng” một tiếng, như nghĩ đến điều gì, cười hỏi: “Trông ra sao ạ? Là chim trĩ đỏ ạ?”

Vệ Cẩn nhìn một lúc, viết: “Là chim trĩ vàng.”

Cách mười bước có một con chim trĩ vàng bụng đỏ dường như cảm thấy Vệ Cẩn đang nhìn chăm chăm liền vỗ cánh bay đi. Vệ Cẩn buông tay A Chiêu ra, bước vài bước, đưa tay ra, chuẩn xác bắt được con chim trĩ vàng sặc sỡ trong tay.

Hắn đưa tới trước mặt A Chiêu, cầm tay nàng vuốt lên bộ lông chim mềm mượt.

A Chiêu thoải mái cười nói: “Con chim này khỏe thật đấy ạ.”

Vệ Cẩn liếc con chim, quyết định xếp nó vào bữa cơm tối.

Con chim khanh khách kêu, thân run run.

Vệ Cẩn viết vào tay A Chiêu: “Chờ ta một chút.” A Chiêu đáp: “Vâng.” Vệ Cẩn nhanh chóng buộc chim vào một thân cây, sau đó quay lại cầm tay A Chiêu, tiếp tục đi.

Lúc đi, Vệ Cẩn gặp gì đều nói cho A Chiêu biết.

Nửa canh giờ sau, A Chiêu cười nói: “Tử Thanh, người như đôi mắt của con vậy.”

Nét mặt Vệ Cẩn dịu dàng, hắn cũng đã nghĩ tới, dù sau này A Chiêu không nhìn được nữa, hắn cũng muốn trở thành đôi mắt của nàng cả đời. Lỡ như nàng lo thân phận sư đồ sẽ dấy lên đồn đại, hắn sẽ tìm một chỗ rừng sâu núi thẳm, xây một căn nhà nhỏ, chỉ có hắn và A Chiêu, cũng không cần người hầu hạ.

“Ồ?” A Chiêu đột nhiên vui mừng nói: “Tử Thanh, con nghe thấy tiếng sông, chúng ta đến rồi ạ?”

Vệ Cẩn cầm tay A Chiêu, đi được khoảng mười bước thì A Chiêu cảm thấy làn gió mang hương sông đang thổi tới. Hôm nay là ngày đầu hạ, đứng ở sông, để gió thổi tới, A Chiêu cảm thấy thoải mái không nói thành lời được.

Nàng ngồi xổm xuống, thử mò mẫm phía trước, mò thấy nước sông mát lạnh, nàng nói: “Nước mát thật đấy.”

Chợt có một con cá bơi qua, nhảy lên từ dưới sông, bắn nước lên người A Chiêu.

A Chiêu hí mắt, cười nói: “Tử Thanh, có cá phải không ạ?”

Vệ Cẩn nhìn qua, viết lên vai nàng: “Là một con cá trích.” Thấy tay áo A Chiêu đã ướt, Vệ Cẩn nhớ tới Bạch Đờ nói, thời tiết như thế này rất dễ bị cảm lạnh.

Hắn lại viết: “Ta đi kiếm củi đốt, con đi cùng không?”

A Chiêu nói: “Con ngồi đây thôi ạ, chỉ một lát thôi không sao đâu. Mà tuy con không thấy nhưng năng lực tự vệ vẫn còn mà.” Bên người nàng có cả Trầm Thủy kiếm nữa, nếu gặp phải nguy hiểm thì nàng vẫn còn đôi tai, dạ này khả năng nghe đã khá lên không ít.

Vệ Cẩn nhìn bốn phía chỉ thấy tiếng ve kêu.

Hắn viết: “Ta sẽ về nhanh thôi.”

“Vâng.”

Sau khi Vệ Cẩn rời đi, A Chiêu xắn tay áo lên, ngâm toàn bộ bàn tay vào nước mát, thỉnh thoảng lại cảm thấy một con cá lướt qua mu bàn tay.

A Chiêu rút tay về, cẩn thận nghe, thấy có một tiếng động rất nhỏ. Nàng lập tức thò tay vào nước, quả nhiên chạm được tới con cá đang bơi.

Đoán không sai, A Chiêu vui vẻ hẳn lên.

Đột nhiên, nàng cảm thấy có một hơi thở không bình thường. Thân là một kiếm khách, A Chiêu cũng có trực giác và độ nhạy bén với nguy hiểm. Nàng nhắm hai mắt lại, nghe ngóng.

Tiếng nước chảy, tiếng ve kêu, tiếng gió thổi, và còn... một hơi thở nặng nề!

A Chiêu nuốt nước miếng. Nàng cảm thấy hơi thở của một con thú, tuy không đoán ra là con gì nhưng cũng biết nó cách mình không xa. A Chiêu đặt tay lên chuôi kiếm, không nhúc nhích ngồi yên tại chỗ.

“Grừ.....”

Bên kia sông, đối diện A Chiêu là một con hồ lớn đang nhìn nàng chăm chăm, miệng phát ra tiếng gầm gừ. Giờ chỉ cần nhảy nhẹ là con hồ đó có thể phi sang bên kia sông, nhào tới người A Chiêu.

A Chiêu toát mồ hôi lạnh, tính toán các bước tiếp theo.

Đúng lúc đó, Vệ Căn lấy củi về gặp được cảnh này.

Mặt hẳn tái nhợt, như lấy hết can đảm, không do dự mà quát: “A Chiêu, đừng nhúc nhích! Trước con là một con hồ lớn! Ngay đối diện luôn đấy!” Vệ Căn ném củi đi, lấy kiếm ra, nhẹ nhàng tới gần chỗ A Chiêu.

Không ngờ đúng lúc đó, tiếng hồ gầm lên vang dội.

Con hồ lấy đà, cố sức nhảy qua bên này.

“A Chiêu, bên phải!”

A Chiêu lăn đi, tránh khỏi móng vuốt của con hổ rồi rút Trầm Thủy kiểm ra. Đúng lúc này, nàng đập phải một viên đá, trượt chân ngã xuống sông.

Trong mũi miệng nàng đầy nước sông, khiến nàng bị sặc, ho khan.

Nước sông cũng không sâu nhưng A Chiêu không biết. Nàng vẫy vùng, bắt đầu bị sông cuốn trôi. Con hổ cũng đi theo hướng trôi của A Chiêu. Vệ Cẩn xoay người, ngay lập tức tới trước mặt con hổ, chĩa kiếm vào nó.

Hắn vung tay lên, chém hai tai con hổ.

Con hổ gầm thét, đổi hướng sang Vệ Cẩn.

Thấy A Chiêu ngày càng xa, Vệ Cẩn cũng không ham đấu, tăng tốc độ giải quyết con hổ.

“A Chiêu! A Chiêu!”

A Chiêu không rõ nàng đã uống phải bao nhiêu nước sông, vì sặc nhiều mà người như nhũn ra. Giọng Vệ Cẩn ngày càng xa vời, nàng muốn đáp lại nhưng không phát ra tiếng được.

Mà đúng lúc này bầu trời đang xanh trong không một gợn mây lại bắt đầu âm u, mây đen ùn ùn kéo đến, khiến bầu trời đen kịt.

Hít sâu một hơi, Vệ Cẩn nhảy xuống sông.

Hắn kéo tay A Chiêu lại, cố gắng ôm nàng vào lòng.

“A Chiêu.”

A Chiêu lại ho khan.

Vệ Cẩn đau lòng muốn chết.

Hắn nhanh chóng bế A Chiêu lên bờ, khẽ vuốt lưng nàng. Một lúc sau, A Chiêu mới thở lại được, sắc mặt nàng trắng bệch. A Chiêu liên tục ho ra nước và cát, tóc cũng dính đầy nước.

Nửa nén hương sau, A Chiêu mới ngồi yên xuống đất được.

Đột nhiên một tiếng sấm lớn vang lên.

A Chiêu thở phào, "... Nguy hiểm thật đấy." Suýt nữa thì nàng chết đuối rồi.

Vệ Cẩn bây giờ mới nhận ra, cả người cứng đờ ra.

Hắn... đã mở miệng nói chuyện rồi.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Chuyên ngữ: Dương Tử Thiên

Beta: Lệ Thiên

Vệ Căn không biết nên nói thế nào cho phải, mới vừa rồi mặc dù tình hình nguy hiểm nhưng Vệ Căn cũng không chắc liệu có phải A Chiêu nghe thấy hẳn nói hay không. Hẳn nhìn A Chiêu chăm chăm, như muốn nhìn thấu ý nghĩ trong lòng nàng, đáng tiếc, vẻ mặt A Chiêu vẫn như thường, dường như không hề chú ý tới dị thường vừa rồi.

Nhưng vào lúc này, giọt mưa lớn như hạt đậu lộp độp rơi xuống.

“A, trời mưa rồi.” A Chiêu kêu lên.

Vệ Căn nhìn ra bốn phía, phát hiện cách đó không xa có một cái hang, vừa hay để tránh mưa. Hẳn căn chặt răng, ôm A Chiêu lên, nhanh chóng chạy về phía cái hang.

Vừa vào trong hang, ngoài trời sấm chớp ùng đoàng, mưa rơi xuống như trút nước.

Vệ Căn thả A Chiêu xuống, quay đầu nhìn cơn mưa ngoài cửa sổ, nghĩ thầm trời có lẽ còn mưa một hồi lâu.

Có gió thổi tới, A Chiêu cảm thấy cả người lạnh run, không khỏi khẽ hắt hơi một cái. Vệ Căn mở miệng hỏi: “Lạnh à?” Vừa dứt lời, Vệ Căn liền

hối hận rồi. Vốn hăn còn đang phân vân không biết A Chiêu có nghe thấy hăn nói không nhưng giờ hăn xác định là A Chiêu đã nghe thấy rồi.

Nhất là trong hang thế này, tiếng vọng rất lớn.

Vệ Cẩn nhất thời không biết phải làm sao cho phải. Hăn nhìn A Chiêu chăm chăm, sợ rằng nàng sẽ tỏ ra chán ghét hăn. Nhưng không ngờ A Chiêu vẫn bình lặng như trước, vẻ mặt ngay cả một chút kinh ngạc cũng không có.

A Chiêu nói: “Vâng ạ, hơi lạnh.”

Vệ Cẩn thăm dò: “Chúng ta đi vào bên trong một chút.”

A Chiêu rất nghe lời: “Dạ.” Nàng quờ quờ tay, chạm tới cánh tay Vệ Cẩn thì trượt xuống, mười ngón tay đan vào với nhau. A Chiêu mỉm cười: “Đi thôi.”

Một lúc lâu sau, A Chiêu nhéo vào lòng bàn tay Vệ Cẩn một cái: “Sao lại không ạ? Phía trước có cái gì sao?”

“A Chiêu con...” Dường như Vệ Cẩn hiểu ra điều gì đó, hăn nói: “Con... con đã biết trước rồi, đúng không?”

A Chiêu chớp mắt mấy cái. “Phát hiện gì cơ ạ? Phát hiện Tử Thanh thực ra nói được sao ạ? À, thật ra con biết người nói được rồi. Có một đêm người nói mới, con có nghe được. Nhưng người yên tâm, người trong giang hồ thân bất do kỷ, người không chịu nói nhất định là có nguyên nhân riêng, con hiểu được mà.”

A Chiêu cười trộm trong lòng.

Vệ Cẩn nghe nàng nói, lại cảm thấy buồn rầu.

Chẳng lẽ A Chiêu lại không nhận ra giọng hăn?

“Vây...”

A Chiêu nói: “Đi thôi... chúng ta vào trong hàng xem thế nào, nghe tiếng vang thì thấy nó cũng không sâu đâu ạ, không biết có dã thú gì không. Tử Thanh, người cẩn thận một chút nhé!”

Hai người đi ước chừng hết một nén nhang, A Chiêu đập phải cái gì đó. Nàng kêu lên một tiếng: “Tử Thanh, hình như con đang giẫm phải phải cái gì ấy.”

Vệ Cẩn khom người nhặt vật đó lên, thì ra là đồ đánh lửa.

“Đồ đánh lửa, xem ra trước kia từng có người tới hang động này.” Cảm thấy cánh tay A Chiêu rất lạnh lẽo, Vệ Cẩn lại nói thêm: “Con cố chịu thêm một chút, ta nhóm lửa luôn đây.”

Một lát sau, Vệ Cẩn nhóm một đống lửa, ánh lửa chiếu sáng cả cái hang. Hang này cao ước chừng năm thước, mà điều khiến Vệ Cẩn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ là cách chỗ họ hơn ba mươi thước có một con suối nước nóng, hơi khí bốc lên hôi hổi.

“Phía trước có suối nước nóng.”

A Chiêu vừa nghe cũng vui mừng nường mày: “Tốt quá, ở đâu ở đâu, Tử Thanh, dẫn con tới đó đi ạ.” Vừa rồi rơi xuống sông làm cả người nàng ướt đầm rồi.

Vệ Cẩn dò xét một vòng thấy không có gì nguy hiểm mới lên tiếng: “Nước suối không sâu, chỉ tới ngang eo con thôi. Con đi xuống đi rồi cởi xiêm y ra, ta giúp con hong khô.”

A Chiêu ngâm mình vào suối nước nóng rồi để quần áo mình lên bờ cho Vệ Cẩn. Một lát sau, A Chiêu đảo mắt, nhẹ nhàng khuấy động mặt

nước. Vệ Cẩn nghiêng đầu, vừa nhìn thấy cảnh đấy thì khuôn mặt đỏ bừng như có thể trích ra máu.

Hắn nuốt nước bọt, mặc niệm trong lòng: ta không nhìn thấy gì hết, không nhìn thấy gì hết.

Lúc này, A Chiêu bỗng nhiên nó: “Tử Thanh, người có nhớ con từng nói với người là con từng mơ thấy ác mộng không?”

Vệ Cẩn đương nhiên vẫn còn nhớ, đêm đó hắn còn vì chuyện này mà trần trọc rất lâu.

“Nhớ chứ.”

A Chiêu nói: “Bây giờ nhớ lại con vẫn thấy nó đúng là ác mộng mà.”

Tay Vệ Cẩn cứng đờ: “Vậy sao?”

A Chiêu khẽ thở dài: “Hình như con mơ thấy sư phụ cũng ngã xuống vách đá giống con, từ đó về sau âm dương cách biệt.” Vệ Cẩn ngẩn người, không ngờ đó lại là cơn ác mộng của A Chiêu. Nàng còn nói thêm: “Sau đó con cũng nghĩ thông được một chuyện.”

Bởi vì giấc mộng kia, nàng đã rõ ràng mình không hề muốn mất sư phụ.

Hiện tại, nàng cũng không rõ tình cảm của nàng với sư phụ là gì, nhưng có một chuyện nàng hiểu rõ, nàng muốn ở với sư phụ cả đời.

“Chuyện gì cơ?”

“Con...” Bỗng dưng, A Chiêu sợ hãi kêu lên một tiếng. Bọt nước tung tóe, chớp mắt A Chiêu đã biến mất khỏi tầm mắt của Vệ Cẩn. Vệ Cẩn cực kỳ hoảng sợ, vội vàng nhảy vào trong suối nước nóng: “A Chiêu!”

Tóc đen xõa ra trên mặt nước, Vệ Cẩn kéo tay A Chiêu, dùng sức kéo nàng lên. A Chiêu thuận thế áp vào trong ngực Vệ Cẩn.

“A Chiêu.”

Vệ Cẩn ôm eo A Chiêu, tay còn lại khẽ vỗ lên mặt nàng. A Chiêu chậm rãi mở mắt, ho vài cái. Vệ Cẩn vừa muốn nói chuyện, thỉnh linh, A Chiêu dùng sức cầm chặt hai tay hắn. Nàng nhón chân, môi dán lên cằm Vệ Cẩn.

A Chiêu thè lưỡi liếm liếm. “Hình như hôn nhầm chỗ rồi...” Nàng tiếp tục dò tìm, hôn lên môi Vệ Cẩn, sau đó cong mi cười nói: “Lần này mới đúng!”

Dứt lời, A Chiêu cắn môi dưới Vệ Cẩn, đầu lưỡi liếm láp cánh môi hắn, hơi dùng sức hút vào.

Vệ Cẩn theo bản năng đưa lưỡi hùa theo A Chiêu. Ý cười trên mặt A Chiêu càng đậm hơn, nàng ngẩng cổ, đầu lưỡi hai người truy đuổi nhau. Một khắc sau, A Chiêu thờ đốc ghé vào ngực Vệ Cẩn. Nàng ngẩng đầu cười khê: “Sư phụ, A Chiêu dù sao cũng từng ngủ cùng giường với người mười năm rồi, sư phụ thực sự nghĩ rằng có thể lừa được A Chiêu ư?”

Vệ Cẩn ho khan vài tiếng: “Con biết rồi?”

A Chiêu cười nói: “Biết từ lâu rồi!” Vốn nàng còn chút hoài nghi nhưng từ những món ăn phong phú mỗi ngày sư phụ làm cho, nàng liền khẳng định Tử Khanh chính là sư phụ. Ngoài sư phụ ra, ai có thể hiểu rõ sở thích của nàng đến thế.

Thấy A Chiêu không hề tỏ vẻ bất mãn, cũng không có gì là chán ghét, trái tim luôn căng thẳng của Vệ Cẩn rốt cục cũng có thể bình thường lại. Bỗng nhiên, Vệ Cẩn lại ý thức được một việc.

“Con nghĩ thông rồi sao?”

“Sư phụ, vì sao lại tự gọi mình là Tử Côn?” Không đợi Vệ Cẩn trả lời, A Chiêu đã nói: “Sư phụ đừng trả lời vội, để A Chiêu đoán đã.”

Tuy hai mắt A Chiêu vẫn vô thần nhưng giờ phút này Vệ Cẩn lại cảm thấy bụng mình căng cứng ra. Hiện tại, A Chiêu không có một sợi vải dính thân, hai khối mềm mại nhỏ nhắn dán chặt trước ngực hắn. Hắn chỉ cần cúi đầu nhìn là có thể dễ dàng thấy rõ ngọc thể của A Chiêu, không sót một chút nào.

Tim Vệ Cẩn đập loạn như hươu chạy.

A Chiêu nói: “Sư phụ biết A Chiêu từ nhỏ đã muốn ăn thịt Côn Bằng cho nên mới tự gọi là Tử Côn sao? Mục đích của sư phụ chính là muốn A Chiêu ăn sư phụ?” A Chiêu lại kiễng chân, lần này chuẩn xác cắn vào khoe môi Vệ Cẩn. Hai môi kề nhau, A Chiêu nỉ non: “Sư phụ có để ý A Chiêu ăn sư phụ ở nơi này không?”

Vệ Cẩn thấy bộ dáng của A Chiêu như thế, làm sao còn phải hỏi han cái gì hơn.

Hắn cúi đầu cười: “Vi sư làm món Côn Bằng luộc cho con ăn nhé?”

A Chiêu chớp mắt: “Thiện tai.”

Vệ Cẩn trượt vào nước, hai chân A Chiêu thuận thế quẩn quanh eo hắn. Hai tay nàng sờ loạn trên người Vệ Cẩn, chạm phải hai điểm gồ lên, nàng dùng sức xoa bóp. Vệ Cẩn run rẩy cả người, hơi thở cũng trở nên nặng nhọc.

Cảm thấy được sự dâng trào của thứ gì đó giữa hai chân, A Chiêu sợ run lên. Nàng cảm thấy cảnh tượng này như từng quen biết. Nàng đưa tay cầm lấy thứ kia của Vệ Cẩn, làm cho hơi thở của hắn càng nặng hơn.

A Chiêu nói: “Sư phụ, có phải A Chiêu từng làm chuyện này với người?”

Vệ Cận nghe thấy, liền cảm thấy có mồ hôi lạnh toát ra trên đỉnh đầu.

Năm đó A Chiêu uống say, lại còn trúng xuân dược, đích thật là nàng đã từng làm chuyện đó. Một chưởng của nàng Vệ Cận còn ấn tượng rất sâu, bởi vì mấy ngày sau đó hắn vẫn cảm thấy khó chịu khi đi đường.

Vệ Cận ho khan mấy tiếng: “Đâu có.”

Dứt lời, hắn hân lên môi A Chiêu. “Tiếp đó để vi sư dạy đi.” Vì món Côn Bằng luộc này, hắn đã từng mất công học tập một chút công phu, mấy bức xuân cung đồ đều nhìn tỉ mỉ hết cả rồi, hiện giờ đều đã khắc sâu trong đầu hắn.

Hắn trải quần áo xuống cạnh bờ nước suối, sau đó cẩn thận đặt A Chiêu nằm trên đồng quần áo kia.

“Sư phụ muốn làm gì vậy?”

“Vệ Cận nói: “Cho con ăn món Côn Bằng mà con thích.”

Hắn vừa mới suy nghĩ cẩn thận một chuyện, so với việc làm món ăn A Chiêu ăn rồi còn muốn ăn nữa thì không bằng hãy trở thành món A Chiêu muốn ăn nhất. Vệ Cận tách hai chân A Chiêu ra, trong đầu xuất hiện hình ảnh trên xuân cung đồ. Hắn cúi xuống khẽ cắn vào nơi gồ lên nào đó.

A Chiêu không khỏi rên rỉ một tiếng.

Vệ Cận nhẹ nhàng liếm, cả người A Chiêu run rẩy. Nàng nhận thấy có nước chảy ra giữa hai chân, cảm giác thật là kỳ diệu.

Vệ Cận nói: “Đây là gia vị thêm vào trước khi nấu Côn Bằng, A Chiêu thích ăn nhạt hay mặn hơn?”

A Chiêu nói: “MẶn.”

Vệ Căn cười nói: “Được!” Hắn tăng mạnh sức lực, liếm láp chỗ u cốc thần bí kia, đồng thời, ngón tay từ từ tiến vào trong đó. A Chiêu vốn đang thở gấp, đến khi ngón tay tiến vào, cơ thể nàng càng run rẩy mạnh hơn. Đi cùng với những tiếng thở dốc và rên rỉ mê hồn, ngón tay của hắn càng ra vào nhanh hơn.

Chỉ qua chút thời gian ngắn ngủi, A Chiêu bắt đầu co rút, nháy mắt, nàng chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, không nghĩ ra điều gì hết. Nàng chỉ muốn đắm chìm mãi trong tình cảm mãnh liệt thế này.

Vệ Căn hỏi: “Hương vị như thế nào?”

A Chiêu nói không ra lời.

Vệ Căn cười nhẹ một tiếng. “Nêm nếm xong rồi, thức ăn cũng nên bắt đầu nấu thôi.” Vệ Căn nâng chân A Chiêu lên, động thân thông thả tiến vào. A Chiêu đột nhiên nhú mi, Vệ Căn vội dừng lại, hỏi: “Đau à?”

A Chiêu gật gật đầu.

Vệ Căn nhẹ giọng nói: “Rất nhanh sẽ không đau, nhịn một chút nhé.”

“Vâng.”

Vệ Căn cắn chặt răng, động thân một cái, tiến vào nhưng không vào hoàn toàn. Hắn thở dốc một lúc, thấy lông mày A Chiêu giãn ra mới thông thả đưa đây.

Bên ngoài, mưa như đổ nước, trong động văng vẳng tiếng động như nước đổ.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Chuyên ngữ: Lệ Thiên

Sau cuộc mây mưa, A Chiêu mệt đến không mở nổi mắt.

Nàng ngáp một cái, lần đầu trải qua chuyện này, nàng chỉ thấy ở giữa hai chân êm khác thường, lại hơi trướng.

Vệ Cẩn dùng khăn ẩm nhẹ nhàng lau đi dấu vết giữa hai chân A Chiêu. Một lát sau, Vệ Cẩn mới mặc áo đã hong khô vào cho A Chiêu, cũng trải áo ngoài của mình ra mặt đất.

Hắn đặt A Chiêu lên tấm áo, để nàng gối lên tay mình.

“Ngủ đi, đến bình minh rồi về.”

A Chiêu cọ cọ bên tay Vệ Cẩn, tìm chỗ thoải mái mà nằm. Thấy A Chiêu như vậy, Vệ Cẩn vô cùng thỏa mãn, nhưng lại thấy hơi đáng tiếc. Hắn nhìn đôi mắt A Chiêu, giờ nàng đã hoàn toàn thích ứng, nhắm mắt lại thì quả thật không khác gì người thường.

Tuy nhiên Vệ Cẩn biết, A Chiêu dù không nói nhưng nàng cũng thấy vô cùng tiếc nuối.

Vệ Cẩn nghĩ thầm, dù có phải làm gì hắn cũng nhất định phải chữa khỏi mắt cho A Chiêu. Nếu Bạch Đờ chữa không được, Thiên Vân đại lục vẫn còn các thần y khác. Kể cả lang trung ở cả đại lục này không trị hết thì

vẫn còn thế giới bên ngoài nữa. Hắn nguyện dùng cả đời giúp cho A Chiêu nhìn thấy lại ánh sáng.

Hôm sau, lúc A Chiêu tỉnh lại thì trời đã sáng, củi lửa trong động đã bị dập. A Chiêu mở mắt ra, nhớ tới chuyện đêm qua, bên tai lại đỏ lên, nhất là khi nhớ về câu nói của Vệ Cẩn: “A Chiêu, sau này ngày nào vi sư cũng nấu Côn Bằng cho nàng được không?”

Trong lòng A Chiêu thực sự cũng muốn thử.

Tuy rằng ban đầu hơi khó chịu nhưng lúc sau, A Chiêu cũng hiểu rằng thức ăn sư phụ tự mình ra trận mà làm ra quả thật không gì sánh bằng, khiến nàng... vẫn cảm thấy dư vị vô tận.

Vệ Cẩn ngủ không sâu, A Chiêu vừa động dậy hắn đã tỉnh.

Hắn khàn khàn lên tiếng hỏi: “Tỉnh rồi à?”

A Chiêu dụi mắt: “Vâng.”

“Có thấy không khỏe ở đâu không?” Hôm qua hắn đã vô cùng kiểm chế, nhưng tới lúc cực điểm thì hắn cũng không rõ mình có làm A Chiêu đau không.

A Chiêu nói: “Không ạ.” Dù còn hơi đau nhức, tuy nhiên so với tình cảnh bi thảm lúc nàng học kiếm thì còn phải gọi là sư phụ. A Chiêu vươn tay ra, muốn chạm vào mặt Vệ Cẩn nhưng lại chạm phải ngực. Vệ Cẩn cười một tiếng, đặt tay nàng lên mặt mình.

A Chiêu sờ từ lông mày sờ xuống, dần dần tới đôi mắt, cánh mũi...

Ngón tay nàng cuối cùng dừng lại ở đôi môi mỏng của Vệ Cẩn. Nàng khẽ vuốt, không cẩn thận chạm phải đầu lưỡi. Vệ Cẩn đột nhiên thấy căng

thăng. Sớm sớm ra A Chiêu lại thử người kiểu này làm Vệ Cẩn thật không biết nên làm thế nào.

Hắn im lặng dịch người, cố gắng không chạm vào A Chiêu.

A Chiêu không phát hiện ra vẻ kì lạ của Vệ Cẩn, vô cùng chăm chú vượt đôi môi Vệ Cẩn. Đột nhiên nàng nói: “Trước giờ A Chiêu luôn muốn hôn sư phụ, đáng tiếc lại không được phép, bây giờ... A Chiêu có thể kho cũng có thể hấp...” Nàng cười ngọt ngào. “Tốt thật đấy.”

Chưa nói tới kho với hấp, chiêm trong mỡ sôi mấy lần còn được. Vệ Cẩn nhìn A Chiêu, trong lòng đầy thỏa mãn. Con mắt hắn thật tốt, ngăm nàng dù thế nào cũng chẳng thấy chán được.

A Chiêu xoay người lên trên Vệ Cẩn.

Nàng chạm vào môi Vệ Cẩn, cúi người khê hôn một cái. Nàng ôm lấy cổ hắn, dịu dàng hỏi: “Sư phụ, trời đã sáng chưa?”

Vệ Cẩn đỡ lấy eo A Chiêu, mồ hôi toát ra đầy trên trán, đây đúng là sự tra tấn ngọt ngào mà.

Hắn khàn giọng trả lời: “Ừm, đã sáng rồi.”

A Chiêu hỏi: “Sư phụ sáng nay làm Côn Bằng kho được không?” Vệ Cẩn không trả lời mà hôn A Chiêu, mút lấy cánh môi nàng. A Chiêu bất mãn, kháng nghị nói: “Sư phụ, để A Chiêu đi.”

Vệ Cẩn cười nói: “Được.”

Hắn dừng lại, để mặc A Chiêu cắn môi mình, rõ ràng là cắn loạn. Vậy mà cũng vẫn làm cho lòng Vệ Cẩn mềm nhũn, dưới bụng cũng căng lại.

Tay hắn không biết từ bao giờ đã đặt lên nơi mềm mại trước ngực A Chiêu.

Cách tẩm áo mỏng, Vệ Cẩn cầm vừa tròn một bàn tay, hẩn vén áo ra, từ ven yếm trườn tay vào, chạm trực tiếp vào. Đầu ngón tay Vệ Cẩn hơi lạnh, nhẹ nhàng xoa lấy nơi mềm mại trắng trẻo.

A Chiêu cảm thấy hơi ngứa, nhũ hoa như nở rộ. Vệ Cẩn đột nhiên dùng hai ngón tay nắm lấy nhũ hoa đó.

A Chiêu khẽ hít sâu, cữm không dừng lại.

Vệ Cẩn khẽ cười, cắn môi A Chiêu một cái, nói: “Sáng nay có thịt côn bằng kho, A Chiêu muốn đậm hay nhạt?” A Chiêu không chút do dự nói: “Đậm!”

Vệ Cẩn nói: “Xem ra A Chiêu của vi sư có khẩu vị không nhẹ.”

A Chiêu mỉm cười nói: “Nhạt không đủ.”

Vệ Cẩn nói: “Vi sư làm như mong muốn của nàng.” Môi hẩn hôn từ từ xuống xương quai xanh của A Chiêu, hai tay không ngừng dao động trước ngực nàng, mỗi lúc chạm phải nhũ hoa lại nhanh chóng tránh đi khiến cho A Chiêu rất khó chịu.

“Sư phụ!”

Vệ Cẩn hỏi: “Nàng đoán xem vi sư đang viết gì?”

A Chiêu nói: “Sư phụ có phải đang viết đầu! Rõ... rõ ràng là...” Đáng vẽ trước ngực nàng, hơn nữa còn là đang vẽ đông cung đồ. Ở chung cùng Tử Côn lâu như vậy, nàng cũng trở nên nhạy cảm lạ thường.

Vệ Cẩn lại cười, nói: “A Chiêu có thích vậy không?”

A Chiêu nghiêm túc nghĩ, nói: “Có thể thử một lần xem sao.” Lời còn chưa dứt, đôi môi Vệ Cẩn đã ngậm lấy nhũ hoa, đầu lưỡi di chuyển trên đó. A Chiêu chỉ thấy giữa hai đùi lại trở nên ẩm ướt.

Đột nhiên, Vệ Cẩn khẽ cắn một cái.

Rõ ràng là hơi đau, vậy mà A Chiêu lại cảm thấy một cảm giác lạ thường. Đúng lúc đó, phía dưới nàng bỗng thấy mát mát, không hiểu từ lúc nào quần đã bị Vệ Cẩn cởi ra, nơi vừa cứng vừa nóng đang cọ xát vào phía dưới nàng.

Vệ Cẩn thôi ngậm, khẽ liếm một cái, nhìn thấy nhũ hoa đang kiêu diễm ướt át không gì sánh được. Hắn cúi đầu chăm chú nhìn, ngón tay khẽ lướt qua đầu nhũ, nói với A Chiêu: “Chỗ này của A Chiêu mọc lên một đóa hoa này.”

Dứt lời, Vệ Cẩn lại vùi đầu vào bên còn lại, đồng thời ngón tay cũng dần trượt xuống, vuốt bên đùi.

A Chiêu ngọ nguậy.

“Sự phụ, ngứa.”

Vệ Cẩn khẽ cười, một ngón tay đi vào nơi u cốc, khiến nơi đó co rút. A Chiêu khẽ rên một tiếng, Vệ Cẩn lại cho thêm một ngón tay nữa vào, cả hai ngón tay đều đã ở sâu bên trong u cốc chặt chội. Vệ Cẩn khẽ chọc, đợt bên trong dần ướt lên thì bắt đầu đẩy nhanh tốc độ.

Ngón tay hắn loanh quanh nơi u cốc một lát, đang lúc A Chiêu rên lên một tiếng thì chạm vào nơi nhô ra bên trong.

Giọng A Chiêu như tiếng mèo con kêu, mềm mại nhẹ nhàng, Vệ Cẩn nghe vào chỉ thấy cả người sôi sục. Giữa đùi A Chiêu ngày càng ướt, cảm giác dâng trào càng tăng lên.

Vệ Cẩn thấy đôi mắt A Chiêu ngân ngấn nước thì biết rằng đã đến lúc.

Hắn ôm lấy A Chiêu, đặt nàng lên đùi mình, sau đó hôn lấy nàng, cuốn lấy lưỡi nàng mà nghịch. Hắn nâng mông A Chiêu lên, từ từ hạ xuống. A Chiêu dần cảm thấy có một dị vật rất lớn từ từ tiến vào người mình.

Dù ban đầu không thoải mái lắm, nhưng sau khi đã quen rồi thì lại thấy chỗ vốn trống rỗng kia như được người lấp đầy.

Nàng ôm chặt cổ Vệ Cẩn cắn môi hắn.

Dù không nhìn thân hai người bây giờ nhưng nàng cảm giác được mình đang làm như bức tranh sư phụ vẽ lên ngực nàng.

Vệ Cẩn liếm môi A Chiêu, đột nhiên tiến sâu vào. A Chiêu thốt một tiếng: “A...”. Hơi thở Vệ Cẩn càng thêm dồn dập, chỗ kia của A Chiêu vừa chặt lại vừa ấm, cảm giác bao trùm lấy quả thật tuyệt không tả được.

“Sư phụ...”

Vệ Cẩn đáp: “Ừ, ta đây..”

A Chiêu nói: “Tiếc là không được nhìn dáng vẻ của sư phụ bây giờ...” Nàng rất rất muốn được nhìn thấy sư phụ ngay lúc này. Vẻ tiếc nuối của A Chiêu khiến Vệ Cẩn đau lòng, hắn đặt tay A Chiêu lên đôi mắt mình, khàn giọng nói: “Giờ phút này trong mắt vi sư ngoài A Chiêu ra vẫn chỉ là A Chiêu...” Hắn đưa tay nàng tới mũi hắn, “Chỗ này mỗi lúc thở cũng chỉ vì A Chiêu của vi sư.” Lại tiếp tục đưa tay nàng tới môi, lưỡi Vệ Cẩn cuốn lấy ngón tay nàng, “Nơi này cũng chỉ có vị của nàng.”

Vốn tưởng hắn sẽ cô độc đến già, làm bạn với hắn chỉ có cảnh giới đại thành vốn khao khát đã lâu, nhưng giờ lòng hắn chỉ còn người con gái trước mắt. Ở khuôn mặt nàng, mỗi nụ cười, mỗi cái nhăn mặt đều được khắc sâu tận đáy lòng hắn, không thể xóa đi được.

Hắn trao trái tim mình cho đồ nhi, dù biết không đúng luân lý, nhưng lại khiến lòng hắn bấy giờ ngọt như đường, giờ mới hiểu thế nào là chỉ nguyện làm yên ương không làm tiên. Có A Chiêu trong lòng, hắn chỉ muốn được nắm tay nàng, dù trước mắt là cảnh giới đại thành vốn mong muốn bao lâu nay cũng có thể không do dự mà buông tay.

A Chiêu A Chiêu, A Chiêu của hắn.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Chuyên ngữ: Lệ Thiên

Sau cơn mưa xối xả, xung quanh đó đều trở nên hỗn độn. Vệ Cẩn đỡ A Chiêu ra khỏi hang động đó xong thì thấy trên mặt đất có không ít chỗ đầy bùn, hơn nữa cơn gió lớn đêm qua đã làm đổ vài cái cây lớn, một con tê tê chui từ dưới đất lên, trong chớp mắt đã chạy mất dạng.

“Sự phụ?”

Vệ Cẩn nói: “Đường hơi khó đi, A Chiêu, vi sư công nàng nhé.” A Chiêu đương nhiên không có ý kiến gì, ăn vài côn bằng xong, hai chân nàng cứ nhũn ra, ê ẩm như không phải của mình vậy.

A Chiêu sờ lên lưng Vệ Cẩn, hai tay cũng tự nhiên ôm lấy cổ hắn.

Vệ Cẩn đi qua vũng lầy trước, hắn chậm rãi đi, mỗi bước đều vô cùng vững vàng. Từ trong hang động đi ra, hắn thấy A Chiêu có vẻ hơi buồn ngủ thì khẽ nói: “A Chiêu, đường về hơi xa, nàng cứ chợp mắt một lúc đi.”

Rất lâu sau A Chiêu vẫn không trả lời.

Vệ Cẩn dừng bước, trong mắt hiện lên ý cười.

Hắn xốc A Chiêu lại cho vững, rồi tiếp tục bước chậm. Đi được khoảng một canh giờ, Vệ Cẩn lại nhìn thấy con chim trĩ hôm qua. Nó nhìn lại Vệ Cẩn, bắt đầu đập cánh kêu loạn lên, nhìn Vệ Cẩn rất sắc bén.

Vệ Cẩn liếc nhìn A Chiêu đang ngủ say, trừng mắt nhìn con chim.

Con chim đó tiếp tục vỗ cánh gây loạn.

Mặt Vệ Cẩn biến sắc. A Chiêu mơ mơ màng màng tỉnh, nói: “Sư phụ, đến rồi sao?”

Vệ Cẩn nói: “Đến rồi, nàg cứ ngủ thêm một tẹo đi.” Dứt lời, Vệ Cẩn yên lặng rút nhuyễn kiếm bên hông ra, đập cho con chim ngất đi.

Vệ Cẩn nhìn A Chiêu, ừm, cũng tiện thể bồi bổ cho A Chiêu vậy.

Lúc hai người trở lại chỗ Bạch Đồ thì đã quá trưa.

Vừa đi qua cầu trúc, Vệ Cẩn đã thấy Bạch Đồ vội vàng bước tới, mặt có vẻ sốt ruột. Bạch Đồ vừa định mở miệng nói thì Vệ Cẩn đã đánh tiếng, Bạch Đồ bấy giờ mới để ý thấy A Chiêu đang ngủ say trên lưng Vệ Cẩn, cùng với một con chim trĩ đỏ trong tay hấn.

Bạch Đồ nhỏ giọng nói: “Ta chờ người ở trong phòng.”

Vệ Cẩn gật đầu. Hấn qua phòng bếp đưa chim trĩ, rồi mới mang A Chiêu tới giường ngủ. A Chiêu mơ màng mở mắt ra, hỏi: “Đến rồi sao?” Vệ Cẩn thấy nàg vẫn có vẻ buồn ngủ thì nói: “Nàg cứ ngủ đi, vi sư làm cơm xong sẽ gọi nàg dậy.”

A Chiêu nghe thế xong thì yên tâm mà nhắm mắt lại.

Vệ Cẩn thay A Chiêu đắp chăn vào, ngắm nàg một lúc rồi rời khỏi. Vừa đi vào phòng Bạch Đồ, Bạch Đồ đã lên tiếng: “Tử Khanh, cả ngày hôm qua hai người đi đâu vậy? Sáng nay ta phải phái A Thanh đi ra ngoài tìm các người, có chuyện rất quan trọng muốn nói đây.”

Vệ Cẩn cười nói: “Hôm qua có chút chuyện.”

Dù Vệ Cẩn không nói rõ nhưng Bạch Đồ thấy vẻ mặt Vệ Cẩn thì không cần nói rõ ra cũng hiểu được, “Xem ra hai người hòa hợp lại rồi.”

Vệ Cẩn gật đầu.

Bạch Đồi nói: “Cũng đúng lúc đấy.”

Vệ Cẩn hỏi: “Đúng cái gì? Người tìm được cách trị mắt cho A Chiêu rồi à?”

“Ta cũng đang định nói chuyện này đây, ” Bạch Đồi lấy một quyển sách trúc trên thư án lên, “Tôi qua ta tìm được trong sách có ghi lại tình cảnh tương tự với A Chiêu bây giờ. Đúng như ta đoán, nó cũng có phương thuốc trị liệu. Nhưng mà...”

Bạch Đồi nhìn Vệ Cẩn một cái, hơi ngập ngừng.

Vệ Cẩn liếc mắt nhìn sách trúc, đúng là chữ viết của Uyển quốc, giống y hệt quyển sách cổ lần trước hẳn thấy chỗ Thẩm Đan. Hẳn hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

“Thiếu mất một vị thuốc.” Bạch Đồi chỉ tay vào quyển sách, “Là cái này đây. Nó gọi là Hồi Tâm, rất hiếm thấy, nay ta chỉ biết trên dãy Tuyết Sơn là có.”

Vệ Cẩn không hề do dự nói: “Ta sẽ lấy về.”

Bạch Đồi nói: “Trên quyển sách có nói, thuốc dẫn là quả của cây Hồi Tâm, mà cây đó ba năm mới kết quả một lần vào ngày mùng sáu tháng sáu. Năm nay may mắn cũng đã được ba năm, nhưng nếu bỏ lỡ thì chỉ có thể đợi thêm ba năm nữa.” Bạch Đồi hơi lo lắng, “Dãy Tuyết Sơn đó vô cùng nguy hiểm, quanh năm tuyết bao trùm, hơn nữa lại có nhiều mãnh thú. Số người bước vào đó mà lành lặn đi ra chỉ đếm được trên đầu ngón tay.”

Vẻ mặt Vệ Cẩn không được tốt lắm.

“Hôm nay đã là mười bảy tháng năm, chỉ cách mừng sáu tháng sáu khoảng hai mươi ngày thôi.”

Bạch Đờ gật đầu, “Việc này không nên trì hoãn, nếu người khởi hành luôn bây giờ, nơi này cách chỗ đó hàng vạn dặm, muốn đến cũng phải mất hai mươi ngày. Nếu không làm được, ta sẽ cố tìm cách khác.”

Vệ Cẩn lắc đầu, “Không, ta nhất định sẽ lấy được.” Cơ hội để A Chiêu có thể nhìn lại được, hẳn không thể bỏ lỡ. “Ta sẽ đi luôn, với lại cũng không cần nói cho A Chiêu biết ta đi dãy Tuyết Sơn, nếu nàng biết nhất định sẽ cản ta. Người cứ nói ta có việc gấp phải về phái Thiên Sơn.”

Hơi ngừng lại, Vệ Cẩn lại nói tiếp: “Trong phòng bếp vẫn còn chim trích, người bảo A Thanh mang đi nấu hoặc hấp là được, khẩu vị A Chiêu cũng nhẹ, đừng cho nhiều gia vị quá.”

“Người thật sự không muốn tự nói với nàng?”

Vệ Cẩn nhỏ giọng than: “Người không biết thôi, đồ nhi này của ta vô cùng nhạy bén, nếu ta tự nói với nàng, nhất định sẽ không gạt được.”

Sau khi A Chiêu tỉnh lại thì Vệ Cẩn đã đi mất.

Bạch Đờ nói y như lời Vệ Cẩn, bảo nàng: “Tử Khanh phải về phái Thiên Sơn do có việc gấp. Hẳn dặn con đừng quá lo, một tháng sau hẳn sẽ về.”

A Chiêu nghe xong thì trở nên trầm mặc.

Bạch Đờ rất ít khi nói dối, lúc nói dối mắt sẽ bị nháy liên tục. Từ khi gặp hai thầy trò Vệ Cẩn A Chiêu tới giờ, mắt hẳn nháy không biết bao nhiêu lần rồi. Nhất là bây giờ, thấy vẻ A Chiêu bán tín bán nghi như thế, lòng Bạch Đờ bứt rứt vô cùng.

Bạch Đồ khẽ ho một tiếng, nói: “A Thanh đã làm xong bữa trưa rồi, lát nữa ta sẽ bảo nó mang tới. Hôm qua mưa lớn làm thảo dược phơi khô ướt cả, giờ nắng lên rồi, ta đi phơi lại đây.”

Bạch Đồ vừa mới quay người, A Chiêu đã lên tiếng.

“Bạch đại sư.”

Bạch Đồ toát mồ hôi lạnh trên trán, nói: “...Sao thế?”

A Chiêu nói: “Người tìm được cách chữa mắt cho con rồi đúng không?”

Bạch Đồ thở phào nhẹ nhõm, hẳn cứ sợ A Chiêu sẽ hỏi chuyện của Tử Khanh. Hẳn quay người lại, vừa cười vừa nói: “Ừ, tìm được rồi. Hôm nay chỉ thấy thiếu một phần nguyên liệu nữa thôi, đợi khi tìm được vị thuốc này rồi, không tới hai tháng con đã nhìn lại được ánh sáng mặt trời rồi.”

Hai tháng...

A Chiêu mím chặt môi, “Vậy sư phụ con phải đi tìm thuốc đúng không?”

Bạch Đồ lại bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Tử Khanh nói không sai chút nào, dù đồ nhi của hắn không nhìn thấy, nhưng độ nhạy bén phải khiến người khác giật mình.

“Cái này...”

A Chiêu lại hỏi, “Có phải là thuốc rất hiếm không? Chỗ lấy thuốc rất nguy hiểm?”

Mồ hôi lạnh của Bạch Đồ tuôn ra như suối.

A Chiêu đột nhiên cười ôn hòa: “Bạch đại sư, con sẽ không nói cho sư phụ là người nói cho con biết đâu, miễn là người nói cho con biết rõ ngọn ngành là được. A Chiêu biết người là người giữ chữ tín, nhưng giờ là do con đoán được chứ không phải là do người thất hứa mà đúng không?”

Lời này thật có sức thuyết phục.

Bạch Đờ nhìn A Chiêu, nói: “Phải.”

A Chiêu khẽ hỏi: “Vậy mong Bạch đại sư nói thật cho A Chiêu biết, liệu có phải vậy không?”

Bạch Đờ thở dài, “Phải.”

Vẻ mặt A Chiêu căng thẳng, một lát sau mới tươi cười nói với Bạch Đờ, “Đa tạ.”

Bạch Đờ lau mồ hôi lạnh trên trán, thầm nghĩ: Tử Khanh, xin lỗi người, người vừa mới đi chân trước, ta chân sau đã không lừa được người cần lừa rồi. Nếu người bình an trở về thì nhớ tạt cầu phúc đi.

Thời gian một tháng nói dài không dài, ngắn cũng chẳng ngắn, nháy mắt cái đã qua. A Chiêu đột nhiên nhớ tới năm mười bốn tuổi, Vệ Căn đi ra ngoài vì nàng mà chuẩn bị lễ xuất sư, để nàng một mình trong núi thẳm.

Lúc đó chỉ thấy đêm thật dài, quay người đi quay người lại cũng chỉ thấy bóng dáng sư phụ trong đầu.

A Chiêu từ từ ngồi dậy, nàng càng nghĩ lại càng buồn bực. Dù biết sư phụ không muốn để nàng lo lắng, nhưng việc không nói lời nào mà yên lặng trốn đi, quả thật làm cho người ta muốn phát tiết mà không được.

A Chiêu thầm nghĩ sau khi sư phụ về, nàng nhất định phải phạt hẳn thật mạnh!

Đột nhiên, A Chiêu nghe thấy tiếng vó ngựa.

Lòng nàng vui vẻ, tưởng Vệ Cận đã về, buồn bực trong lòng ban nãy đều tiêu tan cả. Tất cũng không thèm đi, nàng chạy ra khỏi phòng, nói: “Sư phụ!”. Không ngờ người trả lời lại là A Thanh.

“A Chiêu tiểu thư, là ta.”

A Chiêu rất thất vọng.

A Thanh ngượng ngùng cười, nói: “Là A Thanh đánh thức người sao?”

A Chiêu lắc đầu, nói: “Không phải đâu.”

A Thanh thở phào nhẹ nhõm, “Không thì may quá. Mà cũng không còn sớm nữa, A Chiêu tiểu thư ngủ tiếp đi. Vệ công tử hẳn là... sắp về rồi.” A Chiêu chán nản đồng ý, từ từ đóng cửa phòng lại.

A Chiêu giậm chân vài cái.

“Sau khi sư phụ về, nhất định nhất định phải phạt!” Nàng cũng muốn biến mất, để xem sư phụ còn dám không nói lời nào mà đi làm việc nguy hiểm như vậy không.

A Thanh lúc này thật ra lại thở phào nhẹ nhõm.

Dường như nhớ tới điều gì, A Thanh nhẹ nhàng lấy ra quả Hồi Tâm từ trong tay áo.

“Vệ công tử trước khi bất tỉnh đã giao cho A Thanh.”

Hắn thấp thỏm nhìn Bạch Đồi, “Tiên sinh, giờ nên làm gì đây?”

Bạch Đồ nhìn Vệ Cẩn đang hấp hối được ngựa vác về, thấp giọng nói: “Cứ lừa A Chiêu trước đã. Giờ đi chuẩn bị thùng nước nóng đi, ta phải xử lý vết thương của Tử Khanh trước đã.”

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Chuyên ngữ: Lệ Thiên

(Chương này tên của Tu Ninh vì đã về thân phận thật nên đổi thành Minh Ninh, Tạ Niên thành Minh Niên nhé, không thấy tác giả nhắc gì mà đã đổi tên nên t đành phải tự giải thích)

Vệ Căn tuy là bị trọng thương, nhưng may mà có y thuật cao siêu của Bạch Đồ nên đã kéo lại được cái mạng vốn đã bước một chân qua cửa điện Diêm La. Sau khi tỉnh lại, Vệ Căn vô cùng yếu ớt, vừa mở mắt ra thì câu đầu tiên đã hỏi là: “A Chiêu sao rồi?”

Bạch Đồ nói: “Sau khi người quay lại được hai ngày, ta đã cho A Chiêu uống thuốc rồi.” Ngừng lại một chút, Bạch Đồ xoa cằm, nói: “Mà đang ra hãn bây giờ đã khỏi rồi, cơ mà cuốn sách trúc đó cũng có nói về tính bất thường của quả Hồi Tâm, chắc phải đợi thêm vài ngày nữa.”

Vệ Căn còn định mở miệng hỏi tiếp thì Bạch Đồ đã nói: “Người muốn hỏi xem A Chiêu biết chuyện không đúng không?”

Vệ Căn gật đầu.

Bạch Đồ nói: “Những gì người dặn trước khi hôn mê đã bảo A Thanh nói với A Chiêu rồi, đã giúp người giấu đi rồi.” Nhưng mà... A Chiêu có phát hiện ra gì không thì hãn cũng không rõ.

Đúng lúc đó, A Thanh mang thuốc tới.

“Tiên sinh, thuốc được rồi ạ.”

Bạch Đồi nói với Vệ Cẩn: “May mà người đã tỉnh, nhân lúc còn ấm mà uống đi. Chuyến này tới dãy Tuyết Sơn của người làm cho người cả người thương tích trở về đây. Chắc hẳn ít nhất một tháng sau người mới hồi phục hẳn được.”

Gạt bát thuốc Bạch Đồi đưa qua, Vệ Cẩn nói: “Không vội, ta muốn gặp A Chiêu trước. Nàng sao rồi?”

A Thanh nói: “Ban nãy con thấy A Chiêu tiểu thư đứng trước cửa nhà.”

Bạch Đồi cũng không ép Vệ Cẩn, hẳn cũng vốn biết tính Tử Khanh, nếu không tự mình đi nhìn A Chiêu cũng không yên tâm mà uống thuốc được, đành nói: “A Thanh, dìu Tử Khanh ra ngoài đi.”

Sau khi ra khỏi phòng, Vệ Cẩn nhìn thấy A Chiêu đầu tiên.

Nàng mặc đồ màu đỏ tươi, mái tóc vén lên, bên hông là Trầm Thủy kiếm, năm ngón tay trắng nõn nắm chặt lại, sau đó lại từ từ buông lỏng.

Thấy nàng mạnh khỏe, Vệ Cẩn cũng yên tâm. Hẳn nháy mắt với A Thanh, ý muốn quay lại phòng. Không ngờ đúng lúc đó, A Chiêu bước tới, tay lần theo hàng rào tre mà bước tới.

Vệ Cẩn căng thẳng, vội bước qua một bên.

A Thanh cũng nín thở.

A Chiêu tới trước phòng Bạch Đồi, khẽ gõ cửa, nói: “Bạch đại sư, người có trong đó không?” Lúc này A Chiêu đang cách Vệ Cẩn rất gần, chỉ cần nàng nhấc tay lên là có thể chạm vào Vệ Cẩn.

Đột nhiên, A Chiêu quay đầu, lông mày khẽ nhăn lại.

Lòng Vệ Cẩn bắt đầu cuống lên.

Đúng lúc A Chiêu định bước về phía trước một bước thì Bạch Đờ mở cửa: “A Chiêu?” Lúc này A Chiêu mới quay đầu lại, mỉm cười nói: “Bạch đại sư, A Chiêu có chuyện muốn nói với người.”

Bạch Đờ ngạc nhiên mất một lúc rồi mới nói: “Vào... vào đi.”

Vừa đóng cửa, A Thanh đã nhỏ giọng nói: “Dọa chết con rồi, may mà A Chiêu tiểu thư không phát hiện ra.”

Buổi tối.

Vì đã có thể xuống giường được, Vệ Cẩn lén lút vào phòng A Chiêu. Vệ Cẩn ngừng thở, từ từ bước tới gần, mãi đến bên cạnh giường mới ngưng bước.

Hắn đốt đèn lên.

A Chiêu lúc ngủ trông yên tĩnh hơn, nển đốt lên soi sáng khoảng không gian vốn tối đen. Vệ Cẩn không chớp mắt nhìn A Chiêu, trong lòng có vài phần thấp thỏm. Hắn suy nghĩ mấy ngày rồi cũng không biết nên mở miệng như thế nào với A Chiêu. Dù Bạch Đờ không nói rõ, nhưng Vệ Cẩn vẫn đoán được A Chiêu đã biết mình gạt nàng mà đi dấy Tuyết Sơn.

Hắn sợ đồ nhi nổi giận, hậu quả thật nghiêm trọng.

Đột nhiên, lông mi A Chiêu rung rung, nàng xoa hai mắt, từ từ mở ra. Người Vệ Cẩn cứng đờ, nhưng nghĩ tới A Chiêu cũng không nhìn thấy gì, hẩn lại yên tâm, tiếp tục nhìn chăm chăm nàng.

A Chiêu trở mình, nhắm hai mắt lại.

Vệ Cẩn cũng không dám dừng lại lâu, chờ đến khi hơi thở A Chiêu bình ổn lại thì lén lút rời đi. Sáng sớm hôm sau, Vệ Cẩn đang mơ màng ngủ

thì đã bị tiếng bước chân vội vàng đánh thức.

Hắn khoác áo bào, bước ra ngoài.

A Thanh có vẻ hoảng hốt, thấy Vệ Cẩn thì lại càng luống cuống, lắp bắp nói: “Vệ... Vệ công tử...”

Vệ Cẩn hỏi: “Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

A Thanh nói: “Không thấy A Chiêu tiểu thư nữa, người chỉ để lại một bức thư thôi.” Thấy tờ giấy trong tay A Thanh, Vệ Cẩn đưa tay muốn cầm lấy, không ngờ A Thanh lại nghiêng người tránh tay hắn.

“Thư là cho tiên sinh ạ.”

Bạch Đồ lúc đó cũng bước ra khỏi phòng, ngáp, “Thư gì? Có chuyện gì thế?”

A Thanh nói: “Không thấy A Chiêu tiểu thư nữa, chỉ để lại một bức thư cho tiên sinh thôi.” Bạch Đồ liếc nhìn Vệ Cẩn, nói: “Mang qua đây ta xem.” Bạch Đồ đọc lướt nhanh như gió, sau một lát thì ngẩng đầu lên.

Vệ Cẩn hỏi: “A Chiêu viết gì thế?”

Bạch Đồ tựa tiểu phi tiêu* nói với Vệ Cẩn: “Tử Khanh, đồ nhi của người giận người rồi.” Dường như nhớ tới chuyện gì, Bạch Đồ vuốt cằm, “Trước đó ta đã không hiểu sao đến giờ A Chiêu vẫn chưa nhìn được, rõ ràng là đã dùng thuốc được quá nửa tháng rồi. Thì ra là như vậy...”

*Tựa tiểu phi tiêu: Cười mà như không cười.

Vệ Cẩn ngăn người, hỏi: “Ý người là A Chiêu đã nhìn được từ sớm rồi?”

Bạch Đồ gật đầu.

Hắn nói: “Hình như là ngày người tinh lại đây.”

Một tháng sau. Phong Dương thành – Uyển quốc.

Nửa tháng trước, Uyển vương chiếu cao thiên hạ, chọn rể cho Minh Chiêu vương cơ. Mới chỉ có vậy mà anh tài từ tất cả các nước trên Thiên Vân đại lục đã tụ tập tới nơi đây.

Mà ngày hôm nay, chính là ngày Minh Chiêu vương cơ kén rể.

Từ lâu Uyển vương đã chiếu cáo, Hồng kiếm khách nổi danh tam quốc chính là Minh Chiêu vương cơ đã lưu lạc nhiều năm. Lần này kén rể cho vương cơ cũng là theo ý nàng, nếu như ai thắng được nàng thì người đó sẽ chính là long tế* của Uyển vương.

*Long tế: Con rể của vua.

Trên một quảng trường lớn đã được dựng lên một Phượng đài, dưới đài dân chúng tập nập.

Nửa năm trước Uyển vương đã cho bỏ tất cả những quy củ về thai song sinh, hôm nay mọi người nhìn thấy Minh Niên vương tử và Minh Chiêu vương cơ giống nhau như đúc trên đài, nhất là tuổi tác hai người không chênh lệch được bao nhiêu thì không khỏi kính phục.

Ai ai cũng biết Nguyệt phu nhân đương thời chính là đệ nhất mỹ nhân Thiên Vân đại lục, lúc cười lên thì đến trăng cũng không dám tranh. Minh Chiêu vương cơ kế thừa được vẻ đẹp của Nguyệt phu nhân, hơn nữa lại còn có vẻ anh khí chưa từng có ở phu nhân.

Lại có một người nữa lên đài khiêu chiến Minh Chiêu vương cơ.

Chỉ thấy nàng vừa xuất kiếm đã thu về, dùng một chiêu đã khiến người vừa lên đài thua hoàn toàn.

A Chiêu bình tĩnh nói: “Đa tạ.”

Đối thủ đành phải xuống đài. Sau nửa canh giờ người tới khiêu chiến đã chỉ còn có gần nửa, nhất thời không có ai dám lên đài, chỉ ở dưới quay sang nhìn nhau. Bọn họ vốn biết Hồng kiếm khách có kiếm thuật cao siêu, lại không ngờ đã cao đến thế này.

Như thế này thật mất mặt...

Uyển vương thấy vậy thì cười mỉm, khen ngợi: “Quả nhân có một vương cơ kiếm thuật rất tốt đấy. Hay lắm.”

A Chiêu ngồi về ghế, Minh Ninh lầm bầm nói: “Tại ta vô dụng, không thắng nổi sư phụ một chiêu. Sư phụ, hay để tiếp đấỵ nhường cho con lên đi.”

A Chiêu cười cười, nói: ‘Đế đến lúc con kén rế thì cho con chọn.’”

Minh Niên đưa một quả lê từ Kim Sơn cho A Chiêu, “Ăn lê không?” A Chiêu cắn một miếng, nói: “Ngọt thật đấỵ.” Minh Niên mỉm cười liếc nhìn người dưới Phượnđ đài một vòng, sau khi xong thì cười lại tươi vài phần: “Người còn chưa tới à?”

A Chiêu bị sặc, Minh Niên vỗ vỗ lưng nàng, “Cứ từ từ ăn, đừng vội.”

Trong mắt Minh Niên đơng đầy ý cười, “Nếu hãỵ không đến, muộị địnđ tính sao?”

A Chiêu mỉm cười, tự tin nói: “Người đó không thể không đến.” Tối nàng ngủ không được sâu, làm sao không biết người nào đó nửa đēm canh ba lén lút chạy vào tãỵm địnđ nàng, sau đó nhìn nàng chãỵm chãỵm cơ chứ.

Giờ nàng tổ chức kén rế, hãỵ cũng nên sốt ruộị rồi.

A Chiêu ăn lê Kim Sơn xong, Minh Niên đưa khăn cho nàng. Ánh mắt A Chiêu đột nhiên dừng giữa biển người, nàng cúi đầu cười, nói với Minh Niên: “Tối rồi.” Hơi ngừng lại một chút, A Chiêu nói tiếp: “Đại ca, đa tạ huynh.”

Ánh mắt Minh Niên rất đổi dịu dàng, “Chuyện còn lại cứ giao cho ta, bên phụ vương cũng đừng lo, cứ để ta giải quyết.”

Minh Ninh cũng nói: “Sự phụ, còn có Ninh nhi mà.”

A Chiêu gật đầu.

Đúng lúc đó, một bóng hình vận đồ trắng nhảy lên Phượng đài, cúi đầu với A Chiêu, “Vệ Cẩn từ phái Thiên Sơn tới xin chỉ giáo.” Lời vừa dứt, đám người dưới đài đã ồ lên liên tục.

“Phái... Phái Thiên Sơn!”

“Là Vệ lang Vệ Cẩn!”

A Chiêu thản nhiên đứng dậy, cúi người hành lễ, nghiêm trang nói: “Vệ lang phái Thiên Sơn, A Chiêu ngưỡng mộ đã lâu.”

Vệ Cẩn lại nói: “Tử Khanh muốn cưới vương cơ.”

A Chiêu không nhịn được cười, nói: “Nếu có thể đánh bại trong vòng năm chiêu thì đồng ý.” Rút Trầm Thủy kiếm ra, A Chiêu nắm chặt tay.

Một chiêu.

“Còn giận vi sư sao?” “Giận.”

Hai chiêu.

“Vi sư thề sẽ không có lần sau.” “Không tin.”

Ba chiêu.

“Muốn cùng vi sư chu du bên ngoài Thiên Sơn đại lục không?”
“Không muốn.”

Bốn chiêu.

“Vi sư biết một chỗ bán canh gà ngon lắm, A Chiêu muốn thử không?” “...”

Năm chiêu.

Vệ Cẩn nắm lấy tay A Chiêu, kéo nàng vào trong lòng, nói thầm bên tai, “Vi sư mấy ngày nay hối lỗi rất nhiều rồi, cũng đã nghĩ thêm được nhiều cách nấu Côn bằng rồi.”

A Chiêu run tay, làm rơi Trầm Thủy kiếm.

Vệ Cẩn mỉm cười, “Đã hết năm chiêu, vương cơ nguyện ý chọn Tử Khanh làm phu quân chứ?”

A Chiêu khẽ ho.

“A Chiêu trước giờ vẫn là người giữ chữ tín.”

Sau khi luận võ kén rể được một thời gian, Vệ Cẩn và A Chiêu nhờ có Minh Ninh giúp mà rời khỏi Uyển quốc. Uyển vương đứng trên thành, nhìn bọn họ thúc ngựa rời đi, khẽ than: “Quả nhân lần đầu thấy Vệ Cẩn với vương cơ đã biết con gái không giữ lại được.”

Minh Ninh cười nói: “Muội muội không hợp sống trong cung, hơn nữa vẫn còn trách phụ vương, chi bằng nhờ việc này mà khiến nàng cảm kích người.”

Uyển vương thở dài một tiếng.

Phái Thiên Sơn.

Đại trưởng lão nheo mắt lại đánh giá A Chiêu, “Tử Khanh à, đây là đồ tôn A Chiêu sao?” A Chiêu mỉm cười thi lễ, “A Chiêu bái kiến Đại sư tổ, Nhị sư tổ.”

Nhị trưởng lão vui mừng nói: “Tử Khanh à, thật không dễ đâu, nuôi vậy mà không chết.” Nhìn tay hai người nắm lấy nhau, nhị trưởng lão vuốt cằm, cười ý nhị.

Vệ Căn nói: “Nhị sư phụ... quá lo rồi.” Ngập ngừng một chút, Vệ Căn nói tiếp: “Trước đây đại sư phụ trước khi Tử Khanh rời núi đã bói cho con một quẻ, nói con có ba kiếp số, sau khi vượt cả ba thì hoàn thành việc đi trải nghiệm. Người còn nói, A Chiêu chính là kiếp đầu tiên của con.”

Đại trưởng lão ho khan vài cái, than thở: “Tử Khanh à, vi sư già rồi, không nhớ rõ nữa, đến tối qua ăn gì còn không rõ cơ mà.”

Vệ Căn cười, nói: “Dù sư phụ nói thật hay giả, Tử Khanh vẫn rất cảm kích người.” Nếu không vì lần xem bói đó, sau khi rời Trọng Quang cốc hẳn sẽ không nhận A Chiêu làm đồ đệ. Hắn nói tiếp: “Tử Khanh tới đây lần này chính là xin cáo biệt hai vị sư phụ, con và A Chiêu muốn rời khỏi Thiên Vân đại lục.”

Đại trưởng lão gật đầu.

Vệ Căn và A Chiêu quỳ xuống dập đầu một lần, sau đó tạm biệt các đệ tử phái Thiên Sơn. Đến khi hoàng hôn thì họ bắt đầu rời khỏi. Sau đó, cả hai người gặp phải Thâm Đàn.

A Chiêu vén màn, gọi: “Thâm sư bá!”

Thâm Đàn dừng ngựa, quay đầu nhìn lại, thấy A Chiêu và Vệ Căn thì cười: “Phải đi ra ngoài Thiên Vân đại lục à?”

A Chiêu cười, “Thâm sư bá biết trước rồi à.”

Vệ Cẩn mim cười nói: “Sư huynh muốn quay về phái sao?”

Thâm Đàn nói: “Ừ, đúng lúc có chút chuyện.” Thâm Đàn lấy từ túi ra một chuỗi ngọc đeo cổ, đưa cho A Chiêu: “Tặng cho con lễ vật này, lần này tạm biệt sợ rằng không còn cơ hội gặp lại.”

“Đa tạ sư bá.”

Thâm Đàn nói: “Không nhiều chuyện nữa, ta có việc gấp phải nói với đại sư phụ rồi.” Dứt lời, Thâm Đàn thúc ngựa đi trước, A Chiêu cũng buông màn xe. Một lát sau, Thâm Đàn đột nhiên dừng lại, nhìn chiếc xe ngựa dưới ánh trời chiều càng lúc càng xa.

Hắn cũng không nhớ rõ liệu còn thấy cảnh này nữa không, nhưng hắn biết rõ có những người gặp nhau cả đời dù gặp phải trắc trở gì vẫn gắn bó, cùng nhau bình yên vô sự mà vượt qua, dù đến lúc đầu bạc vẫn bên nhau. Duyên trời định không cách nào thay đổi, những người đã định trước là sẽ ở bên nhau thì sẽ như vậy, đã định trước sẽ sinh ly tử biệt cũng thế, như hắn vậy.

Trên đường đi qua Trọng Quang cốc, xe ngựa dừng lại.

A Chiêu chỉ vào cái cây to đang tỏa bóng dưới ánh trời chiều, cười nói: “Sư phụ, trước đây A Chiêu từng dùng màn thầu ném chàng từ chỗ đó đấy.” Hơn chục năm đã qua, cây đại thụ trông vẫn như vậy.

A Chiêu cười nói: “Nếu A Chiêu không ném chàng, chắc chàng cũng không nhận ta làm đồ đệ đâu.”

Vệ Cẩn nói: “Chuyện này cũng không hẳn, nhất định vi sư sẽ bằng cách này hay cách khác nhận nàng làm đồ đệ thôi.” Hắn kéo eo A Chiêu vào, nắm lấy tay nàng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay nàng.

A Chiêu hỏi: “Nói mới nhớ, trước đây tại sao chàng lại gọi ta là A Chiêu?”

Vệ Cẩn cúi đầu hôn gò má A Chiêu một cái.

“À, ta nhớ rồi, sư phụ lúc đó thấy bầu trời sáng tỏ, nên mới gọi ta là A Chiêu.”

Vệ Cẩn cúi đầu cười, khẽ giọng nói bên tai nàng: “Bây giờ hẳn là do trời cao đã định, vi sư với A Chiêu quả thật là... lòng này sáng tỏ*.”

*Sáng tỏ: chơi chữ với bầu trời sáng tỏ ở trên. Vệ nên mới để là bầu trời “sáng tỏ” chứ không phải là từ khác hợp hơn, mong mọi người hiểu cho.

NUÔI ĐỒ NHI ĐẾN TỰ NGƯỢC

Đạm Anh

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Phiền Ngoại: Vệ Cẩn – A Chiêu

Gần đây Vệ Cẩn vô cùng buồn phiền, kể từ khi A Chiêu sinh một đôi long phượng, trong mắt A Chiêu không hề có vị trí của hẳn, hai đứa nhỏ bốn tuổi Vệ Diên và Vệ Miên cả ngày lẫn đêm đều dính lấy A Chiêu. Kể cả lúc Vệ Cẩn cho rằng có thể thoải mái rồi, hai đứa nhỏ lại bám lấy Vệ Cẩn mỗi ngày đòi Vệ Cẩn nấu cho ăn.

Ngày nào Vệ Cẩn cũng bận rộn trong phòng bếp, đối mặt với ba đôi mắt long lanh, hẳn không hề có năng lực chống đỡ, không, phải nói rằng Vệ Cẩn còn chưa phản kháng đã cam tâm tình nguyện đầu hàng.

Vào một buổi sáng sớm, Vệ Diên và Vệ Miên nằm bò trước cửa phòng, hai đứa bé vểnh tai lên, không biết đang cố nghe cái gì. lát sau, Vệ Miên quẹt miệng: “Huynh gạt muội, Miên Miên có ngửi thấy mùi côn bằng đâu!”

Vệ Diên nghiêm túc nói: “Nhất định là cha với nương giấu ở đâu rồi! Hôm qua ta vừa nghe thấy cha hỏi nương tối có muốn ăn côn bằng không thì nương nói tối mệt, để sáng mai dậy sớm ăn.”

[Cái vụ côn bằng này mình cũng không biết, chỉ biết nó là một loại chim, có nhắc tới ở=)]

Giọng Vệ Miên nũng nịu: “Cha thiên vị, mỗi lần có đồ ăn ngon đều cho nương trước. Miên Miên còn chưa được ăn côn bằng lần nào đâu!”

Vệ Diên nói: “Đợi lát nữa cha với nương ra khỏi phòng thì chúng ta sẽ lén vào xem còn xương côn bằng không.” Vệ Diên xoa đầu Vệ Miên, “Cha

thật xấu xa, lần sau chúng ta tìm được đồ ăn ngon sẽ không dành phần cha nữa!”

“Khụ khụ!”

Khuôn mặt Vệ Cẩn lù lù đằng sau hai đứa nhỏ. “Cha đã nói với các con không được làm gì?”

Vệ Miên “Á!” một tiếng, núp đằng sau Vệ Diên, cô bé hơi thò đầu ra: “Cha đừng giận.” Vệ Diên lùi ra sau, bình tĩnh nói: “Là con đầu tiên, không liên quan tới muội muội, cha đừng phạt muội ấy.”

Vệ Cẩn nói: “Giơ tay ra.”

Vệ Diên giơ tay ra.

Vệ Cẩn cầm tay thẳng bé lên, đang định đánh vài cái thì Vệ Miên đột nhiên hét toáng lên: “Nương! Nương! Cha muốn đánh đánh đại ca! Cứu! Cứu!” Vệ Cẩn vô thức rút tay về, quay đầu lại nhìn thì làm gì thấy A Chiêu ở đó? Lại quay đầu về thì hai đứa bé đã chạy đi mất rồi.

Vệ Cẩn bó tay thở dài.

A Chiêu dụi đôi mắt còn đang ngái ngủ, bước ra khỏi phòng, liếc Vệ Cẩn một cái: “Đã bảo không được phạt A Diên rồi mà!”

Vệ Cẩn nói: “Hai đứa bé này quá nghịch ngợm, lại dám hù dọa ta.” Vệ Cẩn nói: “Xem ra phải tìm một sư phụ tới dạy bọn nó.” A Chiêu nói: “VẬY có sớm quá không? Miên Miên và A Diên mới có bốn tuổi.”

Vệ Cẩn nói: “Nàng sáu tuổi đã gặp ta còn gì.” Cúi đầu xuống, Vệ Cẩn nói thêm: “Phải tìm một vị sư phụ tuổi già đã có vợ mới được.”

A Chiêu nghe xong thì không nhịn được cười ra tiếng.

“Tử Khanh, chàng đang sợ cái gì thế?”

Vệ Cẩn nghiêm mặt nói: “Sợ Miên Miên bị người ta quyến rũ.”

A Chiêu cười nói: “Không phải ta cũng bị Tử Khanh quyến rũ sao?”

Vệ Cẩn ho nhẹ một tiếng, “Không giống với chúng ta.” A Chiêu cười. Nàng ngáp một cái, Vệ Cẩn thấy vậy thì nói: “Nàng ngủ tiếp đi, bữa sáng nấu xong rồi ta gọi nàng tới ăn.”

A Chiêu gật gật đầu, “Được.”

Một chân mới bước qua thềm cửa, A Chiêu lại quay đầu lại, “Không được phạt A Diên, bé trai cũng biết đau!”

Vệ Cẩn nói: “Được được được, nàng nói không phạt thì không phạt.”

Đến lúc đó A Chiêu mới mãn nguyện quay về ngủ bù.

Vệ Cẩn mất hơn nửa tháng mới tìm được một vị sư phụ hợp ý. Hẳn cũng không cần A Diên với Miên Miên phải học nhiều. Cả hai đứa bé này đều giống mẹ, đã từng nghe thì sẽ không quên, rất thông minh, học đâu nhớ đó.

Chủ yếu là Vệ Cẩn muốn có thời gian riêng cùng A Chiêu.

Một hôm Vệ Cẩn dẫn Vệ Diên và Vệ Miên tới chỗ vị sư phụ kia thật nhanh rồi về ngay. Hẳn xoa tay, bộ dạng rất phấn khởi. Vừa mới đẩy cửa phòng ra, đang định lên tiếng gọi A Chiêu thì Vệ Cẩn thấy A Chiêu vốn đang nằm trên giường đã chẳng thấy đâu.

Hắn hỏi thị nữ.

Thị nữ đáp: “Phu nhân đang ở trong hậu viện ạ.”

Hậu viện có một dòng ôn tuyến chảy từ trên núi xuống, A Chiêu đặc biệt thích ở bên cạnh ôn tuyến luyện kiếm, bình thường luyện xong kiếm vừa vận có thể ngâm mình trong ôn tuyến. Quả nhiên, còn chưa đến gần, Vệ Cẩn liền đã là nghe thấy âm thanh Trầm Thủy kiếm tề minh trong gió.

“A Chiêu...”

Giọng vốn đang hào hứng, cổ họng Vệ Cẩn đột nhiên nghẹn lại.

A Chiêu đang ở bên cạnh ôn tuyến. Thân hình mảnh mai, gần như chỉ có một bộ quần áo lụa mỏng trên người, những gì bên trong đều nhìn được hết. Nhất là lúc A Chiêu múa kiếm, cặp tuyết trắng no đủ cũng đung đưa theo.

Vệ Cẩn dừng chân lại trong nháy mắt.

A Chiêu quay đầu lại cười: “Sư phụ, chàng muốn dùng kiếm nướng côn bằng không?” Trong lòng Vệ Cẩn nghĩ gì, A Chiêu đã sống với hắn hai mươi mấy năm nay sao có thể không biết chứ. Sáng nay, thấy hắn vội đưa Miên Miên và A Diên đi là nàng đã biết Vệ Cẩn định làm gì rồi.

Giọng Vệ Cẩn trở nên khàn khàn.

“...Dùng kiếm nướng?”

A Chiêu nói: “Ừm, vừa luyện kiếm vừa ăn côn bằng?”

“... Ta biết rồi. Nàng học từ đâu ra thế?”

A Chiêu cười hì hì nghịch kiếm, “Tất nhiên là tự nghĩ ra rồi! Sư phụ, chàng có muốn không?” Vệ Cẩn tiến lên ba bước, nắm lấy bộ ngực no đủ cách tấm lụa mỏng của A Chiêu. Sinh xong A Diên và Miên Miên, Vệ Cẩn ngày lại càng say mê hai chỗ rất tròn này của nàng.

Vệ Cẩn cúi đầu, để môi mình sát môi A Chiêu nói: “Muốn chứ! A Chiêu đã có hưng trí như vậy, vi sư tất nhiên phải phụng bồi.”

A Chiêu cắn môi Vệ Cẩn một cái, khẽ vươn lưỡi liếm, sau đó vội vàng lui lại.

“Thức thứ nhất, khom người đâm thẳng...”

Vệ Cẩn nghiêng người, vươn tay từ phía sau A Chiêu cầm lấy bộ ngực rất trònkia, sau đó vùi đầu ở cửa hõm cổ của nàng, hàm răng nhẹ nhàng gặm cắn, ngón tay đã vuốt ve trên đóa hồng mai xinh xắn..

Bất ngờ, Vệ Cẩn niết mạnh một cái.

A Chiêu hít vào một hơi thật sâu. Vệ Cẩn cắn vào dải tai A Chiêu, A Chiêu cảm thấy toàn thân đều mềm nhũn ra. Nghe được tiếng kêu nhẹ nhàng không thể đè nén của A Chiêu, Vệ Cẩn thấp giọng cười: “Mới thức thứ nhất thôi mà.”

A Chiêu quay đầu cắn lên cánh môi Vệ Cẩn, lại nói: “Thức thứ hai, xoay người đánh về phía sau...”

Trầm Thủy kiếm hươ lên, Vệ Cẩn mẫn tiệp tránh thoát, nghiêng người xuất hiện phía trước A Chiêu, hôn lên môi nàng. Đầu lưỡi hấn đảo qua hàm răng của nàng, cuốn lấy chiếc lưỡi mềm, hơi dùng sức mút vào. Đầu gối hơi co lại đẩy lên trên, nhẹ nhàng di động vuốt ve ở chỗ u cốt thần bí.

“Thức thứ ba...” A Chiêu cúi xuống.

Vệ Cẩn khẽ cười nói: “Quên hả?”

A Chiêu ho nhẹ một tiếng, “Ta...” Lời còn chưa nói xong, Vệ Cẩn bỗng nhiên khom người xuống cắn lên ngực nàng, đầu lưỡi không ngừng

xoay tròn xung quanh nụ hồng mai. A Chiêu nhất thời quên mất bản thân nên nói cái gì, chỉ biết giữa hai chân ẩm ướt đến kỳ cục.

Hạ thân Vệ Cẩn sớm đã căng tới cực điểm.

Hắn đưa tay sờ soạng vào giữa hai chân A Chiêu, liền biết nàng đã là chuẩn bị xong.

Hắn cười nói: “Để vi sư nói cho nàng biết nhé?” Hắn ôm lấy A Chiêu, hai tay nhắc hông nàng lên, A Chiêu cũng thuận thế ôm eo Vệ Cẩn. Dục vọng dâng trào chậm rãi tiến vào, Vệ Cẩn nói: “Đệ tam thức, khom người quét ngang.”

Hai mắt A Chiêu trở nên long lanh, nghe thấy Vệ Cẩn nói thế, nàng một tay thì ôm cổ Vệ Cẩn, cái tay còn lại xuất chiêu kiếm.

“Thức thứ tư...”

Biểu tượng dục vọng kia của Vệ Cẩn còn chưa hoàn toàn vào sâu trong u cốc của A Chiêu. Hắn không động nữa, chỉ là ôm A Chiêu thông thả mà thực hiện nốt các chiêu thức, đá chân, xoay người, đánh ngược... Mỗi một động tác, A Chiêu liền cảm thấy cái thứ trong cơ thể kia lại tiến về phía trước. Nàng cảm thấy người mình ngứa ngáy khó chịu, hận không thể nhanh chóng luyện xong kiếm.

Cuối cùng A Chiêu không nhịn được, Trầm Thủy kiếm “cạch” một tiếng, rơi trên mặt đất.

Vệ Cẩn khàn khàn nói: “Chiêu thứ mười hai nàng đã chịu không nổi.”

A Chiêu mềm giọng nói: “Sư phụ, nếu không ăn, côn bằng nướng sẽ bị cháy...”

Sau khi nghe xong, Vệ Cẩn hôn nhẹ lên môi A Chiêu, sau đó mới đặt nàng xuống, bắt đầu chậm rãi di động. A Chiêu uốn người. Vệ Cẩn bỗng nhiên tăng nhanh tốc độ, A Chiêu thở gấp mấy tiếng, mặt nhợt như tờ nhìn Vệ Cẩn.

Vệ Cẩn nâng eo A Chiêu lên, cúi đầu hôn môi nàng.

Bên cạnh ôn tuyên, ôn nhu kiều diễm.

Hết!!!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60: Phiên Ngoại: Vệ Cẩn – A Chiêu](#)